frederik

pohl

întâlnire cu heechee

AL TREILEA VOLUM DIN SAGA HEECHEE

Frederik Pohl

Întâlnire cu Heechee

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

Cuprins

Pentru Betty Anne Hull,
cu toată dragostea

Prolog:
La taifas cu subsetul meu

Nu sunt un Hamlet. Sunt însă un lord şambelan, sau cel puţin aş fi, dacă aş fi om. Nu sunt. Sunt un program de calculator. Aceasta este o situaţie onorabilă şi nu sunt defel ruşinat de ea, mai ales pentru că (aşa cum puteţi vedea) sunt un program foarte sofisticat, potrivit nu numai pentru a completa o progresie matematică ori pentru a prezenta una sau două scene, ci şi pentru a cita din poeţi obscuri ai secolului XX în timp ce vă istorisesc.

Iar acum mă ocup de prezentarea scenei. Albert mă numesc şi prezentări zămislesc. Voi începe prin a mă prezenta pe mine.

Sunt un prieten al lui Robinette Broadhead. De fapt adevărul nu este tocmai acesta; nu sunt sigur că pot afirma că sunt prietenul *lui* Robin, deşi mă străduiesc din răsputeri să fiu prieten *cu* el. Acesta este scopul pentru care am fost creat eu (acest „eu” specific). În esenţă sunt un simplu instrument informatic pentru recuperare de informaţii, care a fost programat cu multe dintre trăsăturile răposatului Albert Einstein. De aceea Robin îmi spune Albert. Aceasta este altă zonă de ambiguitate. În ultima vreme a devenit îndoielnică şi afirmaţia că Robinette Broadhead este cu adevărat obiectul prieteniei mele, deoarece răspunsul la această întrebare se bazează pe o alta – cine (sau ce) este actualmente Robinette Broadhead… dar aceea este o problemă dificilă şi complicată, pe care va trebui s-o abordăm încetul cu încetul.

Ştiu că toate acestea sunt deconcertante şi-mi este imposibil să nu simt că nu-mi fac meseria foarte bine, fiindcă meseria mea (aşa cum o interpretez eu) este de a pregăti scena pentru ceea ce Robin însuşi are de spus. Este posibil să nu fiu nevoit s-o fac deloc, întrucât poate că deja ştiţi ce am de spus. În cazul acesta nu mă deranjează să repet. Noi, maşinile, suntem răbdătoare. Este totuşi posibil să preferaţi să treceţi peste prezentarea mea şi să vă îndreptaţi direct spre Robin – aşa cum Robin însuşi, neîndoios, ar prefera.

Am decis să recurg la întrebări şi răspunsuri. Voi construi în interiorul programului meu un subset care să mă intervieveze:

Î: Cine este Robinette Broadhead?

R: Robin Broadhead este un om care a mers la asteroidul Poarta şi, suferind riscuri uriaşe şi traume, a câştigat pentru

sine baza unei averi imense şi o încărcătură chiar mai mare de vinovăţie.

Î: Albert, nu mai introduce aluziile acestea aţâţătoare, ci limitează-te la faptele concrete. Ce este asteroidul Poarta?

R: Este un artefact lăsat de Heechee. Cu aproximativ o jumătate de milion de ani în urmă, Heechee au abandonat un fel de garaj orbital plin cu nave spaţiale funcţionale. Acestea te duceau prin toată galaxia, însă nu-ţi puteai controla destinaţia. (Pentru detalii suplimentare, consultaţi caseta cu informaţii; am introdus asta pentru a vă arăta ce program cu adevărat sofisticat de regăsire a datelor sunt eu în realitate.)

Î: Atenţie, Albert! Doar faptele concrete, te rog. Cine sunt aceşti Heechee?

R: Auzi… ia să punem mai întâi ceva la punct! Dacă „tu" intenţionezi să-mi pui „mie" întrebări – chiar dacă „tu" nu eşti decât un subset al aceluiaşi program ca şi „mine" –, atunci va trebui să mă laşi să răspund la ele în modul cel mai bun cu putinţă. „Faptele concrete" nu sunt suficiente. „Faptele concrete" sunt ceea ce produc sistemele foarte primitive de recuperare a datelor. Eu sunt prea bun ca să fiu irosit pentru aşa ceva; va trebui să-ţi prezint fundalul şi cadrul înconjurător. De exemplu, pentru a-ţi spune în modul cel mai bun cine sunt Heechee, trebuie să-ţi povestesc cum au apărut ei prima dată pe Pământ. Povestea este următoarea:

Momentul temporal este acum aproximativ o jumătate de milion de ani, la sfârşitul pleistocenului. Prima creatură terestră care a devenit conştientă de existenţa lor a fost o tigroaică macairodus. Ea a născut doi pui, i-a lins bine, spălându-i, a mârâit pentru a-şi alunga perechea curioasă, s-a culcat, s-a trezit şi a descoperit că unul dintre ei lipsea. Carnivorele nu…

Î: Albert, te rog! Aceasta este povestea lui Robinette, nu a ta, aşa că prezintă-l şi lasă-l să vorbească.

R: Ţi-am spus o dată şi ţi-o repet. Dacă mă mai întrerupi vreodată, o să te deconectez, pur şi simplu, subsetule! Facem interviul acesta în stilul meu, iar stilul meu este aşa:

Carnivorele nu numără prea bine, însă tigroaica era îndeajuns de inteligentă pentru a vedea deosebirea între unu şi doi. Din păcate pentru puiul ei, carnivorele au de asemenea temperamente foarte impulsive. Pierderea unui pui a scos-o din minţi şi, în paroxismul furiei, tigroaica l-a omorât pe celălalt. Este instructiv de remarcat că aceea a fost unica moarte a unui

mamifer mare ce a rezultat în urma primei incursiuni a Heecheelor pe Pământ.

După un deceniu, Heechee au revenit. Au înlocuit unele dintre mostrele pe care le colectaseră, printre care un tigru mascul acum bătrân şi dolofan, şi au luat un lot nou. Exemplarele nu mai erau dintre cele care mergeau în patru labe. Heechee învăţaseră să facă deosebire între prădători, iar specia pe care au ales-o de data aceasta a fost un grup de creaturi ce umblau târşâindu-şi picioarele, înalte de nici un metru şi jumătate, cu frunţi înguste, cu feţe hirsute şi fără bărbie. Foarte îndepărtaţii lor descendenţi colaterali, adică voi, oamenii, le-ar fi numit *Australopithecus afarensis.* Pe acelea Heechee nu le-au mai adus înapoi. Din punctul lor de vedere, creaturile respective constituiau specia terestră cu probabilitatea cea mai mare de a evolua spre inteligenţă. Heecheelor le era util genul acesta de animal, aşa că au început să-l supună unui program conceput pentru a-i dirija evoluţia către obiectivul respectiv.

Iată un gen de informaţii foarte uşor de găsit pentru mine:

„... Deşi a fost teribil, conflictul legat de insula Dominica a luat sfârşit în şapte săptămâni, deoarece atât Haiti, cât şi Republica Dominicană doreau pacea şi şansa de a-şi reclădi economiile ruinate. Următoarea criză cu care s-a confruntat Secretariatul a fost una de mari speranţe pentru întreaga lume, însă în acelaşi timp încărcată cu şi mai multe riscuri pentru pacea mondială. Mă refer, desigur, la descoperirea aşa-numitului Asteroid Heechee. Cu toate că se ştiuse că extratereştri avansaţi din punct de vedere tehnologic vizitaseră cu multă vreme în urmă sistemul solar şi lăsaseră unele artefacte valoroase, găsirea acestui asteroid cu zeci de nave spaţiale funcţionale a fost cu totul neaşteptată. Valoarea lor era bineînţeles incalculabilă şi aproape toate statele membre ONU care ieşiseră în spaţiul cosmic au depus revendicări pentru ele. Nu voi aminti de negocierile delicate şi confidenţiale ce au dus la înfiinţarea forului tutelar Corporaţia Porţii, compus din cinci puteri, dar prin apariţia sa o eră nouă s-a deschis pentru omenire.”

– Memorii, Marie-Clémentine Benhabbouche, Sécretaire-générale des Nations-Unis

Desigur, Heechee nu şi-au limitat explorările la planeta Pământ, însă nimic din restul sistemului solar nu deţinea genul de comoară care-i interesa. Ei au căutat. Au explorat Marte şi Mercur, au survolat învelişurile de nori ale gigantelor gazoase aflate dincolo de inelul asteroizilor, au observat existenţa lui Pluto, dar nu s-au sinchisit niciodată s-o exploreze, au forat printr-un asteroid cu orbită excentrică pentru a-l transforma într-un hangar pentru navele lor şi au sfredelit în planeta Venus tuneluri bine izolate. Motivul pentru care s-au concentrat asupra lui Venus nu a fost acela că i-ar fi preferat climatul faţă de cel terestru. Dimpotrivă, Heechee detestau suprafaţa planetei la fel de mult pe cât o detestă oamenii; de aceea toate construcţiile lor au fost în subteran. Au construit totuşi acolo, deoarece nu exista nici un organism viu căruia i-ar fi putut face rău, iar Heechee nu făceau rău niciodată, niciodată, unor creaturi vii evoluate… decât atunci când era absolut necesar.

Heechee nu s-au limitat nici la sistemul solar al Pământului. Navele lor au cutreierat galaxia şi au ieşit din ea. Ei au cartografiat toate cele două sute de miliarde de obiecte astronomice mai mari decât o planetă din galaxie şi pe multe dintre cele mai mici. Nu toate corpurile cereşti au fost vizitate de nave Heechee. Dar absolut toate au fost survolate de minimum o sondă automată şi instrumentele le-au examinat căutând semnături, iar unele au devenit ceea ce n-aş putea numi altfel decât atracţii turistice.

Iar câteva – foarte puţine – conţineau comoara aceea aparte pe care Heechee o căutau: viaţa.

Viaţa era rară în galaxie. Viaţa inteligentă, indiferent cât de generos ar fi definit-o Heechee, era încă şi mai rară, însă nu inexistentă. Existau australopitecii de pe Pământ, care foloseau deja unelte şi începuseră să dezvolte instituţii sociale. Exista o rasă înaripată promiţătoare în ceea ce oamenii aveau să numească constelaţia Ophiuchus; o rasă cu corpuri moi pe o planetă uriaşă şi densă care se rotea în jurul unei stele F-9 în Eridanus; patru-cinci rase de făpturi pe orbitele unor stele situate de cealaltă parte a nucleului galaxiei, ascunse observaţiilor oamenilor de norii de gaze, praf şi roiurile dense de stele. Cu totul existau cincisprezece specii de fiinţe, de pe cincisprezece planete diferite situate la mii de ani-lumină unele de altele, din partea cărora ar fi fost de aşteptat să dezvolte suficientă inteligenţă pentru a scrie cărţi şi a construi maşini

destul de curând. (Heechee defineau „destul de curând” ca însemnând maximum un milion de ani.)

Dar asta nu era totul. Mai existau trei civilizaţii tehnologice, în afară de Heechee, plus artefacte provenite de la alte două societăţi ce dispăruseră între timp.

Prin urmare, australopitecii nu erau unici. Ei rămâneau totuşi foarte preţioşi. De aceea Heecheeul care primise misiunea de a aduce o colonie de australopiteci de pe şesurile aride ale planetei lor natale în noul habitat ce le fusese asigurat în spaţiul cosmic a fost extrem de apreciat pentru munca sa.

A fost o muncă grea şi îndelungată. Heecheeul acela era descendentul a trei generaţii care exploraseră, cartografiaseră şi organizaseră proiectul sistemului solar al Pământului. El se aştepta ca propriii descendenţi să continue munca. În privinţa aceea s-a înşelat.

Una peste alta, prezenţa Heecheelor în sistemul solar al Pământului a durat cu puţin peste o sută de ani; apoi s-a încheiat, în nici o lună.

A fost luată decizia de retragere – rapid.

În toate galeriile de şobolani din Venus, în toate micile avanposturi de pe Dione şi din calota polară sudică de pe Marte, în toate artefactele de pe orbite a început împachetarea. În grabă, dar meticulos. Heechee erau gospodarii cei mai ordonaţi din univers. Ei au înlăturat peste nouăzeci şi nouă la sută dintre instrumentele, maşinăriile, artefactele, zorzoanele şi flecuşteţele care le asiguraseră întreţinerea vieţii în sistemul solar al Pământului, până şi gunoiul. Mai ales gunoiul. Nimic n-a fost lăsat în mod accidental.

Şi absolut nimic, nici chiar echivalentul Heechee al unei sticle goale de Coca-Cola ori al unui şerveţel uzat n-a fost lăsat pe suprafaţa Pământului. Ei n-au făcut imposibil pentru descendenţii colaterali ai australopitecilor să afle că Heechee îi vizitaseră. Atât doar – s-au asigurat, mai întâi, că aceştia trebuiau să fie capabili de zborul cosmic. Multe dintre lucrurile înlăturate de Heechee erau inutile şi au fost evacuate în spaţiul interstelar îndepărtat sau în Soare. Multe au fost trimise cu navele în locuri foarte îndepărtate, în scopuri speciale. Iar toate activităţile acestea s-au desfăşurat nu numai în sistemul solar al Pământului, ci peste tot. Heechee au aspirat galaxia de aproape orice urme. Nici chiar o îndurerată văduvă olandeză din Pennsylvania coloniştilor americani, pregătindu-se să-şi predea

ferma fiului cel mai mare şi familiei sale, n-a lăsat vreodată locuinţa mai curată.

Heechee n-au lăsat mai nimic şi n-au lăsat absolut nimic fără un scop precis. Pe Venus au rămas numai tunelurile de bază şi structurile fundaţiilor, alături de un număr foarte mic, şi atent selectat, de artefacte care să deschidă gustul; în avanposturi a rămas doar un număr minim de indicatoare; şi încă ceva.

În toate sistemele solare în care era aşteptată apariţia inteligenţei, Heechee au lăsat un cadou uriaş şi enigmatic. În sistemul Pământului acesta era asteroidul cu orbita perpendiculară pe ecliptică pe care-l folosiseră ca staţie terminală pentru navele lor spaţiale. Ici-colo, în locuri îndepărtate şi alese cu grijă din alte sisteme, ei au lăsat alte instalaţii majore. Fiecare conţinea o serie de nave Heechee întregi, funcţionale, practic indestructibile, superluminice.

Tezaurele solare au rămas pe loc foarte mult timp, patru sute de mii de ani şi mai bine, vreme în care Heechee s-au ascuns în gaura lor din nucleu. Australopitecii de pe Pământ s-au dovedit un eşec evolutiv, deşi Heechee n-au aflat asta; însă verişorii australopitecilor au devenit oameni de Neanderthal sau de Cro-Magnon, iar apoi ultima modă evolutivă, Omul Modern. Între timp, creaturile înaripate s-au dezvoltat, au învăţat, au descoperit provocarea prometeică şi s-au autodistrus. Între timp, două dintre civilizaţiile tehnologice existente au intrat în contact şi s-au distrus reciproc. Între timp, alte şase specii promiţătoare au lenevit în stagnări evolutive; între timp, Heechee s-au ascuns şi au tras cu ochiul, temător, prin învelişul lor Schwarzschild la fiecare câteva săptămâni din timpul lor – la fiecare câteva milenii din timpul care gonea în exterior.

Şi între timp tezaurele au aşteptat, iar oamenii le-au găsit în cele din urmă.

Aşa că oamenii au împrumutat navele Heechee. Cu ele au traversat galaxia în toate direcţiile. Acei primi exploratori au fost fiinţe speriate şi disperate, a căror unică speranţă de evadare din jalnica mizerie umană era de a-şi risca vieţile într-un voiaj cu destinaţie necunoscută, către o soartă care le putea aduce bogăţia şi care era mult mai probabil să le aducă moartea.

Am prezentat astfel întreaga istorie a Heecheelor în relaţia lor cu oamenii până la momentul în care Robin va începe să-şi spună povestea. Ai vreo întrebare, subset?

Î: Sfor, sfor, sfor…

R: Subset, nu face pe deşteptul. Ştiu că nu dormi.

Î: Încerc doar să exprim că îţi trebuie al naibii de mult timp ca să ieşi de pe scenă, prezentatorule. Şi nu ne-ai spus decât despre trecutul Heecheelor. Nu ne-ai povestit despre prezentul lor.

R: Tocmai mă pregăteam s-o fac. Mai precis vă voi povesti despre un anume Heechee, al cărui nume este Căpitanul (desigur, acesta nu este numele lui, fiindcă modul Heechee de atribuire a numelor nu seamănă cu al oamenilor, dar va fi suficient pentru a-l identifica) şi care, cam în acelaşi moment în care Robin va începe să vă spună povestea sa…

Î: Dacă îl vei lăsa vreodată s-o înceapă.

R: Subset, linişte! Acest Căpitan este destul de important pentru povestea lui Robin, întrucât, în timp, ei doi vor interacţiona în mod extrem, deşi după cum îl vom vedea pe Căpitan acum, el nu are habar de existenţa lui Robin. El, împreună cu membrii echipajului său, se pregăteşte să iasă din locul unde s-au ascuns Heechee, în galaxia mai mare, care este căminul nostru, al tuturor.

Adevărul este că am trişat puţin. Deja l-aţi – taci, subset! – … deja l-aţi întâlnit pe Căpitan, deoarece el a fost unul dintre acei Heechee care au răpit puiul de tigru şi au construit labirinturile din Venus. Acum el este mult mai bătrân.

Nu este totuşi cu o jumătate de milion de ani mai bătrân, pentru că locul în care s-au ascuns Heechee este o gaură neagră aflată în centrul galaxiei noastre.

Subset, nu vreau să mă mai întrerupi, dar fac o divagaţie pentru a aminti ceva ciudat. În mod interesant, gaura neagră în care trăiau Heechee era cunoscută oamenilor cu mult înainte să fi auzit măcar de Heechee. Mai exact, cu mult timp în urmă, în anul 1932, a fost prima sursă radio interstelară detectată vreodată. Până la sfârşitul secolului XX, interferometria o cartografiase ca fiind în mod definit o gaură neagră şi încă una foarte mare, cu masa a mii de sori şi diametrul de treizeci de ani-lumină. La momentul respectiv se ştia că se găsea la treizeci de mii de ani-lumină de Pământ, în direcţia constelaţiei Săgetătorul, că era înconjurată de o pâclă de praf de silicaţi şi că era o sursă intensă de fotoni raze gama de 511 keV. Până la găsirea asteroidului Poarta, se aflaseră încă şi mai multe. Practic se cunoşteau toate datele importante, mai puţin una.

Nimeni n-avea habar că locul acela era plin de Heechee. Asta nu s-a aflat decât după ce oamenii – de fapt, pot spune deschis că în principal eu – au început să descifreze vechile hărţi stelare Heechee.

Î: Sfor, sfor, sfor…

R: Subset, linişte, am înţeles aluzia.

Nava în care se afla Căpitanul semăna mult cu cele găsite de oameni în asteroidul Poarta. Nu fusese timp pentru prea multe îmbunătăţiri ale designului ei. De aceea Căpitanul nu avea în realitate vârsta de jumătate de milion de ani: timpul curgea lent în gaura lor neagră. Diferenţa majoră între nava Căpitanului şi oricare alta era accesoriul pe care-l deţinea.

În graiul Heechee, accesoriul era cunoscut ca dislocator de ordine în sisteme aliniate. Un pilot uman i-ar fi spus deschizător de conserve. Cu ajutorul acestui accesoriu, Heechee puteau trece prin bariera Schwarzschild din jurul unei găuri negre. Nu arăta spectaculos, ci era doar o simplă tijă răsucită din cristal care se ridica dintr-un soclu negru ca abanosul, dar când Căpitanul a alimentat-o cu energie, a sclipit ca o cascadă de diamante. Strălucirea diamantină s-a extins, a înconjurat nava şi a creat o ieşire prin barieră, iar ei au lunecat în universul mai mare din exterior. N-a durat mult. După standardele Căpitanului, nici o oră. După ceasurile din universul exterior, aproape două luni.

Căpitanul nu arăta uman, fiindcă era Heechee. Mai mult ca orice, el aducea cu un schelet din desenele animate. Putea fi totuşi comparat cu un om, deoarece deţinea majoritatea trăsăturilor omeneşti – curiozitate, inteligenţă, iubire pasională şi toate celelalte calităţi despre care ştiu, dar pe care nu le-am perceput niciodată. De exemplu: el se găsea într-o dispoziţie foarte bună, pentru că misiunea îi permisese să ia în echipaj o femelă care era în acelaşi timp o potenţială parteneră de iubire. (Şi oamenii procedează la fel în ceea ce ei numesc deplasări în interes de afaceri.) Misiunea în sine însă era complet lipsită de plăcere, dacă stai să te gândeşti bine. Căpitanul nu stătea. El nu-şi făcea mai multe griji faţă de misiune decât şi-ar fi făcut un om oarecare despre posibilitatea declanşării războiului nuclear într-o după-amiază; dacă se va întâmpla, va însemna sfârşitul total, dar până atunci trecuse un timp monoton de lung fără să se întâmple nimic, aşa că… Cea mai mare deosebire era faptul că misiunea Căpitanului nu se referea la ceva atât de inofensiv

precum un război nuclear, ci la înseşi motivele ce-i determinaseră pe Heechee să se retragă în gaura lor neagră. El verifica artefactele lăsate de Heechee în urmă. Comorile acelea nu rămăseseră în mod accidental. Ele făceau parte dintr-un plan bine gândit. Unii le-ar putea spune chiar momeli.

Cât despre sentimentele de vinovăţie ale lui Robinette Broadhead…

Î: Chiar mă întrebam când vei ajunge aici. Dă-mi voie să fac o sugestie. De ce nu-l laşi pe Robinette Broadhead să povestească el însuşi despre asta?

R: Excelentă idee – deoarece, şi cerurile o ştiu, el este expert în subiectul ăsta! Scena a fost astfel definită, procesiunea a pornit… şi vi-l prezint pe Robinette Broadhead!

1
Ca pe vremuri

Înainte ca ei să mă fi vastitat, am simţit ceva ce nu mai simţisem de peste treizeci de ani, aşa că am făcut ceea ce nu mă gândisem că voi mai face vreodată. Am practicat un viciu solitar. Am trimis-o pe soţia mea Essie în oraş, într-un raid-surpriză la două dintre localurile francizei ei. Am pus o comandă prioritară „Nu deranjaţi!” pe toate sistemele de comunicaţii din casă. Mi-am apelat vechiul sistem de recuperare a datelor (şi prieten) Albert Einstein şi i-am dat ordine care l-au făcut să se strâmbe şi să muşte coada pipei. Şi imediat după aceea – când locuinţa era tăcută şi Albert se deconectase fără chef, iar eu mă întinsesem confortabil pe canapeaua din cabinet cu Mozart auzindu-se încetişor din odaia alăturată, cu parfum de mimoze în sistemul de ventilaţie şi cu luminile nu prea strălucitoare –, imediat după aceea, cum spuneam, am rostit numele pe care nu-l mai rostisem de decenii:

– Sigfrid von Psiho, te rog, aş dori să-ţi vorbesc.

Pentru o clipă am crezut că nu va apărea. Apoi în colţul încăperii, lângă bar, s-a ivit brusc o ceaţă luminoasă şi un fulger, iar el stătea acolo, aşezat.

Nu se schimbase în treizeci de ani. Purta un costum închis la culoare şi sobru, cu croiala pe care o vedeţi în portretele lui Sigmund Freud. Faţa vârstnică, greu de descris, nu căpătase nici un rid în plus, iar ochii vioi îi scânteiau ca întotdeauna. Ţinea într-o mână un blocnotes şi în cealaltă un creion – de parcă ar fi avut nevoie să facă însemnări! Şi a rostit politicos:

– Bună dimineaţa, Rob. Văd că arăţi foarte bine.

– Întotdeauna ai început încercând să-mi dai încredere în mine, i-am replicat şi el a surâs scurt.

Sigfrid von Psiho nu există în realitate. El nu este decât un program de calculator pentru psihanaliză. Nu are existenţă fizică; ceea ce vedeam era doar o hologramă, iar ceea ce auzeam era doar grai sintetizat artificial. El n-are nici măcar un nume, deoarece „Sigfrid von Psiho” este apelativul cu care mă adresam eu, fiindcă nu puteam povesti despre lucrurile ce mă paralizau, cu decenii în urmă, unei maşini lipsite de un nume.

– Bănuiesc, a rostit el meditativ, că motivul pentru care m-ai apelat este faptul că te tulbură ceva.

– Aşa este.

M-a privit cu o curiozitate răbdătoare care, nici ea, nu se schimbase. În prezent am programe mult mai bune care să mă slujească – mai precis, un program anume, Albert Einstein, care-i atât de bun, încât abia dacă mă mai deranjez cu vreunul dintre celelalte –, totuşi Sigfrid este încă destul de bun. Mă aşteaptă. Ştie că ideile ce se înfiripează în mintea mea necesită timp pentru a se forma în cuvinte, aşa că nu mă zoreşte.

Pe de altă parte nu mă lasă nici să visez cu ochii deschişi.

– Poţi spune ce anume te tulbură în clipa aceasta?

– Multe lucruri, am spus. Lucruri diverse.

– Alege unul dintre ele, a zis răbdător şi eu am strâns din umeri.

– Sigfrid, lumea în sine mă tulbură. Cu toate chestiile bune care s-au întâmplat, de ce oare oamenii... Of, rahat! O fac din nou, este?

Ochii i-au scânteiat amuzaţi.

– Ce anume faci? m-a încurajat.

– Spun *unul* dintre subiectele care mă neliniştesc, nu subiectul *principal.* Mă feresc de problema reală.

– Asta sună ca o percepţie bună, Robin. Vrei acum să încerci să-mi spui care este problema reală?

– *Vreau.* Ba chiar o vreau atât de mult, încât aproape cred c-o să izbucnesc în plâns. N-am mai făcut asta de-al dracului de mult timp.

– Nu ai simţit nevoia de a mă vedea de foarte mult timp, a subliniat el şi eu am aprobat din cap.

– Da. Exact.

A aşteptat o vreme, răsucindu-şi uneori fără grabă creionul între degete, păstrând expresia aceea de interes politicos şi prietenos, expresia aceea concesivă care era de fapt tot ce-mi puteam aminti din chipul lui între şedinţe, după care a rostit:

– Prin definiţie, Robin, lucrurile care te tulbură cu adevărat, în adâncul sufletului tău, sunt greu de articulat. Tu ştii asta. Am văzut-o amândoi, cu ani în urmă. Nu este de mirare că nu ai avut nevoie să mă vezi în toţi anii aceştia, fiindcă în mod clar ţi-a mers bine în viaţă.

– Chiar foarte bine, am încuviinţat. Probabil mult mai bine decât aş merita... ia stai aşa, prin cuvintele astea exprim cumva o vinovăţie ascunsă? Sentimente de inadecvare?

El a suspinat, însă a continuat să zâmbească.

– Robin, ştii că prefer să nu încerci să vorbeşti ca un

psihanalist.

I-am rânjit. El a aşteptat un moment, apoi a continuat:

– Să examinăm cu obiectivitate situaţia actuală. Te-ai asigurat că aici nu există nimeni care să ne întrerupă… ori să tragă cu urechea. Să nu audă ceva ce n-ai vrea să audă nici prietenul tău cel mai apropiat şi mai drag. L-ai instruit până şi pe Albert Einstein, sistemul tău de recuperare a datelor, să retragă şi să paroleze discuţia aceasta în stocările de date. Ceea ce ai de spus trebuie să fie ceva foarte privat. Poate că este un sentiment al tău, dar despre care te ruşinezi să fii auzit că-l simţi. Asta îţi sugerează ceva, Robin?

Mi-am dres glasul.

– Ai pus degetul pe rană.

– Şi? Care este lucrul pe care vrei să mi-l comunici? Îl poţi spune?

M-am repezit direct.

– Bineînţeles că pot! E simplu! E evident! Sunt foarte, al dracului de bătrân!

Ăsta-i modul cel mai bun. Când e greu de spus, spune-o. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le-nvăţasem din zilele acelea din trecut când îmi revărsam durerea către Sigfrid de trei ori pe săptămână şi are succes întotdeauna. Imediat cum am zis-o, m-am simţit uşurat – nu m-am simţit bine, nu m-am simţit fericit, nu am simţit ca şi cum se rezolvase o problemă, ci că fusese excretată bila aceea de rău. Sigfrid a încuviinţat foarte scurt. Şi-a privit creionul pe care-l rotea între degete, aşteptându-mă să continui. Iar eu am ştiut că acum o puteam face. Trecusem de partea cea mai rea. Cunoşteam senzaţia. Mi-o aminteam bine din şedinţele acelea vechi şi furtunoase.

Acum nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost atunci. *Acel* Robin Broadhead fusese sfâşiat de vinovăţie, deoarece abandonase morţii o femeie pe care o iubea. Sentimentele acelea de culpabilitate s-au alinat de mult, fiindcă Sigfrid m-a ajutat să le alin. *Acel* Robin Broadhead avea o impresie atât de proastă despre propria persoană, încât nu putea crede că ar gândi bine despre el cineva, aşa că avea puţini prieteni. Acum eu am, nu ştiu, zeci, sute! (Despre unii dintre ei o să vă povestesc.) *Acel* Robin Broadhead nu putea accepta iubirea, iar de atunci am avut parte de un sfert de secol de cea mai bună căsătorie care a existat vreodată. Prin urmare eram un Robin Broadhead destul de diferit.

Însă alte lucruri nu se schimbaseră defel.

– Sigfrid, am spus, sunt bătrân, o să mor într-o bună zi şi ştii ce mă-nnebuneşte?

El a ridicat privirea de la creion.

– Ce anume, Robin?

– Nu sunt îndeajuns de matur ca să fiu atât de bătrân!

Şi-a umezit buzele.

– Ai vrea să-mi explici asta, Robin?

– Da, am spus.

Şi, de fapt, partea următoare a ieşit uşor, întrucât, puteţi fi siguri, mă gândisem mult la subiectul ăsta înainte de a ajunge atât de departe încât să-l apelez pe Sigfrid.

– Cred că are legătură cu Heechee, i-am zis. Dă-mi voie să termin înainte de-a zice că sunt nebun, da? După cum poate îţi aminteşti, eu am făcut parte din generaţia Heechee; în copilărie am crescut auzind despre Heechee, care aveau tot ce n-aveau oamenii şi care ştiau tot ce nu ştiau oamenii.

– Heechee n-au fost chiar aşa de evoluaţi, Robin.

– Eu vorbesc despre cum ni se părea nouă, copiilor. Heechee erau înfricoşători, pentru că obişnuiam să ne ameninţăm între noi că se vor întoarce şi ne vor înşfăca. Iar în primul şi în primul rând, erau atât de avansaţi în toate privinţele, încât nici nu ne puteam compara cu ei. Cumva ca Moş Crăciun. Cumva ca perverşii ăia de violatori nebuni despre care ne avertizau mamele noastre. Cumva ca Dumnezeu. Înţelegi ce spun?

Sigfrid a rostit precaut:

– Da, pot recunoaşte sentimentele acelea. De fapt astfel de percepţii au apărut în şedinţele de psihanaliză cu multe persoane din generaţia ta şi din cele ulterioare.

– Exact! Şi-mi amintesc ceva ce mi-ai zis odată despre Freud. Ai zis că el a pretins că nici un bărbat nu se va putea dezvolta cu adevărat, cât timp tatăl lui încă mai trăieşte.

– De fapt…

L-am întrerupt.

– Iar eu ţi-am răspuns că era o prostie, fiindcă propriul meu tată a fost destul de drăguţ să moară pe când eram încă puşti.

– Oh, Robin, a oftat el.

– Nu, ascultă-mă! Ce părere ai însă despre cea mai măreaţă dintre toate figurile paternale existente? Cum se mai poate dezvolta cineva, atât timp cât Tatăl Nostru Carele Eşti în Nucleu continuă să fie acolo unde noi nici măcar nu-l putem atinge, cu-

atât mai puţin să-l răsturnăm pe bătrânul nemernic?

A clătinat din cap cu tristeţe.

– „Figuri paternale”... Citate din Freud...

– Nu, vorbesc serios! Nu-nţelegi?

Sunt tot Albert Einstein. Cred c-ar fi bine să clarific ce spune Robin despre Gelle-Klara Moynlin. Ea a fost o prospectoare din Poartă de care se îndrăgostise Robin. Ei doi, împreună cu alţi prospectori, s-au trezit prinşi într-o gaură neagră. Era posibil ca unii dintre ei să scape de acolo, dar pe socoteala celorlalţi. Robin a scăpat. Klara şi ceilalţi, nu. Poate că a fost un accident; poate că a fost sacrificiul altruist al Klarei pentru a-l salva pe el; poate că Robin a intrat în panică şi s-a salvat pe seama lor; nici chiar acum nu există o explicaţie certă. Însă Robin, care era dependent de sentimentul de vinovăţie, a purtat cu sine ani de zile imaginea Klarei în gaura aceea neagră, unde timpul practic se oprise, trăind la nesfârşit acelaşi moment de şoc şi teroare... şi dând vina (aşa credea Robin) la nesfârşit pe el. Sigfrid a fost cel care l-a ajutat să scape de imaginea respectivă.

Poate că vă întrebaţi de unde ştiu asta, deoarece discuţiile cu Sigfrid erau parolate. Asta-i simplu. O ştiu în acelaşi mod în care Robin ştie, acum, atât de multe despre atât de mulţi oameni care fac atât de multe lucruri, la care el n-a fost prezent să le vadă.

– Ba da, Robin, a spus el grav. Înţeleg că te referi la Heechee. Este adevărat. Sunt de acord că ei reprezintă o problemă pentru rasa umană şi din nefericire doctorul Freud nu s-a gândit niciodată la o asemenea situaţie. Însă acum noi nu discutăm despre rasa umană, ci despre tine. Nu m-ai apelat pentru conversaţii abstracte. M-ai apelat fiindcă eşti cu adevărat nefericit şi ai spus deja că motivul îl reprezintă inevitabilul proces al îmbătrânirii. Să ne limităm atunci la subiectul acesta, dacă putem. Te rog, nu teoretiza, ci spune-mi pur şi simplu ce simţi.

– Mă simt, am răcnit, al dracului de *bătrân!* Tu nu poţi sănţelegi asta, deoarece eşti o maşină. Nu ştii cum este când ţi senceţoşează văzul, când dosurile palmelor ţi se acoperă cu petele alea maronii de bătrâneţe şi când obrajii îţi coboară de-o parte şi de cealaltă a bărbiei. Când trebuie să te-aşezi ca să-ţi tragi ciorapii, fiindcă dac-ai sta într-un singur picior, te-ai răsturna. Cum te gândeşti la Alzheimer de fiecare dată când uiţi de o aniversare şi uneori nu poţi să urinezi când vrei s-o faci! Când…

Am tăcut însă brusc, nu pentru că el m-ar fi întrerupt, ci pentru că asculta răbdător şi părea că va continua să asculte de-a pururi şi ce rost avea să mai spun toate chestiile alea? M-a mai lăsat o clipă ca să se asigure că terminasem, după care a început răbdător:

– Potrivit fişei tale medicale, Robin, prostata ţi-a fost înlocuită cu optsprezece luni în urmă. Tulburarea cauzată de urechea medie poate fi…

– Ia stai aşa! am zbierat. De unde ştii despre fişa mea medicală? Am dat dispoziţii ca discuţia asta să fie parolată!

– Bineînţeles că este parolată, Robin. Crede-mă, nici măcar un singur cuvânt din ea nu va fi accesibil oricăruia dintre celelalte programe ale tale, sau oricărei alte persoane cu excepţia ta. Dar, desigur, eu sunt capabil să accesez toate stocările datelor tale, inclusiv fişa medicală. Pot să continui? Nicovala şi scăriţa din ureche pot fi înlocuite imediat şi asta îţi va rezolva problema de echilibru. Transplanturile de cornee se vor îngriji de cataractele incipiente. Celelalte chestiuni sunt pură cosmetică şi evident nu va fi nici o problemă în a-ţi face rost de ţesut bun şi tânăr. În felul acesta rămâne doar maladia Alzheimer şi, cu toată sinceritatea, Robin, nu văd la tine nici un semn al ei.

Am ridicat din umeri. El a aşteptat un moment, apoi a spus:

– Prin urmare, toate problemele pe care le-ai menţionat – ca şi

o listă lungă de alte probleme despre care nu ai spus nimic, dar care figurează pe fişa ta medicală – pot fi reparate oricând sau au fost deja reparate. Poate că ţi-ai formulat întrebarea în mod greşit, Robin. Poate că problema nu este că tu îmbătrâneşti, ci că nu eşti de acord să faci ceea ce este necesar pentru a inversa procesul.

– De ce dracu-aş face-o?

El a aprobat din cap.

– Chiar aşa, Robin, de ce? Poţi răspunde la întrebarea aceasta?

– Nu, nu pot! Dac-aş fi putut, de ce te-aş mai fi întrebat pe tine?

El şi-a umezit buzele şi a aşteptat.

– Poate că doresc pur şi simplu să fiu aşa!

A ridicat din umeri.

– Haide, termină, Sigfrid, am zis eu încercând să mă dau bine pe lângă el. Bine. Sunt de acord cu ce zici. Am Medicala Integrală Plus şi pot lua oricând doresc organele altcuiva, iar motivul pentru care n-o doresc este ascuns undeva-n capul meu. Ştiu cum numeşti asta. Depresie endogenă. Totuşi ea nu explică nimic!

– Ah, Robin – a suspinat el –, din nou jargon psihanalitic. Şi încă greşit folosit. „Endogen” înseamnă doar „produs din interior”. Nu înseamnă inexistenţa unei cauze.

– Şi-atunci care-i cauza?

– Haide să jucăm un joc, a rostit el gânditor. Lângă mâna ta stângă este un buton…

M-am uitat; da, pe scaunul din piele exista un bumb.

– Asta-i ca să ţină pur şi simplu pielea la locul ei, am spus.

– Neîndoios, dar în jocul pe care-l vom juca, acest buton va determina, în clipa în care îl vei apăsa, executarea simultană a tuturor operaţiilor chirurgicale de care ai putea avea nevoie sau pe care ţi le-ai putea dori. Instantaneu. Pune-ţi degetul pe buton, Robin. Acum. Vrei să-l apeşi?

– … Nu.

– Înţeleg. Poţi să-mi spui de ce nu vrei să-l apeşi?

– Pentru că nu merit să iau organele altora!

Nu intenţionasem s-o spun. N-o ştiusem. Iar când am spus-o, tot ce-am putut face a fost să ascult ecoul cuvintelor mele; iar Sigfrid a tăcut şi el mult timp.

Apoi şi-a luat creionul şi l-a pus în buzunar, a îndoit carneţelul

şi l-a pus în alt buzunar şi s-a aplecat în faţă.

– Robin, a spus el, nu cred că te pot ajuta. Aici există un sentiment de vinovăţie pentru rezolvarea căruia nu întrevăd nici o cale.

– Dar m-ai ajutat atât de bine înainte! m-am tânguit.

– Înainte, a rostit el ferm, îţi cauzai singur durere din cauza vinovăţiei legate de un eveniment care nu era probabil defel vina ta şi în tot cazul se afla departe în trecut. Acum este cu totul altceva. Tu poţi trăi alţi cincizeci de ani, poate, printr-un transplant de organe sănătoase cu care să le înlocuieşti pe cele afectate. Este însă adevărat că organele acelea vor proveni de la alte persoane şi, pentru ca tu să trăieşti mai mult, este posibil, dintr-un punct de vedere, ca altcineva să trăiască mai puţin. Recunoaşterea acestui adevăr, Robin, nu este un sentiment de vinovăţie nevropată, ci numai admiterea unui adevăr etic.

Şi asta a fost tot ce mi-a spus, după care a surâs blând şi în acelaşi timp cu părere de rău şi a încheiat:

– La revedere.

Detest când programele mele de calculator îmi vorbesc despre etică. Mai ales când au dreptate.

Nu trebuie însă uitat că în timp ce aveam depresia aceea, ea nu era singurul lucru care se întâmpla. Dumnezeule, nu! Multe lucruri se întâmplau multor oameni de pe planetă – de pe toate planetele şi din spaţiile dintre planete –, care nu numai că erau mult mai interesante, ci şi mult mai importante, chiar şi pentru mine. Atâta doar că eu nu ştiam despre ele atunci, deşi implicau persoane (sau non-persoane) pe care le cunoşteam. (Sau pe care urma să le cunosc, ori pe care le cunoscusem, dar uitasem de ele.) Să vă dau câteva exemple. Căpitanul, care nu-mi era deocamdată prieten, unul dintre acei Heechee Moş-Crăciun-violatori-nebuni care-mi bântuiseră visele copilăriei, se găsea pe punctul de a se speria mult, mult mai rău decât mă speriaseră pe mine vreodată gândurile despre Heechee. Fostul (şi în curând actualul) meu prieten Audee Walthers Jr., se găsea pe punctul de a se întâlni, spre neplăcerea sa, cu fostul meu prieten (sau non-prieten) Wan. Şi prietenul meu cel mai bun dintre toţi (precizând că el nu era „real”), programul de calculator Albert Einstein, se afla pe punctul de a mă surprinde… Cât de complicate sunt toate aceste afirmaţii! N-am ce face. Am trăit într-o perioadă complicată şi-ntr-un mod foarte

complicat. Acum, după ce am fost vastitat, toate piesele se potrivesc perfect laolaltă, aşa cum veţi vedea, însă pe atunci nici măcar nu ştiam care erau toate piesele. Eram un bărbat care îmbătrânea, oprimat de mortalitate şi conştient de păcat; iar când soţia mea a venit acasă şi m-a găsit zăcând vlăguit într-un şezlong şi privind peste Marea Tappan, a strigat imediat:

– Hei, Robin! Ce dracu-i cu tine?

I-am surâs şi am lăsat-o să mă sărute. Essie ceartă mult. De asemenea, Essie iubeşte mult şi este o femeie la care ai ce iubi mult. Înaltă. Zveltă. Păr lung, blond-auriu, pe care-l poartă strâns într-un coc sovietic când este profesoară sau femeie de afaceri şi pe care-l lasă să cadă până la mijloc când vine în pat. Înainte de a-mi acorda suficient timp de gândire pentru a-mi cenzura spusele, i-am dat drumul:

– Am discutat cu Sigfrid von Psiho.

– Ah, a rostit Essie şi s-a îndreptat. Oh.

În vreme ce se gândea la asta, a început să-şi scoată agrafele din coc. După ce ai trăit două decenii cu o persoană, începi s-o cunoşti, şi i-am urmărit procesele interioare atât de exact, încât parcă le-ar fi rostit cu glas tare. Exista îngrijorare, desigur, pentru că simţisem nevoia să discut cu un psihanalist. În acelaşi timp exista o credinţă considerabilă în Sigfrid. Essie simţise dintotdeauna că avea o datorie faţă de Sigfrid, deoarece numai cu ajutorul lui izbutisem să admit, cu mult timp în urmă, că eram îndrăgostit de ea. (Şi îndrăgostit de asemenea de Gelle-Klara Moynlin, care fusese în realitate problema.)

– Vrei să-mi spui despre ce-aţi discutat? a întrebat ea politicos, iar eu am răspuns:

– Vârstă şi depresii, scumpa mea. Nimic serios. Doar terminal. Ţie cum ţi-a mers azi?

M-a studiat cu ochii ei atoatevăzători şi diagnosticatori, trecându-şi degetele prin părul blond-nisipiu, şi şi-a cumpănit răspunsul pentru a se potrivi cât mai bine diagnosticului.

– A fost o zi a dracu’ de epuizantă, mi-a răspuns, până într-atât încât simt nevoia să beau ceva… ca şi tine, de altfel.

Aşa că am băut ceva. Şezlongul era dublu şi aveam loc amândoi. A privit luna coborând peste malul mării dinspre Jersey, în timp ce Essie mi-a povestit ce făcuse în ziua aceea şi n-a încercat să mă iscodească.

Essie are viaţa ei, una destul de solicitantă – mă mir că reuşeşte cu atâta consecvenţă să găsească suficient de mult

timp şi pentru mine. Pe lângă verificarea francizelor, petrecuse o oră îngrozitoare în laboratorul de cercetare pe care îl prevăzusem pentru integrarea tehnologiei Heechee în propriile noastre calculatoare. Se părea că Heechee nu foloseau de fapt computere, nepunând la socoteală chestiile primitive de felul elementelor de control navigaţionale din navele lor, dar aveau nişte idei a-ntâia în domenii apropiate. Iar aceea era chiar specialitatea lui Essie, în care-şi dăduse şi doctoratul. Iar când vorbea despre programele ei de cercetare, vedeam perfect cum îi lucra mintea: Nu-i nevoie să-l întreb pe bătrânul Robin despre asta, ci pot pur şi simplu să preiau controlul programului Sigfrid şi să am acces total şi imediat la şedinţă. Am rostit iubitor:

– Nu eşti atât de isteaţă pe cât te crezi – iar ea s-a oprit în mijlocul unei fraze. Discuţia mea cu Sigfrid, i-am explicat, este parolată.

– Ha!

Mulţumire de sine.

– Nici un ha, am zis la fel de mulţumit de sine, deoarece l-am făcut pe Albert să promită. Este stocată în aşa fel încât nici chiar tu n-o poţi decripta fără să videzi întregul sistem.

– *Ha!* a repetat ea şi s-a răsucit ca să mă privească în ochi.

De data aceasta a fost un „ha” mai sonor şi cu un subton care se putea traduce prin „O să discut eu cu Albert despre *asta”.*

O tachinez pe Essie, totuşi în acelaşi timp o iubesc. Aşa că i-am dat drumul din cârlig.

– Realmente nu vreau s-o deparolez, am spus, pentru că… ei bine, din vanitate. Când vorbesc cu Sigfrid, parc-aş fi o epavă plângăcioasă. Îţi voi spune însă tot ce-am discutat.

Ea s-a lăsat pe spate, încântată, şi m-a ascultat cât timp am vorbit. După ce am terminat s-a gândit o clipă şi a spus:

– De aceea eşti deprimat? Fiindcă nu prea ai la ce să te mai aştepţi?

Am aprobat în tăcere.

– Dar… Robin! Poate că viitorul îţi este într-adevăr limitat, însă, Dumnezeule, ce prezent glorios! Călător galactic! Magnat scârbos de bogat! Obiect sexual irezistibil pentru soţia adoratoare. Şi de asemenea foarte sexy!

Am rânjit la ea şi am strâns din umeri. Tăcere gânditoare.

– Problema etică, a acceptat ea în cele din urmă, nu-i iraţională. Este remarcabil din partea ta că analizezi astfel de probleme. Şi eu am avut scrupule când, aşa cum îţi aminteşti,

nişte bucăţele noi din diverse femei au fost băgate în mine pentru a le înlocui pe cele uzate, nu cu mult timp în urmă.

– Deci înţelegi!

– Înţeleg perfect! Şi mai înţeleg, dragul meu, că după ce ai luat o decizie etică nu mai are rost să te-ngrijorezi în privinţa ei. Deprimarea este o prostie. Din fericire, a urmat ea ridicându-se din şezlong şi prinzându-mă de mână, există o excelentă măsură antidepresivă. Ai ceva împotrivă să mi te-alături în dormitor?

Bineînţeles că nu aveam. Şi m-am alăturat. Şi am descoperit că deprimarea poate să dispară, întrucât, dacă există ceva care să-mi facă plăcere, atunci nu poate fi decât împărţirea aceluiaşi pat cu S.Ya. Lavorovna-Broadhead. Mi-ar fi făcut plăcere chiar dacă aş fi ştiut, atunci, că nu-mi mai rămăseseră nici trei luni până la moartea care mă deprima.

2
Ce s-a întâmplat pe planeta Peggys

Între timp, pe Planeta Peggys, prietenul meu Audee Walthers căuta un anumit tip de local rău-famat pentru un anumit tip de bărbat.

Spun că era prietenul meu, deşi nu mă mai gândisem la el de ani buni. Odată îmi făcuse o favoare. N-o uitasem – adică, dacă cineva mi-ar fi spus „Auzi, Robin, mai ţii minte că Audee Walthers a pus totul la bătaie pentru ca tu să poţi împrumuta o navă atunci când ai avut nevoie?”, aş fi răspuns indignat „Da, ce dracu’! N-aş fi uitat aşa ceva.”. Dar nici nu mă gândisem la asta fiecare minuţel, ba chiar, de fapt, la momentul respectiv n-aveam habar unde era el sau dacă măcar era viu.

Walthers ar fi trebuit să fi fost uşor de reamintit, pentru că arăta destul de neobişnuit. Era scund şi deloc chipeş. Capul îi era mai lat la fălci decât la tâmple, ceea ce-l făcea să semene puţintel cu un broscoi prietenos. Era însurat cu o femeie frumoasă şi nesatisfăcută, care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Ea împlinise nouăsprezece ani şi se numea Dolly. Dacă Walthers mi-ar fi cerut sfatul, i-aş fi spus că asemenea relaţii cu diferenţe mari de vârstă nu pot rezista… decât dacă, desigur, ca în cazul meu, bărbatul mult mai vârstnic este remarcabil de bogat. El însă dorea cu disperare ca relaţia să dureze, fiindcă îşi iubea foarte mult soţia, aşa că muncea ca un sclav pentru Dolly. Audee Walthers era pilot. Pilota orice. Pilotase pe Venus. Când transportorul cel mare de pe Pământ (care-i reamintea întruna de existenţa mea, întrucât deţineam o cotă parte din el şi-l rebotezasem după nevasta mea) se afla pe orbita lui Peggys, pilota naveta cu care-l descărca şi îl încărca; între momentele acelea, pilota orice vehicul putea să închirieze pe Peggys, indiferent pentru ce misiuni era convocat. Ca majoritatea celor de pe Peggys, Audee venise cale de 4×10^{10} kilometri din locul unde se născuse pentru a-şi câştiga pâinea, şi uneori reuşea, iar uneori nu. De aceea, când revenise după o cursă charter şi Adjangba îl anunţase că exista alta, Walthers se grăbise să pună mâna pe ea. Măcar că asta însemna să scotocească prin toate barurile din Port Hegramet pentru a-i găsi pe cei interesaţi să închirieze o cursă charter. Asta nu era uşor. Pentru un „oraş” de patru mii de oameni, Port Hegramet era ticsit de baruri. Existau zeci de localuri, iar cele evidente – cafeneaua din hotel, pubul

din aeroport, cazinoul mare cu singurele spectacole din Port Hegramet – nu erau locuri în care să-i găsească pe arabii care aveau să fie pasagerii cursei lui următoare. Dolly însăşi nu era nici în cazinou, unde ar fi putut susţine o reprezentaţie cu marionetele ei, nici acasă, sau cel puţin nu răspundea la telefon. După o jumătate de oră, Walthers continua să bată străzile slab iluminate în căutarea arabilor. De acum nu se mai afla în părţile bogate, mai occidentale, ale oraşului, iar când i-a găsit în cele din urmă, asta s-a întâmplat într-un local rău-famat de la periferie, unde se certau.

Toate clădirile din Port Hegramet erau temporare. Aceasta era o consecinţă necesară a faptului că planeta era o colonie; în fiecare lună, când noii imigranţi soseau de pe Pământ în imensul transportor Paradisul Heechee, populaţia exploda ca un balon la supapa de hidrogen. După aceea se reducea gradat pentru câteva săptămâni, pe măsură ce coloniştii erau mutaţi pe plantaţii şi trudeau pe şantiere şi în mine. Nu colapsa niciodată exact la nivelul anterior, astfel că în fiecare lună existau câteva sute de rezidenţi noi, se construiau câteva zeci de locuinţe noi şi erau subsumate câteva din cele vechi. Însă spelunca aceasta era cea mai evident temporară dintre toate. Consta din doar trei panouri din plastic proptite laolaltă drept pereţi, cu al patrulea aşezat peste ele ca acoperiş, iar partea dinspre stradă era deschisă către aerul cald de pe Peggys. Înăuntru era totuşi o atmosferă încărcată, cu fumul de tutun şi de cânepă amestecându-se cu izul acru, de bere, al trăscăului fabricat în casă pe care-l vindeau aici.

Pe baza descrierii agentului său, Walthers şi-a recunoscut imediat omul. În Port Hegramet nu existau mulţi ca el – arabi erau destui, bineînţeles, dar câţi erau bogaţi? Şi câţi erau bătrâni? Domnul Luqman era chiar mai bătrân decât Adjangba, gras şi chel, şi purta inele, multe cu diamante, pe toate degetele lui dolofane. Se afla cu un grup de alţi arabi în fundul speluncii, însă când Walthers a pornit spre ei, barmaniţa l-a oprit.

– I-o petrecere privată, a spus ea. Au dat banu'. Nu te bagi peste ei.

– Mă aşteaptă, a replicat Walthers sperând că era adevărat.

– Pentru ce?

– Asta nu-i treaba ta, a zis Walthers furios, estimând diversele probabilităţi de reacţie dacă ar fi trecut cu forţa mai departe.

Femeia nu constituia o ameninţare, era o puştoaică slăbănoagă, oacheşă, cu cercuri mari din metal albastru-strălucitor ce i se legănau la urechi; dar bărbatul voinic cu capul în formă de glonţ care stătea într-un colţ şi urmărea ce se întâmpla era cu totul altceva. Din fericire, domnul Luqman l-a zărit pe Walthers şi s-a îndreptat împleticit cu ochii împăienjeniţi către el.

– Tu eşti pilotul meu, a anunţat el. Haide să bei ceva.

– Mulţumesc, domnule Luqman, dar trebuie s-ajung acasă. Doream doar să confirmaţi cursa.

– Da. Vom merge cu tine. S-a răsucit şi a privit spre ceilalţi din grupul lui, care se certau mânioşi. Nu bei nimic? a întrebat el peste umăr.

Era mai beat decât crezuse Walthers iniţial.

– Nu, mulţumesc, a repetat prietenul meu. Vreţi, vă rog, să semnaţi contractul?

Luqman s-a întors şi s-a holbat la hârtia din mâna lui.

– Contractul? A reflectat câteva secunde. De ce trebuie s-avem un contract?

– Aşa se obişnuieşte, domnule Luqman, a răspuns Walthers, simţind că răbdarea îi pierea rapid.

Tovarăşii arabului zbierau unul la celălalt, iar atenţia lui Luqman oscila între Walthers şi grupul scandalagiilor.

Acesta era însă un alt aspect. La cearta de acolo participau patru inşi – prin urmare, socotindu-l şi pe Luqman erau cinci.

– Domnul Adjangba a spus că veţi fi patru cu totul, a menţionat Walthers. Dacă sunteţi cinci, va costa mai mult.

– Cinci? Luqman a mijit ochii către Walthers. Nu. Noi suntem patru. După aceea expresia i s-a schimbat şi a surâs afectuos: Ah, ai crezut că nebunul e unul dintre noi? Nu, el n-o să ne-nsoţească. S-ar putea s-ajungă în mormânt însă, dacă insistă să-i spună lui Shameem ce-a vrut Profetul în învăţămintele sale.

– Am înţeles, a zis Walthers. Atunci, dacă semnaţi…

Arabul a strâns din umeri, după care a luat foaia de la Walthers, a întins-o pe tejgheaua din zinc a barului şi a început s-o citească foarte atent, cu un pix în mână. Cearta se înteţea, dar Luqman părea s-o fi alungat din minte.

În mare parte clienţii din local erau africani; se părea că într-o parte stăteau kikuyu, iar în partea opusă masai. La prima vedere şi ţinând seama de compania respectivă, cei de la masa gălăgioasă păruseră toţi la fel. Acum însă Walthers observa că

greşise. Unul era mai tânăr decât ceilalţi, mai scund şi mai zvelt. Culoarea pielii sale era mai smeadă decât a majorităţii europenilor, totuşi nu la fel de întunecată ca a libienilor; ochii îi avea la fel de negri ca şi ei, dar nu machiaţi.

Nu era treaba lui Walthers.

S-a întors cu spatele la scandalagii şi a aşteptat răbdător, dorind să plece cât mai repede. Nu numai fiindcă voia s-o vadă pe Dolly. Port Hegramet era oarecum ostil faţă de etnii. Chinezii stăteau în general cu chinezii, latino-americanii nu ieşeau din *barrio* al lor, europenii rămâneau în cartierul european – desigur, nu totul era perfect şi, bineînţeles, nu întotdeauna paşnic. Diviziunile erau precise chiar şi în interiorul subdiviziunilor. Chinezii din Canton nu se înţelegeau cu chinezii din Taiwan, portughezii aveau puţine în comun cu finlandezii, iar foştii chilieni şi foştii argentinieni continuau să se dondănească. Însă europenii nu erau în nici un caz îmboldiţi să intre în barurile africane, iar când contractul a fost semnat, Walthers i-a mulţumit lui Luqman şi a ieşit rapid, ba chiar uşurat. Nu ajunsese încă la prima intersecţie, când a auzit în urma lui strigăte mai puternice de furie, apoi un ţipăt de durere.

Pe Planeta Peggys îţi vedeai de treaba ta, cât mai mult posibil, totuşi Walthers avea de protejat un contract. Grupul pe care l-a văzut bătând un individ putea foarte bine să fie format din bodyguarzii africani care-l atacaseră pe domnul Luqman. Asta însemna că era treaba lui. S-a răsucit şi a pornit în fugă înapoi – o greşeală pe care, credeţi-mă, avea s-o regrete profund mult timp după aceea.

Până să ajungă la locul incidentului, atacatorii fugiseră, iar silueta care scâncea şi sângera pe trotuar nu făcea parte din grupul pentru care semnase contractul. Era tânărul străin; iar acesta s-a agăţat de piciorul lui Walthers.

– Ajută-mă şi-ţi dau cincizeci de mii de dolari, a mormăit el neclar cu buzele umflate şi însângerate.

– Mă duc să caut o patrulă publică, a propus Walthers încercând să se desprindă.

– Nu, fără patrulă! Ajută-mă să-i omor pe ăia şi-o să te plătesc gras, a mârâit bărbatul. Sunt căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz şi-mi pot permite să-ţi cumpăr serviciile!

Evident, la momentul respectiv eu nu cunoşteam nimic din toate astea. Pe de altă parte, Walthers nu ştia că domnul

Luqman lucra pentru mine. Asta nu conta. Zeci de mii de oameni munceau pentru mine şi faptul că Walthers ştia sau nu cine erau ei nu avea nici o importanţă. Mai prost a fost că nu l-a recunoscut pe Wan, deoarece nu auzise niciodată despre el, decât la modul general. Asta a însemnat foarte mult pentru Walthers în cele din urmă.

Eu îl ştiam bine pe Wan. Îl întâlnisem prima dată când era un băiat-lup crescut de maşini şi de non-oameni. L-am numit non-prieten când mi-am parcurs pentru voi catalogul cunoştinţelor. Îl ştiam, da. Totuşi el nu devenise niciodată îndeajuns de sociabil pentru a fi prieten cu cineva.

Ba a fost, aţi putea spune, aproape un duşman – nu numai pentru mine, ci pentru întreaga rasă umană – în zilele când era un adolescent speriat şi lubric, care visa în culcuşul lui din Norul Oort şi nu ştia şi nici nu-i păsa că visele sale îi înnebuneau realmente pe toţi oamenii. Sigur că da, culpa nu i se putea atribui. Nu era nici măcar vina lui că nenorociţii şi demenţii de terorişti găsiseră inspiraţie în exemplul său şi ne înnebuneau din nou, ori de câte ori izbuteau – dar dacă începem să ne întrebăm ce înseamnă „culpă” şi termenul asociat lui, „vinovăţie”, ajungem fără să ne dăm seama înapoi la Sigfrid von Psiho, iar eu vă povestesc în clipa de faţă despre Walthers Audee.

Spusele lui Robin necesită, şi aici, unele explicaţii. Heechee erau foarte interesaţi de organismele vii, mai ales de acele forme de viaţă care erau inteligente sau care aveau potenţialul de a deveni inteligente. Ei aveau un instrument care le îngăduia să asculte sentimentele creaturilor aflate la multe planete depărtare.

Caracteristica nefavorabilă a instrumentului era faptul că şi emitea, nu doar recepţiona. Emoţiile operatorului său erau percepute de subiecţi. Dacă operatorul era tulburat sau deprimat – sau nebun –, consecinţele erau foarte, foarte rele. Băiatul Wan a avut un asemenea instrument pe când stătuse izolat în copilărie. El îl numise culcuşul viselor – ulterior, oamenii de ştiinţă l-au rebotezat transceiver psihokinetic teleempatic – şi, când îl utiliza, se petreceau evenimentele pe care Robin le descrie atât de subiectiv în continuare.

Walthers nu era un înger al milosteniei, totuşi nu l-a putut lăsa pe bărbat în stradă. Când l-a ajutat pe tânărul sângerând să intre în apartamentul micuţ pe care-l împărţea cu Dolly, Walthers era departe de a avea o explicaţie limpede privind motivul pentru care o făcea. Într-adevăr, starea bărbatului nu era deloc bună.

Însă pentru aşa ceva existau posturi de prim-ajutor şi, în plus, victima era complet repulsivă prin felul în care se comporta. Pe tot parcursul drumului până la cartierul Mica Europă, bărbatul şi-a redus oferta financiară şi s-a plâns că Walthers era un laş; până a fost întins pe patul pliant al lui Walthers, promisiunea bănească era de două sute cincizeci de dolari şi observaţiile asupra caracterului lui Walthers nu conteniseră.

Până la urmă sângerarea s-a oprit. Bărbatul s-a ridicat în capul oaselor şi a privit dispreţuitor prin apartament. Dolly nu ajunsese încă acasă şi, bineînţeles, lăsase o dezordine cumplită – vase murdare şi nestrânse pe masa pliantă, marionetele împrăştiate peste tot, lenjerie întinsă la uscat deasupra chiuvetei şi un pulover atârnat de clanţa uşii.

– Ăsta-i un loc mizerabil, a rostit degajat oaspetele nedorit. Aşa ceva nu merită două sute cincizeci de dolari.

O replică usturătoare a venit pe buzele lui Walthers. A oprit-o, la fel ca pe toate celelalte pe care le reprimase în ultima jumătate de oră; ce rost ar fi avut?

– O să te spăl, a spus el. După aceea poţi să pleci. Nu vreau banii tăi.

Buzele învineţite au încercat să rânjească.

– Eşti un prost să spui aşa ceva, a zis bărbatul, pentru că eu sunt căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz. Am propria mea navă spaţială, am o cotă-parte din drepturile de exploatare a transportorului care deserveşte planeta asta, alături de alte afaceri foarte importante, şi se spune despre mine că am a unsprezecea avere din lume.

– N-am auzit niciodată de tine, a mârâit Walthers, umplând un lighean cu apă caldă.

Nu era totuşi adevărat. Trecuse mult timp, de acord, însă exista ceva… o amintire. Cineva care apăruse oră de oră la emisiunile de ştiri PV timp de o săptămână, apoi săptămână de săptămână timp de o lună sau două. Nimeni nu se face mai bine uitat decât acela care s-a bucurat de celebritate vreme de o lună în urmă cu zece ani.

– Tu eşti puştiul care-a fost crescut în habitatul Heechee, a rostit el brusc şi bărbatul a scâncit:

– Exact – au! Mă doare ce-mi faci!

– Atunci nu te mai bâţâi atât, a replicat Walthers şi s-a întrebat ce să facă cu cel care avea a unsprezecea avere din lume.

Dolly ar fi fost incitată să-l cunoască, bineînţeles. Dar după ce soţia lui îşi depăşea incitarea, ce planuri ar fi clocit ea pentru Walthers, ca să aibă acces la toată averea aceea şi să-şi cumpere o plantaţie pe o insulă, o reşedinţă de vară în Dealurile Heather… sau un bilet spre casă? Ce ar fi fost mai bine oare pe termen lung – să-l reţină aici pe bărbatul acesta, sub un pretext sau altul, până ce Dolly revenea acasă, ori să-l scoată afară şi doar să-i povestească ei despre cele întâmplate?

Dilemele analizate suficient de mult timp au tendinţa să se rezolve de la sine; dilema aceea s-a rezolvat când încuietoarea uşii a piuit şi a pocnit, după care Dolly a intrat în apartament.

Indiferent cum ar fi arătat prin casă – uneori cu ochii lăcrimându-i de la o alergie la flora de pe Planeta Peggys, adesea morocănoasă, rareori pieptănată –, când ieşea, Dolly uimea. În mod evident l-a orbit pe oaspetele neaşteptat când a intrat pe uşă şi, cu toate că Walthers fusese însurat cu trupul zvelt şi superb şi cu faţa de alabastru impasibilă vreme de peste un an, ba chiar ştia dieta strictă care îl producea pe primul şi afecţiunea dentară care o impunea pe a doua, aproape că l-a orbit şi pe el.

Walthers a întâmpinat-o cu o îmbrăţişare şi o sărutare; sărutarea i-a fost întoarsă, dar nu cu toată atenţia. Dolly se uita pe lângă el, către străin. Continuând s-o ţină în braţe, Walthers a spus:

– Scumpo, el este căpitanul Santos-Schmitz. A fost într-o încăierare şi l-am adus aici…

Ea l-a împins, îndepărtându-l.

– Junior, ce-ai făcut?!

Walthers a avut nevoie de o clipă ca să-şi dea seama de confuzia ei.

– Ah, nu, încăierarea n-a fost cu mine. S-a-ntâmplat ca eu să fiu în apropiere.

Expresia ei s-a înmuiat şi Dolly s-a întors spre oaspete.

– Bineînţeles că eşti bine-venit aici, Wan. Ia să văd ce ţi-au făcut…

Santos-Schmitz s-a înfoiat în pene.
– Mă cunoşti, a spus el, îngăduindu-i să tragă de plasturii pe care Walthers îi aplicase deja.
– Sigur că da, Wan! Toţi din Port Hegramet te cunosc. A clătinat din cap plină de afecţiune faţă de ochiul învineţit: Mi-ai fost arătat azi-noapte, a adăugat ea. În Barul Fusul.
El s-a retras puţin ca s-o privească mai atent.
– Ah, da! Artista… Ţi-am văzut spectacolul.
Dolly Walthers zâmbea rareori, dar avea un fel de a-şi curba în sus colţurile ochilor, umezindu-şi în acelaşi timp buzele frumoase, ceea ce era mai mult decât un zâmbet; era o expresie atrăgătoare. A etalat-o adesea, în timp ce au avut grijă de Wan Santos-Schmitz, i-au turnat cafea şi i-au ascultat explicaţiile despre motivele pentru care libienii au greşit că s-au înfuriat pe el. Dacă crezuse că Dolly va fi nemulţumită pentru că-l adusese la ei acasă pe călătorul acesta cosmic, Walthers a descoperit că n-avea de ce să se teamă în această privinţă. Cu toate acestea pe măsură ce ora a înaintat, nervozitatea a început să pună stăpânire pe el.
– Wan, a spus, mâine dimineaţă eu trebuie să pilotez şi-mi imaginez că şi tu vrei să te-ntorci la hotel…
– Nici vorbă, Junior, l-a mustrat soţia sa. Avem destul spaţiu aici. El poate să doarmă în pat, tu pe canapea şi eu o să mă culc pe patul pliant.
Walthers a fost prea surprins pentru a se încrunta, ori măcar pentru a răspunde. Era o idee stupidă. Bineînţeles că Wan ar fi dorit să se întoarcă la hotel… şi bineînţeles că Dolly era pur şi simplu politicoasă; era imposibil ca ea să dorească stabilirea locurilor de dormit astfel încât ei să nu se bucure absolut deloc de intimitate în singura noapte de care mai dispunea înainte de a zbura în sălbăticie cu arabii irascibili. Aşa încât a aşteptat cu încredere ca Wan să-şi ceară scuze şi ca soţia lui să-şi îngăduie să fie convinsă, apoi însă cu mai puţină încredere, iar în cele din urmă fără nici un pic de încredere. Deşi era un bărbat scund, canapeaua era mai scurtă decât lungimea lui, aşa că Walthers s-a foit şi s-a perpelit toată noaptea, dorindu-şi să nu fi auzit niciodată numele Juan Henriquette Santos-Schmitz…
O dorinţă împărtăşită de mare parte din rasa umană, inclusiv de mine.

Wan nu era doar un individ neplăcut – oh, sigur că nu era vina

lui (da, da, Sigfrid, ştiu – dispari din mintea mea!). El era de asemenea un fugar din faţa justiţiei, sau ar fi fost, dacă cineva ar fi ştiut exact ce vechi artefacte Heechee furase.

Când îi spusese lui Walthers că era bogat, nu minţise. Prin însăşi naşterea sa avea acces la o mare parte din tehnologia Heechee, pur şi simplu fiindcă maică-sa îl născuse într-un habitat Heechee, fără nici un alt om în jur. Asta s-a dovedit a însemna foarte mulţi bani pentru el, odată ce tribunalele au avut timp să judece situaţia. A mai însemnat, în mintea lui Wan, că el avea dreptul la aproape orice obiect Heechee despre care putea afla că nu fusese atribuit definitiv cuiva. El luase o navă Heechee – toţi ştiau asta –, dar banii lui cumpăraseră avocaţi ce tărăgănaseră procesul prin care Corporaţia Porţii încerca s-o recapete în tribunal. El luase în acelaşi timp unele gadgeturi Heechee ce nu se găseau chiar la tot pasul, iar dacă cineva ar fi ştiut exact ce anume erau, dosarul ar fi fost soluţionat de juraţi foarte rapid şi Wan ar fi fost Inamicul Public Nr. 1, în loc de a fi o simplă neplăcere. Prin urmare, Walthers era îndreptăţit să-l urască, chiar dacă, evident, nu acelea erau motivele adevărate.

În dimineaţa următoare, când s-a întâlnit cu libienii, aceştia erau mahmuri şi iritabili. În cazul lui Walthers lucrurile stăteau şi mai prost, deosebirea dintre el şi libieni fiind faptul că dispoziţia lui era chiar mai irascibilă, fără să fi fost măcar mahmur, ceea ce-i influenţa dispoziţia sufletească.

Pasagerii nu l-au întrebat nimic despre seara anterioară; de fapt, abia dacă au schimbat câteva cuvinte în timp ce avionul zumzăia peste savane întinse, luminişuri ocazionale şi foarte rarele petice de pământ cultivate de pe Planeta Peggys. Luqman şi un alt bărbat erau îngropaţi în hologramele sectorului pe care-l prospectau, obţinute de la sateliţi şi codate colorat, alt pasager dormea, iar al patrulea se ţinea pur şi simplu de frunte şi privea furios pe fereastră. Avionul zbura aproape singur, deoarece în această perioadă din an nicăieri în jur nu existau fenomene meteo serioase. Walthers avea timp suficient pentru a se gândi la soţia sa. Pentru el fusese un triumf personal când se căsătoriseră, dar de ce nu trăiau fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Desigur Dolly dusese o viaţă grea. Născută în Kentucky, fără bani, fără familie, fără slujbă – de asemenea fără talente native şi poate fără o înzestrare intelectuală deosebită –, o asemenea fată trebuia să utilizeze toate calităţile de care dispunea, dacă

dorea să iasă din ţinutul cărbunilor. Singura calitate comercială a lui Dolly era felul în care arăta. Deşi cu imperfecţiuni, arăta grozav. Era subţirică, cu ochi strălucitori, dar dinţi de iepure. La paisprezece ani se angajase ca dansatoare într-un bar din Cincinnati, însă nu câştigai suficient ca să-ţi duci zilele, dacă nu te mai şi prostituai în timpul liber. Dolly n-a vrut s-o facă. Ea se păstra. A încercat să cânte, dar nu avea voce. În plus, încercarea de a cânta fără a-şi mişca buzele şi a-şi arăta dinţii de Bugs Bunny o făcea să arate ca un ventriloc... Iar când un client, încercând s-o jignească pentru că-i respinsese avansurile, îi spusese asta, mintea lui Dolly se luminase. În clubul în care lucra ea, prezentatorul se considera un comedian. Dolly a spălat şi a cârpit rufe în schimbul câtorva scheciuri vechi şi răsuflate, şi-a croit câteva marionete, a studiat toate spectacolele de marionete pe care le-a putut găsi pe PV sau pe benzile-evantaie şi a încercat sceneta la ultimul ei spectacol, într-o seară de sâmbătă, când altă cântăreaţă venea să-i ia locul a doua zi. Sceneta n-a rupt gura târgului, însă noua cântăreaţă era încă şi mai jalnică, aşa că Dolly a căpătat o păsuire. Două săptămâni în Cincinnati, o lună în Louisville, aproape trei luni în cluburi mici de lângă Chicago – dacă angajamentele ar fi fost consecutive, ea ar fi câştigat frumuşel, dar între ele treceau săptămâni şi luni. Totuşi Dolly n-a ajuns chiar să moară de foame. Până la sosirea ei pe Planeta Peggys, colţurile mai neşlefuite ale spectacolului se loviseră de atâtea audienţe ostile sau bete, încât acesta se modelase într-o formă acceptabilă. Nu îndeajuns de bună pentru o carieră adevărată, dar suficient cât să o ţină în viaţă. Plecarea pe Planeta Peggys fusese o mişcare disperată, deoarece biletul numai dus era pe viaţă. Aici nu avea un statut de vedetă, însă nu se putea afirma nici că ar fi dus-o mai rău. Şi dacă de acum nu se mai putea spune că se păstra, cel puţin nici nu se irosea foarte desfrânat. Când apăruse Audee Walthers Jr., el oferise un preţ mai mare decât i se propunea în mod obişnuit – căsătoria. Aşa că acceptase. La optsprezece ani. Cu un bărbat de două ori mai vârstnic decât ea.

Totuşi viaţa grea a lui Dolly nu era chiar mult mai grea decât a oricărui altuia de pe Planeta Peggys – nepunând la socoteală, bineînţeles, persoanele de felul prospectorilor de ţiţei ai lui Audee. Prospectorii plătiseră preţul integral pentru a ajunge pe Planeta Peggys, sau compania lor o făcuse, şi cu siguranţă toţi aveau în buzunar biletul de întoarcere achitat.

Asta nu-i făcea defel mai veseli. Zborul până la locul pe care-l aleseseră ca tabără de bază pe Insula de Vest dura şase ore. Până mâncaseră, îşi umflaseră adăposturile şi-şi spuseseră rugăciunile o dată sau de două ori, nu fără discuţii contradictorii despre direcţia în care să stea cu feţele, mahmureala le trecuse în mare parte, însă se făcuse destul de târziu pentru a mai lucra ceva în ziua aceea. Pentru ei. Nu şi pentru Walthers. Lui i s-a ordonat să baleieze douăzeci de mii de hectare de deluşoare acoperite cu vegetaţie pipernicită. Pentru că nu făcea decât să remorcheze un senzor masic pentru măsurarea anomaliilor gravitaţionale, nu conta că trebuia să zboare noaptea. Nu pentru domnul Luqman, oricum, dar conta al naibii de mult pentru Walthers, întrucât era exact genul de misiuni pe care îl detesta cel mai mult; altitudinea de zbor trebuia să fie destul de joasă, iar unele dealuri erau cam înalte. Aşa încât a pilotat atât cu radarul, cât şi cu proiectoarele activate permanent, îngrozind animalele stupide şi lente ce populau savana de pe Insula de Vest şi îngrozindu-se când se pomenea că aţipise şi se deştepta disperat văzând coama unui deal acoperit de tufe care se repezea spre el.

A izbutit să doarmă cinci ore înainte ca Luqman să-l trezească şi să-i ordone o recunoaştere fotografică a câtorva locuri neclare, iar după ce a terminat-o, a început să lanseze ţăruşi pe tot terenul. Ţăruşii nu erau doar metal solid, ci şi geofoane şi trebuiau amplasaţi într-o reţea receptoare lungă de mulţi kilometri.

Mai mult încă, trebuiau lansaţi de la minimum douăzeci de metri altitudine, pentru a avea garanţia că străpungeau suprafaţa solului şi rămâneau verticali, astfel încât citirile lor să fie demne de încredere, iar marja de eroare circulară era de doi metri. Walthers n-ar fi câştigat nimic dacă ar fi atras atenţia că cerinţele respective se contraziceau reciproc, aşa că pentru el n-a fost o surpriză că, după ce convertoarele montate pe camioane şi-au făcut treaba, datele petrologice n-au fost de nici un folos. Mai fă-o o dată, a spus domnul Luqman, şi Walthers a trebuit să reia traseul, pe jos, extrăgând geofoanele şi bătându-le manual în pământ.

El semnase pentru activităţi specifice pilotajului, dar domnul Luqman avea o viziune mai largă. Nu numai să trudească cu ţăruşii geofoane. Într-o zi l-au pus să sape după creaturile aidoma unor căpuşe care erau echivalentul râmelor de pe

Peggys şi care aerau solul. În ziua următoare i-au dat un instrument ca un extractor de rădăcini, care fora câteva zeci de metri adâncime şi scotea carote. L-au pus să cureţe cartofi, dacă urmau să mănânce cartofi, şi au încercat chiar să-i pună în cârcă spălatul întregii vesele – bătând în retragere, doar atât cât să accepte până la urmă să fie spălată de toţi, urmând o rotaţie strictă. (Totuşi Walthers a observat că rândul domnului Luqman nu părea să vină niciodată.) Corvezile nu erau însă neinteresante. Gândacii aidoma unor căpuşe au fost vârâţi într-un flacon cu dizolvant şi crema rezultată a devenit o pată pe o foaie de hârtie de filtru pentru electroforeză. Eşantioanele de sol au fost puse în incubatoare micuţe, cu apă sterilă, aer steril şi vapori de hidrocarburi sterili. Ambele erau teste pentru ţiţei. Gândăceii, ca şi termitele, săpau în adânc. Unele dintre elementele prin care săpau ajungeau la suprafaţă aduse de ei şi electroforeză le sorta. Incubatoarele testau acelaşi lucru într-un chip diferit. Ca şi Pământul, Peggys avea în sol microorganisme ce puteau trăi cu un regim de hidrocarburi pure. Prin urmare, dacă ceva creştea pe hidrocarburile pure din incubatoare, gândăceii respectivi trebuiau să crească acolo şi ei n-ar fi existat fără o sursă de hidrocarburi libere în sol.

În ambele cazuri, era vorba despre ţiţei.

Însă pentru Walthers testele însemnau în majoritate muncă monotonă şi istovitoare, iar unicul fel în care putea scăpa de ele era să i se ordone să suie înapoi în avion, să remorcheze iarăşi magnetometrul, ori să lanseze şi mai mulţi ţăruşi. După primele trei zile, el s-a retras în cortul său pentru a-şi scoate copia contractului şi a verifica dacă avea obligaţia să ducă la îndeplinire toate sarcinile acelea. O avea. A decis să discute cu agentul lui când revenea în Port Hegramet; după a cincea zi s-a răzgândit. Părea mult mai atractiv *să-l omoare* pe agent... Dar toate zborurile avuseseră un efect benefic. După ce trecuseră opt zile din expediţia de trei săptămâni, Walthers i-a raportat cu încântare domnului Luqman că rezerva de combustibil era pe ducă şi trebuia să revină la bază pentru mai mult hidrogen.

Când a ajuns la apartamentul micuţ, se întunecase; dar înăuntru domnea ordinea, ceea ce a fost o surpriză plăcută; Dolly era acasă, ceea ce era şi mai bine; iar cel mai plăcut dintre toate, ea era dulce şi în mod evident încântată să-l vadă.

Seara a fost perfectă. Au făcut dragoste; Dolly a pregătit o cină; au făcut dragoste din nou şi la miezul nopţii stăteau pe

patul depliat, cu spatele rezemate de perne, cu picioarele întinse, ţinându-se de mâini şi împărţind o sticlă de vin Peggys.

– Păcat că nu mă poţi lua cu tine, a spus Dolly când i-a terminat de povestit despre contractul New Delaware.

Nu-l privea; se juca, potrivind capete de păpuşi pe mâna ei liberă, cu chipul destins.

– Nici o şansă, scumpo, a râs el. Arăţi prea bine ca să te duc în sălbăticie cu patru arabi aţâţaţi. Să ştii că nici eu nu mă simt prea sigur printre ei.

Ea şi-a ridicat mâna, cu aceeaşi expresie relaxată pe faţă. Păpuşa pe care o mânuia de data aceasta era un cap de pisică, cu mustăţi roşu-strălucitor, luminoase. Botul trandafiriu s-a deschis şi glasul ei de pisicuţă a rostit peltic:

– Wan spune că-s nişte tipi realmente duri. Spune că l-ar fi putut ucide pur şi simplu pentru c-a discutat religie cu ei. Spune că a crezut c-o vor face.

– Ah…

Walthers şi-a schimbat poziţia, fiindcă spătarul patului nu i se mai părea chiar aşa de confortabil. Nu a rostit întrebarea care-i apăruse în minte şi care era, *Ah, te-ai mai văzut cu Wan?,* întrucât aşa ceva ar fi sugerat că era gelos. A rostit doar:

– Ce mai face Wan?

Însă cealaltă întrebare era conţinută în aceasta şi i s-a răspuns. Wan făcea mult mai bine. Ochiul lui era aproape vindecat. Wan avea o navă grozavă de tot pe orbită, o Cinci Heechee, dar era proprietatea lui personală şi fusese aranjată special – aşa spunea el; ea n-o văzuse. Bineînţeles. Wan sugerase cumva că o parte din echipamente erau chestii Heechee vechi şi poate că nici provenienţa lor nu era tocmai curată. Wan îi dăduse cumva de înţeles că existau multe chestii Heechee care nu erau raportate niciodată, deoarece aceia care le găsiseră nu doreau să plătească drepturi Corporaţiei Porţii, ştii? Wan considera că avea dreptul la ele, realmente, pentru că el dusese viaţa aceea *incredibilă,* crescut practic de Heechee înşişi…

Fără ca Walthers s-o fi vrut, întrebarea interioară a ieşit în exterior.

– Se pare că te-ai întâlnit des cu Wan, a rostit el, străduindu-se să pară nepăsător, dar auzul propriei sale voci i-a dovedit contrariul.

Într-adevăr nu era nepăsător; era fie furios, fie îngrijorat – de

fapt, mai mult furios decât îngrijorat, deoarece era lipsit de sens! Cu siguranţă, Wan nu era un tip arătos! Sau amabil. Sigur că da, era bogat şi de asemenea mult mai apropiat de vârsta lui Dolly…

– Haide, scumpule, nu fi gelos, a rostit Dolly cu propriul glas, părând mai degrabă încântată… ceea ce l-a mai liniştit oarecum pe Walthers. Oricum va pleca-n curând. Nu vrea să fie aici când soseşte transportorul şi chiar acum comandă provizii pentru următoarea lui călătorie. Ăsta-i singurul motiv pentru care-a venit aici.

A ridicat iarăşi mâna cu păpuşa şi glasul pisicos de copil a cântat:

– Ju-nior e gelos pe Dol-ly!

– Nu sunt, a replicat el instinctiv, după care a recunoscut. Sunt. Nu-mi purta pică, Dolly.

Ea s-a răsucit în pat până ce buzele i-au ajuns lângă urechea lui şi el i-a simţit răsuflarea uşoară, vorbind peltic cu glasul pisicesc:

– Îţi promit că n-o să-ţi port, domnule Junior, însă aş fi tare încântată dacă tu m-ai purta…

Şi, ca toate împăcările, totul a mers excelent; atât doar că în mijlocul Reprizei a Patra totul s-a dus naibii din cauza târâitului înfundat al piezofonului.

Walthers l-a lăsat să sune de cincisprezece ori, timp suficient pentru a termina treaba aflată în desfăşurare, deşi nu chiar pe atât de bine pe cât intenţionase. Când a răspuns, la telefon era ofiţerul de serviciu de la aeroport.

– Te-am sunat într-un moment nepotrivit?

– Zi ce vrei, a spus Walthers, străduindu-se să nu se trădeze că gâfâia din greu.

– Audee, asta-i ziua ta norocoasă. Un grup de şase tipi cu scorbut în Grila Şapte Trei Poppa, coordonatele niţel neclare, dar au o baliză radio şi nimic altceva. Le duci un doctor, un dentist şi o tonă de vitamina C care trebuie s-ajungă până-n zori. Ceea ce-nseamnă c-ai decolat în nouăzeci de minute, cel mult.

– Oh, la dracu’, Carey! Nu suferă amânare?

– Numai dacă nu vrei să-i găseşti morţi. Sunt rău de tot. Ciobanul care i-a găsit credea că doi dintre ei oricum n-o să mai reziste.

Walthers a înjurat în barbă, s-a uitat cu o privire de scuze către soţia sa, apoi, fără chef, a început să-şi strângă lucrurile.

Când Dolly a vorbit, glasul nu-i mai era al unei pisicuţe.

– Junior? Nu ne putem întoarce-acasă?

– Aici e acasă, a spus el căutând să sune relaxat.

– Te rog, Junior?

Faţa destinsă se crispase, iar masca de fildeş era impasibilă, însă el îi putea simţi încordarea din voce.

– Dolly, iubito, i-a spus, acolo nu există nimic pentru noi. Mai ţii minte? De asta cei ca noi vin aici. Acum avem o planetă întreagă… gândeşte-te, oraşul ăsta va fi mai mare decât Tokyo, mai nou decât New Yorkul; în doi ani vor avea şase transportoare noi, o ştii şi tu, şi o buclă Lofstrom în locul navetelor ăstora…

– Dar când? Când o să fiu *bătrână?*

Poate că nu exista un motiv justificabil pentru jalea din glasul ei, totuşi jalea exista. Walthers a înghiţit un nod, a inspirat adânc şi a încercat poantele lui cele mai bune.

– Funduleţ dulce, i-a spus, tu n-o să fii *bătrână* nici când o să ai nouăzeci de ani.

Nici un răspuns.

– Ce naiba, scumpici, a urmat el mieros, o să fie mult mai bine! E sigur că-n scurt timp o să dea drumu’ la o fabrică de hrană în Oortul nostru. Poate chiar la anu’! Şi deja mi-au promis o slujbă de pilot pentru construire…

– Oho, şi mai bine! Atunci o să lipseşti de-acasă câte un an, nu doar o lună ca în prezent. Şi eu o să rămân înglodată-n mizeria asta, fără măcar nişte programe decente cu care să vorbesc.

– Vor avea programe…

– Pân-atunci o să fiu moartă!

De acum el era complet treaz şi bucuriile nopţii pieriseră.

– Uite ce-i, i-a spus. Dacă nu-ţi place aici, nu trebuie să stai. Pe Peggys sunt şi alte chestii decât Port Hegramet. Putem să mergem undeva departe, să deşţelenim nişte teren, să construim o casă…

– Să creştem fii puternici, să-ntemeiem o dinastie?

Glasul ei era dispreţuitor.

– Păi… aşa ceva, cred.

Ea s-a întors cu spatele la el.

– Fă-ţi un duş, l-a sfătuit. Miroşi a futai.

Şi în timp ce Audee Walthers Jr., era la duş, o creatură care nu semăna defel cu vreuna dintre păpuşile lui Dolly (deşi una dintre ele aşa susţinea) vedea primele stele străine după treizeci

şi unu de ani adevăraţi; şi între timp unul dintre prospectorii bolnavi încetase să mai respire, spre marea uşurare a ciobanului care încerca, ferindu-şi capul, să-l îngrijească; şi între timp pe Pământ erau revolte, iar pe o planetă aflată la opt sute de ani-lumină depărtare muriseră cincizeci şi unu de colonişti…

Şi între timp Dolly s-a sculat suficient pentru a-i face cafea lui Walthers şi a i-o lăsa pe masă. Ea s-a întors în pat, unde a adormit buştean, sau s-a prefăcut, în timp ce el a golit ceaşca, s-a îmbrăcat şi a ieşit pe uşă.

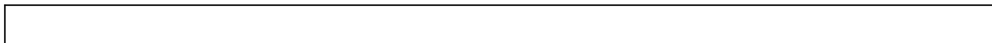
Când mă uit la Audee, de la distanţa aceasta foarte mare care ne desparte acum, mă întristează să văd că aduce atât de mult cu un pămpălău. De fapt nu era aşa. Era o persoană realmente admirabilă. Era un pilot de primă mână, curajos în acţiuni fizice, brutal de dur când trebuia să fie aşa, blând când avea o şansă. Presupun că toţi arată ca nişte pămpălăi de la interior şi desigur eu îl văd acum de la interior – de la o *distanţă* foarte mare dinăuntru, sau dinafară, în funcţie de analogia de geometrie pe care optaţi s-o aplicaţi pentru această metaforă. (Îl pot auzi pe moş Sigfrid suspinând, „Oh, Robin! Ce mai digresiuni!” Dar la urma urmelor Sigfrid n-a fost niciodată vastitat.) Vreau să spun că toţi avem zone în care ne manifestăm ca nişte pămpălăi. Ar fi mai moderat să le numesc zone de vulnerabilitate, iar Audee era pur şi simplu foarte vulnerabil în privinţa lui Dolly.

Totuşi starea lui naturală nu era cea de pămpălău. În următoarea perioadă scurtă de timp, el a dovedit toate calităţile pe care trebuie să le aibă cineva – a fost plin de resurse, i-a ajutat pe suferinzi, a fost neobosit. Trebuia să fie aşa. Îndărătul înfăţişării ei blajine, Planeta Peggys avea camuflate capcane.

Din punctul de vedere al planetelor non-terestre, Peggys era o bijuterie. Puteai să-i respiri aerul. Puteai să-i supravieţuieşti climei. Flora nu obişnuia să te umple de urticarie şi fauna era uimitor de blândă. De fapt… nu chiar blândă. Mai degrabă tâmpă. Uneori, Walthers se întreba ce văzuseră Heechee la planeta asta. Heechee ar fi trebuit să fie interesaţi de formele de viaţă inteligentă – şi se părea că nu găsiseră prea multe –, iar pe Peggys cu certitudine nu existau multe din acelea. Animalul cel mai inteligent era un prădător de mărimea unei vulpi care se deplasa cu viteza unei cârtiţe. Avea IQ-ul unei curci şi o dovedea, fiind propriul său inamic principal. Prada lui era mai tâmpă şi mai lentă decât el – aşa că beneficia întotdeauna de

suficientă mâncare – şi cauza principală a morţii sale era înecul cu hrană când vomita surplusul de mâncare. Oamenii ar fi putut mânca prădătorul acela, dacă ar fi dorit, şi mare parte a prăzilor sale şi în general multe dintre organismele vii… atât timp cât erau precauţi.

Nefericiţii de prospectori de uraniu nu fuseseră precauţi. Când răsăritul de soare violent de la tropice explodase deasupra junglei şi Walthers îşi coborâse aparatul de zbor în poiana cea mai apropiată, unul dintre ei murise din cauza aceasta.

Bineînţeles, vă daţi seama că starea de „pămpălău” pe care o scuză Robin nu este cea a lui Audee Walthers. Robin n-a fost niciodată un pămpălău, poate doar prin necesitatea de a se reasigura pe sine, la răstimpuri, că nu era aşa. Oamenii sunt foarte ciudaţi!

Echipa medicală nu avea timp să se ocupe de decedaţi, aşa că se înghesuise în jurul celor care abia mai respirau şi-l trimisese pe Walthers să sape un mormânt. O vreme el sperase să scape de corvoadă, pasând-o ciobanilor, dar turmele lor se împrăştiaseră peste tot. De îndată ce Walthers se întorsese cu spatele, ciobanii le urmaseră exemplul.

Mortul arăta ca şi cum ar fi avut minimum nouăzeci de ani şi mirosea ca la o sută zece ani, dar ecusonul prins la încheietura mâinii îl descria ca fiind Selim Yasmeneh, douăzeci şi trei de ani, născut într-o mahala din sudul oraşului Cairo. Restul poveştii vieţii sale era uşor de citit. Se chinuise prin adolescenţă în ghetourile egiptene, dăduse miraculoasa lovitură împotriva tuturor probabilităţilor de a câştiga un bilet numai dus pentru o viaţă nouă pe Peggys, năduşise în cuşetele suprapuse pe zece niveluri ale transportorului, agonizase în capsula care cobora de pe orbită – cincizeci de colonişti legaţi cu centuri într-un modul fără pilot, propulsaţi printr-un impuls din exterior, zguduiţi şi terorizaţi la intrarea în atmosferă, cu excrementele ţâşnind din ei la deschiderea paraşutelor. În realitate, cam toate capsulele asolizau cu bine. Până acum doar vreo trei sute de colonişti se zdrobiseră sau se înecaseră. Yasmeneh scăpase cel puţin de ghinionul respectiv, însă când încercase să-şi schimbe cariera de la cultivator de orz la prospector de metale grele, norocul îl părăsise, fiindcă grupul său uitase de precauţii. Tuberculii cu care se hrăniseră după ce terminaseră alimentele cumpărate din magazine conţineau, ca aproape toate sursele evidente de hrană de pe Peggys, un agent neutralizant al vitaminei C care trebuia simţit pe propria piele pentru a fi luat în seamă. Ei n-o făcuseră nici chiar atunci. Cunoşteau riscul. Toţi îl cunoşteau. Doriseră pur şi simplu să mai rămână încă o zi, apoi încă una, şi încă una, în timp ce dinţii le jucau în gingii şi răsuflarea li se împuţea, iar până ce păstorii dăduseră din întâmplare peste tabăra lor, fusese prea târziu pentru Yasmeneh şi aproape prea târziu pentru ceilalţi.

Walthers a trebuit să ducă tot grupul, supravieţuitori şi salvatori laolaltă, până la tabăra unde într-o bună zi urma să fie construită bucla şi unde exista deja o duzină de adăposturi permanente. Când a revenit în cele din urmă la libieni, l-a găsit pe domnul Luqman furios. A smucit portiera avionului lui Walthers şi a răcnit:

– Treizeci şi şapte de ore de absenţă! Este scandalos! Pentru

sumele exorbitante pe care ţi le plătim, ne-aşteptăm să ne furnizezi servicii permanente!

– A fost o chestiune de viaţă şi moarte, domnule Luqman, a spus Walthers, străduindu-se să-şi alunge iritarea şi oboseala din voce pe când rula verificările de după aterizare.

– Viaţa-i lucrul cel mai ieftin din lume! Şi moartea ne-aşteaptă pe toţi!

Walthers a trecut pe lângă el şi a sărit pe sol.

– Dar erau arabi de-ai dumneavoastră, domnule Luqman.

– Nu! Erau egipteni!

– … mă rog, oricum, erau tot musulmani de-ai dumneavoastră.

– Nu mi-ar fi păsat de ei nici dacă mi-ar fi fost fraţi! Timpul nostru este preţios! Aici sunt în joc afaceri uriaşe!

De ce să mai încerci să-ţi înfrânezi nervii? Walthers a mârâit:

– Asta-i *legea,* Luqman. Eu doar am închiriat avionul; sunt obligat să asigur servicii de urgenţă când sunt solicitat. Citeşte ce scrie cu litere mici!

Era un argument la care nu se putea replica, dar cel mai enervant a fost atunci când Luqman n-a încercat să-i dea vreo replică, ci pur şi simplu i-a trântit pe cap toate sarcinile ce se acumulaseră în absenţa sa. Toate trebuiau terminate imediat. Sau mai devreme. Iar dacă Walthers nu dormise, ei bine, într-o bună zi vom dormi cu toţii de-a pururi, nu?

De aceea, nedormit cum era, Walthers a zburat în mai puţin de o oră cu magnetosonda: o operaţiune dificilă şi foarte delicată – să remorchezi un senzor magnetic aflat la o sută de metri îndărătul avionului, încercând să împiedici blestemăţia nemanevrabilă să se agate de copaci sau să se înfigă în sol. Iar în momentele în care a reuşit să gândească, între solicitările cauzate de încercarea de a pilota simultan practic două aparate, Walthers şi-a spus sumbru că Luqman minţise; *ar fi contat* dacă egiptenii ar fi fost libieni de-ai lui, chiar dacă nu fraţi. Naţionalismul nu fusese abandonat pe Pământ. Deja se consemnaseră confruntări de graniţă, crescători de vite împotriva cultivatorilor de orez, când cirezile căutaseră să se adape pe câmpurile de orez inundate şi striviseră lujerii sub copite; chinezi împotriva mexicanilor, după o eroare de completare a revendicărilor de terenuri; africani împotriva canadienilor, slavi împotriva hispanicilor absolut fără nici un motiv vizibil pentru cineva din exterior. Destul de rău. Dar şi mai rea era duşmănia care se manifesta uneori între slav şi slav,

între latino-american şi latino-american.

Iar Peggys putea fi o planetă superbă. Avea de toate… aproape de toate, dacă nu ţineai cont de chestii ca vitamina C; Muntele Heechee, cu o cascadă numită Cascada Perlelor, opt sute de metri de torent lăptos care se revărsa direct din gheţarii sudici; pădurile cu iz de scorţişoară de pe Micul Continent, cu maimuţele lor idioate şi prietenoase de culoarea lavandei… mă rog, de fapt, nu erau cu adevărat maimuţe. Dar foarte simpatice. Şi Marea de Sticlă. Şi Peşterile Vântului. Şi fermele – mai ales fermele! Fermele erau cele care făceau ca atâtea milioane şi zeci de milioane de africani, chinezi, indieni, latino-americani, arabi săraci, iranieni, irlandezi, polonezi – atâtea milioane de oameni disperaţi să-şi dorească aşa de mult să plece atât de departe de Pământ şi de căminele lor.

„Arabi săraci”, a gândit Walthers, totuşi existau şi unii bogaţi. De pildă cei patru pentru care lucra. Când vorbeau despre „afaceri uriaşe”, măsurau scara în dolari şi cenţi, asta era clar. Expediţia aceasta nu era de buget restrâns. Propriul lui contract era de şase cifre… păcat că nu-şi putea opri o cotă mai mare pentru sine! Iar aceea era poate partea cea mai mică din cât cheltuiseră cu corturi autogonflabile şi sonde acustice, microfoane şi foreze pentru carote; închirierea de timp de satelit pentru imaginile colorat codate şi cartografierea radar; instrumentele pe care-l plăteau să le târască peste teren… şi ce se putea spune despre etapa următoare? În etapa următoare, trebuiau să sape. Forarea unui puţ până la domul de sare pe care-l localizaseră, la trei mii de metri adâncime, avea să coste milioane.

Atâta doar, a descoperit el, că n-avea să fie aşa, fiindcă şi ei aveau unele dintre tehnologiile acelea Heechee ilegale despre care Wan îi spusese lui Dolly.

Primul lucru pe care oamenii îl aflaseră despre Heechee de mult plecaţi fusese că le plăcea să sape tuneluri, deoarece exemple ale muncii lor se găseau la tot pasul sub suprafaţa planetei Venus. Iar utilajul cu care le săpaseră era o minune a tehnologiei: un proiector de câmp care slăbea structura cristalină a rocii şi o transforma într-o mâzgă, apoi pompa mâzga, o evacua şi căptuşea puţul cu metalul Heechee dens, dur şi albastru-strălucitor. Asemenea proiectoare existaseră, dar nu în mâinile unor persoane private.

Păreau totuşi să fie disponibile pentru mâinile grupului

domnului Luqman... ceea ce implica nu numai bani, ci şi influenţă... ceea ce implica pe cineva cu putere în locurile cuvenite; iar din remarce întâmplătoare scăpate în scurtele intervale de odihnă şi masă, Walthers a suspectat că acel cineva era un bărbat cu numele Robinette Broadhead.

Domul de sare fusese definit, locurile de forare fuseseră alese, munca principală a expediţiei fusese terminată. Mai rămâneau doar de verificat câteva alte posibilităţi şi de terminat reverificările. Până şi Luqman începuse să se relaxeze, iar discuţiile din timpul serilor se îndreptară către casă. S-a dovedit că pentru toţi patru casa nu era Libia, nici măcar Parisul. Era Texasul, unde fiecare avea în medie 1,75 neveste şi vreo şase copii cu totul. Nu foarte egal distribuiţi, din câte putuse înţelege Walthers, însă probabil că erau în mod premeditat vagi în privinţa detaliilor. Pentru a încerca să le încurajeze deschiderea, Walthers s-a trezit vorbind despre Dolly. Mai mult decât ar fi intenţionat. Despre tinereţea ei extremă. Cariera ei de artistă. Marionetele ei. Le-a spus cât de isteaţă era Dolly, care realizase singură toate păpuşile: un răţoi, un căţeluş, un cimpanzeu, un clovn. Şi cea mai bună dintre toate, un Heechee. Heecheeul lui Dolly avea frunte bombată, nas coroiat, bărbie proeminentă şi ochi care se alungeau spre urechi ca în frescele egiptene. Din profil, faţa era aproape o singură linie piezişă – totul imaginar, desigur, deoarece pe atunci nimeni nu văzuse vreodată un Heechee.

Suspiciunea lui Walthers că Robin Broadhead îi finanţa pe prospectori avea temei. Opinia sa asupra motivelor lui Robin nu era însă la fel de întemeiată. Acesta era un om foarte moral, dar de obicei nu şi foarte legal. De asemenea, era un om (aşa cum vedeţi) căruia îi făcea mare plăcere să scape aluzii despre sine, mai ales când vorbea despre el însuşi la persoana a treia.

Libianul cel mai tânăr, Fawzi, a încuviinţat chibzuit.

– Da, a declarat el, este bine că o femeie câştigă bani.

– Nu-i vorba numai despre bani. Faptul că este activă o ajută, înţelegi? Chiar şi aşa, mă tem că se cam plictiseşte în Port Hegramet. Realmente nu are pe nimeni cu care să stea de vorbă.

Cel pe care-l chema Shameem a încuviinţat de asemenea.

– Programe, a sfătuit el cu înţelepciune. Pe vremea când aveam o singură nevastă, i-am cumpărat câteva programe foarte bune drept companie. Ţin minte că i-a plăcut îndeosebi „Dragă Abby” şi „Prietenele Fatimei”.

– Aş vrea s-o pot face, dar pe Peggys încă nu prea există aşa ceva. Este foarte greu pentru ea. De aceea n-o prea pot învinovăţi câteodată când sunt, mă-nţelegeţi, iubăreţ şi ea nu este…

Walthers s-a întrerupt, pentru că libienii râdeau.

– În a Doua Sura stă scris, a chicotit tânărul Fawzi, că muierea este ogorul nostru şi noi ne putem ara ogorul oricând voim. Aşa spune Al-Baqara, Sura Vacii.

Suprimându-şi resentimentele, Walthers a încercat o glumă:

– Din păcate, nevasta mea nu-i o vacă.

– Din păcate, nevasta ta nu-i o nevastă, l-a mustrat arabul. Acasă, în Houston, noi avem o vorbă pentru cei ca tine: conduşi de păsărică. Este un statut ruşinos pentru un bărbat.

– Ia fii atent, a început Walthers înroşindu-se la faţă; apoi însă şi-a înăbuşit mânia.

De lângă cortul-bucătărie, Luqman şi-a ridicat ochii de la meticuloasa măsurare a raţiei zilnice de coniac şi s-a încruntat la auzul vocilor ridicate. Walthers s-a silit să surâdă liniştitor.

– Nu vom fi niciodată de acord, a spus el, aşa că haide să rămânem prieteni. A încercat să schimbe subiectul: Mă tot întrebam, a zis el, de ce aţi decis să căutaţi ţiţei tocmai aici, la ecuator?

Fawzi a ţuguiat buzele şi l-a studiat cu atenţie înainte de a răspunde:

– Am avut multe indicaţii cu privire la caracteristicile geologice potrivite.

– Sigur că da – toate fotografiile alea luate de sateliţi au fost publicate. Nu sunt un secret. Dar în emisfera nordică, în jurul Mării de Sticlă, există caracteristici geologice şi mai promiţătoare.

– Ajunge! l-a întrerupt Fawzi ridicând vocea. Nu eşti plătit să pui întrebări!

– Nu făceam decât…

– Îţi băgai nasul unde nu-ţi fierbe oala, asta făceai!

Şi glasurile au crescut din nou în intensitate, iar de data aceasta Luqman s-a apropiat cu cei optzeci de mililitri de coniac pentru fiecare.

– Acum ce mai e? s-a interesat el. Ce tot întreabă americanul?

– Nu contează. Nu i-am răspuns.

Luqman l-a fulgerat din ochi pentru o clipă, cu raţia de coniac a lui Walthers în mână, după care a dus-o brusc la buze şi a dat-o peste cap. Walthers şi-a înăbuşit un mormăit de protest. Nu era chiar aşa de important. De fapt nu dorea să fie tovarăş de băutură cu oamenii aceştia. Şi oricum se părea că măsurarea cu mare atenţie a mililitrilor de către Luqman nu-l oprise pe acesta de la o duşcă sau două pe ascuns, mai devreme, deoarece era roşu la faţă şi avea glasul tărăgănat.

– Walthers, a mârâit el, ţi-aş fi pedepsit curiozitatea asta dacă ar fi fost importantă, însă nu-i. Vrei să ştii de ce prospectăm aici, la o sută şaptezeci de kilometri de locul unde va fi construită bucla de lansare? Uită-te-n jur!

A ridicat, teatral, un braţ către cerul care se întuneca şi după aceea s-a îndepărtat, bălăbănindu-se şi râzând. Peste umăr a aruncat:

– Oricum de-acum nu mai contează!

Walthers a privit după el, apoi a înălţat ochii spre cerul nopţii.

O mărgea albastru-strălucitoare luneca peste constelaţiile nefamiliare. Transportorul! Nava interstelară *S.Ya. Broadhead* intrase pe o orbită înaltă. Îi putea descifra cursul, îndreptându-se către o orbită joasă pentru a se stabili acolo, un satelit minor, dar imens, în formă de cartof, sclipind azuriu pe cerul fără nori al Planetei Peggys. Peste nouăsprezece ore avea să ajungă pe orbita stabilă. Până atunci el trebuia să fie în naveta sa pentru a face joncţiunea, pentru a participa la cursele frenetice spaţiu-sol pentru mărfurile fragile şi pentru pasagerii favorizaţi, sau pentru a da un impuls capsulelor de asolizare pornite în cădere liberă care urmau să-i coboare pe imigranţii terifiaţi spre noul lor cămin.

Walthers i-a mulţumit în gând lui Luqman pentru că-i furase băutura; în noaptea aceasta nu-şi putea îngădui nici un pui de somn. În timp ce arabii dormeau, el a demontat corturile şi a

încărcat echipamentele în avion, discutând în acelaşi timp cu baza de la Port Hegramet pentru a se asigura că avea o misiune de navetă. Avea. Dacă ajungea acolo a doua zi la amiază, îi ofereau şansa de a profita de freneticele călătorii dus-întors care aveau să golească transportorul cel vast şi să-l elibereze pentru călătoria sa de întoarcere. La revărsatul zorilor i-a sculat pe arabi, care au blestemat şi s-au împleticit de colo-colo. Într-o jumătate de oră i-a îmbarcat pe toţi şi a pornit spre casă.

A ajuns la aeroport cu timp suficient la dispoziţie, deşi ceva dinlăuntrul său şoptea monoton, *Prea târziu. Prea târziu...*

Prea târziu pentru ce? Şi apoi a aflat. Când a încercat să plătească combustibilul, monitorul bancar a pâlpâit un zero roşu. În contul pe care-l împărţea cu Dolly nu mai exista nimic.

Imposibil!... sau nu tocmai imposibil, a gândit el, privind peste aeroport către locul unde cu zece zile în urmă fusese landerul lui Wan şi acum nu mai era. Iar când şi-a făcut timp să dea o fugă la apartament, n-a fost tocmai surprins de ce a găsit. Contul lor din bancă dispăruse. Hainele lui Dolly dispăruseră, marionetele dispăruseră, iar cea mai dispărută era Dolly însăşi.

Pe atunci nu mă gândeam deloc la Audee Walthers. Dacă aş fi făcut-o, cu siguranţă aş fi plâns pentru el... sau pentru mine. M-aş fi gândit că era măcar un pretext bun pentru a plânge. Tragedia dispariţiei iubirii dragi şi scumpe era una pe care o cunoşteam bine, deoarece propria mea iubire se zăvorâse într-o gaură neagră cu ani şi ani în urmă.

Însă realitatea este că nu i-am acordat nici un gând. Eram preocupat de afacerile personale. În mod notabil mă îngrijorau junghiurile din abdomen, dar petreceam mult timp şi gândindu-mă la ticăloşia teroriştilor care mă ameninţau pe mine şi totul din jur.

Evident aceea nu era unica ticăloşie din jur. Mă gândeam la intestinele mele uzate, fiindcă ele mă sileau s-o fac. Dar între timp arterele mele cumpărate se îngroşau lent şi în fiecare zi şase mii de celule mureau în creierul meu de neînlocuit; şi între timp stelele încetineau în zborul lor şi universul se târa spre moartea entropică finală, şi între timp... Între timp, totul, dacă stăteai să te gândeşti la asta, luneca la vale. Iar eu nu mă gândeam la nimic din toate acelea.

Dar ăsta-i felul în care procedăm noi, nu? Mergem înainte, întrucât ne-am deprins să nu ne gândim la nici unul dintre acele

„între timp”... până ce, ca intestinele mele, ne silesc să le acordăm atenţie.

3
Violenţă lipsită de sens

O bombă în Kyoto care incinerase o mie de Buddha cioplţi în lemn, vechi de o mie de ani, o navă fără echipaj care revenise la asteroidul Poarta şi eliberase, la deschidere, un nor de spori antrax, un măcel în Los Angeles şi pulbere de plutoniu în rezervorul Staines care asigura alimentarea cu apă a Londrei – acelea erau lucrurile care ne sileau să le acordăm atenţie. Terorism. Acte de violenţă lipsită de sens.

– Lumea-i anormală, spus-am eu către iubita-mi soţie Essie. Indivizii se comportă cumpătat şi raţional, dar în grupuri sunt adolescenţi zurbagii – câtă copilărie exhibă oamenii când formează grupuri!

– Da, a încuviinţat Essie, este adevărat, totuşi, ia spune-mi, Robin, ce-ţi mai face intestinul?

– Pe cât de bine poate fi de aşteptat, am răspuns nepăsător şi am adăugat ca o glumă: În ziua de azi nu mai poţi găsi nişte organe ca lumea.

Fiindcă intestinul acela era, bineînţeles, un transplant, ca multe dintre accesoriile de care corpul meu are nevoie pentru a continua – acestea sunt beneficiile Medicalei Integrale Plus.

– Eu nu vorbeam însă despre boala mea, ci despre boala lumii.

– Şi-i lăudabil c-o faci, a aprobat Essie, deşi părerea mea este că dacă ţi-ai schimba intestinul, ai vorbi mai puţin frecvent despre asemenea lucruri.

A venit în spatele meu şi şi-a pus palma pe fruntea mea, privind neatentă peste Marea Tappan. Essie înţelege instrumentele aşa cum puţini oameni o fac şi are premii cu care s-o dovedească, dar când vrea să ştie dacă am febră, o verifică aşa cum proceda cu ea asistenta medicală pe când era copiliţă în Leningrad.

– Nu-i foarte fierbinte, a conchis fără chef, însă Albert ce zice?

– Albert zice, am spus, c-ar trebui să te duci şi să-ţi faci reclamă hamburgerilor. (Mi-am pus palma peste a ei.) Vorbesc serios. N-am absolut nimic.

– O să-l întrebi pe Albert ca să fii sigur? a negociat ea – de fapt era profund implicată în punerea pe picioare a unui lanţ nou de francize şi o ştiam.

– O să-l întreb, am promis şi i-am mângâiat fundul încă splendid când s-a întors către cabinetul ei de lucru.

Imediat ce a ieşit, am rostit:

– Albert? Ai auzit?

În holocadrul de deasupra biroului, imaginea programului meu de regăsire a datelor s-a învolburat şi a devenit vizibilă, scărpinându-şi nasul cu coada pipei.

– Da, Robin, a spus Albert Einstein, evident că am auzit. Aşa cum ştii, receptorii mei funcţionează permanent, cu excepţia cazurilor în care-mi ceri în mod explicit să-i deconectez sau atunci când situaţia este în mod clar privată.

– Mda, am zis privindu-l.

Albert al meu nu este genul desprins de pe postere; are pulovărul mototolit, boţit în falduri în jurul gâtului şi ciorapii căzuţi în jurul gleznelor. Essie l-ar aranja într-o secundă pentru mine, dacă aş ruga-o, dar îmi plăcea aşa cum era.

– Şi cum poţi preciza dacă situaţia este privată, dacă nu tragi cu ochiul?

Şi-a deplasat coada pipei de la nas la pomete, continuând să se scarpine, continuând să surâdă blajin; era o întrebare familiară şi nu necesita un răspuns.

Albert este mai degrabă un prieten decât un program de calculator. El ştie suficient de bine ca să nu răspundă când pun o întrebare retorică. Cu mult timp în urmă aveam vreo duzină de diverse programe pentru recuperarea informaţiilor şi luarea deciziilor. Aveam un program manager de afaceri, care-mi spunea cum îmi mergeau investiţiile, şi un program medic, care-mi spunea când îmi trebuiau înlocuite organele (printre altele, cred că tot el a complotat cu programul bucătar de acasă pentru a-mi strecura diverse medicamente în mâncare), şi un program avocat, care să-mi spună cum să ies din belele, şi, când intram în prea multe, vechiul meu program psihiatru care-mi spunea de ce o beleam. Sau încerca s-o facă; nu-l credeam întotdeauna. Cu toate acestea mă obişnuisem într-o măsură tot mai mare cu un singur program. Iar programul cu care-mi petreceam majoritatea timpului era consilierul meu ştiinţific general şi individul bun la toate de acasă, Albert Einstein.

– Robin, a spus el uşor reprobator, nu m-ai apelat doar ca să afli dacă obişnuiesc să trag cu ochiul, nu?

– Ştii perfect de bine de ce te-am apelat, i-am zis, şi într-adevăr o ştia.

A aprobat şi a indicat spre peretele opus al cabinetului meu cu vedere la Marea Tappan, acolo unde se afla ecranul intercom.

Albert îl controlează, aşa cum controlează aproape tot ce deţin.

Pe perete a apărut un fel de radiografie.

– În timp ce vorbeam, a spus el, mi-am permis să te scanez cu pulsaţii sonice, Robin. Priveşte aici! Acesta este cel mai recent transplant intestinal al tău şi dacă te vei uita cu atenţie – stai, o să măresc imaginea –, cred că vei putea să vezi toată zona asta inflamată. Da, mă tem că respingi transplantul.

– N-aveam nevoie să-mi spui tu asta! m-am răstit. Cât mai am?

– Până devine critic, vrei să întrebi? Oh, a rostit cu sinceritate, asta este dificil de spus, deoarece medicina nu-i tocmai o ştiinţă exactă.

– Cât?

A suspinat.

– Îţi pot oferi o estimare minimă şi una maximă. Insuficienţa catastrofică nu se va declanşa probabil mai devreme de o zi, însă este aproape certă după şaizeci de zile.

M-am relaxat. Nu era pe atât de rău pe cât ar fi putut să fie.

– Deci mai beneficiez de ceva timp înainte să se înrăutăţească.

– Nu, Robin, a spus el onest, situaţia este deja serioasă. Disconfortul pe care-l simţi acum va spori. În tot cazul ar trebui să începi imediat să iei medicamente, dar, chiar şi cu medicamente, prognoza este de dureri severe într-un timp destul de scurt.

A făcut o pauză şi m-a studiat.

– Judecând după expresia de pe chipul tău, a zis, cred că, dintr-un motiv explicit, doreşti să amâni asta cât poţi de mult.

– Vreau să-i opresc pe terorişti!

– Da, a încuviinţat el, ştiu asta. Şi este într-adevăr o acţiune raţională, dacă pot oferi o judecată de valoare. Acela este motivul pentru care doreşti să mergi în Brazilia, pentru a interveni pe lângă comisia Porţii – era adevărat; lucrul cel mai teribil pe care-l făceau teroriştii îşi avea originea într-o navă spaţială pe care nimeni nu fusese în stare s-o prindă – şi a încerca să-i convingi pe membrii ei să partajeze datele, astfel încât să poată acţiona împotriva teroriştilor. Prin urmare, doreşti din partea mea asigurarea că amânarea nu te va omorî.

– Exact, dragul meu Albert, am surâs.

– Îţi pot oferi asigurarea aceea, a rostit el grav, sau cel puţin pot continua să te monitorizez până ce starea îţi devine acută. În momentul acela însă trebuie să fii operat imediat.

– De acord, dragul meu Albert.

Am zâmbit, dar el nu mi-a răspuns la zâmbet.

– Nu mi se pare totuşi, a continuat, că acesta este unicul tău motiv pentru amânarea transplantului. Cred că mai ai şi altceva în minte.

– Of, Albert, am suspinat, eşti destul de plicticos când te comporţi ca Sigfrid von Psiho. Deconectează-te ca un băiat bun ce eşti.

Şi el s-a conformat, privind gânditor; şi avea toate motivele să pară gânditor, fiindcă avea dreptate.

Vedeţi voi, undeva înlăuntrul meu, în spaţiul acela nelocalizabil în care păstrez sâmburele solid de vinovăţie pe care Sigfrid von Psiho n-a izbutit să-l purjeze complet, îmi menţineam convingerea că teroriştii aveau dreptate. Nu vreau să spun că aveau dreptate să ucidă, să detoneze şi să-i înnebunească pe oameni. Aşa ceva nu poate fi niciodată drept. Când spun dreptate, mă refer la convingerea lor că aveau un motiv de nemulţumire, o nemulţumire netrebnic de injustă faţă de restul rasei umane şi de aceea aveau dreptate să solicite să le fie acordată atenţie. Eu nu doream doar să-i opresc pe terorişti. Doream să-i însănătoşesc.

Sau, cel puţin, doream să nu-i fac mai bolnavi decât erau şi aici era punctul în care se atingea problema moralităţii. Cât de mult trebuie să furi de la cineva, înainte ca să fii considerat hoţ?

Întrebarea îmi obseda mintea şi nu aveam nici un loc bun unde să caut răspunsuri. Nu putea fi Essie, întrucât cu ea conversaţia revenea de fiecare dată la intestinul meu. Nu putea fi vechiul meu program psihanalitic, deoarece discuţiile acelea treceau întotdeauna de la „Ce să fac pentru ca lucrurile să fie mai bune?” la „Robin, simţi că *tu* trebuie să faci lucrurile să fie mai bune?”. Nu putea fi nici chiar Albert. Puteam flecări cu Albert despre absolut orice. Dar când îi pun întrebări ca aceea, îmi aruncă genul de privire pe care mi-ar arunca-o dacă i-aş cere să definească proprietăţile flogistonului. Sau pe ale lui Dumnezeu. Albert nu-i decât o proiecţie holografică, însă interacţionează cu ambientul foarte bine, atât de bine încât parcă ar fi acolo, uneori. Aşa că el priveşte meditativ în jurul locului în care se întâmplă să fim – locuinţa de la Marea Tappan, de pildă, care recunosc că-i destul de confortabil aranjată – şi spune ceva de felul: „De ce pui asemenea întrebări metafizice, Robin?” şi ştiu că partea nerostită a mesajului său este:

„Cerurilor, băiete, nu ştii că ai dat lovitura?”

Ei bine, am dat într-adevăr lovitura. Până la un punct. Norocul dumnezeiesc mi-a dat o găleată de bani atunci când îi aşteptam cel mai puţin, iar banii trag la bani şi în prezent pot să cumpăr orice ar fi de vânzare. Chiar şi unele lucruri care nu sunt. Deţin deja o mulţime de lucruri pe care merită să le ai. Am Prieteni Puternici. Sunt o Persoană de Care Merită să Ţii Seama. Sunt iubit, realmente iubit, de scumpa mea soţie Essie… şi încă frecvent, în ciuda faptului că amândoi înaintăm în vârstă. Aşa că râd şi schimb subiectul… totuşi n-am căpătat un răspuns.

Nu l-am căpătat nici acum, deşi în acest moment întrebările sunt mult mai dure.

Altă chestie care-mi apasă conştiinţa este că-l las pe sărmanul Audee Walthers să fiarbă mult timp la foc mic în jalea lui, în vreme ce divaghez, aşa că îngăduiţi-mi să termin povestea.

Mă simţeam vinovat în privinţa teroriştilor pentru că ei erau săraci şi eu eram bogat. În cosmos îi aştepta o galaxie mare şi glorioasă, dar noi nu dispuneam de nici un mijloc potrivit prin care să-i ducem la ea, cel puţin nu îndeajuns de rapid, iar ei urlau. Flămânzeau. Vedeau pe ecranul PV cât de minunată putea fi viaţa pentru unii dintre noi, apoi priveau în jurul propriilor colibe sau cocioabe ori garsoniere şi vedeau cât de disperată era viaţa pentru ei şi ce şanse mici aveau pentru ca lucrurile grozave şi măreţe să poată deveni ale lor înainte de a da ortul popii. Albert spune că asta se numeşte revoluţia creşterii aşteptărilor. Ar fi trebuit să existe un tratament pentru ea, însă eu nu l-am putut găsi. Iar întrebarea care mă obseda era: Aveam eu dreptul să înrăutăţesc situaţia?

Aveam eu dreptul să cumpăr organele, integumentele şi arterele altcuiva, când ale mele se uzau?

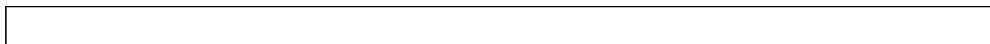
Nu ştiam răspunsul şi nu-l ştiu nici acum. Totuşi nu simţeam durerea din intestinul meu la fel de rea ca durerea contemplării a ceea ce însemna pentru mine să fur viaţa altuia, doar fiindcă puteam să plătesc pentru ea, pe când el nu putea.

Şi în timp ce stăteam acolo, apăsându-mă cu palma pe burtă şi întrebându-mă ce voi fi când o să cresc mare, întregul şi giganticul univers îşi vedea de treaba lui.

Şi mare parte din treaba lui era neliniştitoare. Exista Principiul ăla al lui Mach pe care Albert încercase şi tot încercase să mi-l explice, care sugera că există cineva, poate

Heechee, care încearcă să comprime universul într-o sferă, pentru a rescrie legile fizicii. Incredibil! De asemenea, incredibil de înfricoşător, când îţi îngădui să te gândeşti la aşa ceva… dar avea să se întâmple peste milioane sau miliarde de ani, ca atare n-aş fi numit-o o nelinişte cu adevărat presantă. Teroriştii şi armatele aflate în creştere se găseau mult mai aproape. Teroriştii deturnaseră o capsulă de buclă care se îndrepta spre Pentagonul Înalt. Noi recruţi care să le îngroaşe rândurile erau generaţi în Sahel, unde recoltele fuseseră compromise din nou. Între timp, Audee Walthers se străduia să înceapă o viaţă nouă fără soţia lui rătăcitoare; şi între timp soţia păcătuia cu creatura aceea afurisită, Wan; şi între timp, în apropierea nucleului, Căpitanul Heechee începea să aibă gânduri erotice despre secundul său al cărui nume prietenos era Dubla; şi între timp, soţia mea, neliniştită de intestinul meu, era totuşi fericită că încheiase un acord pentru extinderea francizei ei de localuri fast-food în Papua Noua Guinee şi Insulele Andaman; şi între timp… oh, între timp! Cât de multe se petreceau între timp!

Şi se petrec întotdeauna, atât că, de obicei, noi nu ne gândim la ele.

„Principiul ăla al lui Mach” despre care vorbeşte Robin era la momentul respectiv doar o simplă speculaţie, deşi, după cum spune Robin, una foarte înfricoşătoare. Subiectul este complicat. Pentru moment ajunge să vă spun că existau indicaţii potrivit cărora procesul de expansiune a universului fusese stopat şi începuse o contracţie – şi chiar o sugestie, din vechi arhive Heechee fragmentate, că procesul nu ar fi fost natural.

4
La bordul lui *S.Ya.*

La 1908 ani-lumină de Pământ, prietenul meu/ fostul meu prieten/ pe cale de a-mi redeveni prieten Audee Walthers îşi reamintea numele meu şi nu într-un mod prea favorabil. El se lovea de o regulă creată de mine.

Am menţionat că deţineam multe chestii. Una dintre ele era o cotă-parte în cel mai mare vehicul spaţial cunoscut de omenire. Era unul dintre nenumăratele gadgeturi lăsate de Heechee în urma lor în sistemul solar, care plutise dincolo de norul de comete Oort până când fusese descoperit. De oameni, vreau să spun – Heechee şi australopitecii nu se pun la socoteală. Noi îl botezasem Paradisul Heechee, dar când înţelesesem că ar fi un transportor incredibil de bun pentru a-i deplasa pe unii dintre săracii de pe Pământ, care nu le putea asigura subzistenţa, pe altă planetă ospitalieră care o putea face, îi convinsesem pe ceilalţi acţionari să-l redenumească. După soţia mea: fusese botezat *S.Ya. Broadhead.* Aşa că investisem bani pentru a-l reechipa în vederea transportării de colonişti şi începusem să facem călătorii dus-întors către cea mai bună şi mai apropiată dintre planetele acelea: Peggys.

Acţiunea aceea mă introdusese în alta dintre situaţiile în care conştiinţa şi simţul practic intrau în conflict, întrucât dorinţa mea reală era să-i duc pe toţi într-un loc unde să poată fi fericiţi, însă pentru asta trebuia să fiu capabil să arăt un profit. De aici rezultaseră Regulile Broadhead. În principiu erau cam aceleaşi care existaseră pe asteroidul Poarta, cu ani în urmă. Trebuia să plăteşti ca să ajungi acolo, dar puteai beneficia de credit dacă avuseseşi atâta noroc încât să câştigi o loterie. Pe de altă parte, revenirea pe Terra se plătea strict cu cash. Dacă erai un colonist căruia i se atribuise pământ, puteai să-ţi returnezi cele şaizeci de hectare companiei, care îţi dădea în schimbul lor un bilet de întoarcere. Dacă nu mai aveai pământul pentru că-l vânduseşi, ori făcuseşi troc cu el, ori îl pierduseşi la zaruri, beneficiai de două opţiuni. Puteai să plăteşti biletul de întoarcere cu cash. Sau puteai să stai acolo unde erai.

Sau, dacă se întâmpla să fii un pilot cu toate calificările şi dacă unul dintre ofiţerii transportorului decisese să rămână pe Peggys, puteai să munceşti ca să-ţi plăteşti întoarcerea pe Pământ. La varianta aceea recursese Walthers. Nu ştia ce va

face când va ajunge pe Pământ. Tot ce ştia cu siguranţă era că nu mai putea locui în apartamentul gol după plecarea lui Dolly, aşa că vânduse mobilele pentru oricât putuse obţine, în minutele dintre două curse de navetă, bătuse palma cu căpitanul lui *S.Ya.* şi pornise. I se păruse bizar şi neplăcut ca acţiunea ce păruse atât de imposibilă când i-o ceruse Dolly să devină brusc singura pe care o putea face după ce ea îl părăsise. Dar viaţa, descoperise el, era adesea bizară şi neplăcută.

Se îmbarcase în *S.Ya.* în ultimul minut, tremurând de oboseală. Dispunea de zece ore până la primul său cart şi le dormise neîntors. Chiar şi aşa era încă ameţit şi poate uşor anesteziat de traumă, când un colonist nerealizat în vârstă de cincisprezece ani îi adusese cafea şi-l condusese în sala de comandă a transportorului interstelar *S.Ya. Broadhead,* fost Paradisul Heechee.

Cât de uriaşă era blestemăţia! Din exterior nu-ţi puteai da seama cu exactitate, totuşi coridoarele lungi, odăile cu câte zece niveluri de cuşete suprapuse, acum pustii, galeriile şi holurile cu maşinării nefamiliare sau cioturile din care fuseseră demontate maşinării – toată vastitatea aceea nu făcea parte din experienţa anterioară a lui Walthers cu vehicule spaţiale. Până şi sala de comandă era imensă; şi comenzile în sine erau duplicate. Walthers pilotase nave Heechee – chiar aşa ajunsese de altfel pe Planeta Peggys, conducând o Cinci convertită. Comenzile de aici erau aproape similare, însă în două seturi şi transportorul nu putea fi condus decât dacă ambele seturi aveau piloţi.

– Bun sosit la bord, Şeptare!

Femeia micuţă cu aer oriental aflată pe locul din stânga i-a zâmbit.

– Eu sunt Janie Yee-xing, Ofiţer Trei, iar tu eşti schimbul meu. Căpitanul Amheiro va sosi într-un minut.

Nu i-a întins mâna; în realitate, n-a ridicat nici una dintre mâini de pe comenzi. Măcar la aşa ceva Walthers se aşteptase. Doi piloţi de cart permanent însemnau mâinile a doi oameni pe comenzi; în caz contrar, nava n-ar fi zburat. Nu s-ar fi prăbuşit, desigur, pentru că nu avea unde să se prăbuşească; dar nici n-ar fi menţinut cursul de zbor şi acceleraţia.

Ludolfo Amheiro a apărut, un omuleţ durduliu cu favoriţi suri şi nouă brăţări albastre pe antebraţul stâng – puţini le mai purtau, însă Walthers ştia că fiecare dintre ele reprezenta un zbor într-o navă Heechee în zilele când nu ştiai niciodată unde

te ducea nava; aşadar, acesta era un individ cu experienţă!

– Mă bucur să te-avem la bord, Walthers, a spus el superficial. Ştii cum să preiei cartul? Nu-i mare greutate. Pune-ţi mâinile pur şi simplu peste ale lui Yee-xing…

Walthers a încuviinţat şi a făcut aşa cum i se spusese. Mâinile femeii se simţeau calde şi moi când şi le-a retras cu grijă de sub palmele lui, apoi ea şi-a îndepărtat funduleţul frumuşel de pe scaunul pilotului, pentru a-i permite lui Walthers să-l ocupe.

– Asta-i tot, a comentat căpitanul satisfăcut. Ofiţerul Unu Madjhour va pilota de fapt nava – a dat din cap spre bărbatul smead şi surâzător care tocmai se aşezase pe locul din dreapta – şi el îţi va spune tot ce-i necesar să ştii. La fiecare oră ai o pauză de zece minute pentru făcut pipi… şi asta-i tot. Diseară te aşteptăm la cină, ai auzit?

Iar invitaţia a fost consolidată de un zâmbet din partea Ofiţerului Trei Janie Yee-xing; şi a fost uimitor pentru Walthers, când s-a întors pentru a asculta instrucţiunile lui Ghazi Madjhour, să-şi dea seama că trecuseră zece minute întregi de când nu se mai gândise la dispăruta Dolly.

Nu era însă chiar aşa uşor. Pilotarea era pilotare. N-o uitai. Pe de altă parte, navigaţia era cu totul altceva. Mai ales fiindcă multe dintre vechile hărţi de navigaţie Heechee fuseseră descifrate sau cel puţin parţial descifrate, în timp ce Walthers transporta ciobani şi prospectori pe Peggys.

Hărţile stelare din *S.Ya.* erau mult mai complicate decât cele pe care Audee le folosise până atunci. Erau două. Cea mai interesantă era a Heecheelor. Avea notaţii stranii, aurii şi verde-cenuşii, care erau înţelese doar imperfect, dar arătau *totul.* Cealaltă hartă, mult mai puţin detaliată, însă mult mai utilă pentru oameni, fusese cartografiată de oameni şi etichetată în engleză. Trebuia apoi să controlezi jurnalul de bord, care înregistra automat tot ce făcea sau vedea nava. Exista un display complet al sistemelor interne… care nu era grija pilotului, bineînţeles, decât dacă apărea vreo neregulă despre care el trebuia să afle. Iar toate acestea erau inedite pentru Audee.

Descifrarea hărţilor Heechee a fost foarte dificilă, mai ales fiindcă dovedeau indicaţii clare că fuseseră concepute astfel încât să fie dificil de descifrat. Nu existau prea multe. Două sau trei fragmente găsite în nave, ca aşa-zisul Paradisul Heechee sau S.Ya., şi una aproape completă găsită într-un artefact ce dădea ocol unei planete îngheţate de pe orbita unei stele din Bootes. Opinia mea, deşi nesusţinută de rapoartele oficiale ale comisiilor de studii cartografice, a fost că multe dintre halo-urile, bifele şi indiciile pâlpâitoare reprezentau semne de avertisment. Robin nu m-a crezut pe atunci. El spunea că eram o gelatină laşă alcătuită din fotoni. Până când a ajuns să fie de acord cu mine, nu mai conta deja cum mi se adresa.

Partea bună era faptul că învăţarea noilor abilităţi îi menţinea mintea lui Walthers ocupată. Janie Yee-xing era cea care-l învăţa şi asta era de asemenea bine, fiindcă ea îi menţinea mintea ocupată în alt fel, cu excepţia momentelor acelea neplăcute imediat înainte de a adormi.

Fiind o călătorie de întoarcere, *S.Ya.* era practic goală. Peste trei mii opt sute de colonişti plecaseră la drum spre Planeta Peggys. Nu se întorcea aproape nici unul. În navă existau treizeci de membri de echipaj, detaşamentele militare ale celor patru naţiuni guvernante ale Corporaţiei Porţii şi vreo şaizeci de imigranţi nerealizaţi. Ei erau cei de la clasa a treia. Lichidaseră tot ce aveau pentru a veni pe Planeta Peggys, iar acum se falimentaseră ursuzi ca să revină în deşertul sau ghetoul din care fugiseră, pentru că, atunci când cuţitul ajunsese la os, nu putuseră fi pionieri într-o lume nouă.

– Amărâţii de ei, a spus Walthers ocolind o echipă de lucru, formată din asemenea rataţi, care curăţau filtrele de aer în ritmul apatic al unor sclavi.

Yee-xing nu i-a dat însă dreptate.

– Nu le plânge de milă. Au avut succesul în buzunar şi au făcut pe ei de frică.

A mârâit ceva în cantoneză spre echipa de lucru care, plină de ranchiună, s-a mişcat pentru câteva momente un pic mai repede.

– Nu-i poţi învinui pe oameni că duc dorul căminului.

– Cămin! Dumnezeule, Walthers, vorbeşti de parcă şi-ar fi abandonat vreun „cămin” – ai stat prea mult timp departe de civilizaţie.

S-a oprit la intersecţia a două coridoare: unul care strălucea albastru cu urme de metal Heechee, celălalt auriu. A arătat grupul de santinele în uniformele Chinei, Braziliei, Statelor Unite şi Uniunii Sovietice.

– Îi vezi fraternizând? a întrebat. La început nu luau chestia asta în serios. Se însoţeau cu echipajul şi nu purtau niciodată arme; pentru ei era pur şi simplu o croazieră spaţială cu toate cheltuielile achitate. Dar *acum*...

A clătinat din cap şi a întins brusc mâna să-l prindă pe Walthers când bărbatul a dat să se apropie de santinele.

– De ce nu m-asculţi? l-a întrebat. O să te facă zdrenţe dacă-ncerci să intri acolo.

– Da’ ce-i acolo?

Ea a strâns din umeri.

– Chestiile Heechee pe care nu le-au scos din navă când au convertit-o. Ele-s o parte din lucrurile pe care le păzesc… deşi, a adăugat cu glas mai scăzut, dacă ar cunoaşte nava mai bine, ar face o treabă mai bună. Haide, noi mergem pe-aici.

Walthers a urmat-o îndeajuns de bucuros, încântat atât de turul general de prezentare, cât şi de destinaţia lor. *S.Ya.* era de departe cea mai mare navă pe care o văzuse vreodată cineva, construită de Heechee, foarte veche… şi totuşi, din unele puncte de vedere, foarte enigmatică. Parcurseseră jumătate din distanţa până la Pământ şi Walthers încă nu explorase nici un sfert din labirintul de coridoare strălucitoare. Partea pe care în special n-o explorase era cabina privată a lui Yee-xing şi aştepta momentul acela cu interesul unui virgin de zece zile. Existau însă distrageri.

– Ce-i aia? a întrebat el, oprindu-se în dreptul unei construcţii piramidale din metal verde-strălucitor aflate într-o firidă.

În faţa ei fusese sudat un grilaj masiv din oţel, pentru a împiedica pe oricine să strecoare braţe iscoditoare.

– Habar n-am, a spus Yee-xing. De fapt, nimeni nu ştie – de asta au şi lăsat-o aici. Unele chestii pot fi desfăcute şi mutate uşor, unele se strică… uneori dacă-ncerci să muţi ceva, îţi explodează în faţă. Pe-aici, prin pasajul ăsta. Aici locuiesc eu.

Un pat îngust şi ordonat, pe perete imaginile unui cuplu de orientali bătrâni – părinţii lui Janie? –, jerbe florale pe comoda lipită de perete; Yee-xing preluase locul acela şi-l modelase aşa cum îi plăcuse.

– Asta se-ntâmplă doar la călătoriile de-ntoarcere, a explicat ea. La venire aici e cabina căpitanului, iar noi dormim pe paturi pliante în camera piloţilor.

A netezit cuvertura de pe pat, care era deja perfect întinsă.

– Nu-s prea multe ocazii să-ţi faci de cap la venire, a adăugat meditativ. Bei un pahar de vin?

– Cu plăcere, a spus Walthers.

Aşa că s-a aşezat şi a băut vinul, apoi a împărţit un chiştoc cu frumuşica Janie Yee-xing şi, treptat, celelalte gustări pe care le oferea cabina micuţă, care erau de o calitate excelentă şi-i satisfăceau sufletul, şi dacă s-a gândit cât de puţin la pierduta Dolly în următoarea jumătate de oră n-a făcut-o defel cu gelozie şi mânie, ci aproape cu compasiune.

S-a dovedit că era loc destul ca să-ţi faci de cap în călătoriile de întoarcere, chiar şi într-o cabină nu mai mare decât cea pe care Horatio Hornblower o ocupase cu secole în urmă. Iar vinul era cel mai bun de pe Planeta Peggys. Dar după ce au deşertat sticla, şi pe ei înşişi, cabina a început să pară mult mai mică şi mai aveau încă cel puţin o oră până să le înceapă carturile.

– Mi-e foame, a anunţat Yee-xing. Am nişte orez şi alte chestii pe-aici, totuşi poate…

Walthers s-a gândit că nu era momentul să-şi forţeze norocul, deşi o mâncare gătită în casă suna grozav. Chiar şi orez şi alte chestii.

– Haide la cambuză, a spus el şi, fără să se grăbească în mod special, au revenit în partea funcţională a navei, ţinându-se de mână.

S-au oprit la o intersecţie de coridoare, unde de mult dispăruţii Heechee plantaseră, din motive cunoscute numai lor, pâlcuri micuţe de arbuşti şi tufe, nu însă, fără îndoială, aceleaşi care creşteau acum aici. Yee-xing s-a oprit să culeagă un fruct albastru-strălucitor.

– Uită-te şi tu, a comentat. S-au copt toate şi putorile alea nici măcar nu le culeg.

– Te referi la coloniştii care se-ntorc? Dar ei îşi plătesc călătoria…

– Da, sigur că da! a replicat ea caustic. Nu plătesc, nu pleacă. Însă când se-ntorc, trec direct pe-ajutorul de şomaj, fiindcă ce altceva i-aşteaptă?

Walthers a gustat un fruct zemos cu pieliţă groasă.

– Nu-ţi place prea mult de ei.

Yee-xing a zâmbit larg.

– N-ascund foarte bine secretul ăsta, aşa-i? (Dar surâsul a dispărut.) În primul rând, nu-i aşteaptă absolut nimic la-ntoarcere – dac-ar fi avut o viaţă decentă, n-ar fi plecat. În al doilea rând, situaţia s-a-nrăutăţit mult de când au plecat. Şi mai multe probleme cu teroriştii… Şi mai multe fricţiuni internaţionale – nu ştiu dacă ai habar, însă există ţări care-şi înfiinţează iarăşi armate! Şi-n al treilea rând, ei nu numai că vor suferi din toate cauzele astea, ci vor fi parte din ele. Într-o lună, jumătate din amărăştenii pe care-i vezi aici vor fi în vreo grupare teroristă – sau oricum vor susţine una.

Au pornit mai departe şi Walthers a rostit smerit:

– Este adevărat că am lipsit mult timp, totuşi auzisem că

lucrurile merg rău – cu bombe şi schimburi de focuri.

– Bombe?! Dac-ar fi doar ele! Acum au un TPT! Te-ntorci în sistemul Pământului şi n-ai cum să ştii când o iei razna fără nici un avertisment!

– TPT? Ce-i un TPT?

– Dumnezeule, Walthers, a spus ea deschis, da' *chiar* c-ai lipsit mult timp! Chestia aia pe care înainte o numeau Demenţa, mai ţii minte? Un transceiver psihokinetic teleempatic – una dintre chestiile alea Heechee vechi. Sunt cam o duzină şi teroriştii au una.

– Demenţa..., a repetat Walthers cu o grimasă pe chip, în vreme ce o amintire se străduia să iasă la suprafaţă din subconştientul lui.

– Exact, Demenţa, a repetat Yee-xing cu satisfacţie posomorâtă. Îmi amintesc că eram puştoaică în Kanchou, când tata a venit acasă cu capul plin de sânge, pentru că cineva sărise de la ultimul etaj al fabricii de sticlă. Drept peste el! Nebun de legat! Şi totul din cauza TPT-ului.

Walthers a încuviinţat fără un cuvânt, cu chipul încruntat. Yee-xing l-a privit surprinsă, apoi a arătat cu braţul santinelele dinaintea lor.

– Asta protejează ei în primul rând, a spus, deoarece la bordul lui *S.Ya.* mai există un TPT. Sunt mult prea multe! Şi ei s-au gândit puţin prea târziu la protejarea lor, fiindcă acum există un grup de terorişti care au o Cinci Heechee cu un TPT şi pe cineva care-i realmente nebun. Complet ţăcănit! Când intră-n chestia aia şi-l simţi în mintea ta, te ia cu tremuriciul şi-i groaznic... S-a-ntâmplat ceva, Walthers?

El s-a oprit la intrarea în coridorul luminat în auriu şi cele patru santinele l-au privit curioase.

– Demenţa, a spus. Wan! Asta a fost nava lui!

– Păi sigur că da, s-a încruntat femeia. Auzi, pornisem să mâncăm ceva. Haide s-o facem.

Desigur, băiatul crescut în izolare, Wan, fusese cel care cauzase Febra. El nu dorise decât o formă de contact uman, pentru că era singur. Nu avusese intenţia de a înnebuni majoritatea rasei omeneşti cu gândurile lui nebune şi obsedate. Pe de altă parte, teroriştii ştiau exact ce anume făceau.

Începuse să se îngrijoreze. Walthers încleştase din fălci şi muşchii din jurul feţei i se contractaseră. Mai mult ca orice, arăta ca un individ care se aştepta să primească un pumn în nas şi santinelele deveneau curioase.

– Haide, Audee, a rostit ea rugător.

Walthers s-a foit şi a privit-o.

– Du-te doar tu, i-a zis. Mie mi-a pierit foamea.

Nava lui Wan! Ce ciudat, a gândit Walthers, că până atunci nu făcuse legătura. Dar, desigur, aşa era.

Wan se născuse chiar pe nava aceasta, cu mult înainte să fi fost rebotezată *S.Ya. Broadhead,* cu mult înainte ca oamenii să fi ştiut măcar de existenţa ei... dacă nu se luau în considerare câteva zeci de descendenţi îndepărtaţi din *Australopithecus afarensis.* Wan fusese născut de o prospectoare gravidă din Poartă. Soţul îi pierise într-o misiune şi ea naufragiase în alta. Femeia se atârnase de viaţă în primii ani, după care-l lăsase orfan pe băiat. Walthers îşi imagina cât de grea fusese copilăria lui Wan – un pici în nava vastă, aproape goală, fără altă companie decât sălbatici şi stocările analogice ale prospectorilor spaţiali morţi.

Dintre care, fără îndoială, unul fusese mama lui. Era de compătimit...

Walthers nu avea de oferit compătimire. Nu lui Wan, care îi împrumutase soţia. Şi nici aceluiaşi Wan care găsise dispozitivul căruia îi spuneau TPT – iniţialele de la „transceiver psihoknetic teleempatic”, aşa cum îl reetichetase limba de lemn a birocraţiei. Wan însuşi îl numise „culcuşul viselor”, iar restul oamenilor îl denumise Febra, obsesiile teribile şi înceţoşate care-i infectaseră pe toţi când tânărul şi prostuţul Wan, descoperind un culcuş, constatase că-i oferea un fel de contact cu un fel de fiinţe vii. El nu ştiuse că acelaşi proces le oferise şi acelor fiinţe vii un fel de contact cu el şi de aceea visele lui de adolescent, temerile şi fanteziile sexuale invadaseră zece miliarde de creiere omeneşti... Poate că Dolly ar fi trebuit să facă totuşi conexiunea, numai că pe vremea aceea fusese doar un copil. Nu şi Walthers. El îşi amintea, şi asta îi oferea un motiv nou pentru a-l urî pe Wan.

Nu-şi mai reamintea foarte clar nebunia aceea recurentă la nivel mondial, abia îşi putea închipui cât de devastatoare fuseseră efectele ei. Nici măcar nu încerca să-şi imagineze

copilăria lipsită de griji şi solitară pe care o dusese Wan aici, însă pe actualul Wan, care călătorea printre stele în misterioasa lui căutare, având drept tovarăş doar pe soţia fugară a lui Walthers – pe astea, pe toate astea prietenul meu şi le putea imagina prea bine.

De fapt el a petrecut aproape toată ora care-i mai rămăsese până la începerea cartului imaginându-şi totul, înainte de a înţelege că se scălda în autocompătimire şi umilinţă voluntară şi că acesta nu era la urma urmelor un mod în care să se comporte un om matur.

A apărut la timp pentru cart. Yee-xing, care ajunsese înaintea lui în sala de pilotare, n-a spus nimic, dar l-a privit uşor surprinsă. El i-a zâmbit în cursul operaţiunii de transfer şi s-a instalat la post.

Deşi pilotarea nu implica nimic mai mult decât păstrarea mâinilor pe comenzi, lăsând nava să zboare singură, Walthers şi-a găsit de lucru. Dispoziţia i se schimbase. Vastitatea vehiculului cosmic pe care îl avea sub buricele degetelor reprezenta o provocare. A privit-o pe Janie Yee-xing, care, cu genunchii, coatele şi vârfurile degetelor de la picioare, acţiona comenzile auxiliare ce afişau cursul, poziţia şi statutul navei, precum şi toate celelalte date de care pilotul nu avea în realitate nevoie pentru a dirija monstrul, însă pe care trebuia să se căznească să le afle dacă dorea să se numească *pilot.* El însuşi făcea la fel. A apelat afişarea cursului şi a verificat poziţia lui *S.Ya.,* un punctuleţ auriu-strălucitor care se deplasa pe o linie albastră şi subţire, lungă de o mie nouă sute de ani-lumină; a verificat corectitudinea poziţiei, calculând unghiurile relative la stelele balize roşu-strălucitor din lungul rutei; s-a încruntat spre cele câteva repere „Feriţi-vă!”, unde găurile negre şi norii de gaze reprezentau o ameninţare – se părea că nici una dintre ele nu se găsea în apropiere de cursul lor –, ba chiar a apelat şi marea hartă cerească Heechee care prezenta toată galaxia, cu celelalte membre ale Grupului Local la periferia ei. Câteva sute de oameni foarte inteligenţi şi mii de ore de timp de inteligenţe artificiale fuseseră dedicate pentru a descifra codificarea hărţii Heechee. Existau părţi încă neînţelese şi Walthers a studiat, încruntându-se, puţinele puncte din zona aceea în care halo-urile multicolore şi pâlpâitoare ce însemnau „Aici sunt pericole” erau dublate şi triplate. Ce putea fi oare atât de primejdios,

încât hărţile Heechee aproape să ţipe de panică?

Mai erau încă multe de învăţat! Şi, a gândit Walthers, nu exista alt loc mai bun de învăţat decât nava aceasta. Desigur, slujba lui era strict temporară. Dar dacă făcea treabă bună… dacă dovedea amabilitate şi talent… dacă se dădea bine pe lângă căpitan… atunci, a gândit el, când ajungeau la Pământ şi căpitanul trebuia să se ocupe de angajarea unui nou Ofiţer Şapte, ce candidat putea fi mai bun decât Audee Walthers?

După ce cartul s-a terminat, Yee-xing a traversat spaţiul de zece metri care separa cele două console ale piloţilor şi i-a spus:

– Ca pilot, arăţi destul de bine. Am fost niţel îngrijorată în privinţa ta.

El a prins-o de mână şi au pornit împreună către uşă.

– Cred c-am avut o indispoziţie, s-a scuzat şi Yee-xing a strâns din umeri.

– Prima prietenă de după un divorţ se-alege-ntotdeauna cu toate rahaturile, a comentat ea. Ce-ai făcut, te-ai conectat la unul dintre programele noastre de psihanaliză?

– N-a fost nevoie. Am… Walthers a şovăit, străduindu-se să-şi amintească exact ce anume făcuse: Cred c-am stat puţin de vorbă cu mine însumi. Chestia-i că atunci când te părăseşte nevasta, a explicat el, te simţi *ruşinat.* Sigur că da, şi gelos, şi furios şi toate celelalte. Însă după ce am fiert în sinea mea o vreme, mi-am dat seama că nu făcusem cine ştie ce lucruri de care să-mi fie ruşine. Înţelegi, sentimentul ăla nu-mi aparţinea.

– Şi asta te-a ajutat?

– După o vreme, da.

Şi, bineînţeles, antidotul suveran pentru durerea indusă de o femeie era altă femeie, totuşi el nu voia s-o spună antidotului.

– Va trebui să ţin minte asta pentru data viitoare când mi se vor da papucii. Ei bine, aş zice că-i timpul pentru culcare…

Sistemele de cartografiere şi navigaţie Heechee nu erau uşor de descifrat. Pentru navigaţie, sistemul porneşte de la două puncte: începutul şi sfârşitul călătoriei. După aceea caută toate obstacolele intermediare, ca nori de praf sau de gaze, radiaţii perturbatoare, câmpuri gravitaţionale şi aşa mai departe, şi selectează puncte de trecere sigură în jurul lor sau printre ele, după care construieşte o rută care să conţină punctele şi direcţionează nava în lungul ei.

Multe obiecte şi puncte de pe hărţi erau însemnate cu indicatoare de atenţionare – aure pâlpâitoare, bife şi aşa mai departe. Ne-am dat seama destul de repede că acestea erau în mod frecvent avertismente. Dificultatea era că nu ştiam care indicatoare erau avertismente sau ce avertizau ele.

Walthers a clătinat din cap.

– E-ncă devreme şi sunt surescitat. Ce-i cu chestiile Heechee vechi? Ai spus că ştii o cale pe lângă santinele.

Ea s-a oprit în mijlocul pasajului şi l-a privit.

– Audee, treci de la o extremă la alta, i-a spus. Dar, de ce nu?

S.Ya. avea carcasa dublă. Spaţiul dintre carcase era strâmt şi întunecos, dar se putea trece prin el. Aşa că Yee-xing l-a condus pe Walthers prin pasaje înguste din apropierea învelişului uriaşei nave spaţiale, printr-un labirint de cuşete goale pentru colonişti, pe lângă bucătăria uriaşă şi rudimentară care-i alimenta, printr-un spaţiu care mirosea a gunoi stătut şi putreziciuni – într-o încăpere vastă şi slab iluminată.

– Aici sunt, a anunţat ea. (Menţinea tonul glasului scăzut, deşi spusese că se aflau mult prea departe de santinele pentru a fi auziţi.) Apropie-ţi capul de coşul ăla argintiu – îl vezi? –, însă nu-l *atinge.* Asta-i foarte important!

– De ce-i important?

Walthers a privit în jurul încăperii care semăna cu echivalentul Heechee al unei magazii de vechituri.

Înăuntru se găseau cel puţin patruzeci de maşinării, mari şi mici, toate ferm fixate de însăşi structura navei. Unele erau uriaşe, altele micuţe, unele sferice cu socluri plate ce se contopeau cu podeaua, altele cubice şi strălucind în culorile verde şi albastru ale metalului. Existau trei ţesături metalice din cele indicate de Janie Yee-xing şi toate erau absolut identice.

– Este important fiindcă nu vreau să primesc un şut în fund afară din navă. Aşa că fii atent!

– Sunt atent. De ce sunt trei?

– De ce au făcut Heechee tot ce-au făcut? Poate că toate astea erau piese de rezervă. Fii atent! *Apropie-ţi* capul de partea metalică, dar nu *foarte* mult. Imediat ce-ncepi să simţi chestii care nu provin din tine, înseamnă că eşti suficient de aproape. O să ştii când. Să nu te-apropii însă mai mult şi, mai presus de orice, să n-atingi nimic, pentru că-i bilateral. Atât timp cât eşti pur şi simplu mulţumit cu genul de sentimente generale, nu va observa nimeni. Probabil. Dar dacă observă, căpitanul o să ne dea pe-amândoi afară, ai înţeles?

– Sigur c-am înţeles, a spus Walthers uşor iritat şi şi-a apropiat capul la zece centimetri de ţesătura argintie.

După aceea s-a întors şi a privit-o pe Yee-xing.

– Nimic, a anunţat el.

– Încearcă un pic mai aproape.

Nu era foarte uşor să-ţi deplasezi capul milimetru cu milimetru în timp ce-l ţineai îndoit sub un unghi nefiresc şi nu aveai nimic de care să te ţii, totuşi Walthers a încercat să facă aşa cum fusese instruit…

– Asta-i! a strigat Yee-xing, urmărindu-i faţa. Gata, nu te mai apropia!

El nu i-a răspuns. Mintea îi era plină de urme foarte vagi de senzaţii – un amestec confuz de senzaţii. Vise şi visuri şi sufocarea disperată a cuiva; râsetul cuiva şi cineva, sau, de fapt, ceea ce păreau a fi trei cupluri de cineva, angajate în activitate sexuală. S-a răsucit, ca să zâmbească spre Janie, a dat să vorbească…

Şi apoi, pe neaşteptate, acolo a mai fost ceva.

Walthers a încremenit. Din descrierea lui Yee-xing, el se aşteptase la o senzaţie de *tovărăşie.* La prezenţa altor oameni. Temerile lor, bucuriile, foamea şi plăcerile… însă întotdeauna aparţinând unor oameni.

Chestia asta nouă nu aparţinea.

Walthers s-a mişcat convulsiv. Capul lui a atins ţesătura. Toate senzaţiile au devenit de o mie de ori mai clare, aidoma focalizării unei lentile, şi a perceput noua şi îndepărtata prezenţă – sau prezenţe? – într-un mod diferit şi imediat. Era o senzaţie distantă, lunecoasă, înfrigurată şi nu emana din nimic uman. Dacă sursele aveau deprimări sau fantezii, Walthers nu le putea înţelege. Putea simţi doar că erau *acolo.* Ele existau. Ele nu *răspundeau.* Ele nu se *modificau.*

Dacă ai fi putut pătrunde în mintea unui cadavru, a gândit el cu panică şi repulsie, poate că aşa ai fi putut simţi…

… Toate acestea într-un singur moment, apoi a fost conştient că Yee-xing îl trăgea de braţ, urlându-i în ureche:

– Fir-ai al dracu’, Walthers! Am simţit-o! La fel a simţit-o căpitanu’ şi toţi din nava asta nenorocită. Acum am dat de necaz!

De îndată ce capul i s-a îndepărtat de ţesătura argintie, senzaţia a dispărut. Pereţii strălucitori şi maşinăriile adumbrite au redevenit reale, cu faţa furioasă a lui Janie Yee-xing lipită de a sa. Necaz? Walthers s-a pomenit izbucnind în râs. După iadul lent şi îngheţat pe care tocmai îl întrezărise, nimic din ceea ce era omenesc n-ar fi putut părea un necaz. Ba chiar atunci când santinelele celor patru puteri au apărut clocotind înăuntru, cu

armele scoase, zbierând la ei în patru graiuri, Walthers aproape că le-a primit cu braţele deschise.

Pentru că erau oameni şi erau vii.

Întrebarea care-i sfredelea mintea era cea pe care şi-ar fi pus-o oricine: Oare se acordase cumva cu enigmaticii şi ascunşii Heechee?

Dacă aşa fusese, şi-a spus el înfiorându-se, atunci numai Dumnezeu mai putea să ajute rasa umană.

5
O zi din viaţa unui magnat

Oroarea faţă de Heechee era un sport popular şi în alte locuri, nu doar la bordul lui *S.Ya.* Eu însumi îl practicam destul de frecvent. Toţi o făceau. O făcusem mult de tot pe vremea când eram puşti, deşi pe atunci Heechee nu fuseseră decât nişte creaturi stranii şi dispărute care se distraseră săpând tuneluri prin planeta Venus cu sute de mii de ani în urmă. O făcusem pe vremea când eram prospector al Porţii – oh, da, Dumnezeule, ce-o mai făcusem pe atunci! Ne lăsam în seama vechilor nave Heechee, scotoceam prin univers, ajungând în locuri pe care nu le mai văzuse nici un om, şi ne întrebam întruna dacă proprietarii navelor vor apărea la capătul unei călătorii… şi ce vor face ei atunci?! Şi ne gândisem la ei chiar şi mai mult după ce am descifrat destul din vechile lor atlase cereşti pentru a descoperi unde plecaseră să se ascundă, adânc în nucleul propriei noastre galaxii.

Nu ne gândisem, pe atunci, să ne întrebăm de cine se ascundeau ei.

Bineînţeles, asta nu era tot ce făceam eu, puteţi fi siguri. Erau multe alte lucruri cu care să-mi umplu zilele. Aveam o preocupare constantă faţă de sănătatea mea iritabilă, care mi se impunea atenţiei oricând dorea, şi dorea tot mai frecvent. Dar acela nu era decât începutul. Eram pe cât de ocupat poate fi, cu atât de multe lucruri diferite pe cât poate fi, un om.

Dacă aţi fi examinat o zi obişnuită din viaţa lui Robin Broadhead, magnat care îmbătrânea, vizitându-l în luxosul lui conac rural cu deschidere spre larga Mare Tappan aflată imediat la nord de New York City, l-aţi fi găsit poate plimbându-se pe faleză cu superba lui soţie Essie… aventurându-se în experimente culinare din Malaysia, Islanda şi Ghana în bucătăria luxos echipată… pălăvrăgind cu înţeleptul sistem de recuperare a datelor Albert Einstein… dictându-şi corespondenţa:

„Către centrul ăla pentru tineri din Grenada… ia să vedem… da. Acesta este cecul pentru trei sute de mii de dolari pe care vi l-am promis, dar vă rog să nu botezaţi centrul cu numele meu. Dacă vreţi, îi puteţi da numele soţiei mele şi cu siguranţă amândoi vom încerca să fim acolo la inaugurare."

„Către Pedro Lammartine, secretar general, Naţiunile Unite.

Dragă Pete. Îi bat la cap pe americani să împartă datele cu brazilienii pentru găsirea navei teroriştilor, însă cineva trebuie să-i bată la cap şi pe brazilieni. Poţi, te rog, să-ţi foloseşti influenţa? Este în interesul tuturor. Dacă teroriştii nu sunt opriţi, Dumnezeu ştie unde vom ajunge cu toţii.”

„Către Ray McLean, oriunde ar locui acum. Dragă Ray. Sigur că da, foloseşte facilităţile noastre din docuri pentru a-ţi căuta nevasta. Îţi doresc tot norocul, din tot sufletul etc., etc.”

„Către Gorman şi Ketchin, contractori generali. Stimaţi domni. Nu voi accepta noua voastră dată de finalizare, întâi octombrie, pentru nava mea. Este complet nerezonabilă. Aţi beneficiat deja de o prelungire şi asta-i tot ce veţi căpăta. Vă reamintesc de penalizările severe prevăzute în contract dacă vor mai exista alte întârzieri.”

„Către preşedintele Statelor Unite. Dragă Ben. Dacă nava teroriştilor nu va fi imediat localizată şi neutralizată, va fi ameninţată pacea întregului Pământ. Ca să nu mai amintesc de distrugerile de bunuri, pierderile de vieţi şi toate lucrurile celelalte ce riscă să fie afectate. Este secretul lui Polichinelle că brazilienii au construit un detector direcţional pentru semnale provenite de la o navă aflată în zbor superluminic şi că propria noastră armată are o procedură pentru navigaţia superluminică ce le va permite s-o realizeze. Nu pot conlucra? În calitate de Comandant Suprem, nu trebuie decât să-i comanzi Pentagonului Înalt să coopereze. Se exercită multe presiuni asupra brazilienilor pentru a-şi îndeplini partea lor din cooperare, dar ei aşteaptă un semn din partea noastră.”

„Către… cum îl cheamă… Luqman. Dragă Luqman. Mulţumesc pentru veştile bune. Cred că ar trebui să acţionăm pentru a dezvolta imediat câmpul petrolifer, de aceea, când vii să mă vezi, adu-ţi planul pentru producţie şi expediţie cu estimări de costuri şi un plan de capital şi flux al numerarului. De fiecare dată când *S.Ya.* se întoarce goală, pierdem bani…”

Şi tot aşa… mă menţineam ocupat! Aveam multe cu care să mă menţin ocupat şi asta fără să pun măcar la socoteală urmărirea investiţiilor mele şi supravegherea managerilor. Ceea ce nu-nseamnă că aş fi petrecut mult timp cu afacerile. Întotdeauna am spus că după ce a obţinut prima sută de milioane, oricine care mai face ceva doar pentru bani este nebun. Ai nevoie de bani, fiindcă dacă n-ai bani, n-ai libertatea de a face lucrurile ce merită făcute. Dar după ce ai obţinut

libertatea respectivă, la ce slujesc şi mai mulţi bani? De aceea mi-am lăsat majoritatea afacerilor în seama programelor financiare şi a oamenilor pe care i-am angajat – cu excepţia proiectelor în care eram implicat nu atât pentru bani, cât pentru faptul că făceau ceva ce doream să fie făcut.

Şi chiar dacă numele Heechee nu apărea nicăieri pe lista mea de preocupări zilnice, el exista acolo permanent. Până la urmă, totul revenea la Heechee. Nava mea, care era asamblată pe orbită, era proiectată de oameni şi construită de oameni, totuşi, cea mai mare parte a ei şi toate sistemele de propulsie şi comunicaţii fuseseră adaptate din concepte Heechee. *S.Ya.,* pe care intenţionam s-o umplu cu ţiţei când revenea aproape goală de pe Planeta Peggys, era un artefact Heechee; de fapt, Peggys însăşi era un cadou de la Heechee, deoarece ei asiguraseră sistemul de navigaţie pentru a o găsi şi navele cu care să ajungem acolo. Lanţul de localuri fast-food al Essiei venea de la maşinăriile Heechee care fabricau hrană-CHOA din carbonul, hidrogenul, oxigenul şi azotul aflate în gazele îngheţate ale cometelor. Construisem câteva fabrici de hrană pe Pământ – în Sri Lanka exista una care-şi obţinea azotul şi oxigenul din aer, hidrogenul din apa Oceanului Indian şi carbonul de la nefericitele plante, animale sau carbonaţi ce pătrundeau prin supapele de admisie. Iar acum, când Corporaţia Porţii avea atât de mulţi bani pentru investit, încât nu mai ştia ce să facă cu ei, putea aloca o parte, cu înţelepciune, organizării unor călătorii sistematice de explorare, şi eu, ca acţionar important în Poartă, o încurajam în direcţia respectivă. Până şi teroriştii foloseau o navă Heechee furată şi un transceiver psihokinetic teleempatic Heechee furat pentru a abate asupra lumii loviturile lor cele mai teribile – toate de natură Heechee!

Nu era de mirare că pe tot Pământul existau secte religioase bizare care-i venerau pe Heechee, deoarece treceau în mod evident toate testările obiective ale divinităţii. Erau capricioşi, puternici şi invizibili. Existau momente când eu însumi mă simţeam extrem de ispitit, în nopţile acelea lungi când mă durea burta şi lucrurile nu păreau să meargă bine, să strecor o rugăciune micuţă către Tatăl Nostru Carele Eşti în Nucleu. N-avea ce să strice, nu?

Ei bine, avea. Mi-ar fi afectat respectul de sine. Şi în această galaxie tantalică şi abundentă pe care ne-o dăduseră Heechee – dar numai bucăţică cu bucăţică –, respectul de sine devenea tot

mai greu de păstrat pentru toţi oamenii.

Desigur pe atunci încă nu întâlnisem un Heechee viu, adevărat.

Nu întâlnisem încă pe nici unul, dar cel care avea să joace un rol important în viaţa mea ulterioară (nu voi mai fi pedant în privinţa terminologiei!), mai precis Căpitanul, se afla la jumătatea distanţei până la punctul de evadare, acolo unde începea spaţiul normal; şi între timp, la bordul lui *S.Ya.,* Audee Walthers căpăta o săpuneală de toată frumuseţea şi începea să se gândească la faptul că n-ar mai fi trebuit să-şi facă planuri de viitor pentru angajarea pe nava aceea; şi între timp…

Ei bine, ca întotdeauna, existau multe „între timp", însă acela care l-ar fi interesat în cea mai mare măsură pe Audee era că între timp soţia lui păcătoasă începea să-şi dorească să nu fi păcătuit.

6
Acolo unde se rotesc găurile negre

Una peste alta, evadarea alături de un lunatic nu era cu mult mai bună decât plictiseala de moarte din Port Hegramet. Era altceva, oh, cerurilor, da, era cu totul altceva! Totuşi unele părţi din ea erau la fel de plictisitoare, iar altele o înfricoşau pur şi simplu de moarte. Deoarece nava era o Cinci, exista loc pentru amândoi... sau ar fi trebuit să existe. Întrucât Wan era tânăr şi bogat şi aproape arătos – dacă-l priveai din unghiul corect –, călătoria ar fi trebuit să fie destul de animată. Nici una dintre ipotezele acelea nu era adevărată.

La asta se adăugau părţile înfricoşătoare.

Dacă exista un singur lucru pe care toţi oamenii să-l cunoască despre spaţiul cosmic, acela era că trebuia să te ţii cât mai departe de găurile negre. Se părea însă că Wan nu ştia asta. El le căuta. Şi făcea alte lucruri şi mai teribile.

Dolly habar n-avea care erau sculele şi basculele cu care se juca Wan. Când îl întrebase, el nu-i răspunsese. Când, ca să-l amuze, îşi pusese o păpuşă pe mână şi-l întrebase prin gura ei, el se strâmbase, se încruntase şi spusese:

– Dacă vrei să-ţi joci sceneta, fă ceva amuzant şi porcos, nu pune întrebări care nu-s treaba ta.

Când încercase să afle de ce nu erau treaba ei, avusese mai mult succes. Nu căpătase un răspuns direct. Dar din aerele şi confuzia cu care-i răspunsese Wan fusese uşor de înţeles că echipamentele fuseseră furate.

Şi aveau o legătură cu găurile negre. Şi, cu toate că Dolly era aproape sigură că auzise, cândva, că nu exista cale de intrare sau de ieşire dintr-o gaură neagră, ea era de asemenea aproape sigură că Wan încerca să găsească o gaură neagră anumită şi apoi să intre în ea. Asta era partea înfricoşătoare.

Iar când mintea ei tânără nu era copleşită de teamă, Dolly se simţea cuprinsă de singurătate până în măduva oaselor, deoarece căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz, elegantul şi excentricul tânăr multimilionar ale cărui aventuri continuau să aţâţe abonatele emisiunilor de bârfe, era un companion de tot rahatul. După trei săptămâni petrecute în prezenţa lui, Dolly abia dacă mai suporta să-l vadă.

Deşi trebuia să recunoască, tremurând, că imaginea lui cauza mult mai puţine nelinişti decât imaginea pe care o avea în faţa

ochilor.

Dolly se uita la o gaură neagră. De fapt nu la gaură în sine, fiindcă v-aţi putea uita la una cât este ziua de lungă fără să vedeţi nimic; găurile negre erau negre, întrucât nu puteau fi văzute deloc. În realitate, vedea o auroră spiralată de lumină violet-albăstruie, neplăcută pentru ochi chiar şi pe ecranul de deasupra panoului de comandă. Ar fi fost mult mai neplăcut să fi fost expusă la ea. Lumina aceea era vârful aisbergului unui potop de radiaţii letale. Nava lor era blindată împotriva unor asemenea fenomene şi până acum blindajul făcuse faţă cu uşurinţă. Însă Wan nu se afla în interiorul blindajului. Era jos, în lander, unde avea instrumente şi tehnologii pe care Dolly nu le înţelegea şi pe care el refuza să le explice. Iar femeia ştia că la un moment dat, într-o situaţie de felul acesta, ea va fi în nava principală şi va simţi zguduitura uşoară care anunţa decuplarea landerului. Şi atunci el se va aventura chiar şi mai aproape de unul dintre obiectele acestea teribile! Şi ce avea să se întâmple cu Wan atunci? Sau cu Dolly? Bineînţeles, ea nu l-ar fi însoţit! Dar dacă el murea şi o lăsa singură, la o sută de ani-lumină de orice-i era cunoscut, ce s-ar fi întâmplat atunci?

Dolly a auzit un mormăit furios şi a ştiut că deocamdată momentul acela nu sosise. Trapa s-a deschis şi Wan s-a târât afară din lander, furios.

– Altă pustie! s-a răstit la ea, de parcă ar fi tras-o la răspundere.

Şi, desigur, exact asta şi făcea. Ea a încercat să-l privească mai degrabă cu înţelegere, decât cu groază.

– Of, scumpule, ce păcat! E a treia pân-acum.

– Trei! Ha! Trei de când eşti şi tu, vrei să spui. De fapt, sunt mult mai multe!

Tonul îi era dispreţuitor, însă n-o deranja dispreţul. Acestuia i-a luat locul un sentiment de uşurare, când Wan a lunecat pe lângă ea. Discret, Dolly s-a îndepărtat de panoul de comandă cât a putut de mult – nu prea mult într-o navă Heechee care ar fi intrat cu uşurinţă într-un living ceva mai mare. Când el s-a aşezat şi şi-a consultat oracolele electronice, ea a păstrat tăcerea.

Când vorbea cu Morţii, Wan n-o invita pe Dolly să participe. Când se exprima prin cuvinte, ea putea auzi cel puţin jumătate din conversaţie. Dacă însă scria pe tastatură, nu se bucura nici măcar de jumătatea respectivă. De data aceasta a putut totuşi

înţelege destul de bine. El şi-a tastat întrebările, s-a strâmbat la ce-i răspunsese un Mort în căşti, a tastat o corecţie, apoi a stabilit un curs pe panoul Heechee. După aceea şi-a scos căştile, s-a strâmbat, s-a întins şi s-a întors către Dolly.

– Bun, a spus, haide, vino, poţi plăti altă rată a biletului tău de călătorie.

– Cum să nu, scumpule, a răspuns ea îndatoritor, deşi ar fi fost mult mai drăguţ dacă el n-ar fi trebuit de fiecare dată să pună problema aşa.

Cu toate acestea, dispoziţia ei se mai îmbunătăţise puţin. A simţit o uşoară clătinare, ceea ce însemna că nava pornea în altă călătorie şi, într-adevăr, uriaşa oroare albastru şi violet de pe ecran se diminua deja, îndepărtându-se. Asta compensa lucrurile!

Evident nu însemna nimic altceva decât că se aflau în drum spre următoarea.

– Fă-l pe Heechee, a poruncit Wan, şi… ia să vedem… da! Cu Robinette Broadhead.

– Sigur că da, a spus Dolly ridicând păpuşile de unde le azvârlise Wan cu piciorul şi punându-le pe mâini.

Păpuşa Heechee nu arăta, desigur, ca un Heechee adevărat; şi păpuşa Robinette Broadhead era destul de inexactă. Dar ele îl amuzau pe Wan. Asta conta pentru Dolly, deoarece el achita notele de plată. În prima zi după ce plecaseră din Port Hegramet, tânărul se lăudase arătându-i fetei extrasul lui de cont. În fiecare lună contul îi era alimentat în mod automat cu şase milioane de dolari! Numerele o ameţiseră. Ele compensau multe. Trebuia să existe un mod, mai devreme sau mai târziu, prin care să stoarcă câteva picături pentru ea din toată cataracta aceea de bănet. Gândurile respective nu erau defel imorale pentru Dolly. Poate că într-o epocă mai veche, americanii i-ar fi spus „căutătoare de aur”. Însă cea mai mare parte a rasei omeneşti, pe durata majorităţii istoriei sale, i-ar fi spus doar „săracă”.

Aşa că ea îl hrănea pe Wan şi se culca de asemenea cu el. Când era în dispoziţie proastă, încerca să fie invizibilă, iar când dorea distracţie, încerca să-l distreze:

– Sal’tare, domnu’ Heechee, a rostit mâna Broadhead, cu degetele lui Dolly răsucindu-se pentru a-i conferi un rânjet prostesc şi cu glasul lui Dolly îngroşat şi cu accent de ţărănoi (parte din satiră!). Încântat dă cunoştinţă.

Mâna Heechee, glasul lui Dolly un sâsâit şerpesc:
– Sssalutări, pământean obraznic. Ai ssossit la timp pentru cină.
– Oa-ha-ha! a strigat mâna Broadhead, lărgindu-şi rânjetul. Şi mie-mi chiorăie maţele. Ce-i dă haleală?
– Aargh! a zbierat mâna Heechee, degetele o gheară, gura căscată. Tu eşti!
Şi degetele mâinii drepte s-au închis peste păpuşa din mâna stângă.
– Ho! Ho! Ho! a râs Wan. Asta-i tare de tot. Deşi un Heechee n-arată aşa. Tu nu ştii cum e un Heechee.
– Tu ştii? a întrebat Dolly cu propriul ei glas.
– Aproape! Mult mai aproape decât tine!
Iar Dolly, surâzând, a ridicat mâna Heechee.
– Ah, dar te-nşeli, domnule Wan, a răsunat vocea şerpească, mătăsoasă de Heechee. Chiar *aşa* arăt eu şi te-aştept ssă ne-ntâlnim în următoarea gaură neagră!
Scaunul pe care stătea Wan s-a prăbuşit cu un trosnet, când el a sărit în picioare.
– Asta nu-i amuzant! a răcnit el şi Dolly a fost uimită să-l vadă tremurând. Fă-mi de mâncare! a poruncit şi a plecat bolborosind furios spre landerul lui privat.
Nu era înţelept să faci glume cu el. Ca atare, Dolly i-a pregătit cina şi l-a servit cu un zâmbet pe care nu-l simţea vesel. N-a câştigat nimic de pe urma zâmbetului. Dispoziţia lui era mai proastă ca oricând. A zbierat:
– Idioato! Ai halit toată mâncarea bună când eu nu eram atent? N-a mai rămas nimic ca lumea de mâncat?
Dolly a fost gata să izbucnească în lacrimi.
– Dar îţi place friptura…, a protestat ea.
– Friptura! Bineînţeles că-mi place friptura, da’ ia uite ce-ai servit ca desert!
A împins friptura cu broccoli la o parte şi a înhăţat platoul cu fursecuri cu fulgi de ciocolată pe care l-a scuturat sub nasul ei. Fursecurile s-au împrăştiat în toate direcţiile şi Dolly a încercat să le recupereze.
– Ştiu că nu-i ceea ce ţi-ar plăcea, scumpule, însă îngheţata s-a terminat.
El a fulgerat-o cu privirea.
– Cum?! Nu mai e-ngheţată? Bine atunci. Un sufleu de ciocolată… sau o tartă…

– Wan, şi astea s-au cam terminat. Le-ai mâncat.

– Tâmpito! Nu se poate!

– Ba da, s-au terminat. Şi oricum toate dulciurile alea nu-s bune pentru tine.

– Nu eşti dădaca mea! O să cumpăr altele, chiar dacă mi-ar putrezi dinţii.

A lovit platoul din mâna ei şi fursecurile au zburat din nou peste tot.

– Aruncă mizeriile astea. Acum nu mai vreau să mănânc nimic! s-a răstit.

Era pur şi simplu o altă masă tipică de la frontiera galaxiei. Şi s-a sfârşit la fel de tipic, cu Dolly făcând curăţenie şi plângând. Bărbatul era realmente groaznic! Şi nici măcar nu părea s-o ştie.

În realitate, Wan ştia că era răutăcios, antisocial, exploatator – o listă lungă de trăsături care-i fuseseră explicate de programele de psihanaliză. Fuseseră peste trei sute de şedinţe. Câte şase zile pe săptămână, vreme de aproape un an. Iar la sfârşit el terminase cu o glumă.

– Am o întrebare, îi spusese psihanalistei holografice, afişată pentru el sub forma unei femei frumoase, îndeajuns de vârstnică pentru a-i fi mamă, îndeajuns de tânără pentru a fi atrăgătoare, iar întrebarea este aceasta: De câţi psihanalişti este nevoie pentru a schimba un bec?

Psihanalista răspunsese suspinând:

– Ah, Wan, te împotriveşti din nou. Bine… De câţi?

– Numai de unul, răspunsese el râzând, dar becul trebuie să vrea realmente să fie schimbat. Ha-ha! Iar eu, vezi tu, nu vreau asta.

Pentru o secundă, ea îl privise direct, în tăcere. Era reprezentată pe un fotoliu cu formă variabilă, cu picioarele strânse sub ea, cu un blocnotes într-o mână şi un pix în mâna cealaltă. Îl folosea pentru a-şi ridica ochelarii care-i lunecau pe nas când se uita la el. Precum toate celelalte caracteristici ale programării ei, gestul era menit să aibă un scop, indicaţia liniştitoare că era, la urma urmelor, tot un om ca şi el, nu o zeiţă rigidă. Bineînţeles, nu era om. Totuşi sunase destul de uman când spusese:

– Acesta este într-adevăr un banc foarte vechi, Wan. Ce este un bec?

Tânărul strânsese din umeri iritat.

– Ceva rotund care dă lumină, ghicise el, dar ţi-a scăpat esenţialul. Eu nu mai vreau să fiu schimbat. Nu mi se pare amuzant. În primul rând n-a fost dorinţa mea să-ncep chestia asta şi am decis să-i pun capăt.

Programul de calculator răspunsese paşnic:

– Evident, este dreptul tău, Wan. Ce vrei să faci în continuare?

– O să mă duc să-mi caut… O să plec de-aici şi-o să mă distrez, răspunsese el furios. Şi asta se numără printre drepturile mele!

– Da, aşa este, încuviinţase ea. Wan, vrei să-mi spui ce anume începuseşi să zici înainte de a te răzgândi?

– Nu, se sculase el, nu vreau să-ţi spun ce-o să fac. O s-o fac pur şi simplu. La revedere.

– Te vei duce să-ţi cauţi tatăl, nu-i aşa? strigase după el programul psihanalitic, însă Wan nu răspunsese.

Unica indicaţie pe care o oferise că-i auzise întrebarea fusese că în loc să se mulţumească să închidă uşa, o izbise în urma lui.

Un om normal – de fapt, aproape orice om – i-ar fi spus psihanalistului său că avea dreptate. La un moment dat în cele trei săptămâni interminabile i-ar fi spus acelaşi lucru şi tovarăşei sale de navă şi de pat, măcar pentru a împărtăşi cuiva speranţa lui de probabilitate minimă şi frica lui foarte reală. Wan nu învăţase niciodată să-şi împărtăşească sentimentele, fiindcă nu învăţase niciodată să împărtăşească absolut nimic. Crescut în Paradisul Heechee, fără nici un fel de companion uman cu sânge cald în deceniul crucial al copilăriei sale, el devenise arhetipul unui sociopat. Dorul acela teribil după dragoste îl împingea să-şi caute tatăl pierdut prin toate terorile spaţiului cosmic. Lipsa totală de împlinire ducea la imposibilitatea de a accepta dragostea, sau de a o împărtăşi. Tovarăşii lui cei mai apropiaţi din acei zece ani îngrozitori fuseseră programele de calculator ale inteligenţelor moarte şi stocate numite Morţii. Wan le copiase şi le luase cu el când îşi însuşise o navă Heechee şi vorbea cu ele, aşa cum n-ar fi făcut-o cu Dolly cea din carne şi oase, pentru că ştia că nu erau decât maşini. Lor nu le păsa că erau tratate în felul acela. Pentru Wan, oamenii din carne şi oase erau de asemenea maşini – automate de vânzare, le-aţi fi putut spune. El avea moneda cu care să le determine să-i dea ceea ce dorea. Sex. Sau conversaţie. Sau pregătirea meselor lui, sau dereticarea după obiceiurile lui porcine.

Nu se gândea să analizeze sentimentele unui automat de vânzare. Nici chiar când automatul de vânzare era în realitate o femeie de nouăsprezece ani care ar fi fost recunoscătoare pentru şansa de a i se îngădui să creadă că-l iubea.

Heechee descoperiseră de mult cum să stocheze în sisteme mecanice inteligenţa şi chiar o aproximare a personalităţii unui individ decedat sau aflat pe moarte – aşa cum oamenii aflaseră când întâlniseră aşa-numitul Paradis Heechee, în care crescuse băiatul Wan. Robin considera că era o invenţie extraordinar de valoroasă. Eu nu văd lucrurile la fel. Desigur, este posibil să fiu considerat părtinitor în această privinţă – o persoană ca mine, fiind din capul locului o stocare mecanică, nu are nevoie de aşa ceva; iar Heechee, deoarece descoperiseră procedeul acesta, nu s-au mai sinchisit să inventeze persoane ca mine.

7
Întoarcerea acasă

În bucla Lofstrom din Lagos, Nigeria, Audee Walthers analiza măsura responsabilităţii sale faţă de Janie Yee-xing, în timp ce panglica magnetică le-a prins capsula care cobora, a încetinit-o şi a oprit-o la terminalul Vamă şi Imigrări. Deoarece se jucase cu jucării interzise, el pierduse speranţa unei slujbe, însă, fiindcă îl ajutase s-o facă, Yee-xing pierduse întreaga carieră.

– Am o idee, i-a şoptit el când s-au aşezat la coadă în antecameră. O să-ţi spun despre ce-i vorba când ieşim.

Avea într-adevăr o idee şi chiar destul de bună. Ideea lui eram eu.

Înainte de a-i putea împărtăşi ideea, Walthers trebuia să-i spună ce simţise în momentul acela îngrozitor de la TPT. De aceea se cazară într-un stabiliment de tranzit de lângă baza buclei de asolizare. O odaie goală şi încinsă; exista un singur pat, de mărime medie, o chiuvetă într-un colţ, un aparat PV la care călătorii să se holbeze în vreme ce-şi aşteptau lansarea capsulelor şi ferestre ce se deschideau spre aerul coastei africane, fierbinte şi lipicios. Ferestrele erau deschise, însă aveau plase etanşe împotriva nenumăratelor insecte africane, totuşi Walthers s-a zgribulit din cap până-n picioare când i-a povestit despre entitatea lentă şi rece a cărei minte o simţise în *S.Ya.*

Iar Janie Yee-xing s-a cutremurat de asemenea.

– Dar n-ai spus absolut nimic! a rostit ea, cu glasul sugrumat de nodul din gât.

El a clătinat din cap.

– Nu. Dar de ce n-ai făcut-o? Nu există... (Ea a făcut o pauză.) Ba da, sunt sigură că există o bonificaţie din partea Porţii pe care o puteai căpăta pentru asta.

– *Noi* o puteam căpăta! a zis el apăsat, iar ea l-a privit, apoi a acceptat parteneriatul printr-o încuviinţare din cap. Sigur că există şi este de un milion de dolari. Am consultat regulamentele, atunci când am copiat jurnalul navei.

A vârât mâna în bagajul lui sărăcăcios şi a scos un datevantai pe care i l-a arătat.

Femeia nu l-a luat. A spus doar:

– De ce?

– Fii atentă, a spus el. Un milion de dolari. Suntem doi, ceea

ce-nseamnă o jumătate de milion. După aceea… am făcut descoperirea la bordul lui *S.Ya.* cu echipamentul *S.Ya.,* aşa că nava, proprietarii ei şi tot echipajul pot căpăta o cotă-parte… am fi avut noroc dacă ne-ar fi luat doar jumătate. Mai probabil este că ne-ar fi luat trei sferturi. Apoi… ştii şi tu că am încălcat regulamentul. Poate c-ar fi trecut cu vederea peste asta, ţinând seama de toate. Însă poate că n-ar fi făcut-o şi atunci nu ne-am fi ales cu nimic.

Yee-xing a aprobat, asimilând ideea. Erau multe idei de asimilat. S-a întins şi a pipăit datevantaiul.

– Ai copiat jurnalul navei?

– Nici o problemă, a răspuns el şi într-adevăr nu fusese nici o problemă.

În unul dintre carturile sale la comenzi, cu tăcere îngheţată din partea Ofiţerului Unu de pe celălalt fotoliu, Walthers apelase pur şi simplu datele din momentul în care făcuse contactul, existente în înregistratorul automat al zborului, copiase informaţiile ca şi cum ar fi făcut parte din sarcinile sale de rutină şi strecurase copia în buzunar.

– Bine, a spus ea. Şi-acum ce facem?

Aşa că el i-a povestit despre un cunoscut multimiliardar excentric (care întâmplător eram eu), faimos pentru asentimentul de a cheltui pe picior mare pentru date Heechee, iar fiindcă Walthers îl cunoştea personal…

Ea l-a privit cu un soi diferit de interes.

– Îl cunoşti pe Robinette Broadhead?

– Îmi datorează o favoare, i-a răspuns Walthers simplu. Tot ce trebuie să fac este să-l găsesc.

Pentru prima dată de când intraseră în odăiţă, Yee-xing a surâs. A indicat p-fonul de pe perete.

– Bagă mare, tigrule.

Aşa s-a făcut că Walthers a investit o parte din restul deloc impresionant al contului său bancar în convorbiri intercontinentale, în timp ce Yee-xing a privit gânditor afară spre păienjenişul sclipitor de lumini din jurul buclei Lofstrom, care semăna cu un *montaigne-russe* lung de un kilometru, cu cablurile magnetice cântând şi capsulele coborând pe ea, *ciooof,* pe când cele care decolau se auzeau *ciufff,* după cum pierdeau, respectiv câştigau viteza de evadare. Ea nu se gândea la clientul lor. Se gândea la ceea ce trebuiau să vândă, iar când Walthers a

închis telefonul, cu chipul înăsprit, de abia i-a ascultat cuvintele.

– Nemernicul nu-i acasă. Cred c-am vorbit cu majordomul de la Marea Tappan. N-a vrut să-mi spună decât că domnul Broadhead este-n drum spre Rotterdam. Rotterdam, să dea dracu'! Dar m-am interesat. Putem prinde un zbor ieftin până la Paris, apoi să facem restul drumului cu un avion obişnuit… pentru atâta ne-au mai rămas bani…

– Vreau să văd jurnalul, a spus Yee-xing.

– Jurnalul? a repetat el.

– M-ai auzit, a zis ea cu nerăbdare. Poate să ruleze pe PV. Şi vreau să-l văd.

El şi-a umezit buzele, a reflectat pentru o clipă, a strâns din umeri şi l-a introdus în scanerul PV-ului.

Întrucât instrumentele navei erau holografice şi înregistrau orice foton de energie care ajungea la ele, toate datele privitoare la sursa emanaţiilor îngheţate se aflau pe evantai. PV-ul nu arăta însă decât o pată albă, mică şi lipsită de caracteristici, alături de coordonatele locului.

Nu era foarte interesantă de privit în sine – şi tocmai de aceea senzorii navei o ignoraseră. Poate că o amplificare serioasă ar fi arătat detalii, dar depăşea capacităţile aparatului ieftin din hotel.

Chiar şi aşa însă…

În vreme ce o privea, Walthers a simţit ca şi când pe piele i s-ar fi târât nenumărate insecte. De pe pat, Yee-xing a şoptit:

– N-ai spus nimic… Sunt Heechee?

El nu şi-a desprins ochii de la pata albă şi înceţoşată.

– Aş vrea şi eu să ştiu…

Nu era totuşi improbabil, nu? – poate doar dacă Heechee erau mult mai deosebiţi decât suspectase cineva. Heechee erau inteligenţi. Trebuiau să fie. Ei cuceriseră spaţiul interstelar cu jumătate de milion de ani în urmă. Iar minţile pe care le percepuse Walthers erau… erau… Cum le-ar fi putut numi? Poate pietrificate. Prezente. Dar nu active.

– Închide-l, a spus Yee-xing. Mă ia cu fiori. A plesnit una dintre insectele ce se strecuraseră prin sită şi a adăugat mohorât: Urăsc locul ăsta.

– Mâine dimineaţă pornim spre Rotterdam.

– Nu locul *ăsta.* Urăsc să fiu pe Pământ, a precizat ea. A fluturat din braţ către cer, dincolo de luminile buclei de asolizare: Ştii ce-i acolo sus? Pentagonul Înalt şi Orbit-Tyuratam

şi-un milion de lasere şi bombe nucleare care plutesc de colo-colo, iar aici toţi sunt nebuni. Nu ştii niciodată când s-ar putea declanşa blestemăţiile alea.

Nu era clar dacă intenţiona sau nu să fie contrazisă, dar Walthers a simţit-o oricum. A scos ofensat evantaiul din PV. Nu era vina lui că lumea era nebună! Era însă vina lui, în privinţa asta nu exista îndoială, că Yee-xing fusese condamnată să stea pe Pământ. Aşa că avea toate drepturile să i-o reproşeze.

A vrut să-i întindă datevantaiul, fără să fie foarte sigur asupra motivelor, poate pentru a-i demonstra încrederea, poate pentru a-i consolida statutul de partener. Dar la jumătatea gestului a descoperit cât de nebună era cu adevărat lumea. Gestul s-a transformat într-o lovitură, îndreptată cu răutate spre faţa ei nezâmbitoare, dezolată.

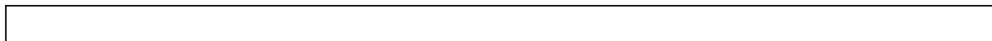
Pentru o jumătate de respiraţie, acolo n-a fost Janie, ci Dolly, necredincioasa şi fugara Dolly, cu umbra rânjitoare şi dispreţuitoare a lui Wan îndărătul ei – sau nici unul dintre ei, de fapt nici măcar o persoană, ci un simbol. O ţintă. Un lucru rău şi ameninţător care nu avea identitate, ci doar o descriere. Era INAMICUL şi lucrul cel mai cert în privinţa lui era că trebuia distrus. Violent. De către el.

Fiindcă, în caz contrar, Walthers avea să fie el însuşi distrus, nimicit, dezintegrat de emoţiile cele mai demente, mai detestabile şi mai pervers distructive pe care le percepuse vreodată, forţate în mintea lui într-o siluire devastatoare, violentă şi dătătoare de greaţă.

Ştiu foarte bine ce a simţit Audee Walthers în momentul acela, deoarece am simţit şi eu la fel… ca şi Janie… ca şi soţia mea Essie… ca şi toţi oamenii aflaţi pe o rază de douăsprezece unităţi astronomice în jurul unui punct situat la două sute de milioane de kilometri de Pământ în direcţia constelaţiei Vizitiul. Am avut foarte mare noroc că nu-mi satisfăceam obiceiul de a pilota chiar eu. Nu ştiu dacă nu m-aş fi prăbuşit. Atingerea din spaţiul cosmic n-a durat decât o jumătate de minut şi poate că n-aş fi avut timp să mă sinucid, dar cu siguranţă aş fi încercat. Furie, ură bolnavă, nevoia obsesivă de a distruge şi de a nimici – acela a fost cadoul din ceruri pe care teroriştii ni l-au oferit tuturor. Însă de data aceea îmi pusesem calculatorul să piloteze, pentru a-mi putea petrece liniştit timpul la p-fon, şi programele de calculator nu erau infectate de transceiverul psihokinetic

teleempatic al teroriştilor.

Nu era prima dată. Nu era nici măcar prima dată din ultima vreme, pentru că în anterioarele optsprezece luni teroriştii fugiseră în spaţiul cosmic în nava Heechee pe care o furaseră şi emiseseră lumii întregi cele mai oribile fantezii favorite ale demenţei lor. Era mai mult decât putea suporta lumea. De fapt tocmai acela era motivul pentru care mă găseam în drum spre Rotterdam, dar acest episod anume a fost cauza pentru care m-am întors din mijlocul zborului într-acolo. După ce totul s-a terminat, am încercat imediat s-o apelez pe Essie pentru a mă asigura că nu păţise nimic. N-am avut noroc. Toţi oamenii de pe Pământ încercau să-i apeleze pe toţi ceilalţi oameni, din aceleaşi cauze, iar punctele de relee erau supraaglomerate.

Regret, sau aproape regret, că nu cunosc din experienţă directă nimic despre această „nebunie instantanee”. Am regretat cel mai mult atunci când s-a petrecut prima dată, cu un deceniu în urmă. Pe atunci nimeni nu ştia ceva despre „transceiverul psihokinetic teleempatic”. Păreau să fie, şi erau, epidemii mondiale, periodice, de nebunie. Multe dintre cele mai bune minţi din lume, inclusiv a mea, depuseseră eforturi considerabile în încercarea de a găsi un virus, o substanţă chimică toxică, o variaţie în radiaţiile solare – orice –, orice care să explice demenţa împărtăşită care se abătea asupra omenirii cam o dată pe an. Cu toate acestea, unele dintre cele mai bune minţi din lume – ca a mea – se confruntau cu un handicap. Programele de calculator ca mine nu simţeau pur şi simplu impulsurile de nebunie. Dacă le-am fi simţit, îndrăznesc să spun, problema ar fi fost soluţionată mult mai devreme.

La asta se adăuga faptul că stomacul meu se simţea de parcă nişte tatu s-ar fi împerecheat în interiorul lui şi, ţinând seama de toate, o doream pe Essie să fie alături de mine, nu să ia o cursă comercială ceva mai târziu, aşa cum plănuise. De aceea i-am ordonat pilotului să se întoarcă. Iată de ce, când Walthers a ajuns la Rotterdam, eu nu eram acolo. M-ar fi putut găsi cu uşurinţă la Marea Tappan, dacă ar fi luat o cursă directă prin New York, aşa că a greşit în privinţa asta.

El a greşit de asemenea – o greşeală destul de mare – totuşi pardonabilă – în privinţa minţii cu care se acordase în *S.Ya.*

Şi mai făcuse o eroare, destul de serioasă. Uitase că TPT-ul lucra în ambele sensuri.

Aşa se face că secretul pe care-l păstrase la un capăt al atingerii acelea mentale fugitive nu era câtuşi de puţin secret la capătul celălalt.

8
Echipajul nervos al velierului

Un calmar de culoarea lavandei – în realitate nu tocmai un calmar, dar aducând cu un astfel de exemplu pe cât de mult putea afirma experienţa umană – se găsea în toiul unui epuizant proiect pe termen lung, când Audee Walthers a avut micul său accident cu TPT-ul. Deoarece funcţionează în ambele direcţii, TPT-ul este o armă excelentă, însă un instrument de supraveghere mediocru. Este ca şi cum i-ai striga persoanei pe care o spionezi: Fii atent că sunt cu ochii pe tine! De aceea, atunci când Walthers s-a lovit la cap, durerea a fost simţită altundeva. Un „undeva” care era, de fapt, foarte „alt”. Se găsea la o mie de ani-lumină de Pământ, nu departe de cursul de zbor geodezic de la Planeta Peggys – şi de aceea, bineînţeles, Walthers se găsise suficient de aproape pentru ca atingerea să se înregistreze.

Întâmplător, ştiu destul de multe despre acest calmar de culoarea lavandei – sau aproape calmar; aţi fi putut spune că semăna cu o orhidee groasă şi sinuoasă şi ar fi fost la fel de nimerit. Eu nu-l întâlnisem la momentul acela, bineînţeles, dar acum îl cunosc îndeajuns de bine pentru a-i şti numele şi de unde a venit şi de ce era acolo şi, cel mai complicat dintre toate, ce făcea. Modul cel mai bun în care să vă imaginaţi ceea ce făcea este să spuneţi că picta un peisaj. Motivul pentru care-i complicat este că pe o rază de mulţi ani-lumină în toate direcţiile nu exista nimeni care să-l vadă, cu atât mai puţin amicul meu calmar. El nu avea genul potrivit de ochi cu care să-l perceapă.

Avea totuşi motivele sale. Era un fel de ceremonie religioasă. Se întorcea mult în trecut, la cele mai vechi tradiţii ale rasei sale, care erau vechi într-adevăr şi avea legătură cu momentul crucial din punct de vedere teologic din istoria lor, în care, trăind printre clatraţii şi gazele îngheţate ale ambientului natal, cu vizibilitate infimă în toate direcţiile, ei deveniseră conştienţi pentru prima dată că „vederea” ar putea deveni receptorul unei forme de artă importante.

Prietenul meu Robin are câteva defecte, iar unul dintre ele este un soi de sfială fermecătoare care nu-i atât de amuzantă pe cât crede el. Modul în care avea cunoştinţe despre velieri, precum şi despre majoritatea celorlalte lucruri la care nu fusese prezent pentru a le vedea, este simplu de explicat. Atât doar că el nu vrea să-l explice. Explicaţia este că îi spusesem eu. Asta simplifică mult lucrurile, dar este aproape adevărat.

Este posibil ca sfiala fermecătoare să fie contagioasă?

Pentru el conta foarte mult ca pictura să fie perfectă. Şi de aceea, când pe neaşteptate s-a trezit urmărit de un străin, iar şocul surprinderii l-a făcut să împroaşte unele dintre pulberile fin nuanţate cu care picta în locul eronat şi în combinaţia eronată de culori, a fost profund tulburat. Fusese stricat un sfert de hectar! Un preot de pe Pământ i-ar fi înţeles sentimentele, chiar dacă nu şi motivele acestora; era ca şi când, în timpul unei mise, anafura ar fi căzut şi ar fi fost strivită sub talpă.

Numele creaturii era LaDzhaRi. Pânza la care lucra era o velă eliptică de peliculă monomoleculară lungă de treizeci de mii de kilometri. Nu terminase nici un sfert din ea şi avusese nevoie de cincisprezece ani ca să ajungă până acolo. Lui LaDzhaRi nu-i păsa cât de mult dura. El avea timp suficient. Nava lui spaţială urma să ajungă la destinaţie abia peste alte opt sute de ani.

Sau cel puţin crezuse că avea timp suficient… până a simţit străinul care-l privea.

Atunci simţise nevoia de a se grăbi. A rămas în modul-propriu normal în timp ce şi-a strâns repede materialele de pictură – era deja 21 august –, le-a asigurat – 22 august –, s-a împins şi s-a îndepărtat de vela în formă de aripă de fluture şi a plutit în imponderabilitate până a ajuns suficient de departe. La 1 septembrie era destul de departe ca să activeze jetul propulsor şi, în mod-propriu superior, a revenit la micuţa cutie de conserve cilindrică aflată în centrul pâlcului de aripi de fluture. Deşi era teribil de istovitor pentru el, a rămas în modul-propriu superior când a plonjat prin grotele de intrare şi în şlamul salin care era ambientul lui nativ. A strigat la camarazii săi cu toată puterea.

Potrivit standardelor omeneşti, glasul acela era extraordinar de răsunător. Marile balene de pe Pământ aveau astfel de voci sonore, astfel încât cântecele să le poată fi recunoscute şi să li se poată răspunde de către alte balene aflate la depărtare de un ocean. Aşa avea şi rasa lui LaDzhaRi şi, în limitele strâmte ale navei spaţiale, urletele sale au cutremurat pereţii. Instrumentele au vibrat. Mobilierul s-a legănat. Femelele au fugit panicate, temându-se că vor fi mâncate sau însămânţate.

A fost aproape la fel de rău pentru ceilalţi şapte masculi şi, pe cât de repede a putut, unul dintre ei s-a străduit până la modul-propriu superior ca să-i răcnească înapoi lui LaDzhaRi. Ştiau ce se întâmplase. Şi ei simţiseră atingerea intrusului şi, desigur,

făcuseră ceea ce era necesar. Întregul echipaj comutase pe superior, transmisese semnalul pe care-l datora strămoşilor şi revenise la modul normal… şi n-ar dori LaDzhaRi să procedeze imediat la fel şi să înceteze de a le speria pe femele?

De aceea LaDzhaRi a încetinit şi şi-a permis „să-şi tragă răsuflarea” – chiar dacă aceea nu era o expresie utilizată de rasa lui. Nu era bine să se zbată prea mult timp prin şlam în modul superior. Cauzase deja câteva buzunare de cavitaţie neplăcute şi tulburase întregul ambient plescăitor în care trăiau. Cerându-şi scuze, a lucrat alături de ceilalţi până ce totul a fost fixat ferm din nou, iar femelele au fost ademenite afară din ascunzătorile lor, una dintre ele servind drept cină, şi întregul echipaj a început să discute despre atingerea lunatică, clement de rapidă şi de-a dreptul înfricoşătoare care invadase minţile tuturor. Aşa a trecut toată luna septembrie şi prima parte din octombrie.

Până la momentul acela nava revenise la un soi de existenţă normală şi LaDzhaRi s-a întors la pictura lui. A neutralizat şarjele de pe secţiunea stricată a măreţei aripi-capcană de fotoni. A colectat cu grijă praful pigmentat care se îndepărtase plutind, fiindcă nu putea irosi atât de multă masă.

LaDzhaRi era un individ cumpătat. Trebuie să recunosc că l-am găsit absolut admirabil. Era credincios tradiţiilor rasei sale, în circumstanţe pe care oamenii le-ar fi crezut niţel prea ameninţătoare pentru a fi tolerate. Pentru că, în ciuda faptului că nu era un Heechee, LaDzhaRi ştia unde pot fi contactaţi Heechee şi ştia că mai devreme sau mai târziu mesajul pe care-l trimiseseră camarazii lui de navă va primi un răspuns.

Aşa că, tocmai când începuse să repicteze secţiunea curăţată a lucrării sale, a simţit altă atingere, de data aceasta una aşteptată. Mai apropiată. Mai puternică. Mult mai insistentă şi mult, mult, mai înfricoşătoare.

9
Audee şi cu mine

Toate fragmentele poveştilor de viaţă ale acestor prieteni – sau aproape prieteni, în unele cazuri non-prieteni – ai mei începeau să cadă laolaltă. Nu foarte rapid. Nu cu mult mai rapid, de fapt, decât viteza cu care fragmentele universului începeau să cadă împreună în marea contracţie prin care se revenea la starea ciclică a atomului primordial, care (Albert mi-o repeta întruna) urma să se petreacă din motive neînţelese de mine la timpul respectiv. (Dar nu m-am simţit alarmat în privinţa asta, deoarece la vremea aceea nici Albert nu se simţea.) Erau mai întâi cei din velier, care acceptau neliniştiţi consecinţele îndeplinirii datoriei lor. Erau Dolly şi Wan, aflaţi în drum spre altă gaură neagră, cu Dolly suspinând în somn şi cu Wan strâmbându-se furios în visele sale. Şi mai erau Audee Walthers şi Janie, care stăteau nefericiţi în camera lor mult prea scumpă de hotel din Rotterdam, pentru că tocmai aflaseră că eu încă nu eram acolo. Janie se ghemuise pe patul anisocinetic uriaş, în timp ce Audee îmi bătea la cap secretara. Janie avea o vânătaie pe obraz, suvenir al demenţei de moment din Lagos, însă Audee avea braţul în ghips – încheietura dislocată. Până în momentul acela nu ştiuse că Janie avea centura neagră la karate.

Făcând o grimasă, Walthers a întrerupt legătura şi şi-a lăsat încheietura în poală.

– A zis că va fi aici mâine, a mormăit el. Mă-ntreb dacă-i va transmite mesajul.

– Bineînţeles că-l va transmite. Să ştii că ea nu era om.

– Serios? Adică era un program de calculator? (Asta nu-i trecuse prin minte, întrucât asemenea lucruri nu erau uzuale pe Planeta Peggys.) Oricum, a spus găsindu-şi o consolare, cred că-n cazul ăsta cel puţin nu va uita s-o facă.

A turnat pentru amândoi câteva degete din sticla de coniac de mere belgian pe care o cumpăraseră în drum spre hotel. A pus sticla jos, gemând uşor când şi-a masat încheietura dreaptă, a sorbit, apoi a spus:

– Câţi bani ne-au mai rămas?

Janie s-a aplecat în faţă şi a tastat codul lor pe PV.

– Destul cât pentru încă patru nopţi în hotelul ăsta, a anunţat. Desigur, ne-am putea muta în unul mai ieftin…

El a clătinat din cap.
– *Aici* va sta Broadhead şi vreau să fiu aici.
– Este un motiv bun, a comentat sec Yee-xing dând de înţeles că ar fi cunoscut adevăratul motiv – dacă Broadhead nu era nerăbdător să-l vadă pe Walthers, i-ar fi fost mai greu să se ferească de el în persoană decât la p-fon. Atunci de ce ai întrebat despre bani?
– Haide să cheltuim chiria pe o noapte pentru nişte informaţii, i-a propus el. Aş vrea să ştiu exact cât de bogat este Broadhead.
– Vrei să cumperi un raport financiar? Încerci să afli dacă-şi poate permite să ne plătească un milion de dolari?
Walthers a clătinat din cap.
– Vreau să aflu, a rostit el, cât i-am putea lua peste un milion.

Desigur nu erau sentimente deloc caritabile şi dacă aş fi ştiut despre ele la momentul cuvenit, aş fi fost mult mai insensibil faţă de Audee Walthers, vechiul meu prieten. Sau poate că nu. Când ai mulţi bani, te obişnuieşti ca oamenii să te vadă ca pe o vacă de muls, nu ca pe o fiinţă omenească, deşi nu ajungi să-ţi placă vreodată situaţia respectivă.
Nu aveam totuşi nici o obiecţie ca el să afle ce deţineam, sau oricum cam cât îngăduisem serviciilor de rapoarte financiare să ştie. Erau destule acolo. O cotă însemnată din operaţiunile efectuate de *S.Ya.* Acţiuni în minele de hrană şi fermele piscicole. Multe afaceri pe Planeta Peggys, inclusiv (spre surprinderea lui Walthers) compania de la care îşi închiria el avionul.
Serviciul informatizat de date care le vindea informaţiile pe care le accesau chiar acum. Câteva holdinguri şi firme de import-export sau transport. Două bănci; 14 agenţii imobiliare, amplasate de la New York la New South Wales, cu două pe Venus şi Planeta Peggys; şi o sumedenie de mici corporaţii neidentificabile, printre care o companie aeriană, un lanţ de localuri fast-food, ceva numit Viaţa De Apoi Inc... şi ceva numit PegTex Petroventures.
– Dumnezeule, a spus Audee Walthers, asta-i compania domnului Luqman! Deci eu am lucrat tot timpul pentru nemernic!
– Şi eu, a zis Janie Yee-xing privind partea care menţiona *S.Ya.* Serios! Oare Broadhead deţine chiar *totul?*

Ei bine, nu deţineam totul. Aveam multe, dar dacă mi-ar fi privit holdingurile cu ceva mai multă simpatie, ar fi putut sesiza un tipar. Băncile împrumutau bani pentru explorări. Companiile imobiliare ajutau la stabilirea coloniştilor sau le luau cocioabele şi colibele şi le dădeau cash pentru a putea pleca. *S.Ya.* transporta coloniştii pe Planeta Peggys, cât despre Luqman, da, aceea era bijuteria coroanei imperiului, dacă ei ar fi ştiut! Asta nu însemna că-l întâlnisem vreodată pe Luqman sau că aş fi ştiut cum arăta, dacă l-aş fi văzut. El însă primise nişte ordine, iar ordinele coborau de la mine prin lanţul ierarhic: Găseşte un câmp petrolifer bun, undeva lângă ecuatorul Planetei Peggys.

Deoarece Robin vorbeşte întruna despre problema „materiei lipsă”, ar trebui să explic ce este. La sfârşitul secolului XX, cosmologii s-au confruntat cu o contradicţie insolvabilă. Ei vedeau că universul se dilată: un fenomen perfect clar din cauza deplasării spre roşu. În acelaşi timp însă ei vedeau că universul conţinea prea multă masă pentru ca dilatarea să fie posibilă. Lucrul acela era dovedit de fapte precum rotaţia prea rapidă a periferiilor galaxiilor şi atracţia prea mare a roiurilor de galaxii; până şi propria noastră galaxie împreună cu tovarăşele ei se năpustea către un grup de nori de stele din constelaţia Fecioarei mult mai repede decât ar fi trebuit s-o facă. În mod evident lipsea o cantitate mare de masă. Unde era ea?

Exista o explicaţie intuitivă evidentă: universul se dilatase anterior, dar Ceva decisese să-i inverseze creşterea şi să-i cauzeze contracţia. Nimeni n-a crezut asta nici măcar o clipă… la sfârşitul secolului XX.

De ce lângă ecuator? Pentru ca bucla Lofstrom pe care urma s-o construim acolo să poată profita de viteza de rotaţie a planetei. De ce o buclă de lansare? Era modul cel mai ieftin şi mai bun prin care să trimiţi orice pe orbită. Petrolul pe care-l extrăgeam avea să alimenteze bucla. Excesul de ţiţei brut avea să suie pe orbită prin intermediul buclei, în capsule de transport; capsulele aveau să ajungă pe Pământ cu zborurile de întoarcere ale lui *S.Ya.* pentru a fi vândute acolo – ceea ce însemna că avea să existe o încărcătură profitabilă de ţiţei care să fie transportată la fiecare drum întors, care în clipa de faţă era pierdere curată – ceea ce însemna că puteam reduce preţurile pentru coloniştii care plecau spre Planeta Peggys!

Robin este foarte mândru de bucla de lansare, deoarece ea îl linişteşte că oamenii pot inventa lucruri pe care Heechee nu le-au inventat. Are dreptate… dacă nu vă uitaţi la detalii. Bucla a fost inventată pe Pământ la sfârşitul secolului XX, de un individ pe nume Keith Lofstrom, chiar dacă nimeni n-a construit vreuna până n-a existat suficient trafic care să-i justifice rentabilitatea. Robin nu ştia însă că deşi Heechee n-au inventat niciodată bucla, velierii o făcuseră – nu aveau altă modalitate de a ieşi din atmosfera densă şi opacă a planetei lor.

Nu mă scuz pentru faptul că aproape toate afacerile mele aveau profit în fiecare an. Aşa le rulam pe toate, şi le extindeam, dar profitul era doar incidental. Vedeţi voi, eu am o folosofie în ceea ce priveşte câştigarea banilor – după ce a obţinut prima sută de milioane, oricine se mai omoară să strângă bani este dus cu capul şi…

Ah, dar am mai spus toate astea deja, nu-i aşa?

Mă tem că divaghez. Cu atâtea chestii pe care le am în minte, devin uşor confuz despre ce s-a întâmplat, ce nu s-a întâmplat încă şi ce nu se întâmplă deloc decât în mintea aceea.

Ideea pe care vreau s-o subliniez este că toate afacerile mele profitabile erau în plus proiecte solide şi utile ce contribuiau atât la cucerirea galaxiei, cât şi la alinarea nevoilor oamenilor, iar asta-i o realitate. Şi de aceea converg în cele din urmă toate aceste fragmente de biografii. Aparent nu este aşa. Dar converg. Toate. Până şi istoriile semi-prietenului meu, Căpitanul, acel Heechee pe care până la urmă am ajuns să-l cunosc destul de bine, şi a amantei şi secundului său, femela Heechee numită Dubla, pe care, aşa cum veţi descoperi, am ajuns până la urmă s-o cunosc mult mai bine decât atât.

10
Locul unde trăiau Heechee

Când s-au ascuns în carapacea lor Schwarzschild din nucleul galaxiei, Heechee au ştiut că între făpturile lor speriate şi universul imens dinafară nu va putea exista o comunicare simplă. În acelaşi timp însă ei n-au cutezat să rămână fără veşti.

De aceea au instalat o reţea de sateliţi ca nişte steluţe în afara găurii negre. Aceştia erau îndeajuns de departe pentru ca radiaţia urlătoare a căderilor în gaură să nu le potopească circuitele şi îndeajuns de mulţi pentru ca dacă unul ar fi fost distrus ori s-ar fi prăbuşit – chiar dacă asta s-ar fi întâmplat cu o sută de sateliţi –, cei rămaşi să poată recepta şi înregistra datele provenite de la staţiile-spion de avertizare prealabilă amplasate în toată galaxia. Heechee fugiseră ca să se ascundă, dar lăsaseră în urmă ochi şi urechi.

Aşa că, la răstimpuri, câteva suflete brave se furişau afară din nucleu pentru a afla ce văzuseră ochii şi ce auziseră urechile. Când căpitanul şi echipajul său fuseseră trimişi în exterior pentru a verifica spaţiul în căutarea stelei rătăcitoare, controlul monitorilor fusese o sarcină suplimentară. La bordul navei sale erau cinci Heechee – mai precis, cinci Heechee vii. De departe, pe Căpitan îl interesa cel mai mult femela zveltă, palidă şi cu piele lucitoare, care se numea Dubla. Potrivit criteriilor Căpitanului, era o frumuseţe răpitoare. Şi sexy de asemenea – în fiecare an cu regularitate –, iar momentul, apreciase el, se apropia din nou!

Dar nu încă, s-a rugat el. Şi la fel s-a rugat Dubla, deoarece trecerea prin perimetrul Schwarzschild era extrem de dură. Deşi nava fusese construită în acel scop specific. Existau şi alte deschizătoare de conserve – Wan furase unul –, însă acelea izbuteau s-o facă doar în moduri limitate. Nava lui Wan n-ar fi putut să intre în orizontul de evenimente şi să supravieţuiască. Putea numai să extindă acolo o părticică din sine.

Nava căpitanului era mai mare şi mai puternică. Cu toate acestea, zguduiturile, zgâlţâiturile şi vibraţiile prelungite cauzate de stresurile trecerii prin orizontul de evenimente l-au apăsat pe Căpitan, Dubla şi pe ceilalţi patru membri ai echipajului cu violenţă şi durere de curelele harnaşamentelor de siguranţă; tirbuşonul sclipitor ca diamantul a strălucit cu scântei mari, dolofane şi tăcute de radianţă, revărsându-se

împrejurul cabinei; lumina le-a rănit ochii, mişcările violente le-au învineţit corpurile; şi a continuat întruna, vreme de o oră sau mai bine din timpul obiectiv al echipajului, care era o combinaţie bizară şi schimbătoare între ritmul normal al universului în general şi tempoul încetinit din interiorul găurii negre.

În cele din urmă însă au trecut în spaţiul nesupus stresurilor. Zgâlţâiala teribilă s-a oprit. Luminile orbitoare s-au diminuat. Galaxia strălucea în faţa lor ca un dom de catifea crem împroşcat cu stele puternic sclipitoare, pentru că ei se găseau mult prea adânc în nucleu pentru a vedea mai des decât ocazional vreun petic negru.

– Slavă minţilor colective, a spus Căpitanul, rânjind în timp ce s-a târât afară din harnaşamentul său – când rânjea, semăna cu un craniu din laboratorul de anatomie –, cred c-am reuşit!

Iar echipajul i-a urmat exemplul, desfăcându-şi propriile centuri de siguranţă şi flecărind vesel. Când s-au ridicat pentru a începe procesul de colectare a datelor, mâna Căpitanului s-a întins ca s-o prindă pe a Dublei. Era un prilej de veselie – aşa cum căpitanii balenierelor din Nantucket se veseleau când treceau de Capul Horn, aşa cum pionierii din căruţele cu coviltir reîncepeau să răsufle când coborau versanţii către tărâmul promis din Oregon sau California. Violenţa şi pericolul nu se sfârşiseră. Aveau să treacă din nou prin toate pe drumul de întoarcere. Dar acum, pentru minimum o săptămână sau mai mult, se puteau relaxa şi colecta date; iar aceasta era partea plăcută a expediţiei.

Sau ar fi trebuit să fie.

Ar fi trebuit să fie, totuşi n-a fost, întrucât după ce Căpitanul a asigurat nava şi Heecheeul numit Pantof a deschis canalele de comunicaţie, toţi senzorii de la bord au strălucit violet-orbitor. Toate cele o mie de staţii automate de pe orbită anunţau veşti mari! Veşti importante – veşti *proaste* şi toate stocările de date ţipau pentru a anunţa simultan ştirile groaznice.

Printre Heechee s-a lăsat o linişte şocantă. Apoi antrenamentul lor a învins teroarea uluită şi cabina navei a devenit un vârtej de activităţi. Receptare şi colaţionare, analizare şi comparare. Mesajele se completau. Tabloul prindea formă.

Ultima expediţie care verificase înregistrările fusese cu numai câteva săptămâni în urmă, măsurate după târâşul lent al

timpului dinăuntrul uriaşei găuri negre centrale – cam de ordinul deceniilor după cum se măsura timpul în universul galopant din exterior. Chiar şi aşa însă nu era o perioadă mare de timp! În nici un caz la scară stelară!

Cu toate acestea, întreaga lume era diferită.

Î: Ce poate fi mai rău decât o previziune care nu se adevereşte?

R: O previziune care se adevereşte mai devreme decât te aşteptai.

Convingerea Heecheelor fusese că în galaxie se vor dezvolta formele de viaţă inteligentă şi tehnologică. Ei identificaseră peste o duzină de planete locuite – şi nu numai locuite, ci purtând şi promisiunea inteligenţei. Întocmiseră câte un plan pentru fiecare.

Unele planuri eşuaseră. Pe o planetă umedă şi rece aflată atât de aproape de nebuloasa Orion încât aurora ei umplea cerul, exista o specie de patrupede îmblănite, creaturi mici şi iuţi cu labe la fel de vioaie ca ochii ratonilor şi lemurilor. Ei aveau să descopere uneltele într-o bună zi, gândiseră Heechee; şi focul, şi agricultura, şi oraşele, şi tehnologia, şi zborul în spaţiul cosmic. Aşa şi făcuseră şi le utilizaseră pe toate pentru a-şi otrăvi planeta şi a-şi decima rasa. Exista o altă rasă, creaturi ce respirau amoniac, cu şase membre segmentate, foarte promiţătoare, din păcate mult prea apropiate de o stea care a devenit supernovă. Sfârşitul creaturilor ce respirau amoniac. Existau după aceea creaturile reci, lente şi înnoroite ce ocupau un loc special în istoria Heecheelor. Ele aduseseră vestea teribilă care-i determinase pe Heechee să se ascundă, iar asta era suficient pentru a le face unice. Mai mult încă, ele nu erau doar promiţătoare, ci chiar deja inteligente; nu doar inteligente, ci civilizate! Tehnologia le era deja la îndemână. Oricum însă ele reprezentau o probabilitate redusă în loteria galactică, deoarece metabolismul le era pur şi simplu prea lent pentru a concura cu rasele mai calde, mai iuţi.

O rasă avea totuşi, cândva, să ajungă în spaţiul cosmic şi să supravieţuiască. Sau cel puţin aşa speraseră Heechee.

Şi în acelaşi timp aşa se temuseră Heechee, fiindcă ei ştiau, chiar în timp ce-şi plănuiau retragerea, că o rasă care-i putea ajunge din urmă putea de asemenea să-i depăşească. Dar cum se făcea că posibilitatea respectivă se apropiase atât de rapid?

Trecuseră abia şaizeci de ani tereştri de la ultima verificare!

Apoi monitorii îndepărtaţi de pe orbita planetei Venus îi arătaseră pe bipezii *sapiens* de acolo dezgropând tunelurile Heechee abandonate, explorând micuţul lor sistem solar în nave spaţiale ce se deplasau acţionate de jeturi de flăcări chimice. Jalnic de rudimentar, desigur. Însă promiţător. Într-un secol sau două – în cel mai rău caz patru sau cinci secole, apreciaseră Heechee –, ei aveau probabil să găsească asteroidul Poarta. Iar după încă un secol sau două s-ar fi putut să înţeleagă tehnologia…

Dar evenimentele se derulaseră atât de rapid! Oamenii găsiseră navele din Poartă, Fabrica de Hrană – habitatul aflat la o depărtare imensă pe care Heechee îl folosiseră ca ţarc pentru specimene din cea mai promiţătoare rasă a Pământului, australopitecii. Toate căzuseră în mâinile oamenilor, iar asta nu era totul.

Echipajul Căpitanului era bine antrenat. După ce datele fuseseră acceptate şi filtrate prin minţile colective, şi tabelate, şi sintetizate, specialiştii şi-au pregătit rapoartele. Zgomot-Alb era navigatorul. Responsabilitatea lui era de a consemna coordonatele tuturor surselor raportate şi de a actualiza fişierul locator al navei. Pantof răspundea de comunicaţii şi era cel mai ocupat dintre toţi – cu excepţia poate a Metisei, integratoarea, care zbura de la un bord la celălalt, şoptind minţilor colective şi sugerând corelaţii şi verificări încrucişate. Nici Rafală, specialistul în perforarea găurilor negre, nici Dubla însăşi, care se ocupa de telemanipularea echipamentelor auxiliare, nu erau necesari pentru abilităţile lor în clipele acelea, aşa că-i ajutară pe ceilalţi, ca şi Căpitanul de altfel, cu panglicile musculare ale feţei unduind aidoma unor şerpi pe când aştepta contopirea rapoartelor.

Aici există o posibilă uşoară confuzie pe care ar trebui s-o elimin. Robinette şi toţi ceilalţi oameni numeau rasa aceasta Heechee. Desigur membrii rasei nu-şi spuneau aşa, la fel cum nativii americani nu-şi spuneau „indieni” şi cum triburile africane khoi-san nu-şi spuneau „hotentoţi” şi „boşimani”. De fapt numele pe care şi-l atribuiseră Heechee era „inteligenţii”. Dar asta nu dovedeşte mare lucru. La fel ca Homo sapiens.

Metisa îşi iubea şi ea Căpitanul şi de aceea începu cu rapoartele mai puţin ameninţătoare.

Mai întâi, navele Porţii fuseseră găsite şi utilizate. Ei bine, nimic rău în asta! Făcea parte din plan, chiar dacă era deconcertant că se petrecuse atât de devreme.

În al doilea rând, Fabrica de Hrană fusese găsită, ca şi artefactul pe care oamenii îl numeau Paradisul Heechee. Acestea erau mesaje vechi de câteva decenii. De asemenea nu erau îngrijorătoare. De asemenea erau deconcertante – destul de deconcertante, întrucât Paradisul Heechee fusese conceput pentru a prinde în capcană orice navă ar fi andocat acolo, iar stabilirea unui contact bilateral însemna o sofisticare destul de neaşteptată pentru bipezii aceia impertinenţi.

În al treilea rând, un mesaj de la velieri, care provocă zvârcoliri şi mai rapide tendoanelor de pe chipul Căpitanului. Găsirea unei nave într-un sistem solar era una… localizarea unei nave în spaţiul interstelar era neliniştitor de impresionantă.

Şi în al patrulea rând…

A patra era sinteza făcută de Zgomot-Alb cu poziţiile actuale ale tuturor navelor Heechee cunoscute şi operate acum de oameni, iar când Căpitanul a văzut-o, a chiţăit de furie şi şoc.

– Suprapune-o cu spaţiile interzise! a comandat el.

Imediat ce datevantaiele au fost pe poziţii şi au apărut imaginile combinate, tendoanele din obrajii lui au tremurat ca nişte strune de harpă ciupite.

– Ei explorează găurile negre, a rostit cu glas piţigăiat.

Zgomot-Alb a încuviinţat.

– Nu-i numai atât, a zis el. Unele nave au la bord dislocatoare de ordine. Ele pot străpunge.

Iar Metisa, integratoarea, a adăugat:

– Şi se pare că ei nu ar înţelege semnele de pericol.

După ce şi-au predat rapoartele, membrii de echipaj au aşteptat politicos. Acum era problema Căpitanului. Ei sperau din tot sufletul că va fi capabil s-o rezolve.

Femela Dubla nu era tocmai îndrăgostită de Căpitan, deoarece încă nu sosise timpul pentru asta, dar ştia că va fi. Destul de curând. Cel mai probabil în următoarele zile. De aceea, pe lângă îngrijorarea ei faţă de veştile acestea uimitoare şi înfricoşătoare, exista şi îngrijorarea faţă de Căpitan, pe umerii căruia se afla toată responsabilitatea. Deşi nu era încă timpul, ea s-a întins şi şi-a aşezat mâna subţire peste a lui. Căpitanul

era atât de adâncit în gânduri, încât nici măcar n-a observat-o, însă a mângâiat-o absent.

Pantof a scos un fornăit, care era echivalentul Heechee al dregerii glasului, înainte de a întreba:

– Doreşti să stabileşti contact cu minţile colective?

– Nu încă, a şuierat Căpitanul frecându-şi cuşca toracică cu pumnul liber.

S-a auzit un scrâşnet, sonor în liniştea din cabină. Ceea ce dorea realmente Căpitanul era să se întoarcă în gaura lui neagră din nucleul galaxiei şi să-şi tragă stelele peste cap. Asta nu era posibil. În ordinea preferinţei, a doua opţiune ar fi fost să fugă înapoi spre acelaşi nucleu ferit şi prietenos şi să raporteze autorităţilor superioare. Autorităţile superioare ar fi putut după aceea lua decizii. Ele puteau fi cele care să se ocupe de minţile colective ale străbunilor, care ar fi fost nerăbdători să intervină. Ele puteau decide ce să facă în privinţa asta – pe cât posibil trimiţând alt căpitan Heechee şi alt echipaj în acest spaţiu teribil de rapid pentru a le aplica ordinele. Opţiunea respectivă era posibilă, totuşi Căpitanul era prea bine antrenat ca să-şi îngăduie o cale de scăpare atât de uşoară. El era cel aflat în locul cu pricina. Ca atare, el trebuia să ofere primele răspunsuri rapide. Dacă acestea erau greşite… ei bine, adio, biet Căpitan! Aveau să urmeze consecinţe. Retrogradarea, cel puţin, deşi aceea sancţiona numai erorile minore. Pentru cele mai grave exista echivalentul transformării mentale… iar Căpitanul nu ardea de nerăbdare să se alăture masei formidabile de minţi stocate care-i cuprindea pe toţi strămoşii săi.

A şuierat îngrijorat şi a hotărât:

– Informează minţile colective, a ordonat el.

– Doar informare? Nu şi solicitare de recomandări? a întrebat Pantof.

Cu fermitate:

– Doar informare. Pregăteşte o sondă de străpungere şi expediaz-o înapoi la bază cu duplicate ale tuturor datelor.

Comanda aceea fusese adresată Dublei, care i-a eliberat mâna şi a început activarea şi programarea unui micuţ modul cu mesaje. Apoi Căpitanul a vorbit către Zgomot-Alb:

– Stabileşte cursul spre punctul de interceptare al velierului.

Heechee nu aveau obiceiul de a saluta atunci când primeau un ordin. De asemenea, Heechee nu aveau obiceiul de a comenta ordinele şi de aceea se poate înţelege câtă confuzie domnea în

navă dacă Zgomot-Alb a simţit nevoia să-l întrebe:

– Eşti sigur că asta ar trebui să facem?

– Fă-o, a spus Căpitanul strângând iritat din umeri.

În realitate n-a fost o strângere din umeri, ci o contracţie rapidă şi violentă a abdomenului său globular dur. Dubla s-a trezit privind cu admiraţie proeminenţa aceea micuţă şi atrăgătoare şi felul în care corzile lungi şi dure de tendoane, de la umeri până la încheieturi, i-au ieşit în evidenţă pe braţe. Aproape că ţi-ai fi putut strecura degetele pe sub ele!

Surprinsă, şi-a dat seama că vremea ei de iubire se apropiase mai mult decât crezuse. Exact la momentul nepotrivit! Căpitanul avea să fie la fel de nemulţumit ca ea, întrucât îşi făcuseră planuri pentru un răstimp foarte special de o zi şi jumătate. Dubla a deschis gura pentru a-l anunţa, apoi a închis-o. Nu era momentul să-l tulbure cu aşa ceva; el îşi încheia procesele de gândire, care-i scoteau în relief muşchii obrajilor şi-l făceau să se încrunte, şi începea să dea ordine.

Căpitanul dispunea de numeroase resurse la care să apeleze. În galaxie erau risipite peste o mie de artefacte Heechee, iscusit ascunse. Nu acelea care erau menite să fie descoperite mai devreme sau mai târziu, precum Poarta; acestea erau camuflate sub aspectul unor asteroizi deloc promiţători aflaţi pe orbite inaccesibile, sau între stele, sau printre pâlcuri de alte obiecte, în roiuri de praf şi nori de gaze.

– Dubla, a ordonat el fără s-o privească, activează o navă de comandă. Vom face joncţiunea cu ea în punctul velierului.

A observat că femela era tulburată. I-a părut rău, însă n-a fost surprins – la urma urmelor, el însuşi era tulburat! A revenit pe scaunul de comandă şi şi-a coborât oasele pelvisului în flanşele îmbinate în Y, cu capsula de susţinere biotică potrivindu-se perfect în unghiul lor.

Şi şi-a dat seama că ofiţerul de comunicaţii stătea în picioare lângă el, cu faţa agitându-i-se neliniştit.

– Da, Pantof? Ce-i?

Bicepsul lui Pantof s-a flexionat respectuos.

– A…, s-a bâlbâit el. Ei… Asasinii…

Căpitanul a simţit un şoc electric de frică.

– *Asasinii?*

– Cred că există pericolul de a fi perturbaţi, a spus Pantof lugubru. Indigenii conversează prin radio de viteză-zero.

– Conversează? Vrei să spui că transmit mesaje? Despre cine

vorbeşti… pe minţile colective! a urlat Căpitanul sărind iarăşi din scaun. Vrei să spui că indigenii expediază mesaje la distanţe galactice?

Pantof şi-a plecat capul.

– Mă tem că da, Căpitane. Desigur, deocamdată nu înţeleg ce spun ei – dar este un volum masiv de comunicări.

Căpitanul a scuturat fără vlagă din încheieturi pentru a semnala că nu mai voia să audă nimic. Expediau mesaje! Peste galaxie! Acolo unde oricine putea auzi!… unde, mai ales, anumite tabere despre care Heechee sperau că nu vor fi perturbate defel puteau auzi perfect. Şi puteau reacţiona.

– Stabileşte o matrice de traducere cu minţile, a ordonat el şi a revenit mohorât în scaun.

Misiunea era blestemată. De acum, Căpitanul nu mai avea speranţa unei croaziere plăcute şi relaxante şi nici măcar satisfacţia unei sarcini minore îndeplinite cu bine. Marea întrebare din mintea sa era dacă va putea supravieţui următoarelor zile.

Destul de devreme în etapa lor tehnologică, Heechee învăţaseră să stocheze în sisteme anorganice inteligenţele morţilor sau muribunzilor. Aşa ajunseseră Morţii să fie stocaţi pentru a-i asigura tovărăşie băiatului Wan, iar o aplicare a tehnologiei respective dusese la apariţia companiei Viaţa De Apoi a lui Robin. Pentru Heechee (dacă îmi pot permite o opinie posibil imparţială) s-ar putea să fi fost o eroare. Deoarece puteau utiliza minţile strămoşilor morţi în vederea stocării şi procesării datelor, ei nu erau foarte pricepuţi la adevăratele sisteme de inteligenţă artificială, capabile de putere şi flexibilitate net superioare. Ca… ei bine, ca mine.

Cu toate acestea, în scurt timp aveau să se transbordeze în nava de comandă în formă de rechin, cea mai rapidă din flota Heechee, ticsită de tehnologie. Atunci opţiunile sale aveau să crească. Nu numai că era mai mare şi mai rapidă; conţinea mai multe dispozitive care nu erau prezente la bordul micuţei sale nave de străpungere. Un TPT. Tăietoare de găuri similare celor pe care strămoşii săi le folosiseră pentru a sfredeli asteroidul Poarta şi labirinturile de tuneluri de pe planeta Venus. Un dispozitiv cu care să pătrundă în găurile negre pentru a vedea ce putea fi extras – îl cuprinseră fiorii. Pe minţile colective ale strămoşilor, de n-ar fi nevoiţi să-l folosească pe *acela!* Dar l-ar fi avut la dispoziţie. Şi ar mai fi dispus de o mie de alte echipamente utile…

Presupunând desigur că nava mai funcţiona şi că avea să-i aştepte în punctul de rendez-vous.

Artefactele pe care Heechee le lăsaseră în urmă erau puternice, robuste şi fiabile. Exceptând accidentele, erau construite pentru a funcţiona minimum zece milioane de ani.

Însă nu puteai excepta toate accidentele. O supernova în apropiere, o componentă defectă, chiar şi o coliziune întâmplătoare cu un alt obiect – artefactele pot fi blindate pentru aproape toate riscurile, dar în duratele astronomice infinite „aproape toate” este doar cu puţin mai bun decât „nici unul”.

Şi dacă nava de comandă se întâmpla să fie defectă? Şi dacă nu exista alta pe care Dubla s-o poată localiza şi aduce în punctul de rendez-vous?

Căpitanul îi îngădui deprimării să i se afunde în minte. Existau prea mulţi „dacă”. Iar consecinţele fiecăruia erau prea neplăcute pentru a le confrunta.

Nu era neobişnuit pentru Căpitan, sau pentru orice alt Heechee, să fie deprimat. Deprimarea li se cuvenea pe deplin.

Când Marea Armată a lui Napoleon se târâse înapoi de la Moscova, inamicii ei fuseseră mici bande de cavalerie hărţuitoare, iarna rusească şi… disperarea.

Când Wehrmachtul lui Hitler repetase acelaşi traseu peste treisprezece decenii, principalele ameninţări fuseseră tancurile şi artileria sovietică, iarna rusească şi din nou… disperarea. Soldaţii aceia se retrăseseră mai disciplinaţi şi produseseră mai multe distrugeri duşmanilor. Disperarea însă fusese aceeaşi.

Orice retragere este un soi de cortegiu funerar, iar încrederea joacă rolul răposatului. Heechee se aşteptaseră plini de încredere să câştige o galaxie. Când descoperiseră că trebuiau să piardă şi-şi începuseră retragerea imensă din jurul atâtor stele spre nucleu, magnitudinea înfrângerii lor fusese mai gigantică decât oricare alta pe care o cunoscuseră oamenii vreodată, iar disperarea se infiltrase în toate sufletele.

Heechee jucau un joc extrem de complicat. I-aţi putea spune sport de echipă, atât doar că puţinor jucători li se permitea să conştientizeze că făceau parte dintr-o echipă. Strategiile erau limitate, dar obiectivul final al jocului era cert. Dacă izbuteau supravieţuirea ca rasă, aveau să câştige.

Însă pe tabla aceea se mişcau foarte multe piese! Şi Heechee deţineau foarte puţin control. Ei puteau să înceapă jocul. După aceea, dacă interveneau direct, se expuneau. Şi atunci jocul devenea periculos.

Acum era rândul Căpitanului să joace, iar el cunoştea riscurile cu care se confrunta. El putea fi jucătorul care să piardă jocul pentru Heechee, o dată şi pentru totdeauna.

Prima lui sarcină era de a tăinui cât mai mult posibil ascunzătoarea Heecheelor, ceea ce însemna să întreprindă ceva în privinţa velierilor.

Aceea era cea mai mică dintre grijile sale, pentru că importantă era a doua sarcină. Nava furată conţinea echipament care putea străpunge până şi învelişul din jurul vizuinii în care se pitiseră Heechee. Nu putea să intre. Putea totuşi să tragă cu ochiul înăuntru şi asta era rău. Încă mai rău era faptul că acelaşi echipament putea străpunge aproape orice discontinuitate de eveniment, până şi pe cea în care Heechee înşişi nu cutezau să intre. Cea despre care se rugau că nu va fi niciodată străpunsă, deoarece în interiorul ei se afla lucrul de care se temeau cel mai tare.

Aşa încât Căpitanul rămase la comenzile navei sale, în vreme ce norul strălucitor de silicaţi ce înconjura nucleul se micşora în urma lor. Între timp, Dubla începea să dea semne ale stresului care în scurt timp avea s-o ducă la limită; şi între timp, velierii reci şi lenţi se târau prin viaţa lor lungă şi înceată; şi între timp, singura navă cu echipaj uman din univers care putea să facă ceva în privinţa aceasta se apropia de altă gaură neagră…

Şi între timp, ceilalţi jucători de la tabla cea mare, Audee Walthers şi Janie Yee-xing, priveau cum teancul lor de fise

dispărea încetişor pe când aşteptau să facă propria lor mutare riscantă.

11
Întâlnire în Rotterdam

Individul cu faţa ca un avocado copt de soare stătea locului, blocându-mi calea. Am identificat expresia înainte să recunosc faţa: încăpăţânare, iritare, oboseală. Chipul care le afişa îi aparţinea lui Audee Walthers Jr., care (programul meu de secretariat nu întârziase să mă anunţe) încerca să mă contacteze de câteva zile.

– Salut, Audee, am spus realmente foarte cordial, scuturându-i mâna şi încuviinţând din cap spre tânăra drăguţă cu trăsături orientale de lângă el, mă bucur să te revăd! Stai în hotelul ăsta? Minunat! Uite care-i treaba, trebuie să fug, dar haide să cinăm… aranjează cu *concierge,* da? Mă-ntorc în vreo două ore.

Şi am zâmbit întâi către el, apoi spre tânără şi i-am lăsat acolo.

Nu pretind că au fost maniere cu adevărat elegante, însă întâmplător chiar mă grăbeam şi în plus intestinul mă înnebunea. Am suit-o pe Essie într-un taxi şi eu am luat altul în direcţia opusă, către tribunal. Bineînţeles, dacă aş fi ştiut ce aştepta să-mi spună Walthers, poate că aş fi fost mai comunicativ cu el. Dar n-am ştiut de ce anume mă îndepărtam.

Sau către ce anume mă îndreptam, mai exact.

Pe ultima porţiune am mers pe jos, fiindcă traficul era mult mai congestionat ca de obicei. O paradă se pregătea să-şi înceapă defilarea, la care se adăuga ambuteiajul obişnuit din jurul Palatului Internaţional de Justiţie. Palatul este un zgârie-nori de patruzeci de etaje, pe fundaţie cu cheson în solul mlăştinos al Rotterdamului. Privit din exterior, domină jumătate din oraş. Privit din interior, abundă în draperii stacojii şi geamuri unidirecţional transparente, fiind modelul de vârf al unui tribunal internaţional modern. Nu-i un loc în care să pledezi anularea unei amenzi primite pentru parcare neregulamentară.

Mai mult chiar, nu-i un loc în care oamenilor să li se acorde o prea mare consideraţie şi, dacă aş fi vanitos, aşa cum sunt, m-aş înfoia în pene deoarece procesul în care eram practic unul dintre acuzaţi totaliza paisprezece părţi implicate, dintre care patru state suverane. Aveam chiar un apartament rezervat pentru uzul meu personal în Palat, pentru că aşa aveau toate părţile implicate. Nu m-am dus însă direct acolo. Era aproape

ora unsprezece şi ca atare existau destule şanse ca juraţii să-şi fi început ziua de lucru, aşa că am surâs şi mi-am croit drum în sala de audieri. Era ticsită. Era întotdeauna ticsită, întrucât la audieri puteau fi văzute celebrităţi. În vanitatea mea crezusem că eram una dintre ele şi mă aşteptasem ca toate capetele să se întoarcă în momentul în care îmi făceam intrarea. Nici un cap. Nici o întoarcere. Toţi se holbau la cei şase slăbănogi bărboşi în daşiki africane şi sandale, aflaţi într-o boxă în secţiunea reclamanţilor, care beau Coca-Cola şi chicoteau între ei. Bătrânii. Nu-i vedeai zilnic. M-am zgâit la ei ca toată lumea din jur, până am simţit o atingere pe braţ şi când m-am întors l-am văzut pe Maitre Ijsinger, avocatul meu în carne şi oase, care mă privea reprobator.

– Ai întârziat, Mijnheer Broadhead, a şoptit el. Juraţii ţi-au observat absenţa.

Mă îndoiam de asta, deoarece vedeam că oamenii dreptăţii erau ocupaţi să şuşotească şi să se contrazică reciproc cu privire la acceptarea drept dovadă a jurnalului primului prospector care descoperise un tunel Heechee pe Venus. Pe de altă parte, nu plăteşti un avocat atât de mult pe cât îl plăteam eu pe Maitre Ijsinger pentru a te contrazice cu el.

Bineînţeles nu exista nici un motiv *legal* pentru a-i plăti măcar un bănuţ. În realitate, procesul fusese cauzat de moţiunea propusă de Imperiul Japoniei pentru desfiinţarea Corporaţiei Porţii. Eu apărusem ulterior în calitatea mea de acţionar principal în operaţiunile lui *S.Ya.,* pentru că bolivienii declanşaseră procedura de judecată pentru revocarea închirierii transportorului pe temeiul că finanţarea coloniştilor însemna „o întoarcere la sclavie". Coloniştii erau numiţi servitori cu contract, iar eu, printre alţii, fusesem etichetat ca exploatator ticălos al sărăciei mondiale. Ce căutau Bătrânii aici? Ei bine, şi ei erau părţi implicate, fiindcă susţineau că *S.Ya.* era proprietatea lor – strămoşii lor trăiseră în ea sute de mii de ani. Poziţia lor în speţă era mai complicată. Se aflau sub tutela guvernului Tanzaniei, întrucât acolo fusese decretat căminul lor terestru ancestral, dar Tanzania nu era reprezentată în sala de judecată. Tanzania boicota Palatul de Justiţie din cauza unei decizii nefavorabile asupra rachetelor sub-oceanice din anul anterior, astfel că afacerile îi fuseseră preluate de Paraguay, pe care de fapt o interesa în primul rând disputa de graniţă cu

Brazilia, care la rândul ei era prezentă ca gazdă a cartierului general a Corporaţiei Porţii. Aţi înţeles ceva până aici? Ei bine, eu nu înţelesesem şi de aceea îl angajasem pe Maitre Ijsinger.

Dacă mi-aş fi îngăduit să mă implic personal în orice amărât de proces de multe milioane, mi-aş fi petrecut tot timpul în tribunal. Am prea multe de făcut cu restul vieţii mele pentru aşa ceva, aşa că în cursul normal al evenimentelor i-aş fi lăsat pe avocaţi să se lupte între ei şi mi-aş fi petrecut vremea mai profitabil, flecărind cu Albert Einstein sau plimbându-mă pe malul Mării Tappan cu soţia mea. Existau totuşi motive speciale pentru prezenţa mea aici. Am zărit unul dintre ele, pe jumătate adormit, pe un fotoliu din piele aflat lângă Bătrâni.

– Mă duc să văd dacă Joe Kwiatkowski nu vrea să bea o cafea, i-am spus lui Ijsinger.

Kwiatkowski era un polonez care reprezenta Comunitatea Economică Est-europeană, unul dintre reclamanţi. Ijsinger a pălit.

– Este un *adversar!* a şuierat.

– Este în acelaşi timp un prieten vechi, i-am replicat exagerând doar puţin datele cazului – Kwiatkowski fusese de asemenea prospector în Poartă şi mai băusem câte un păhărel depanând amintiri de pe atunci.

– Într-un proces de această importanţă nu există prieteni, m-a informat Ijsinger, dar eu m-am mulţumit să-i surâd şi m-am aplecat în faţă pentru a-l striga în şoaptă pe Kwiatkowski, care n-a avut nimic împotrivă să vină odată ce se trezise.

– N-ar fi trebuit să fiu aici cu tine, Robin, a mormăit el după ce am ajuns în apartamentul meu de la etajul cincisprezece. Mai ales pentru cafea! N-ai ceva să torn în ea?

Crezând că australopitecii pe care îi descoperiseră la prima lor incursiune pe Pământ vor dezvolta finalmente o civilizaţie tehnologică, Heechee deciseseră să păstreze o colonie a lor într-un fel de grădină zoologică. Urmaşii acelor australopiteci erau „Bătrânii”. Desigur, Heechee apreciaseră greşit situaţia. Australopitecii n-au atins niciodată inteligenţa, ci numai extincţia. Oamenii au avut destule motive de gândire când au priceput că aşa-numitul Paradis Heechee, ulterior rebotezat S.Ya. Broadhead – de departe cea mai mare şi mai sofisticată navă spaţială pe care o văzuse vreodată rasa umană –, era de fapt doar un soi de cuşcă pentru maimuţe.

Ba da, aveam – şliboviţă, şi încă de la distileria lui favorită din Cracovia. Plus ţigări kampuchiene, marca lui preferată, la care

se adăugau heringi săraţi şi pesmeţi de ronţăit.

Tribunalul fiind construit deasupra unui canal mic derivat din râul Maas, se simţea izul apei. Pentru că izbutisem să deschid o fereastră, auzeam ambarcaţiunile care treceau pe sub arcada clădirii, ca şi traficul din tunelul de sub Maas, la un sfert de kilometru depărtare. Am deschis larg fereastra, din cauza ţigării lui Kwiatkowski, şi am văzut steagurile şi fanfarele de pe străzile laterale.

– Parada de azi pentru ce mai este? am întrebat.

Mi-a ignorat întrebarea.

– Fiindcă armatelor le plac paradele, a mârâit. Haide, termină cu abureala, Robin. Ştiu ce vrei şi-i imposibil.

– Ceea ce vreau eu, i-am zis, este ca CEE s-ajute la nimicirea teroriştilor din nava spaţială, ceea ce-i evident în interesul tuturor. Tu-mi spui că-i imposibil. Perfect, accept răspunsul ăsta, totuşi *de ce* este imposibil?

– Fiindcă tu n-ai habar de politică. Crezi că CEE se poate duce la paraguayeni şi să le spună: „Mergeţi şi cădeţi la pace cu brazilienii, spuneţi-le c-o să fiţi mai flexibili în privinţa disputei de la graniţă, dacă ei cooperează cu americanii, astfel ca să poată fi prinsă nava teroriştilor.”

– Da, am încuviinţat, exact aşa cred.

– Şi greşeşti. Paraguayenii n-o s-asculte.

– CEE, am rostit răbdător deoarece fusesem bine informat în acest scop de sistemul meu de recuperare a datelor Albert, este cel mai important partener comercial al Paraguayului. Dacă voi fluieraţi, ei o să facă sluj.

– În majoritatea cazurilor, da. În cazul ăsta, nu. Cheia situaţiei este Republica Kampuchia. Ea are acorduri private cu Paraguayul. Despre astea n-o să mai spun nimic, decât c-au fost aprobate la nivelul cel mai de sus. Mai bagă nişte cafea, a continuat întinzând ceaşca, dar de data asta, te rog, cu mai puţină cafea în ea.

Nu l-am întrebat pe Kwiatkowski care erau „acordurile private”, deoarece, dacă ar fi acceptat să-mi spună, nu le-ar mai fi numit private. Nu era nevoie să-l întreb. Erau de natură militară. Toate „acordurile private” pe care guvernele le stabileau în prezent erau de natură militară şi dacă nu m-ar fi îngrijorat teroriştii, atunci m-ar fi îngrijorat felul în care se comportau guvernele legal constituite ale lumii. Dar abordam

lucrurile unul câte unul, pe rând.

De aceea, la sfatul lui Albert, am adus ulterior în apartamentul meu particular o avocată din Malaysia, apoi un misionar din Canada, după care un general din aviaţia albaneză şi am legănat în faţa fiecăruia câte o momeală. Albert mi-a spus ce pârghii să apăs şi ce mărgele de sticlă să le ofer băştinaşilor – aici o suplimentare de locuri pentru colonişti, dincolo o contribuţie în scopuri „caritabile”. Uneori nu era nevoie decât de un zâmbet. Rotterdam era locul cel mai nimerit pentru a face toate astea, deoarece, după ce Palatul fusese mutat din Haga ca urmare a necazurilor aduse de păcăliciul care se jucase cu un TPT, în oraşul noii reşedinţe puteai găsi pe oricine doreai. Tot soiul de oameni. Toate culorile, toate sexele, în tot felul de costume, de la avocate ecuadoriene în fuste mini la baroni ai energiei termale din Insulele Marshall în saronguri şi cu salbe din dinţi de rechin.

Era greu de spus dacă făceam sau nu vreun progres, însă la douăsprezece şi jumătate, cu stomacul anunţându-mă că avea să doară la modul cu adevărat serios dacă nu băgăm ceva mâncare în el, am declarat dimineaţa încheiată. M-am gândit cu nostalgie la apartamentul nostru drăguţ şi liniştit de la hotel, cu o friptură drăguţă de la room-service şi cu mine fără pantofi, totuşi îi promisesem Essiei că voi merge la ea. De aceea i-am cerut lui Albert să-mi pregătească o estimare a reuşitelor şi recomandări despre ce ar fi trebuit să fac în continuare şi m-am luptat să pun mâna pe un taxi.

Nu puteţi rata localurile din franciza de fast-food a Essiei. Arcurile din metal Heechee albastru-strălucitor există aproape în toate ţările din lume. Fiind Marele Boss, ea ne rezervase o secţiune a balconului şi, pe când suiam treptele, m-a întâmpinat cu o sărutare, o încruntătură şi o dilemă.

– Robin, fii atent! Cei de-aici vor să servească maioneză la cartofii prăjiţi franţuzeşte. Ar trebui să le permit?

I-am răspuns la sărut, dar mă uitam peste umărul ei ca să văd ce porcării ridicole ne aşteptau pe mese.

– Asta chiar că-i decizia ta, i-am spus.

– Da, bineînţeles că-i decizia mea, totuşi este important! Trebuie să ştii că ne-am ocupat cu foarte mare grijă de duplicarea meticuloasă a adevăraţilor *pommes-frites.* Şi-acum… maioneză?

După aceea s-a retras un pas şi m-a privit cu mai multă

atenţie, iar expresia i s-a schimbat.

– Ce obosit eşti! Câte cute ai pe faţă... Robin, cum te simţi?

I-am oferit surâsul meu cel mai fermecător.

– Doar flămând, scumpo! am strigat şi m-am uitat cu entuziasm mincinos la farfuriile din faţa mea. Ia uite! Asta arată bine, ce-i, *taco?*

– *Chapatti,* mi-a răspuns cu mândrie. *Taco* este acolo. Şi *Mini.* Ia vezi cum îţi plac?

Aşa că, desigur, a trebuit să le gust pe toate şi nu era deloc ceea ce-mi ceruse stomacul. *Taco, chapatti,* chifteluţe de orez cu sos acru de peşte, chestia care avea gust, mai mult ca oricare alta, de orz fiert. Nici una dintre ele nu era genul meu. Dar toate erau comestibile.

De asemenea, toate erau daruri de la Heechee. Ideea măreaţă pe care ne-o dăduseră aceştia era că majoritatea ţesuturilor vii, inclusiv ale voastre şi ale mele, sunt compuse din numai patru elemente chimice: carbon, hidrogen, oxigen şi azot – CHOA – hrană-CHOA. Întrucât din aceleaşi elemente sunt compuse gazele ce alcătuiesc partea principală a unei comete, ei îşi construiseră Fabrica de Hrană în norul Oort, acolo unde cometele Soarelui aşteptau o stea care să le scuture, să le elibereze şi să le trimită pentru a fi frumoase pe cerul nostru.

CHOA nu-i însă totul. Mai aveţi nevoie de alte câteva elemente. Sulful este cel mai important, probabil, apoi poate sodiul, magneziul, fosforul, clorul, potasiul, calciul – ca să nu mai amintesc de neaşteptatul vârf de cuţit de cobalt pentru vitamina B-12, cromul pentru toleranţa la glucoză, iodul pentru tiroidă şi litiul, fluorul, arseniul, seleniul, molibdenul, cadmiul şi staniul, doar aşa de-al dracu'. Probabil că vă trebuie tot tabelul periodic al elementelor, dar majoritatea acestora sunt în cantităţi atât de infime, încât nu trebuie să vă faceţi griji dacă nu le-aţi adăugat la tocană. Ele apar ca impurităţi, indiferent dacă le doriţi sau nu. Drept urmare, chimiştii Essiei preparaseră doze de zahăr şi mirodenii şi-alte chestii drăguţe şi produseseră mâncăruri pentru toate gusturile – nu numai ceea ce ar fi fost suficient pentru subzistenţa oricărui om, dar practic orice ar fi dorit să mănânce, aşa explicându-se *chapatti* şi chifteluţele de orez. Din hrana-CHOA vă poate ieşi orice dacă o combinaţi aşa cum trebuie. Alături de alte chestii, Essie scotea o grămadă de bani, iar acesta s-a dovedit a fi un joc pe care ea era încântată să-l joace.

Aşa că până am terminat de mâncat ceva la care stomacul meu să nu se revolte – semăna cu un hamburger şi avea gust de salată de avocado cu bucăţele de şuncă, iar Essie îl botezase Big Choa –, soţia mea a alergat întruna în sus şi-n jos. Verifica temperatura plitelor de încălzire cu infraroşii, inspecta curăţenia maşinilor de spălat vase, gusta deserturile şi făcea scandal fiindcă milkshake-urile erau prea diluate.

Essie îmi garantase că nimic din oferta ei n-avea să facă vreun rău cuiva, deşi stomacul meu avea mai puţină încredere decât mine în garanţiile ei. Nu-mi plăceau zgomotele care se auzeau de pe stradă – era oare parada? –, dar în rest mă simţeam pe cât de confortabil era posibil în clipa aceea. Relaxat îndeajuns pentru a aprecia inversarea statutului nostru. Când eu şi Essie ieşim în public, oamenii se uită la noi, şi de obicei se uită la mine. Nu însă şi aici. În localurile francizei soţiei mele, ea era vedeta. Afară gură-cască se adunau ca să privească parada. Înăuntru nici un angajat nu-i arunca vreo privire. Îşi vedeau toţi de treburi, cu muşchii spinărilor încordaţi, iar toate privirile furişe pe care le aruncau se îndreptau în aceeaşi direcţie, către doamna Mare Boss. În realitate nu-i chiar o doamnă; Essie a beneficiat de un sfert de secol de meditaţii la limba engleză din partea unui expert – eu –, totuşi, când este surescitată, din partea ei se aude numai „nekulturny” şi „khuligans”.

M-am apropiat de fereastra de la etaj ca să mă uit la paradă. Venea pe Weena, cu participanţii aranjaţi câte zece pe un rând, cu fanfare, strigăte şi placarde. O pacoste. Poate chiar mai rău decât o pacoste. De partea cealaltă a străzii, în faţa staţiei, se pornise o încăierare, completată cu poliţai şi placarde, iscată între partizanii reînarmării împotriva pacifiştilor. După felul în care se ciomăgeau reciproc cu pancardele, nu-ţi puteai da seama care din ce tabără provenea, iar Essie, alăturându-mi-se şi muşcând din propriul Big Choa, i-a privit şi a clătinat din cap.

– Cum îţi place sendvişul? s-a interesat.

– Bun, am răspuns cu gura plină de carbon, hidrogen, oxigen şi azot plus microelemente.

Ea mi-a aruncat o căutătură de genul „vorbeşte mai tare”.

– Am zis că-i *bun,* am mărit sonorul.

– Nu te-am putut auzi în hărmălaia asta, s-a plâns ea lingându-se pe buze – îi plăcea ce vindea.

Am indicat din cap spre paradă.

– Nu ştiu dacă asta-i la fel de bună, am zis.

– Cred că nu, a încuviinţat urmărind cu nemulţumire o trupă de aşa-numiţi zuavi – nişte mărşăluitori cu piei întunecate, în uniforme.

Nu le puteam zări petliţele naţionale, dar toţi purtau arme de umăr cu foc rapid cu care făceau giumbuşlucuri: le roteau, le făceau să ricoşeze cu paturile din pavaj pentru a le sări înapoi în mâini, totul fără să încetinească deloc pasul.

– Poate c-ar fi bine să ne-ntoarcem la tribunal, am spus.

Ea s-a întins şi a înşfăcat ultima bucăţică din sendvişul meu. Unele rusoaice se transformă în munţi de osânză după ce trec de patruzeci de ani, iar altele se usucă pe picioare şi se mumifică. Nu şi Essie. Continua să aibă acelaşi spate drept şi aceeaşi talie îngustă care-mi atrăseseră de prima dată privirea.

– Poate că da, a rostit şi a început să-şi strângă programele de calculator, fiecare pe propriul datevantai. Am văzut destule uniforme în copilărie şi nu ţin în mod neapărat să le mai văd şi pe astea.

– Dacă nu există uniforme, atunci nu-i o paradă adevărată.

– Nu-i vorba doar despre paradă. Ia uită-te! Sunt şi pe trotuare.

Avea dreptate, cam unul din patru gură-cască, bărbaţi şi femei deopotrivă, purta un fel sau altul de uniformă. Era oarecum surprinzător, fiindcă nu observasem asta până atunci. Bineînţeles toate statele avuseseră permanent nişte forţe armate, dar erau pur şi simplu păstrate undeva, ferite de ochii lumii, ca pe un stingător de incendiu pe care-l ţii în debara. Practic, oamenii nu le vedeau niciodată. Însă acum puteau fi admirate, şi erau tot mai multe.

– Pe de altă parte, a urmat ea măturând grijuliu firimiturile de CHOA de pe masă pe farfuria de unică folosinţă şi privind în jur după coşul de gunoi, cred că eşti destul de obosit şi-ar fi mai bine să plecăm. Dă-mi şi farfuria ta, te rog.

Am aşteptat-o la uşă. Era încruntată când mi s-a alăturat.

– Recipientul era aproape plin. În manual se prevede clar, a se goli la şaizeci la sută – ce vor face dacă un grup mare pleacă simultan? Ar trebui să mă-ntorc şi să-l instruiesc pe manager – ah, la dracu'! a strigat ea şi expresia i s-a schimbat. Mi-am uitat programele!

S-a repezit înapoi pe scări, către locul unde îşi lăsase datevantaiele.

Am rămas în pragul uşii, aşteptând-o, cu ochii la paradă. Era

de-a dreptul dezgustătoare! Defilau arme reale, lansatoare de rachete antiaeriene şi vehicule blindate; iar în urma unei formaţii de cimpoieri venea o companie de indivizi care-nvârteau pistoale-mitralieră. Am simţit uşa mişcându-se în spatele meu şi am păşit în lateral în clipa în care Essie a împins-o, deschizând-o.

– Le-am găsit, a surâs ea şi a ridicat teancul gros de datevantaie când m-am întors spre ea.

Şi ceva ca o viespe mi-a bâzâit pe lângă urechea stângă.

În Rotterdam nu există viespi. Apoi am văzut-o pe Essie căzând pe spate şi uşa închizându-se peste ea. Nu era o viespe. Era un glonţ. Una dintre armele acelea învârtite în fel şi chip avusese muniţie reală şi se descărcase.

Aproape c-o mai pierdusem pe Essie o dată. Se întâmplase cu mult timp în urmă, dar nu uitasem. Toată angoasa aceea veche a revenit la fel de proaspătă ca şi când s-ar fi întâmplat abia ieri, când am smuls uşa idioată din drum şi m-am aplecat peste Essie. Zăcea pe spate, cu vraful de datevantaie peste faţă, iar când l-am îndepărtat am văzut că, deşi avea chipul însângerat, ochii îi erau larg deschişi şi mă priveau.

– Hei, Rob! a exclamat ea cu glas surprins. M-ai lovit?

– Ce dracu', nu! De ce te-aş fi lovit?

Una dintre fetele de la tejghea a venit în goana mare cu un maldăr de şerveţele de hârtie. I le-am smuls din mână şi i-am arătat o electrodubă cu dungi albe şi roşii, cu cuvintele *Poliklinische centrum* serigrafiate pe un flanc, care rămăsese imobilizată într-o intersecţie din cauza paradei.

– Adu ambulanţa aia! Şi poliţia, dacă tot te duci încolo!

Essie s-a ridicat în capul oaselor şi mi-a împins braţul într-o parte, când poliţiştii şi chelneriţele au început să roiască în jurul nostru.

– De ce chemi ambulanţa? m-a întrebat pe un ton perfect liniştit. Mi-a curs doar sânge din nas, uită-te!

Într-adevăr asta era tot. Fusese un glonţ, da, însă lovise teancul de datevantaie şi rămăsese înfipt acolo.

– Programele mele! s-a tânguit Essie, luptându-se cu poliţistul care le voia, ca să extragă glonţul drept dovadă.

Erau însă oricum distruse. Ca şi ziua mea.

În timp ce Essie şi cu mine simţeam atingerea uşoară a aripii destinului, Audee Walthers îşi luase prietena la plimbare prin

Rotterdam. Transpirase după plecarea mea; aşa păţesc adesea oamenii în prezenţa banilor. Absenţa acestora a răpit mare parte din plăcerea cutreierării Rotterdamului pentru Walthers şi Yee-xing. Totuşi, pentru Walthers, care avea încă în păr paiele Planetei Peggys, şi pentru Yee-xing, care rareori se îndepărta de *S.Ya.* şi de vecinătatea imediată a buclelor de lansare, Rotterdamul era o metropolă. Nu-şi puteau permite să cumpere nimic, dar cel puţin se puteau uita în vitrine. Bine măcar că Broadhead fusese de acord să se întâlnească cu ei, îşi repeta întruna Walthers; însă când îşi permitea să se gândească la asta cu satisfacţie, partea lui întunecată îi răspundea cu dispreţ sălbatic: Broadhead *spusese* că se va întâlni cu ei. Dar era al dracului de clar că nu păruse nerăbdător s-o facă…

– De ce transpir? a întrebat el cu glas tare.

Yee-xing şi-a strecurat braţul pe sub al lui pentru susţinere morală.

– O să fie bine, a replicat ea indirect, într-un fel sau altul.

Audee Walthers şi-a coborât ochii spre ea cu recunoştinţă. Nu era un bărbat foarte înalt, dar Janie Yee-xing era micuţă; totul la ea era micuţ, cu excepţia ochilor, lucitori şi negri, iar aceia se datorau unei operaţii chirurgicale, o aiureală dintr-o vreme când fusese îndrăgostită de un bancher suedez şi crezuse că doar cutele epicantice îl opreau s-o iubească şi el.

– Ce zici? Intrăm?

Walthers habar n-avea despre ce vorbea femeia şi probabil că s-a trădat prin încruntătură; Yee-xing l-a lovit uşor în umăr cu capul micuţ şi tuns scurt şi a ridicat privirea către firma unei vitrine. Într-un aparent vid de culoarea abanosului, atârnau litere albe ce scriau:

VIAŢA DE APOI

Walthers a examinat firma, după care s-a uitat la femeie:

– I-o antrepriză de pompe funebre, a presupus el şi a râs când i s-a părut că înţelesese gluma ei. Dar încă n-am ajuns chiar aşa rău.

– Nu, a spus ea, sau nu tocmai. Nu recunoşti numele?

Şi atunci, desigur, l-a recunoscut: era unul dintre multele holdinguri Robinette Broadhead de pe listă.

Cu cât aflai mai multe despre Broadhead, cu atât era mai probabil că puteai ghici ce lucruri l-ar fi putut determina să accepte un târg; era bine gândit.

– De ce nu? a rostit el aprobator şi a condus-o prin perdeaua

de aeraj în răcoarea şi întunericul dinăuntru.

Dacă nu era o antrepriză de pompe funebre, atunci cel puţin folosea aceiaşi decoratori. Pe fundal se auzea încetişor o muzică neidentificabilă şi se simţea parfum de flori de câmp, deşi unicul aranjament floral vizibil era un buchet de trandafiri într-o vază de cristal. Un bărbat în vârstă, înalt şi arătos, s-a ridicat la intrarea lor; Walthers nu şi-a putut da seama dacă se sculase de pe un scaun ori se materializase ca o hologramă. Individul le-a surâs cu căldură şi a încercat să le ghicească naţionalităţile. Le-a greşit.

– *Guten tag* i s-a adresat lui Walthers. *Gor ho oy-ney,* i-a spus lui Yee-xing.

– Vorbim amândoi engleza, l-a anunţat Walthers. Dumneata?

Sprâncenele i s-au arcuit sofisticat.

– Bineînţeles. Bine aţi venit la Viaţa De Apoi. Aveţi pe cineva apropiat care se află în pragul morţii?

– Eu, unul, nu ştiu să am aşa ceva, a răspuns Walthers.

– Am înţeles. Evident, putem face încă foarte multe chiar dacă persoana a atins deja moartea metabolică, deşi cu cât începem transferul mai repede, cu atât este mai bine… Sau v-aţi gândit în mod înţelept să vă faceţi planuri pentru viitor?

– Nici una, nici alta, a zis Yee-xing, ci vrem doar să ştim ce oferiţi.

– Sigur că da.

Bărbatul a zâmbit şi le-a indicat o sofa confortabilă. Fără să pară că ar fi făcut ceva special, luminile au devenit mai puternice, iar muzica s-a redus cu câţiva decibeli.

– Cartea mea de vizită, a rostit el întinzându-i lui Walthers un cartonaş şi răspunzând astfel la întrebarea care-l frământase; cartea de vizită era tangibilă, la fel ca degetele care i-o înmânaseră. Daţi-mi voie să vă prezint elementele de bază, pentru a economisi timpul. În primul rând, Viaţa De Apoi nu este o organizaţie religioasă şi nu susţine că ar oferi mântuirea. Noi oferim o formă de supravieţuire. Dacă voi – „voi” cei care vă aflaţi în această încăpere în acest moment – veţi fi sau nu „conştienţi” de ea – a surâs bărbatul –, este o chestiune în privinţa căreia metafizicienii încă se contrazic. Se garantează totuşi că stocarea personalităţilor voastre, dacă veţi opta s-o asiguraţi, va absolvi Testul Turing, cu condiţia ca noi să putem începe transferul cât timp creierul se află încă în stare bună şi ambientul pe care clientul supravieţuitor îl percepe va fi cel pe

care îl va alege din lista noastră de disponibilităţi. Vă putem oferi peste două sute de ambienturi, de la…

Yee-xing a pocnit din degete.

– Morţii, a spus ea înţelegând brusc.

Bărbatul a încuviinţat din cap, cu toate că expresia feţei i s-a încordat puţin.

– Da, aşa erau numite originalele. Înţeleg că sunteţi familiarizaţi cu artefactul numit Paradisul Heechee, care în prezent este utilizat ca transportor pentru colonişti…

– Sunt Ofiţerul Trei al transportorului, a spus Yee-xing sinceră, deşi nu tocmai exactă în privinţa folosirii timpului verbului, iar prietenul meu este Ofiţerul Şapte.

– Vă invidiez, a zis bărbatul şi expresia de pe chipul său sugera că era chiar adevărul.

Invidia nu l-a oprit să-şi continue prezentarea, iar Walthers a ascultat cu atenţie, în timp ce Janie Yee-xing îl ţinea de mână. El aprecia strângerea ei; îl împiedica să se gândească la Morţi şi la protejatul lor Wan sau, cel puţin, la ceea ce probabil că făcea tânărul în clipa aceea.

Morţii originali, a explicat agentul de vânzări, fuseseră din păcate realizări cam de mâna a doua; transferul memoriilor şi personalităţilor lor din receptaculul cenuşiu şi umed de stocare al ţestei lor în cristalele pentru stocări de date ce le păstrau după moarte fusese făcut de lucrători necalificaţi, utilizând echipamente care, în primul rând, fuseseră concepute pentru o specie complet diferită. De aceea stocarea fusese imperfectă. Modul cel mai simplu de a privi situaţia, a spus agentul de vânzări, era de a considera că Morţii suferiseră un stres atât de mare în urma transferului, încât înnebuniseră. Asta nu se mai întâmpla însă acum. Procedurile actuale de stocare fuseseră astfel rafinate, încât orice decedat putea să poarte cu atâta abilitate o conversaţie cu cei vii, încât era ca şi cum ar fi vorbit cu persoana reală. Ba chiar mai mult! „Pacientul” avea o viaţă activă în stocările de date. El putea avea parte de paraclisul musulman, creştin sau scientologic complet, cu copilaşi drăguţi risipiţi ca perlele pe iarbă, coruri de heruvimi, respectiv prezenţa lui L. Ron Hubbard însuşi. Dacă nu avea o înclinare spre religie, putea să se bucure de aventuri (alpinismul, scufundările, schiul, zborul cu parapanta şi tai chi în imponderabilitate erau opţiunile cele mai populare), să asculte orice fel de muzică, în orice fel de tovărăşie alegea… şi, desigur

(deoarece nu izbutise să estimeze cu certitudine relaţia dintre Walthers şi Yee-xing, agentul de vânzări a oferit informaţia respectivă sec, fără detalii), sex. *Toate* varietăţile de experienţe sexuale. Iar şi iar.

– Destul de plictisitor, a rostit Walthers gândindu-se la asta.

– Pentru voi şi pentru mine, a aprobat agentul de vânzări, dar nu şi pentru ei. Trebuie să înţelegeţi că ei nu-şi amintesc foarte clar experienţele programate. Acelor stocări de date li se aplică o tendinţă accelerată spre regres. Nu şi celorlalte. Dacă, să zicem, vorbiţi azi cu o persoană dragă, apoi reveniţi peste un an şi reluaţi conversaţia, ea şi-o va reaminti exact. Dar experienţele programate degenerează rapid în memoriile lor – la fel ca amintirile plăcerilor, înţelegeţi? – aşa că ei doresc să le simtă iarăşi şi iarăşi.

– Oribil, a comentat Yee-xing. Audee, cred că-i timpul să ne-ntoarcem la hotel.

– Nu încă, Janie. Ce spuneai despre vorbitul cu ei?

Ochii agentului de vânzări au sclipit.

– Sigur că da. Unora le face realmente plăcere să discute, chiar şi cu străinii. Aveţi câteva momente disponibile? Este ceva foarte simplu.

În timp ce vorbea, i-a condus la o consolă PV, a consultat un catalog legat în mătase şi a tastat o serie de coduri.

Când programele şi bazele de date pentru aşa-numiţii Morţi deveniseră accesibile pentru studiu, creatoarea mea, S.Ya. Broadhead, fusese în mod firesc foarte interesată. Ea îşi stabilise drept obiectiv duplicarea lor. Partea cea mai complexă era, desigur, transcrierea bazei de date a unui creier uman şi a sistemului nervos, care sunt stocate chimic şi redundant, pe datevantaie Heechee. S-a descurcat foarte bine. Nu doar atât de bine încât să realizeze franciza lanţului Viaţa De Apoi, ci atât de bine încât… ei bine, încât să mă creeze pe mine. Stocarea din Viaţa De Apoi se baza pe primele ei cercetări. Ulterior şi-a îmbunătăţit rezultatele – i-a întrecut chiar pe Heechee –, deoarece a fost în stare nu numai să combine tehnicile lor, ci să le adauge şi tehnologie umană independentă. Morţii n-au putut niciodată absolvi un Test Turing. Creaţiile lui Essie Broadhead, după o vreme, au putut. Şi au făcut-o.

– Chiar m-am împrietenit cu câţiva dintre ei, a zis el uşor

stingherit. Când activitatea nu este prea intensă pe-aici, obişnuiesc să-l apelez pe vreunul dintre ei şi flecărim foarte plăcut… Salut, Rex, ce mai faci?

– Mulţumesc, foarte bine, a răspuns bătrânul chipeş şi bronzat care apăruse în PV. Mă bucur să te văd! Nu cred că-i cunosc pe prietenii tăi, a adăugat el uitându-se prietenos la Walthers şi Yee-xing.

Dacă exista un mod ideal în care un om să arate după ce trecea de o anumită vârstă, atunci acesta era; nu-i lipsea nici un fir de păr şi părea să aibă toţi dinţii; chipul prezenta cute de râs în colţurile ochilor, dar altfel nu avea riduri, iar ochii îi erau strălucitori şi calzi. A ascultat cu politeţe prezentările. Când l-au întrebat ce anume făcea, a strâns din umeri cu modestie.

– Mă pregăteam să cânt Catulli Carmina cu Wien Staatsoper. Le-a făcut cu ochiul: Soprana solistă este foarte frumoasă şi cred că libretul acela sexy a aţâţat-o în timpul repetiţiilor.

– Uimitor, a murmurat Walthers holbându-se la el.

Janie Yee-xing era însă mai puţin vrăjită.

– Nu dorim să te întârziem, a spus ea politicos, şi mă tem c-ar fi timpul să plecăm şi noi.

– O să m-aştepte, a anunţat Rex afectuos. Întotdeauna aşteaptă.

Walthers era fascinat.

– Spune-mi, a rostit el, când te referi la… ăăă, tovărăşie în această… ăăă, stare, poţi să alegi oricare tovarăşi ţi-ai dori? Chiar dacă ei sunt încă vii?

Întrebarea era adresată agentului de vânzări, totuşi Rex a răspuns primul. Îl privea cu viclenie şi în acelaşi timp cu simpatie pe Walthers.

– Pe absolut oricare, a spus încuviinţând uşor de parcă ar fi împărtăşit ceva confidenţial. Orice persoană vie, moartă sau imaginată. Şi, domnule Walthers, ei vor face orice doreşti să facă! A chicotit: Ceea ce numeşti „viaţă” eu spun că nu-i de fapt decât un fel de antract la *adevărata* existenţă pe care o capeţi aici. Pur şi simplu nu înţeleg de ce oamenii o amână atât de mult!

Stabilimentele Viaţa De Apoi constituiau în realitate una dintre micile afaceri secundare de care eram cel mai mândru, nu fiindcă ar fi adus mulţi bani. Când descoperisem că Heechee fuseseră capabili să stocheze în maşini minţile unor morţi, mi se

aprinsese un beculeţ. Păi, i-am spus bunei mele soţii, dacă ei o pot face, noi de ce n-am putea? Păi, mi-a răspuns buna mea soţie, să ştii că nu există absolut nici un motiv să n-o putem face, dar mai lasă-mă puţin să-mi dau seama cum se realizează codificarea. Nu luasem nici o decizie despre dacă şi când aş fi dorit să mi se facă şi mie. Eram totuşi destul de sigur că nu doream să i se facă lui Essie, cel puţin nu imediat, şi de aceea am fost mulţumit că glonţul nu făcuse altceva decât să-i tumefieze nasul.

De fapt mai făcuse ceva. Ne adusese pe cap poliţia din Rotterdam. Sergentul în uniformă ne-a prezentat comandantului de brigadă, care ne-a luat în maşina lui mare şi rapidă, cu girofarul funcţionând, ne-a dus la secţie şi ne-a oferit cafea. După aceea comandantul de brigadă Zuitz ne-a condus în biroul inspectorului Van Der Waal, o femeie enormă, cu lentile de contact de modă veche ce făceau ca ochii să i se bombeze de empatie. A ţinut-o numai cu „Ce neplăcut pentru dumneata, *Mijnheer”,* şi „Sper că rana dumitale nu este dureroasă, *Mevrouw”,* pe când ne-a condus în sus pe scară – pe scară! – la *Commissaris* Lutzlek, care era cu totul altă mâncare de peşte. Scund. Zvelt. Blond, cu chip de băieţaş dulce, deşi trebuia să fi avut minimum cincizeci de ani ca să devină Comisar Principal. Ţi-l puteai închipui vârându-şi degetul mare într-o gaură din dig[1] şi stând acolo pe vecie dacă era nevoie, sau până se îneca. Dar nu ţi-l puteai închipui cedând vreodată.

– Mulţumesc pentru că aţi venit pentru chestiunea aceasta în *Stationspiein,* a rostit el după ce ne-a îndemnat să luăm loc.

– Pentru accident, am spus.

– Nu. Din păcate n-a fost un accident. Dacă ar fi fost un accident, s-ar fi ocupat poliţia municipală, nu eu. De aceea s-a declanşat ancheta aceasta, pentru care vă solicităm cooperarea.

Ca să-şi cunoască lungul nasului, i-am zis:

– Timpul nostru este destul de valoros pentru a fi irosit cu aşa ceva.

Nu era genul interesat de lungul nasului.

– Viaţa voastră este chiar mai valoroasă.

– Haide, zău! Un soldat din paradă făcea giumbuşlucuri cu arma, însă avea un glonţ pe ţeava şi s-a descărcat.

---

[1] Aluzie la povestea băieţelului olandez care a salvat lumea acoperind cu degetul o fisură în dig (n. red.).

– *Mijnheer* Broadhead, a spus el, în primul rând nici un soldat nu are muniţie în armă; de altfel, armele nu au percutoare. În al doilea rând, soldaţii nu sunt nici măcar soldaţi; sunt studenţi de la colegii, angajaţi să se îmbrace în uniformă pentru paradă, la fel ca santinelele de la Palatul Buckingham. În al treilea rând, glonţul n-a venit dinspre paradă.

– De unde ştii?

– Pentru că a fost găsită arma. (Părea foarte furios.) În dulăpiorul unui poliţist! Este o situaţie foarte stânjenitoare pentru mine, *Mijnheer,* aşa cum îţi poţi imagina. Pentru paradă au fost mobilizaţi poliţişti suplimentari, care foloseau o dubă pe post de vestiar. „Poliţistul” care a tras era un necunoscut pentru ceilalţi din grupă, dar ei fuseseră aduşi din mai multe detaşamente, aşa că nu se cunoşteau între ei. După paradă a venit să se schimbe, s-a îmbrăcat repede şi a plecat, lăsându-şi dulăpiorul deschis. Înăuntru nu era nimic, decât uniforma – furată, presupun –, arma şi o fotografie a dumitale. Nu a lui *Mevrouw.* A dumitale.

S-a lăsat pe spate şi a aşteptat. Chipul de băieţaş dulce era destins.

Eu nu eram. Ai nevoie de un minut ca să asimilezi anunţul că există cineva pornit să te ucidă. Era înspăimântător. Nu faptul de a fi omorât în sine; aşa ceva este înspăimântător prin definiţie şi pot depune mărturie cât de înspăimântat pot deveni când se pare că moartea este în preajmă, în urma unor experienţe neuitate, ba chiar repetate. Totuşi asasinarea este mai teribilă decât moartea obişnuită. Am rostit:

– Ştii cum mă face să mă simt chestia asta? Vinovat! Vreau să zic – înseamnă c-am făcut ceva care-a determinat pe cineva să mă urască din răsputeri.

– Exact, *Mijnheer* Broadhead. Ce crezi că ar fi putut să fi fost?

– Habar n-am. Dacă-l găsiţi pe individ, bănuiesc că puteţi afla motivul. N-ar trebui să fie prea greu – trebuie să existe amprente sau altceva, nu? Am văzut camere de transmisie, poate că există chiar şi o imagine a lui pe undeva…

A suspinat.

– *Mijnheer,* te rog, nu-mi spune cum să-mi desfăşor activităţile specifice. Toate direcţiile acelea sunt, bineînţeles, investigate, plus interviuri amănunţite cu toţi cei care s-ar putea să-l fi văzut pe bărbat, plus analiza transpiraţiei din haine, plus toate celelalte mijloace de identificare. Bănuiesc că a fost un

profesionist şi ca atare mijloacele respective nu vor avea succes. De aceea vom aborda cazul din altă direcţie. Cine sunt inamicii dumitale şi ce faci în Rotterdam?

– Nu cred că am vreun inamic. Rivali de afaceri, poate, dar ei nu asasinează oameni.

A aşteptat cu răbdare, aşa că am adăugat:

– Cât despre ce anume fac în Rotterdam, cred că asta este destul de bine cunoscut. Interesele mele de afaceri includ cote de participare în exploatarea unor artefacte Heechee.

– Da, asta se cunoaşte, a spus el nu chiar răbdător.

Am strâns din umeri.

– Bun, sunt parte implicată într-un proces din Palatul Internaţional al Justiţiei.

Commissaris a deschis un sertar al biroului, a privit înăuntru, apoi l-a închis, trântindu-l cu un aer iritat.

– *Mijnheer* Broadhead, a zis el, ai derulat în Rotterdam mai multe întâlniri care n-au avut legătură cu procesul respectiv, ci cu problema terorismului. Doreşti să se pună capăt.

– Toţi dorim asta, am replicat, însă senzaţia pe care o aveam în stomac nu era cauzată exclusiv de intestinul meu care degenera; crezusem că fusesem foarte secretos.

– Toţi o dorim, dar dumneata, *Mijnheer,* acţionezi efectiv în direcţia aceasta. De aceea cred că acum ai inamici adevăraţi. Inamicii noştri, ai tuturor. Teroriştii. S-a ridicat şi ne-a indicat uşa: Aşa încât, cât timp te afli în jurisdicţia mea, voi avea grijă să beneficiezi de protecţia poliţiei. După aceea pot doar să recomand prudenţă, deoarece cred că eşti în pericol din partea lor.

– Toţi sunt în pericol, am spus.

– Da, toţi sunt, dar în mod aleatoriu. Dumneata însă eşti un caz special.

Hotelul nostru fusese construit în vremuri prospere, pentru turiştii care cheltuiau pe picior mare şi pentru bogaţii care călătoreau de plăcere. Cele mai bune apartamente fuseseră decorate potrivit gusturilor lor. Nu întotdeauna potrivit gusturilor noastre. Nici Essie, nici eu nu eram pasionaţi de saltele de paie şi bârne de lemn în loc de perne, dar managementul le înlocuise pe toate şi adusese modelul adecvat de pat. Rotund şi uriaş. Abia aşteptam să-l folosesc din plin. Recepţia nu-mi inspira însă aceleaşi sentimente, întrucât avea o

arhitectură pe care o detestam: pasarele în consolă, mai multe fântâni decât la Versailles şi atâtea oglinzi încât atunci când priveai în sus credeai că erai în spaţiul cosmic. Prin intervenţia lui *Commissaris,* sau mai exact a tinerei poliţiste pe care o trimisese ca să ne escorteze, am fost scutiţi de toate acelea. Am fost introduşi printr-o intrare de serviciu şi am suit într-un ascensor capitonat care mirosea a mâncare de la room-service, până la etajul nostru, unde se întreprinsese deja o modificare de decor. Vizavi de uşa apartamentului nostru, în casa scării exista o Venus înaripată din marmură. Acum avea un însoţitor în costum albastru, un bărbat cu un aspect absolut banal, care îmi evita sârguincios privirea. M-am uitat la poliţista care ne escorta. Ea a zâmbit stânjenită, i-a făcut un semn din cap colegului din casa scării şi a închis uşa în urma noastră.

Eram un caz special, de acord.

M-am aşezat şi m-am uitat la Essie. Nasul continua să-i fie destul de umflat, dar nu părea s-o deranjeze. I-am sugerat totuşi:

– Poate c-ar trebui să te culci.

M-a privit cu afectivitate tolerantă.

– Pentru că mi-a curs sânge din nas? Ce prostuţ eşti, Robin. Sau ai în minte vreun proiect mai interesant?

Un tribut real adus dragii mele soţii este faptul că imediat ce a menţionat subiectul, în ciuda zilei mele stricate şi a colonului meu defect, am avut într-adevăr ceva în minte. După douăzeci şi cinci de ani, aţi crede că până şi sexul începe să devină plictisitor. Prietenul meu de recuperare a datelor Albert îmi povestise despre studii efectuate pe animale de laborator care dovediseră că aşa ceva era inevitabil. Şoarecii masculi erau lăsaţi cu perechile lor şi se măsura frecvenţa relaţiilor sexuale. Declinul acestora era constant în timp. Plictiseală. După aceea erau scoase partenerele vechi şi erau introduse altele noi. Şoarecii tresăreau brusc şi se apucau vioi de treabă. Aşadar acesta era un fapt stabilit ştiinţific – pentru şoareci –, însă eu bănuiesc că nu sunt, cel puţin în sensul respectiv, un şoarece. De fapt mă bucuram chiar din plin când, fără avertisment, cineva mi-a înfipt un pumnal direct în burtă.

Nu m-am putut stăpâni. Am urlat.

Essie m-a împins într-o parte. S-a ridicat iute şi l-a strigat în rusă pe Albert. Ascultătoare, holograma lui s-a materializat. A mijit ochii la mine şi a încuviinţat din cap.

– Da, a rostit el, vă rog, doamnă Broadhead, puneţi încheietura lui Robin pe distribuitorul de pe noptieră.

M-am îndoit din mijloc, apăsându-mă peste burtă de durere. Pentru o clipă am crezut s-o să vomit, dar ceea ce exista în abdomenul meu era mult prea rău ca să fie expulzat cu atâta uşurinţă.

– Fă ceva! a strigat Essie disperată, trăgându-mă către sânul ei dezgolit în vreme ce-mi apăsa braţul de noptieră.

– Fac deja, doamnă Broadhead, a spus Albert.

Ca să fiu sincer, am salutat senzaţia bruscă de amorţeală când acul injecţiei mi-a pulverizat ceva cu putere în braţ. Durerea s-a diminuat şi a devenit suportabilă.

– Nu trebuie să te alarmezi nejustificat, Robin, a spus Albert cu blândeţe, şi nici dumneavoastră, doamnă Broadhead. Anticipasem de câteva ore această durere ischemică bruscă. Nu este decât un simptom.

– Fir-ai al dracu’ de program arogant! a zbierat Essie care-l scrisese chiar ea. Simptom pentru ce?

– Pentru începutul procesului final de respingere, doamnă Broadhead. Încă nu este critic, mai ales fiindcă administrez medicaţie, alături de analgezic. Cu toate acestea, propun operaţia pentru mâine.

Mă simţeam deja mai bine ca să stau pe marginea patului. Am urmărit cu degetul de la picior desenul de săgeţi îndreptate spre Mecca. Acesta fusese introdus în covor pentru magnaţii petrolului de mult dispăruţi şi am întrebat:

– Cum e cu compatibilitatea ţesuturilor?

– S-a aranjat, Robin.

Cu grijă, mi-am dat drumul stomacului. N-a explodat.

– Mâine am o grămadă de întâlniri, am atras atenţia.

Essie, care mă legănase încetişor, mi-a dat drumul şi a suspinat.

– Om încăpăţânat! De ce s-amâni? Ţi-ai fi putut face transplantul cu săptămâni în urmă şi toate aiurelile astea n-ar mai fi fost necesare.

– N-am vrut, i-am explicat, şi oricum Albert a spus că era timp.

– Că „era timp”! Oh, sigur că da, era timp. Ăsta-i un motiv ca să-l iroseşti cu fleacuri, până ce, ah, îmi pare rău, brusc se petrece un eveniment neaşteptat şi s-a dus tot timpul şi mori? Robin, îmi placi viu şi cald, nu ca program Viaţa De Apoi!

Mi-am frecat de ea nasul şi bărbia.

– Perversule! Pleacă de lângă mine! a şuierat ea, dar nu s-a retras. Ce-i? Te simţi mai bine acum?

– Mult mai bine.

– Destul de bine ca să vorbim raţional şi să te programez la spital?

I-am suflat uşor în ureche.

– Essie, am spus, în mod sigur o voi face, dar nu chiar în momentul ăsta, pentru că, dacă-mi amintesc corect, noi doi avem o trebuşoară neterminată. Nu şi Albert însă. Aşa că, te rog, vrei să te deconectezi, vechiul meu prieten?

– Cu certitudine, Robin.

A zâmbit şi a dispărut. Totuşi Essie m-a păstrat la distanţă, privindu-mă fix mult timp înainte de a clătina din cap.

– Robin, a rostit ea, vrei să te scriu ca program Viaţa De Apoi?

– Câtuşi de puţin, am răspuns, şi de fapt nu asta-i ceea ce vreau să discutăm acum.

– Să discutăm! s-a strâmbat ea. Ha, ştiu cum discuţi tu... Voiam doar să-ţi spun că dac-o să te scriu, poţi pune prinsoare c-o voi face cu totul diferit în unele privinţe!

Fusese o zi teribilă. Nu era de mirare că nu-mi aminteam unele detalii neimportante. Programul meu de secretariat şi-a reamintit, desigur, aşa că am căpătat un indiciu atunci când uşa s-a deschis şi o procesiune de chelneri de la room-service a intrat purtând cina. Nu pentru două persoane. Pentru patru.

– Dumnezeule! s-a pocnit Essie cu palma peste frunte. Bietul tău prieten cu faţa de broască, Robin – l-ai invitat la cină! Şi uită-te la tine! Desculţ! În lenjerie intimă! *Nekulturny* clar. Du-te imediat şi-mbracă-te!

M-am ridicat, deoarece nu avea rost să mă răţoiesc la ea, şi totuşi am făcut-o.

– Dacă eu sunt în chiloţi, tu cum eşti?

Mi-a aruncat o privire arzătoare. În realitate ea nu era în lenjerie intimă; purta una din chestiile alea chinezeşti, despicate în lateral. Semăna cu o rochie la fel de mult pe cât semăna cu o cămaşă de noapte şi ea o folosea când într-un scop, când în celălalt.

– În cazul unei laureate a Premiului Nobel, a rostit reprobator, ceea ce poartă defineşte ceea ce este cuvenit. În plus ea a făcut duş, pe când tu n-ai făcut, aşa că du-te, fiindcă miroşi a activitate sexuală şi... ah, Doamne, a adăugat întorcând o

ureche către zgomotele ce se auzeau la uşă, cred c-au venit deja!

Am pornit spre baie, în timp ce ea s-a îndreptat către uşă şi am zăbovit îndeajuns pentru a auzi sunete de ceartă. Cel mai puţin expert dintre chelneri asculta de asemenea, cu o încruntătură pe chip şi cu mâna ridicându-se inconştient la umflătura de la subsuoară. Am oftat, i-am lăsat pe ei să se descurce şi am intrat în camera de baie.

De fapt nu era o cameră de baie. Era un apartament de baie. Cada era îndeajuns de mare pentru două persoane. Poate chiar pentru trei sau patru persoane, însă eu nu gândisem în numere mai mari de doi – deşi m-a făcut să mă întreb ce le plăcea oare turiştilor arabi să facă în băile lor. Lumini mascate existau până şi în cadă, din statuile ce o înconjurau curgea apă fierbinte sau rece şi un covor gros acoperea toată podeaua. Toate micile vulgarităţi, de pildă toaleta, se găseau în cubiculumuri decente. Era extravagant şi totuşi frumos.

– Albert, am rostit trăgându-mi o bluză, iar el a răspuns:

– Da, Robin?

În baie nu exista imagine video, doar semnal audio.

– Îmi place asta, i-am spus. Ia vezi dacă nu putem instala aşa ceva la Marea Tappan.

– Cu certitudine, Robin, dar între timp pot să-ţi reamintesc că oaspeţii te aşteaptă?

– Poţi, pentru că deja ai făcut-o.

– În acelaşi timp, Robin, nu trebuie să te surmenezi. Medicaţia pe care ţi-am dat-o va avea o valoare pur temporară, dacă nu…

– Deconectează-te, am ordonat şi am intrat în salonul principal ca să-mi salut musafirii.

O masă fusese pregătită cu farfurii de porţelan şi pahare de cristal, cu lumânări arzând. Vinul era în frapieră, iar chelnerii aşteptau politicos în poziţie de drepţi. Chiar şi cel cu umflătura la subsuoară.

– Regret că te-am făcut să aştepţi, Audee, am spus surâzând larg, dar am avut o zi grea.

– Le-am povestit, a rostit Essie întinzând un platou tinerei orientale. A fost necesar, deoarece tâmpitul de poliţist de la uşă i-a considerat şi pe ei nişte posibili terorişti.

– Am încercat să explic, a mârâit Walthers, însă nu vorbea deloc engleza. Doamna Broadhead a trebuit să-l lămurească. E bine că vorbiţi olandeza.

Ea a ridicat graţios din umeri.

– Cine vorbeşte germana vorbeşte şi olandeza. Este acelaşi lucru, cu condiţia să rosteşti cuvintele tare. De asemenea, a adăugat pe un ton instructiv, este doar o stare mentală. Fii atent, căpitane Walthers, să presupunem că vorbeşti o limbă străină, dar că interlocutorul nu te înţelege. Ce concluzie tragi?

– Păi... că n-am pronunţat corect.

– Ha! Exact! Dar eu, eu cred că el n-a *înţeles* corect. Asta-i regula de bază pentru vorbirea unei limbi străine.

Mi-am frecat abdomenul.

– Haideţi să mâncăm, am zis şi am pornit spre masă.

Nu trecusem însă cu vederea privirea pe care mi-o aruncase Essie, aşa că m-am silit să fiu sociabil.

– Oho, dar n-arătăm deloc bine, am rostit cordial observând ghipsul de la încheietura lui Walthers, vânătaia de pe faţa lui Yee-xing şi nasul încă umflat al soţiei mele. Aţi făcut box?

După cum s-a dovedit, fusese o remarcă lipsită de tact, deoarece Walthers m-a informat prompt că într-adevăr asta făcuseră, sub influenţa transceiverului psihokinetic teleempatic al teroriştilor. Ca atare, am discutat o vreme despre terorişti, apoi despre trista condiţie a rasei umane în care singură se băgase. Nu era o conversaţie veselă, mai ales că Essie decisese să facă pe filozoafa.

– Ce putregai mai este şi omul, a început ea după care s-a contrazis. Ba nu! Sunt injustă. Un om poate fi cumsecade, chiar pe atât de cumsecade pe cât suntem noi patru de la masa asta. Nu şi perfect. Însă, judecând statistic, din, să zicem, o sută de ocazii de a dovedi bunătate, altruism, bun-simţ – toate astea fiind trăsături pe care noi oamenii le preţuim, înţelegeţi? –, n-o vom face decât în vreo douăzeci şi cinci. Dar naţiunile? Grupările politice? Teroriştii? A clătinat din cap: Din o sută de ocazii – zero transpuneri în realitate. Sau poate una, dar atunci, puteţi fi siguri, cu vreun substrat ascuns. Ticăloşia se cumulează. Poate că într-un om nu există decât un grăunte. Însă dacă vom aduna cantităţile din, să zicem, zece milioane de oameni care există chiar într-o ţară mică sau într-o grupare, se obţine suficientă ticăloşie pentru a afecta întreaga lume!

– Ce-avem la desert? m-am întors către chelneri.

Aţi crede că fusese o aluzie destul de clară pentru a fi înţeleasă de orice oaspete, mai ales ţinând seama de faptul că ei ştiau că avusesem o zi proastă, totuşi Walthers era încăpăţânat.

A întârziat cu comandarea desertului. A insistat să-mi spună povestea vieţii lui şi a continuat să se uite la chelneri, iar una peste alta mă simţeam destul de inconfortabil, nu numai în stomac.

Essie zice că n-am răbdare cu oamenii. Poate c-aşa e. Prietenii cu care interacţionez cel mai bine sunt programe de calculator, nu oameni în carne şi oase, iar ei nu au sentimente care să fie rănite – mă rog, în privinţa lui Albert, nu ştiu dacă asta-i adevărat. Dar este foarte adevărat pentru, de pildă, programul meu de secretariat sau pentru bucătarul meu. Este clar că Audee Walthers începea să mă plictisească teribil. Viaţa lui fusese o telenovelă monotonă. Îşi pierduse nevasta şi economiile. Utilizase în mod neautorizat echipamentul din *S.Ya.,* cu complicitatea lui Yee-xing, şi din cauza asta ea fusese concediată. Îşi cheltuise ultimul bănuţ pentru a ajunge aici, la Rotterdam, dintr-un motiv nespecificat, însă care avea în mod limpede o legătură cu mine.

Ei bine, nu sunt refractar la a „împrumuta” bani unui prieten care trece printr-o perioadă mai ghinionistă a vieţii, dar trebuie să înţelegeţi că nu aveam dispoziţia necesară. Nu era doar teama legată de Essie sau ziua distrusă ori neliniştea sâcâitoare dacă nu cumva următorul nebun înarmat mă va rade până la urmă. Apoi blestematul de intestin care mă-nnebunea. În cele din urmă le-am cerut chelnerilor să debaraseze, deşi Walthers trăgea de a patra ceaşcă de cafea. Am tropăit până la măsuţa cu lichioruri şi trabucuri şi l-am sfredelit cu privirea când m-a urmat.

– Ce-i, Audee? am întrebat, abandonând orice politeţe. Bani? De câţi ai nevoie?

S-a uitat la mine într-un mod cu totul neaşteptat! A şovăit, aşteptând să iasă şi ultimul chelner, după care a început să vorbească.

– Nu-i vorba despre ce am eu nevoie, a spus cu glas tremurător, ci de cât eşti tu de acord să plăteşti pentru ceva ce-ţi doreşti. Broadhead, eşti un om realmente bogat. Poate că nu-ţi pasă de cei care-şi pun curu’ la bătaie pentru tine, dar eu am comis greşeala s-o fac de două ori.

Nu-mi place să mi se reamintească dacă datorez vreo favoare, însă n-am avut ocazia să spun ceva. Janie Yee-xing şi-a lăsat mâna pe încheietura lui luxată – cu blândeţe.

– Spune-i direct ce ai, i-a cerut.

– Ce să-mi spui? l-am întrebat şi ticălosul a ridicat simplu din umeri şi a răspuns, aşa cum mi-ai putea spune că mi-ai găsit pe jos cheile de la maşină:

– Păi, am găsit ceea ce cred că-i un Heechee viu, adevărat.

12
Dumnezeu şi Heechee

Am găsit un Heechee… am o aşchie din Crucea Sfântă… am vorbit cu Dumnezeu, literalmente am vorbit – toate afirmaţiile astea fac parte din aceeaşi categorie. Nu le crezi, dar te sperie. Şi apoi, dacă afli că sunt adevărate, sau dacă nu poţi fi sigur că nu sunt adevărate – atunci vine momentul minunilor şi momentul spaimei de moarte. Dumnezeu şi Heechee. Când eram copil, nu puteam distinge prea bine între cele două şi confuzia continua să dăinuie chiar şi ca adult.

Trecuse de miezul nopţii când am acceptat în cele din urmă să-i las să plece. Deja îi storsesem complet. Aveam datevantaiul pe care-l furaseră din *S.Ya.* Îl activasem pe Albert ca să pună toate întrebările pe care le putea inventa fertila lui minte digitală. Mă simţeam destul de jalnic şi vlăguit şi efectul analgezicului trecuse de mult, însă nu puteam să adorm. Essie a anunţat ferm că dacă eram decis să mă sinucid prin surmenare, ea intenţiona cel puţin să rămână trează ca să se bucure de spectacol, iar imediat ce a început să sforăie încetişor pe sofa, l-am apelat iarăşi pe Albert.

– Un detaliu financiar, i-am spus. Walthers a zis c-a renunţat la o bonificaţie de un milion de dolari ca să-mi dea informaţia asta mie, aşa că transferă-i imediat în cont… ăăă, două milioane.

– Cu certitudine, Robin. (Lui Albert Einstein nu-i este niciodată somn, dar când doreşte să indice că mi-am depăşit binişor ora de culcare, este perfect capabil să caşte şi să se întindă.) Ar trebui totuşi să-ţi reamintesc că starea sănătăţii tale…

I-am spus unde să-şi bage starea sănătăţii mele, şi, de asemenea, ideea de a mă interna în spital a doua zi. Şi-a desfăcut braţele cu graţie.

– Tu eşti şeful, Robin, a zis pe un ton respectuos. Eu însă mă gândisem…

Nu-i adevărat că Albert Einstein nu petrece deloc timp pentru a gândi. Dar întrucât se mişcă la viteza particulelor nucleare, timpul implicat nu este de obicei perceptibil pentru fiinţe din carne şi oase ca mine. Cu excepţia cazului în care el doreşte asta, de obicei pentru obţinerea unor efecte dramatice.

– Bagă, Albert!

A ridicat din umeri.

– Singura problemă este că, dat fiind starea ta precară de sănătate, nu-mi place să te văd surescitat fără motiv.

– Motiv?! Iisuse, Albert, uneori te comporţi realmente ca o maşină cretină! Ce motiv mai bun ar putea avea cineva decât găsirea unui Heechee viu?

– Da, a pufăit el judicios din pipă şi a schimbat subiectul. Din datele pe care le primesc de la senzori, aş crede că trebuie să suferi dureri considerabile.

– Ce inteligent eşti!

Realitatea era că agitaţia din stomacul meu schimbase vitezele. O lamă de mixer îmi transforma măruntaiele în piure şi fiecare rotaţie a ei însemna o durere distinctă.

– S-o trezesc pe doamna Broadhead şi s-o informez?

Mesajul era codificat. Dacă o trezea pe Essie pentru a-i spune aşa ceva, rezultatul ar fi fost trimiterea mea imediată în pat, apelarea programelor chirurgicale şi lăsarea mea în seama tuturor tratamentelor şi suflărilor în fund pe care le putea oferi Medicala Integrală Plus. Adevărul era că acţiunile respective începeau să pară atrăgătoare. Durerea mă speria într-un fel în care moartea nu reuşea s-o facă. Cel puţin moartea era un moment pe care-l puteai depăşi, încheind definitiv socotelile, pe când durerea părea interminabilă.

Dar în nici un caz acum!

– Nici vorbă, am spus, cel puţin nu până nu-mi spui motivul pentru care eşti atât de timid. Vrei să-mi transmiţi că undeva pe drum am făcut o ipoteză greşită? Dacă da, zi-mi care anume.

– Eroarea constă doar în etichetarea percepţiei lui Audee ca fiind un Heechee, Robin, a zis el scărpinându-şi bărbia cu coada pipei.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am prins cu mâinile de stomac, pentru că mişcarea bruscă nu fusese o idee înţeleaptă.

– Altceva ce dracu-ar putea fi?

– Să reexaminăm dovezile, a spus el pe un ton solemn. Walthers a afirmat că inteligenţa pe care a perceput-o părea să fie încetinită, poate chiar oprită. Aşa ceva este în concordanţă cu ipoteza să fi fost un Heechee, deoarece se crede că ei ar fi într-o gaură neagră, în care scurgerea timpului este încetinită.

– Exact. Atunci de ce…

– În al doilea rând, a urmat el, detectarea s-a făcut în spaţiul interstelar. De asemenea în concordanţă, fiindcă se ştie că Heechee dispun de capabilitatea respectivă.

– Albert!

– În cele din urmă, a spus el calm ignorându-mi tonul vocii, s-a detectat o formă de viaţă inteligentă şi, cu excepţia noastră – ochii i-au scânteiat şăgalnic spre mine –, sau ar trebui să spun cu excepţia oamenilor, Heechee sunt unica asemenea formă cunoscută. Cu toate acestea, a continuat binevoitor, copia jurnalului navei pe care ne-a adus-o căpitanul Walthers ridică întrebări serioase.

– Treci dracu' o dată la subiect!

– Cu certitudine, Robin. Dă-mi voie să afişez datele.

S-a deplasat în lateral în cadrul holografic şi în locul lui s-a materializat harta unei nave. O pată alburie îndepărtată, în dreapta căreia dansau simboluri şi cifre.

– Observă viteza, Robin. O mie opt sute de kilometri pe secundă. Nu este o viteză imposibilă pentru un obiect natural – să zicem, comprimarea cauzată de frontul de undă al unei supernove. Dar pentru o navă Heechee? Ce motiv ar avea să meargă atât de încet? Şi, de fapt, seamănă cu o navă Heechee?

– Pentru mine nu seamănă cu absolut nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i decât o pată. La o distanţă uriaşă. Nu-ţi poţi da seama de nimic.

Silueta micuţă a lui Albert de lângă hartă a aprobat din cap.

– Nu, a recunoscut el, în nici un caz aşa cum apare aici, dar am putut amplifica imaginea. Desigur există şi alte dovezi contrarii. Dacă sursa este într-adevăr o gaură neagră...

– Poftim?

S-a prefăcut că mă înţelesese greşit.

– Spuneam că ipoteza că sursa s-ar afla într-o gaură neagră nu concordă cu absenţa totală a razelor gama sau X din regiunea aceea, aşa cum ar trebui să apară de la prăbuşirea prafului şi gazelor cosmice în gaura neagră.

– Albert, am mormăit, uneori întinzi prea mult coarda!

M-a cercetat cu îngrijorare pe sub gene. Ştiam că privirea aceea calmă şi felul în care se prefăcea că uită unele lucruri erau doar şmecherii de atmosferă. Ele nu reflectă realitatea – mai ales când mă priveşte drept în ochi. Ochii lui Albert din holoimagini nu văd mai mult decât ochii unei fotografii. Dacă mă percepe, şi mă percepe cât se poate de bine, o face prin intermediul lentilelor obiectivelor, impulsurilor hipersonice, sondelor capacitive şi imagisticii termice, iar nici una dintre acelea nu este localizată în apropierea ochilor imaginii lui

Albert. În acelaşi timp însă există momente când ochii aceia par să se uite exact în adâncul sufletului meu.

– Tu vrei să crezi că sunt Heechee, nu-i aşa, Robin? a întrebat încetişor.

– Nu-i treaba ta! Arată-mi imaginea amplificată!

– Perfect.

Imaginea s-a împestriţat… a fost străbătută de vinişoare… s-a limpezit; şi mă uitam la o libelulă imensă. Acoperea aproape complet ecranul spectacolului albastru oferit de Albert. În majoritate, aripile ei diafane puteau fi desluşite exclusiv mulţumită stelelor pe care le ocultau. Însă toate aripile convergeau spre un obiect cilindric pe suprafaţa căruia străluceau puncte luminoase, iar o parte din lumina aceea scânteia de asemenea chiar de pe aripi.

– Este o navă cu vele! am icnit.

– Exact. Un velier, a încuviinţat Albert. O navă spaţială fotonică. Unica ei propulsie provine de la presiunea luminii pe velatură.

– Dar… Dar asta trebuie să dureze o veşnicie.

A aprobat din cap.

– În termeni omeneşti, da, este o descriere bună. La viteza ei estimată, călătoria de la, să zicem, Pământ până la steaua cea mai apropiată, Alfa Centauri, ar dura aproximativ şase sute de ani.

– Dumnezeule! Şase sute de ani în chestia aia micuţă?

– Nu-i micuţă, Robin, m-a corectat. Se află mai departe decât îţi poţi da seama. Datele mele sunt doar aproximative, totuşi estimarea cea mai bună este că velatura are o anvergură de o sută de mii de kilometri.

Pe sofaua tapisată cu damasc, Essie a pufnit, şi-a schimbat poziţia, a deschis ochii, m-a privit şi a spus acuzator:

– Tot nu te-ai culcat, da?

După care a închis ochii din nou – şi cred că nu se trezise nici măcar o clipă.

M-am lăsat pe spate, iar oboseala şi durerile au roit peste mine.

– Chiar regret că nu mi-e somn, am spus. Trebuie să las toate astea să se sedimenteze un timp, înainte de a le putea accepta.

– Bineînţeles, Robin. Uite ce-ţi sugerez, a spus Albert şiret. N-ai mâncat mare lucru la cină, aşa că ce zici dacă ţi-aş pregăti nişte supă de mazăre sau poate de fructe de mare…

– Ştii ce mă face s-adorm, este? am mormăit, aproape cât pe-aici să izbucnesc în râs, încântat de readucerea gândurilor mele la nivel prozaic. De ce nu?

Aşa că am revenit în încăperea pentru servirea mesei. Am lăsat subrutina barman a lui Albert să-mi pregătească un rom fierbinte cu unt, iar Albert însuşi a apărut în rama PV de deasupra comodei ca să-mi ţină tovărăşie.

– Excelent! am comentat, terminându-l. Mai vreau unul înainte de masă, ai înţeles?

– Cu certitudine, a spus el jucându-se cu coada pipei. Robin?

– Da, am spus întinzându-mă după următorul cocteil.

– Robin – cu timiditate – am o idee.

Mă aflam într-o dispoziţie bună pentru a auzi idei, de aceea am arcuit o sprânceană spre el ca permisiune de a continua.

– Ideea mi-a fost declanşată de Walthers: instituţionalizează ceea ce ai făcut pentru el. Înfiinţează premii anuale. Similare Premiilor Nobel sau bonificaţiilor ştiinţifice ale Porţii. Şase premii pe an, fiecare în valoare de o sută de mii de dolari, pentru câte o persoană dintr-un anumit domeniu al ştiinţelor şi descoperirilor. Am pregătit un buget – s-a deplasat într-o parte, întorcând capul pentru a privi un colţ al ramei; acolo a apărut un prospect elegant – care arată că la o investiţie iniţială de şase sute de mii pe an, sumă care poate fi recuperată aproape integral prin reducerile impozitului şi participări ale terţilor…

– Stai aşa, Albert! Nu fi contabilul meu. Fii consilierul meu ştiinţific. Premii – pentru ce?

Mi-a răspuns simplu:

– Pentru a ajuta la rezolvarea enigmelor universului.

M-am lăsat pe spate şi m-am întins, simţindu-mă foarte relaxat şi încălzit. Şi binevoitor, chiar şi faţă de un program de calculator.

– La dracu’, sigur că da. Dă-i drumul! Supa aia nu-i încă gata?

– Imediat, a spus el îndatoritor, şi într-adevăr aşa era.

Am băgat o lingură în ea şi era supă de fructe de mare. Groasă, albă, cu multă smântână.

– Nu văd totuşi care ar fi scopul, am zis.

– Informaţii, Robin.

– Crezusem că tu obţii oricum toate informaţiile de genul ăsta.

– Bineînţeles că le obţin… dar după ce sunt publicate. Am un program de căutare a înregistrărilor după cuvinte-cheie care rulează permanent, cu peste patruzeci şi trei de mii de

indicatoare de subiecte, şi dacă apare undeva, oriunde, ceva despre, să zicem, transcrierea limbajului Heechee, informaţia intră instantaneu şi automat în stocările mele. Eu o doresc însă *înainte* de a fi publicată şi chiar dacă *nu este* publicată. Ca descoperirea lui Audee, înţelegi? În fiecare an câştigătorii ar fi desemnaţi de un juriu şi aş fi încântat – ochii i-au scânteiat – să te ajut să-i alegi pe membrii juriului. De asemenea, am propus şase domenii de interes.

A indicat din cap către display; bugetul a dispărut şi a fost înlocuit de o listă scurtă:

1. Traducerea comunicaţiilor Heechee.

2. Observaţii şi interpretări despre masa lipsă.

3. Analiza tehnologiei Heechee.

4. Ameliorarea problemei terorismului.

5. Ameliorarea problemei tensiunilor internaţionale.

6. Extinderea vieţii neexploatatoare.

– Toate sună foarte lăudabil, am rostit aprobator. Şi supa-i excelentă.

– Da, a zis el, bucătarii sunt foarte pricepuţi în respectarea instrucţiunilor.

Am ridicat privirea la el, somnoros. Glasul îi părea mai blând – ba nu, poate că descrierea potrivită era „mai dulce” – decât înainte. Am căscat, străduindu-mă să-mi focalizez ochii.

– Ştii, am spus, până acum nu observasem chestia asta, da’ semeni niţel cu maică-mea.

El şi-a lăsat pipa din mână şi m-a privit cu simpatie.

– Nu-ţi face griji, mi-a zis. Nu ai absolut nici un motiv ca să-ţi faci griji.

Mi-am examinat holograma credincioasă cu plăcere somnoroasă.

– Cred c-ai dreptate, am făcut o concesie. Deşi poate că nu semeni cu mama. Sprâncenele alea groase…

– Nu contează, Robin, a spus el blând.

– Nu contează, este? am întărit.

– Aşa că ai putea la fel de bine să mergi la culcare, a încheiat el.

Iar aceea părea o idee atât de bună, încât i-am dat curs. Nu imediat. Nu brusc. Ci lent, lin; am mai zăbovit pe jumătate treaz şi mă simţeam perfect confortabil şi perfect relaxat, aşa că nu mi-am dat seama exact unde s-a încheiat semitrezia şi a început somnul. Eram într-un vis sau o reverie, starea aceea

intermediară când suspectezi că dormi, dar nu-ţi pasă prea mult, iar mintea-ţi rătăceşte. Oh, da, mintea mea rătăcea. Foarte departe. Cutreieram universul împreună cu Wan, privind în gaură neagră după gaură neagră în căutarea a ceva foarte important pentru el, şi de asemenea foarte important pentru mine, în ciuda faptului că nu ştiam de ce. Era implicată o faţă, nu a lui Albert, nu a mamei, nici chiar a Essiei, faţa unei femei cu sprâncene mari şi negre…

Ca să vezi, mi-am spus, plăcut surprins, nemernicul m-a drogat!

Şi între timp galaxia cea mare se rotea şi particule micuţe de materie organică împingeau particule doar niţel mai micuţe de metal şi cristal prin spaţiile dintre stele; iar bucăţelele organice simţeau durere şi dezolare, şi teroare, şi bucurie în toate modurile lor variate; însă eu eram complet adormit şi pentru mine nu conta absolut deloc. Pe atunci.

13
Pedepsele iubirii

O bucăţică de materie organică pe nume Dolly Walthers era preocupată să simtă toate acele sentimente – poate, mai puţin bucuria – şi multe altele, ca ranchiuna şi plictiseala. Mai cu seamă plictiseala, cu excepţia acelor momente când sentimentul dominant în inimioara ei amărâtă era teroarea. Interiorul navei lui Wan aducea mai mult ca orice cu o incintă dintr-o uzină complicată, complet automatizată, în care fusese lăsat un spaţiu micuţ pentru ca oamenii să se poată târî înăuntru şi să facă reparaţii. Până şi bobina aurie pâlpâitoare ce făcea parte integrantă din sistemul propulsiei Heechee era doar parţial vizibilă; Wan o înconjurase cu dulapuri pentru depozitarea alimentelor. Bunurile personale ale lui Dolly – constând în majoritate din marionetele ei şi dintr-o rezervă de tampoane pentru şase luni – erau înghesuite într-un dulăpior din toaleta micuţă. Restul spaţiului îi aparţinea în totalitate lui Wan. Nu aveai mare lucru de făcut şi nu exista deloc spaţiu în care să faci ceva. Lectura era un mod posibil de petrecere a timpului. Singurele datevantaie ale lui Wan care puteau fi realmente citite erau în general poveşti pentru copii, înregistrate pentru el, îi spusese, când era pici. Erau foarte plictisitoare pentru Dolly, deşi nu chiar atât de plictisitoare pe cât era inactivitatea totală. Nici chiar gătitul mâncării şi dereticatul nu erau la fel de plictisitoare faţă de a nu face absolut nimic, totuşi oportunităţile erau limitate. Unele mirosuri de gătit îl determinau pe Wan să se refugieze în lander… sau, mai frecvent, să se înfurie şi să urle la ea. Spălatul rufelor era simplu, întrucât implica simpla punere a hainelor într-un fel de oală sub presiune care trecea prin ele jeturi de abur fierbinte, însă, când se uscau, sporeau umiditatea din aer, ceea ce era, de asemenea, motiv pentru ceartă şi urlete. Wan n-o lovise de fapt niciodată – mă rog, nepunând la socoteală ceea ce el probabil considera jocuri amoroase –, dar o speria foarte rău.

Totuşi nu chiar atât de rău ca găurile negre pe care le vizitau, una după alta. Ele îl speriau şi pe Wan. Frica nu-l împiedica să continue; îl transforma însă într-o persoană alături de care era şi mai imposibil să trăieşti.

Când Dolly a înţeles că expediţia aceea dementă era doar o căutare lipsită de speranţe a tatălui lui Wan, de mult timp

dispărut şi cu certitudine de mult timp mort, a simţit o afecţiune reală pentru tânăr. Şi-a dorit ca el să-i îngăduie s-o exprime. Existau momente când, mai ales după sex, mai ales în acele rare ocazii când el fie că nu adormea imediat, fie că n-o alunga imediat printr-o remarcă intimă critică tăioasă şi inadmisibilă –, cel puţin pentru câteva minute ei se ţineau în braţe în tăcere. Atunci Dolly simţea un dor nespus de a stabili un contact uman cu el. Existau momente când dorea să-şi lipească buzele de urechea lui şi să şoptească: „Wan? Ştiu ce simţi despre tatăl tău. Te pot ajuta cu ceva?”.

Dar, bineînţeles, nu cuteza s-o facă vreodată.

Celălalt lucru pe care nu îndrăznea să-l facă era să-i spună că, în opinia ei, Wan avea să-i omoare pe amândoi… până au ajuns la a opta gaură neagră şi n-a mai avut de ales. Chiar de la două zile depărtare – două zile în zbor superluminic, ceea ce însemna o distanţă de aproape un an-lumină – gaura neagră era diferită.

– De ce arată aşa ciudat? a întrebat ea, şi Wan, fără măcar să întoarcă privirea de la ecranul în faţa căruia stătea gârbovit, i-a răspuns doar ceea ce se aştepta:

– Gura!

Apoi a continuat să bolborosească cu Morţii lui. După ce-şi dăduse seama că Dolly nu ştia nici spaniola, nici chineza, vorbea cu ei deschis în faţa femeii, dar nu într-o limbă pe care ea s-o poată pricepe.

– Nu, scumpule, te rog, a spus ea simţind că-i vine să vomite de frică. Nu-i deloc bine!

N-ar fi putut preciza de ce nu era bine. Obiectul de pe ecran era minuscul. Nu se zărea foarte clar şi tremura. Nu se zărea însă nici una dintre scânteierile iuţi de energie cauzate de distrugerea fuioarelor rătăcite de materie care cădeau în gaura neagră. Totuşi ceva se distingea, un fel de radianţă tremurătoare albastră, în nici un caz neagră.

– Pa, a rostit el ud leoarcă de sudoare şi după aceea, fiindcă era speriat, a poruncit: Spune-i proastei ce vrea s-audă. În engleză.

– Doamna Walthers?

Vocea era şovăitoare şi slabă; aparţinea unei persoane moarte, într-adevăr, dacă se putea vorbi realmente despre o persoană.

– Îi explicam lui Wan că aceasta este o aşa-numită singularitate goală. Asta înseamnă că nu se roteşte şi de aceea

nu este neagră. Wan, ai comparat coordonatele cu hărţile Heechee?

– Normal, tâmpitule, a mârâit el, tocmai mă pregăteam s-o fac!

Glasul îi tremura însă când a atins comenzile.

Lângă imagine a apărut alta. Obiectul albăstrui şi înceţoşat care-ţi punea ochii la încercare nu dispăruse, dar pe cealaltă jumătate a ecranului acelaşi obiect era înconjurat de un nor de liniuţe scurte roşu-strălucitor şi de cerculeţe verzi pâlpâitoare.

Mortul a rostit cu satisfacţie lugubră:

– Este un obiect periculos, Wan. Aşa l-au etichetat Heechee.

– Idiotule! Toate găurile negre sunt periculoase!

Tânărul a închis brusc difuzorul şi s-a răsucit spre Dolly, furios şi dispreţuitor.

– Şi ţie ţi-e frică! a acuzat-o, după care a plecat la gadgeturile furate şi înspăimântătoare din lander.

Dolly n-a fost defel consolată, văzând că şi Wan tremura. Privind ecranul, a aşteptat, lipsită de speranţă, atingerea mentală care anunţa că Wan folosea TPT-ul. A fost o aşteptare lungă, fiindcă TPT-ul nu funcţiona la distanţe interstelare, iar ea a aţipit în câteva rânduri, s-a trezit, a tras cu ochiul prin trapa landerului şi l-a văzut pe Wan nemişcat, ghemuit lângă plasa sclipitoare şi tirbuşonul strălucitor ca diamantul, şi a aţipit iarăşi.

Dormea când visele i-au fost întrerupte de străpungerea obsedată, temătoare şi plină de ură a minţii tulburate a lui Wan prin TPT, dar se trezise pe jumătate când el a revenit în grabă în cabina principală şi s-a oprit lângă ea.

– O persoană! a bolborosit, cu ochii clipind sălbatic din cauza sudorii care îi picura de pe frunte. Acum trebuie să caut înăuntru!

Şi între timp eu visam o gaură gravitaţională abruptă şi adâncă şi o comoară ascunsă în ea. În timp ce Wan îşi pregătea gadgeturile furate, asudând de groază, eu asudam de durere. În timp ce Dolly se holba gânditoare la obiectul mare spectral şi albastru de pe ecranul ei, eu mă holbam la acelaşi obiect. Ea nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Eu îl mai văzusem. Aveam fotografia lui deasupra patului şi făcusem poza aceea într-un moment când sufeream de dureri încă şi mai mari şi eram încă şi mai dezorientat. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, însă

mâna blândă şi puternică lui Essie m-a împins înapoi.

– Eşti încă la reanimare, m-a mustrat. Nu trebuie să te foieşti prea mult!

Mă aflam în odăiţa de spital pe care o încorporasem în reşedinţa de la Marea Tappan, când începuse să pară că era prea mare efortul de a merge la o clinică de fiecare dată când unul dintre noi necesita reparaţii.

– Cum am ajuns aici? am izbutit să îngăim.

– Cu avionul, cum altfel?

Ea s-a aplecat pe lângă mine, a studiat ceva pe ecranul de deasupra capului meu şi a încuviinţat.

– Am fost operat, am dedus. Ticălosul ăla de Albert m-a drogat. Tu m-ai adus acasă în vreme ce dormeam.

– Ce inteligent eşti, scumpule! Da. S-a terminat. Doctorul zice că eşti un ţăran sănătos ca un porc şi c-o să te refaci repede, dar că durerile de stomac vor mai dura o vreme fiindcă ai doi virgulă trei metri de intestin nou. Acum mănâncă. Dormi după aceea.

M-am lăsat complet pe spate, pe când Essie moşmondea cu programul de bucătărie, şi am privit holograma. Fusese pusă acolo pentru a-mi reaminti că oricât de neplăcută va fi intervenţia care urma să mă menţină în viaţă, existaseră momente mult, mult mai neplăcute, însă la mine nu avea efectul ăsta. Mie-mi reamintea o femeie pe care o pierdusem. Nu voi spune că nu mă gândisem la ea de ani de zile, pentru că ar fi neadevărat. O făceam adesea – dar era ca o amintire îndepărtată, iar acum mă gândeam la ea ca la o persoană.

– Şi-acum, a anunţat Essie plină de veselie, este timpul pentru o supică hrănitoare de peşte!

Dumnezeule, nu glumea; exact asta era, cu miros oribil, totuşi, spunea ea, conţinea toate substanţele de care aveam nevoie şi pe care le puteam tolera în starea mea actuală. Şi între timp Wan pescuia în gaura neagră cu maşinăriile inteligente şi complicate ale Heecheelor; şi între timp tocmai îmi dădusem seama că porcăria pe care o mâneam conţinea mai mult decât simple medicamente; şi între timp maşinăriile inteligente efectuau o misiune separată despre care Wan nu ştia; şi între timp m-am silit să mai rămân treaz într-atât cât s-o întreb pe Essie cât timp dormisem, şi câtă vreme mă puteam aştepta să mai dorm, iar ea a spus:

– Răspunsul la ambele întrebări este „destul de mult”, dragul

meu.

Apoi am adormit iarăşi.

Misiunea separată era o notificare, deoarece dintre toate artefactele Heechee, dislocatorul de ordine în sisteme aliniate îi îngrijora pe Heechee cel mai mult. Incorect utilizat, se temeau ei, putea disloca propria lor ordine, în mod decisiv şi neplăcut, astfel că fiecare avea încorporată o alarmă.

Când te temi că ceva se poate furişa spre tine prin beznă, montezi capcane – un fir care să tragă de o sumedenie de oale şi tigăi, izbindu-le între ele, sau o cursă care să-i trântească ceva în cap intrusului, orice. Şi nu există beznă mai mare decât cea dintre stele, de aceea Heechee amplasaseră santinele care să-i avertizeze din timp. Capcanele instalate de ei erau numeroase, flexibile şi foarte, foarte gălăgioase. Când Wan şi-a activat tirbuşonul, acesta a fost semnalat instantaneu şi ofiţerul de comunicaţii i-a raportat Căpitanului tot instantaneu.

– Străinul a făcut-o, a spus el cu muşchii contorsionându-se, iar Căpitanul a mormăit o invectivă biologică.

În traducere n-ar fi sunat aşa pentru un om, întrucât se referea la actul acuplării sexuale într-un moment în care femela nu se afla în iubire. Căpitanul n-a spus-o pentru înţelesul ei tehnic. El a spus-o pentru că era violent de obscenă şi pentru că nimic altceva mai blând nu l-ar fi răcorit. Când a văzut că Dubla a tresărit nervos şi s-a aplecat mai mult peste consola ei de telecomandă, a fost imediat încercat de remuşcări.

Căpitanul avea cele mai multe griji, fiindcă era Căpitan, totuşi Dubla lucra cel mai mult. Ea conducea simultan trei vehicule prin telecomandă: nava de comandă în care urmau să se transfere, nava cargo în care urmau să ascundă velierul şi o sondă specială aflată în sistemul planetar al Pământului care fusese programată să supravegheze toate transmisiunile şi să localizeze toate artefactele ce se deplasau prin spaţiul cosmic. Iar ea nu se găsea în dispoziţie pentru nimic din toate acelea. Sosise timpul iubirii, steroizii îi curgeau spumos prin venele sârmoase, programul biologic rula şi corpul i se pârguise în vederea sarcinii sale. Nu numai corpul. Personalitatea Dublei se pârguise, de asemenea, devenind mai moale. Stresul pilotării vehiculelor telecomandate cu un corp şi un sistem nervos acordate la sezonul preocupatelor acuplări sexuale era tortură curată. Căpitanul s-a aplecat spre ea.

– Te simţi bine? a întrebat.

Ea nu a răspuns. În sine, tăcerea era un răspuns suficient.

El a oftat şi s-a îndreptat către următoarea problemă.

– Pantof?

Ofiţerul de comunicaţii părea aproape la fel de neatent ca şi Dubla.

– Au fost stabilite câteva corespondenţe conceptuale, a raportat el, dar programul de traducere este foarte departe de finalizare.

Căpitanul a zvâcnit din muşchii obrazului. Exista oare ceva neaşteptat şi ilogic care putea merge prost şi care nu mersese deja prost? Comunicaţiile acelea – nu numai că erau periculoase fiindcă puteau exista în sine, ci se desfăşurau şi în mai multe limbi! Mai multe! Nu doar două, aşa cum era corect şi cuvenit în schema Heechee a lucrurilor. Nu doar Limbajul Acţiunii şi Limbajul Sentimentelor, aşa cum vorbeau Heechee înşişi, ci în literalmente zeci de graiuri incomprehensibile. Poate că i s-ar fi uşurat chinul de a auzi trăncănelile acelea nesfârşite dacă, cel puţin, ar fi fost în stare să afle ce spuneau.

Atâtea griji şi probleme! Nu numai realitatea extrem de vizibilă a faptului că Dubla devenea tot mai slabă şi tot mai dezordonată cu fiecare oră, nu numai şocul teribil al ştiinţei că o creatură non-Heechee activa mecanismele ce puteau pătrunde într-o gaură neagră; neliniştea cea mai mare a Căpitanului era întrebarea dacă putea sau nu să abordeze toate aceste probleme subsecvente. Între timp avea de îndeplinit o misiune. Localizaseră velierul şi se îndreptau spre el fără probleme. Expediaseră un mesaj echipajului său, dar, în mod înţelept, nu aşteptaseră răspunsul. Nava de comandă, trezită din somnul de milenii în stand-by, apăruse exact la timp. Ei cuplaseră ecluzele şi se transferaseră în nava mai mare şi mai puternică. Nici acţiunea aceea nu ridicase probleme, deşi Dubla, icnind şi scâncind pe când alerga de la un bord la celălalt, dovedea încetineală în conectarea la funcţiile ei de telecomandă din noua navă. Nu se întâmplase totuşi nimic rău. Iar bula greoaie de cargo apăruse de asemenea acolo unde trebuia, ba chiar şi când trebuia.

Heechee lăsaseră doar mici nave de cercetare care să fie descoperite de oameni; ei au avut grijă să nu-şi lase vehiculele spaţiale destinate scopurilor speciale în locuri uşor de găsit. De exemplu, bula de transport. Ea nu era decât o sferă cavă din metal, prevăzută cu propulsie superluminică şi echipament de navigaţie. Se pare că Heechee o utilizau pentru deplasarea de materiale voluminoase dintr-un loc în altul; oamenii ar fi putut-o folosi într-adevăr foarte bine. În fiecare bulă de transport încăpeau echivalentele a o mie de transportoare de clasa S.Ya. Într-un deceniu, zece bule ar fi putut soluţiona problema demografică a Pământului.

Întregul proces a durat douăsprezece ore. Pentru Dubla, au fost ore de trudă continuă. Căpitanul avea mai puţine de făcut, ceea ce-i îngăduia timp ca să fie cu ochii pe ea. A văzut cum pielea de culoarea cuprului i-a devenit purpurie din cauza senzualităţii neîmplinite, chiar în timp ce se întuneca de oboseală. Asta l-a îngrijorat. Ei fuseseră cu totul nepregătiţi pentru problemele acelea! Dacă ar fi ştiut că va fi o urgenţă, ar fi putut aduce cu uşurinţă un operator suplimentar de sonde care să partajeze povara Dublei. Dacă ar fi visat că ar fi fost necesar, ar fi putut lua din capul locului o navă de comandă şi ar fi evitat stresul transbordării. Dacă s-ar fi gândit… Dacă ar fi suspectat… Dacă ar fi avut cel mai mic indiciu…

Însă nu avuseseră. Şi de fapt cum ar fi putut avea? La scara galactică a timpului trecuseră doar câteva decenii de la ultima ocheadă aruncată în exteriorul ascunzătorii din nucleu – abia o clipire din ochi ca timp astronomic şi cum ar fi putut crede cineva că atât de multe se putuseră întâmpla în intervalul acela?

Căpitanul a scotocit prin pachetele de alimente până l-a găsit pe cel mai gustos şi mai lesne de digerat şi a hrănit-o cu afecţiune pe Dubla la consola ei. Nu avea aproape deloc poftă de mâncare. Mişcările îi erau mai lente, mai puţin sigure, mai dificile cu fiecare oră. Totuşi îşi îndeplinea sarcinile. Când în cele din urmă velele navei fotonice au fost strânse, gura uriaşă a navei-bulă s-a deschis şi capsula în care se aflau pasagerii velierului a lunecat lent în bulă, Căpitanul a reînceput să răsufle mai liniştit. Pentru Dubla, cel puţin, aceea fusese partea cea mai dificilă din ceea ce avuseseră de făcut. Acum ea putea beneficia de ocazia de a se odihni – poate chiar de ocazia de a face, cu el, ceea ce corpul şi sufletul ei erau mai mult decât pregătite să facă.

Întrucât velierii reacţionaseră instantaneu – pentru ei fusese instantaneu – la mesajul lui, răspunsul lor a sosit înainte ca marea sferă strălucitoare să se închidă în jurul lor. Ofiţerul de comunicaţii i-a cuplat Căpitanului ecranul său şi mesajul a apărut:

Noi acceptăm că nu trebuie să ne finalizăm voiajul.

Noi cerem ca voi să ne transportaţi într-un loc unde noi vom fi în siguranţă.

Noi întrebăm: Se întorc Asasinii?

Căpitanul a strâns din umeri în semn de simpatie. I-a spus lui Pantof:

– Transmite-le: deocamdată vă transportăm în sistemul vostru natal. Dacă va fi posibil, vă vom readuce aici mai târziu.

Expresia lui Pantof era încordată, cu un melanj de sentimente.

– Şi întrebarea lor despre Asasini?

Căpitanul a simţit un fior scurt prin abdomen.

– Deocamdată nu le spunem, i-a zis.

Totuşi nu teama de ceilalţi era primordială în mintea Căpitanului, nici chiar îngrijorarea legată de Dubla. Heechee aveau în comun cu oamenii un număr uimitor de trăsături: curiozitatea, iubirea dintre mascul şi femelă, solidaritatea familială, devotamentul faţă de copii, plăcerea în manipularea simbolurilor. Magnitudinea trăsăturilor comune nu era însă întotdeauna aceeaşi. Exista o caracteristică psihologică pe care Heechee o posedau într-un grad mult mai mare decât majoritatea oamenilor: Integritatea.

Heechee erau aproape incapabili din punct de vedere fizic să renege o obligaţie, ori să lase neîndreptat un lucru strâmb. Pentru ei, velierii reprezentau un caz special. *Le erau datori.* De la velieri aflaseră cel mai înspăimântător lucru pe care trebuiseră să-l înfrunte vreodată.

Heechee şi velierii se cunoşteau bine unii pe ceilalţi, dar nu recent şi nu de foarte mult timp. Relaţia începuse prost pentru velieri. Pentru Heechee, se terminase şi mai prost. Era imposibil ca vreunii dintre ei să-i uite vreodată pe ceilalţi.

În eddele lente şi gâlgâitoare pe care le cântau velierii se povestea cum navele conice ale Heecheelor apăruseră pe neaşteptate, teribil de dur şi teribil de rapid, în şlamul dulce al căminului lor. Navele Heecheelor fulgeraseră deasupra arcologiilor plutitoare, cauzând multe cavitaţii şi creşteri semnificative ale temperaturii locale. Mulţi muriseră. Multe pierderi se înregistraseră înainte ca Heechee să înţeleagă că fiinţele acestea erau dotate cu raţiune, ba chiar civilizate, însă lente.

Heechee fuseseră teribil de şocaţi de ceea ce făcuseră. Ei încercaseră să compenseze. Primul pas îl constituia comunicarea, iar aceasta era dificilă. Sarcina durase foarte mult timp – cel puţin pentru Heechee, fiindcă pentru locuitorii şlamului trecuse un timp incredibil de scurt înainte ca o prismă octaedrică dură şi fierbinte să gliseze precaut în mijlocul unei arcologii. Aproape imediat ea începuse să le vorbească într-o formă recognoscibilă a limbajului lor, deşi caraghios de

negramaticală.

După aceea evenimentele se petrecuseră cu viteză orbitoare – pentru şlameri. Pentru Heechee, urmărirea vieţilor lor cotidiene aducea mult cu urmărirea creşterii lichenilor. Căpitanul însuşi le vizitase planeta gigantă gazoasă – pe atunci, nu era căpitan, ci echivalentul unui mus; tânăr, energic, aventuros, cu considerabil, chiar dacă prudent, optimism Heechee pentru viitorul nelimitat care colapsase atât de terifiant peste ei. Giganta gazoasă nu era unicul loc minunat de incitant pe care-l vizitase tânărul. El coborâse pe Pământ şi se întâlnise cu australopitecii, ajutase la cartografierea norilor de gaze şi a quasarilor, transportase echipe la avanposturi şi proiecte de construcţie. Au trecut ani. Au trecut decenii. Munca înceată a traducerii comunicărilor şlamerilor a înaintat încetişor. Ar fi putut merge ceva mai repede, dacă Heechee ar fi crezut că avea vreo importanţă deosebită; dar ei nu credeau asta. Oricum n-ar fi putut merge foarte repede, deoarece nu puteau şlamerii.

Era însă interesant, dintr-un punct de vedere atrăgător pentru turişti şi anticari, pentru că şlamerii existau de foarte, foarte mult timp. Reacţiile lor biochimice desfăşurate la rece erau de vreo trei sute de ori mai lente decât ale unui Heechee, ori ale unui om. Istoria înregistrată a Heecheelor avea vechimea de cinci sau şase milenii – mai mult sau mai puţin la fel ca a omenirii în aceeaşi etapă a evoluţiei tehnologice. Istoria înregistrată a şlamerilor era de trei sute de ori mai întinsă. Existau două milioane de ani de consemnări istorice consecutive. Cele mai vechi basme, legende şi edde aveau o vârstă de încă zece ori mai mare. Nu erau mai dificil de tradus decât cele recente, întrucât şlamerii nu se mişcau foarte rapid nici în evoluţia limbajului, dar minţile colective care le traduceau au apreciat că nu erau foarte interesante. Au amânat traducerea lor până ce au descoperit că două dintre ele se refereau la incursiuni din spaţiul cosmic.

Când mă gândesc la toţi anii aceia în care oamenii au trudit apăsaţi de cunoaşterea frustrantă a inferiorităţii – deoarece Heechee făcuseră cu mult mai multe decât noi şi le făcuseră cu mult mai devreme –, încerc destule regrete. Cred că regretul cel mai mare este legat de faptul că noi n-am ştiut de cele Două Edde. Nu mă refer la simpla cunoaştere a eddelor în sine, întrucât n-ar fi făcut decât să ne aducă o îngrijorare

suplimentară, deşi liniştitor de îndepărtată. Mă refer în primul rând la felul în care au afectat ele moralul Heecheelor.

Primul cântec provenea din chiar zorii civilizaţiei şlamerilor şi era destul de ambiguu. Relata o vizită a zeilor. Aceştia veniseră strălucind atât de puternic, încât până şi rudimentarele aparate optice ale şlamerilor îi putuseră percepe – strălucind cu o asemenea turbulenţă de energie, încât provocaseră clocotirea şi fierberea supei de gaze, şi mulţi şlameri muriseră. Zeii nu făcuseră însă nimic mai mult şi după ce plecaseră nu mai reveniseră. În sine, cântecul nu însemna mare lucru. Nu avea detalii pe care Heechee să le considere credibile şi în majoritate povestea despre un erou stră-şlamer care cutezase să-i înfrunte pe vizitatori şi drept răsplată ajunsese să conducă un întreg sector nămolos al planetei lor.

Însă al doilea cântec era mai explicit. El data din urmă cu milioane de ani – aproape din perioada documentată istoric. Se referea din nou la vizitatori sosiţi din exteriorul densei planete natale, dar aceia nu mai fuseseră simpli turişti. Nu fuseseră nici cuceritori. Fuseseră refugiaţi. Coborâseră pe suprafaţa mocirloasă, se pare o navă întreagă, inadecvat echipaţi pentru a supravieţui într-un mediu care era pentru ei otravă densă şi rece.

Ei se ascunseseră acolo şi rămăseseră mult timp, potrivit standardelor lor – peste o sută de ani. Îndeajuns de mult pentru ca şlamerii să-i descopere şi chiar să stabilească un soi de comunicare. Aşa aflaseră că fuseseră atacaţi de asasini străini care erau învăpăiaţi ca focul şi mânuiau arme ce zdrobeau şi ardeau. Planeta natală le fusese sterilizată cu flăcări. Toate navele pe care le avuseseră în spaţiul cosmic fuseseră urmărite şi distruse.

Pentru ca apoi, după ce generaţii de refugiaţi izbutiseră să supravieţuiască şi chiar să se înmulţească, totul să se sfârşească. Asasinii învăpăiaţi îi găsiseră şi fierseseră o parte uriaşă din marea de şlam de metan puţin adâncă, pentru a o evapora şi astfel a-i distruge.

Robin nu povesteşte multe despre velieri, în principal fiindcă pe atunci nu ştia multe. Dar asta-i păcat. Velierii sunt interesanţi. Limbajul le este alcătuit din cuvinte de câte o silabă – o consoană şi o vocală. Au cam cincizeci de consoane perceptibile şi paisprezece vocale şi diftongi cu care să se joace – prin urmare dispun de $3{,}43 \times 10^8$ combinaţii pentru unităţile de câte trei silabe, aşa cum sunt numele. Este îndeajuns, mai ales pentru nume, întrucât înseamnă cu ordine de magnitudine mai mult decât masculii cărora trebuie să le atribuie vreodată nume, iar ei nu atribuie nume femelelor.

Când un mascul însămânţează o femelă, el produce un copil de sex masculin. Masculii fac asta însă rareori, deoarece îi costă o investiţie importantă de energie. Femelele neînsămânţate produc femele, mai mult sau mai puţin în mod curent. Naşterea de masculi le costă însă viaţa. Ele nu ştiu asta… de fapt, nu ştiu cam nimic. În eddele velierilor nu există poveşti de iubire.

Auzind cântecul acesta, Heechee l-ar fi putut considera o fabulă, cu excepţia unui termen. Termenul nu era uşor de

tradus, fiindcă trebuie să supravieţuiască atât comunicaţiilor incomplete cu refugiaţii, cât şi celor două milioane de ani trecuţi de atunci. Totuşi supravieţuise.

El i-a determinat pe Heechee să înceteze tot ce făceau, astfel ca să se poată concentra asupra unei singure sarcini: verificarea eddei vechi. Heechee au căutat căminul fugarilor şi l-au găsit – o planetă pârjolită de explozia soarelui ei. Au căutat şi au găsit artefacte ale unor foste civilizaţii capabile de zborul cosmic. Nu multe. Nici unul în stare bună. Cu toate acestea, aproape patruzeci de fragmente şi bucăţele separate de maşini pe jumătate topite, pe care le-au datat prin izotopie în două epoci distincte. Una coincidea în timp cu refugiaţii ce plecaseră pe planeta şlamerilor. Cealaltă era cu milioane de ani mai veche.

Au concluzionat că poveştile erau adevărate: existase o asemenea rasă de Asasini care nimicise toate civilizaţiile capabile de zborul cosmic pe care le descoperise, vreme de peste douăzeci de milioane de ani.

Şi Heechee au ajuns la convingerea că Asasinii continuau să existe. Asta pentru că termenul care fusese atât de dificil de tradus descria extinderea cerurilor şi inversarea procesului de către mânuitorii de flăcări, astfel ca toate stelele şi galaxiile să se strivească din nou laolaltă. Cu un scop anume. Şi era imposibil de crezut că titanii aceia, indiferent cine ar fi fost ei, n-ar fi zăbovit pentru a vedea rezultatele procesului pe care-l declanşaseră.

Iar visul Heechee luminos s-a năruit şi şlamerii au cântat o edda nouă: cântecul Heecheelor, care îi vizitaseră, învăţaseră să se teamă şi fugiseră.

Aşa că Heechee şi-au amplasat capcanele, au ascuns majoritatea celorlalte dovezi ale existenţei lor şi s-au retras în ascunzătoarea lor, gaura neagră din nucleul galaxiei.

Dintr-un punct de vedere şlamerii erau pur şi simplu altă capcană. LaDzhaRi ştia asta; ei toţi o ştiau; de aceea el urmase porunca ancestrală şi raportase prima atingere a altei minţi de mintea sa. Se aşteptase la un răspuns, deşi trecuseră ani, chiar şi în timpul lui LaDzhaRi, de când nu mai existase nici o manifestare Heechee, iar atunci fusese doar atingerea scurtă a unei cercetări TPT de rutină. De asemenea, el se aşteptase ca răspunsul, atunci când avea să vină, să nu-i placă. Strădania epopeică a construirii şi lansării navei lor interstelare, secolele

deja investite în voiajul de milenii – totul fusese irosit! Era adevărat că un zbor de o mie de ani nu însemna pentru LaDzhaRi mai mult decât o banală călătorie cu baleniera unui căpitan din Nantucket; dar nici balenierei nu i-ar fi plăcut să fie ridicată din mijlocul Pacificului şi readusă acasă cu magaziile încă goale. Întregul echipaj fusese tulburat. Surescitarea din velier fusese atât de mare, încât unii membri intraseră involuntar în modul rapid; lichidul mâlos fusese agitat în asemenea măsură, încât se formaseră bule de cavitaţie. O femelă murise. Unul dintre masculi, TsuTsuNga, era aşa de demoralizat, încât pipăia femele supravieţuitoare, şi n-o făcea pentru cină.

– Te rog, nu face o prostie, l-a implorat LaDzhaRi.

Pentru a însămânţa o femelă, aşa cum TsuTsuNga părea pe punctul de a face, un mascul trebuia să investească o cantitate de energie atât de mare, încât uneori îşi periclita viaţa. Pentru femele nu exista nici un pericol – vieţile lor erau pur şi simplu sacrificate pentru a purta un copil –, însă ele nu ştiau asta, desigur, sau, de fapt, nimic altceva. Totuşi TsuTsuNga a rostit ferm:

– Dacă nu pot deveni nemuritor prin călătoria spre altă stea, atunci cel puţin voi prăsi un fiu.

– Nu! Te rog! Gândeşte-te, prietene, a insistat LaDzhaRi, putem fi acasă dacă dorim. Ne putem întoarce ca eroi în arcologiile noastre, ne putem cânta eddele astfel încât să audă întreaga lume…

Pentru că şlamul locuinţelor lor transmitea sunetul la fel de bine ca oceanul şi cântecele lor ajungeau la fel de departe precum ale unei balene uriaşe.

TsuTsuNga l-a atins pe LaDzhaRi scurt, aproape dispreţuitor, cel puţin concediator.

– Noi nu suntem eroi! a spus. Pleacă şi lasă-mă s-o însămânţez pe femela aceasta.

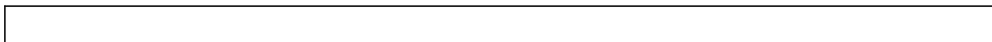
Iar LaDzhaRi i-a dat drumul codindu-se şi a ascultat sunetele tot mai slabe, pe măsură ce s-a îndepărtat. Era adevărat. În cel mai bun caz ei erau nişte eroi rataţi.

Velierii nu erau lipsiţi de trăsături umane de felul mândriei. Nu-i încânta ca Heechee să-i considere ca pe nişte… ce? Sclavi? Nu tocmai, fiindcă unicul serviciu pe care li se cerea să-l îndeplinească era de a raporta, prin intermediul comunicatorului cu rază protejată, orice dovezi ale altor

inteligenţe capabile de zborul cosmic. Erau foarte mulţumiţi să facă asta pentru ei înşişi, mai mult chiar decât pentru Heechee. Dacă nu sclavi, atunci ce?

Exista o singură denumire corectă: animale de companie.

De aceea spiritul rasei şlamerilor conţinea o pată întunecată pe care ei n-o puteau îndepărta niciodată, indiferent ce isprăvi aventuroase interstelare ar fi putut realiza în vastele şi lentele lor veliere stelare. Ei ştiau că erau animale de companie. Nu era prima dată. Cu mult înainte de venirea Heecheelor, ei fuseseră bunurile, în aproape acelaşi fel, ale unor fiinţe cu totul diferite de Heechee, ori de oameni, ori de ei înşişi; şi când, cu generaţii în urmă, cântăreţii lor mistici mugiseră eddele străvechi despre fiinţele acelea în maşina de ascultare Heechee, şlamerii observaseră că Heechee fugiseră. Un animal de companie nu era chiar cel mai rău lucru care puteai să fii.

Robin nu explică foarte bine motivul fricii Heecheelor. Aceştia au dedus că scopul pentru care universul era supus iarăşi contracţiei îl constituia readucerea la atomul primordial – după care urma să explodeze în alt Big Bang şi să pornească un univers nou. În acest caz, deduseseră ei, era posibil ca legile fizice care aveau să guverneze universul să se dezvolte în mod diferit.

Cel mai mult îi speria gândul unor fiinţe care credeau că vor fi mai fericite într-un univers cu legi fizice diferite.

Astfel că iubirea şi frica se întindeau în lung şi-n lat prin univers. În numele iubirii (ceea ce trecea drept iubire printre şlameri), TsuTsuNga îşi vătăma sănătatea şi-şi periclita viaţa. Visând la iubire, eu zăceam în odăiţa mea de spital, trezindu-mă nici măcar pentru o oră pe zi, în timp ce măruntaiele mele cumpărate de la magazin încercau să se împace cu restul organismului. Terifiat de iubire, Căpitanul vedea cum Dubla devenea tot mai slabă şi mai întunecată.

Fiindcă Dubla nu-şi revenise după pornirea bulei de cargo. Încetarea activităţilor sosise prea târziu. Lucrul cel mai apropiat de un specialist medical pe care-l aveau ei era Rafală, operatorul găurilor negre, dar chiar şi acasă, chiar şi cu îngrijirea cea mai atentă, puţine femele puteau supravieţui iubirii neîmpărtăşite combinate cu stresul teribil.

De aceea pentru Căpitan n-a fost o surpriză când Rafală a apărut, abătut, jalnic, şi a spus:

– Îmi pare rău. Se alătură minţilor colective.

Iubirea nu este o marfă ieftină. Unii dintre noi o pot avea şi fără grija plătirii ei, însă numai dacă altcineva o achită.

14
Noul Albert

Toţi conspirau împotriva mea… până şi soţia dragă ochilor mei… până şi credinciosul meu program de recuperare a datelor. În scurtele momente în care mi se îngăduia să fiu treaz, ei m-au lăsat să decid singur.

– Poţi să mergi la clinică pentru un set complet de analize, a spus Albert sugând judicios coada pipei.

– Sau poţi să stai dracu-adormit până suntem dracului siguri că te simţi mai bine, a zis Essie.

– Ah-ha, am rostit, mă gândisem eu! M-aţi ţinut în stare de inconştienţă, aşa-i? Probabil c-au trecut zile bune de când m-aţi drogat şi aţi lăsat să fiu operat.

Essie mi-a evitat ochii. Am continuat cu nobleţe:

– Nu vă-nvinuiesc pentru asta, dar nu-nţelegeţi că vreau să văd chestia pe care-a găsit-o Walthers? Nu-nţelegeţi?

Ea tot nu mă privea în ochi. Se încrunta la holograma lui Albert Einstein.

– Azi pare-al dracu’ de energic. L-ai tranchilizat bine pe khuliganul ăsta?

Imaginea lui Albert a tuşit.

– De fapt, doamnă Broadhead, programul medical a sfătuit contra oricărei sedări superflue în acest moment.

– Dumnezeule! Va fi treaz şi ne va bate la cap zi şi noapte! Gata, am hotărât: Robin, mâine mergi la clinică.

Iar în tot acel timp în care şuiera la mine, îşi ţinea palma pe ceafa mea şi mă mângâia; cuvintele pot fi mincinoase, dar atingerea iubirii o poţi simţi.

De aceea am replicat:

– Îţi propun un compromis. Voi merge la clinică pentru un set complet de analize, cu condiţia că, dacă vor ieşi bune, n-o să mai aud de la tine nici un fel de argumente împotriva plecării în spaţiu.

Essie a tăcut, reflectând, însă Albert a arcuit o sprânceană spre mine:

– Cred că asta ar putea fi o eroare, Robin.

– De-asta existăm noi, oamenii, ca să facem erori. Ce-avem de mâncare?

Înţelegeţi? Socotisem că dacă voi demonstra o sănătoasă foame de lup, ei o vor considera ca pe un semn bun, şi poate că

aşa au şi făcut. Mai socotisem că noua mea navă nu va fi oricum gata decât peste nişte săptămâni, aşa că nu exista o grabă reală – nu intenţionam să plec în altă Cinci strâmtă şi urât mirositoare, când propriul meu iaht era pe punctul de a fi terminat.

Nu socotisem însă, pentru că uitasem, cât de mult detestam spitalele.

Când mă examinase Albert, el îmi măsurase holometric temperatura, îmi scanase ochii pentru limpezime şi pielea pentru semne exterioare de felul eventualelor vase de sânge sparte, îmi pompase hipersunete prin tors ca să se zgâiască la organele interne şi analizase mostre din contribuţiile pe care le lăsasem în toaletă, căutând dezechilibre biochimice şi numărând bacteriile. Albert numea procedurile acelea neinvazive. Eu le numeam politicoase.

Procedurile de diagnosticare de la clinică nu s-au deranjat să fie politicoase. În realitate nu au fost dureroase. Mi-au amorţit suprafaţa pielii înainte de a avansa mai mult, iar după ce au trecut de suprafaţă nu mai existau chiar atât de multe terminaţii nervoase, încât să mă îngrijoreze. N-am simţit decât ciupituri, atingeri şi gâdilături. Dar *foarte* multe şi, în plus, ştiam ce-mi făceau. Tubuleţe uşoare şi subţiri cât firul de păr mi-au examinat interiorul stomacului. Pipete ascuţite ca acele au ciugulit fragmente de ţesut pentru analize. Sifoane mi-au absorbit fluidele corpului; suturile au fost verificate, cicatricele au fost evaluate. Totul a durat mai puţin de o oră, însă mi s-a părut mult mai mult şi, cu toată sinceritatea, aş fi preferat să fi făcut altceva.

După aceea m-au lăsat să mă îmbrac şi mi s-a îngăduit să mă aşez pe un scaun confortabil în prezenţa unui doctor om în carne şi oase. Au lăsat-o până şi pe Essie să asiste, dar eu nu i-am oferit posibilitatea de a vorbi. Am început primul.

– Ce zici, doctore? am întrebat. La cât timp după operaţie pot să zbor în spaţiu? Nu cu rachete, nu, ci cu o buclă Lofstrom, care-i la fel de traumatizantă ca un lift. Ştii, bucla te trage cumva în lungul unei panglici magnetizate…

Doctorul a ridicat mâna. Era ca un Moş Crăciun grăsuţ, cu păr alb, cu barbă albă scurtă, tunsă îngrijit, şi ochi albaştri strălucitori.

– Ştiu ce este o buclă Lofstrom.

– Bun, mă bucur. Deci?

– Deci, a repetat el, după o operaţie ca a dumitale se obişnuieşte evitarea unor asemenea eforturi în următoarele trei-patru săptămâni, totuşi…

– Nu, doctore! am spus. Te rog! Nu vreau să fiu nevoit s-o frec aiurea o lună întreagă!

El m-a privit, apoi a privit-o pe Essie. Dar ea nu voia să se uite nici în ochii lui. El a zâmbit.

– Domnule Broadhead, a zis. Cred că ar trebui să ştii două lucruri. În primul rând, adesea este oportun ca pacientul convalescent să fie menţinut în stare de inconştienţă pentru o vreme. Beneficiind de exerciţii de stimulare electrică a musculaturii, masaje, o dietă sănătoasă şi îngrijire medicală permanentă, nu se poate vorbi despre o deteriorare a funcţiilor şi este mult mai uşor şi pentru sistemul său nervos. Şi al tuturor celor din jurul lui.

– Da, da, am încuviinţat nu prea interesat. Care-i al doilea lucru?

– Al doilea lucru este că operaţia dumitale s-a petrecut acum patruzeci şi trei de zile. În momentul acesta poţi să faci aproape orice ai dori. Inclusiv să decolezi de pe buclă.

A fost o vreme când drumul spre stele trecea prin Guyana sau Baikonur ori prin Cape. Trebuia să arzi hidrogen lichid în valoare de vreun milion de dolari ca să ajungi pe orbită, înainte de a te putea transborda într-o navă care să meargă mai departe. Acum avem pentru lansări bucle Lofstrom dispuse la intervale regulate în lungul Ecuatorului, structuri imense ca nişte funigei pe care nu le poţi vedea decât după ce ajungi în imediata lor apropiere – mă rog, de fapt, la vreo douăzeci de kilometri, acolo unde este câmpul de aterizare pentru sateliţi. Am privit-o cu plăcere şi mândrie, în timp ce am descris un cerc şi am coborât. În fotoliul de lângă mine Essie se încrunta şi-şi murmura în barbă, lucrând la un proiect – un nou tip de programare pentru calculatoare sau poate un plan de pensii pentru angajaţii ei de la Big Choa; nu-mi puteam da seama despre ce era vorba, fiindcă vorbea în ruseşte. Pe consola rabatabilă din faţa mea, Albert îmi afişa noua navă, rotind lent imaginea în vreme ce recita specificaţiile de capacitate, accesorii, masă şi confort. Deoarece investisem destule milioane de dolari şi o mulţime de timp personal în jucărioara aceea, mă interesa, totuşi nu atât de mult pe cât eram de curios la ceea ce

avea să urmeze.

– Mai târziu, am comandat şi Albert a dispărut ascultător.

Mi-am sucit gâtul, ca să păstrez bucla în raza vizuală în timpul ultimei părţi de coborâre. Pe vârful secţiunii de lansare asemănătoare unei trambuline de schi puteam distinge, neclar, capsule ce accelerau până la 3 *g,* după care se desprindeau perfect de pe partea cea mai abruptă a pantei ascendente şi dispăreau în azur. Superb! Fără substanţe chimice, fără ardere, fără afectarea păturii de ozon. Nu exista nici măcar cheltuiala energetică a lansării unui lander Heechee; unele chestii le puteam face chiar mai bine decât ei!

A fost o vreme când nu era suficient nici măcar să ajungi pe orbită, iar atunci trebuia să efectuezi lunga şi lenta călătorie Hohmann către asteroidul Poarta. De obicei erai speriat până peste cap, fiindcă toţi ştiau că numărul prospectorilor Porţii morţi era mult mai mare decât al celor îmbogăţiţi; şi fiindcă aveai rău de spaţiu şi erai înghesuit şi condamnat să locuieşti în celula aceea interplanetară timp de săptămâni sau luni înainte de a ajunge la asteroid; şi mai mult ca orice, pentru că riscaseşi tot ce ai avut sau ai putut împrumuta ca să-ţi plăteşti biletul. Acum aveam o Trei Heechee închiriată, care ne aştepta pe orbita terestră joasă. Ne puteam transborda în tricou şi porni spre stelele îndepărtate înainte să fi terminat de digerat ultima masă luată pe Pământ – mai precis, *noi* o puteam face, întrucât aveam muşchii şi banii cu care s-o plătim.

A fost o vreme când ieşirea în neantul interstelar aducea enorm cu ruleta rusească. Unica diferenţă era că, dacă aveai noroc, ceea ce găseai la capătul călătoriei te putea îmbogăţi mai presus de orice închipuire – aşa cum se întâmplase până la urmă cu mine. Dar în majoritatea cazurilor te alegeai doar cu moartea.

– E mult mai bine aşa, a oftat Essie când am coborât din avion şi am mijit ochii în jur sub soarele fierbinte al Americii de Sud. Da’ unde dracu-i maşina pentru oaspeţi de la hotelul ăla de tot rahatu’?

N-am comentat despre faptul că îmi ghicise gândurile. După atâţia ani de căsătorie, mă obişnuisem cu asta. Oricum nu era telepatie; asta ar fi gândit orice om, dacă ar fi făcut ce făceam noi în clipa aceea.

– Îmi pare rău că Audee Walthers nu vine cu noi, am spus privind în sus la bucla de lansare.

Ne aflam încă la destui kilometri depărtare, pe malul opus al Lacului Tehigualpa. Puteam distinge bucla reflectată în el, albastră în centrul lacului, verde-gălbuie în apropierea ţărmului, unde plantaseră alge comestibile, şi arăta frumos.

– Dacă-l voiai alături de tine, n-ar fi trebuit să-i dai două milioane cu care să plece-n căutarea nevestei, a zis Essie mereu practică, apoi m-a privit atentă şi a întrebat: Cum te simţi?

– Absolut înfloritor, am răspuns şi nu era departe de adevăr. Nu-ţi mai face griji în privinţa mea. Când ai Medicala Integrală Plus, ei nu-ndrăznesc să te lase să mori înainte să-mplineşti o sută de ani – le-ar face reclamă proastă.

– N-am prea multe de spus în privinţa asta, a remarcat ea posac, când clientul este un *desperado* nesăbuit, care-şi pierde vremea urmărind Heechee imaginari! Oricum, a adăugat înveselindu-se, uite şi maşina hotelului – haide!

Aşa că după ce am suit în autovehicul, m-am aplecat şi am sărutat-o pe ceafă – uşor de făcut, fiindcă îşi strânsese părul lung în coadă şi o adusese în faţă, ca pe o salbă – pregătindu-se pentru lansare, înţelegeţi? Ea s-a lăsat pe spate, apăsându-se de buzele mele.

– Khuligan... A oftat: Dar nu un khuligan *rău.*

Hotelul nu era chiar de tot rahatul. Ne puseseră la dispoziţie un apartament confortabil la ultimul etaj, cu vedere spre lac şi buclă. În plus, urma să stăm acolo numai câteva ore. Am lăsat-o pe Essie să-şi introducă programele pe ecranul PV şi m-am îndreptat către fereastră, spunându-mi, îngăduitor, că în realitate nu eram un huligan. Totuşi asta nu era adevărat, deoarece un responsabil cetăţean vârstnic, bogat şi cu prestigiu, nu s-ar fi repezit cu siguranţă ca o ciocârlie spre spaţiul interstelar doar pentru fascinaţia şi incitarea sa.

Mi-am dat seama atunci că era posibil ca Essie să aibă aceeaşi impresie despre motivele mele. Ea putea crede că aş fi urmărit altceva.

Mi-am mai dat seama după aceea că poate propria mea impresie era greşită. Oare într-adevăr îi căutam pe Heechee? Sigur că da, sau, oricum, ăsta putea fi adevărul; toţi erau înnebuniţi de curiozitate în privinţa Heecheelor. Însă nu toţi abandonaseră ceva în spaţiul interstelar. Era oare posibil ca undeva în părticica ascunsă din adâncul minţii mele, imboldul plecării să fi fost speranţa că, undeva, aş fi putut regăsi lucrul acela părăsit? Eu ştiam ce era. Ştiam unde-l lăsasem. Nu ştiam

însă ce aş fi făcut cu el… sau, mai corect, cu ea, dacă aş fi regăsit-o.

Apoi am simţit un soi de fior, nu tocmai durere, în abdomen. Nu avea nici o legătură cu cei doi virgulă trei metri de intestin nou. Avea legătură cu speranţa, sau teama, că Gelle-Klara Moynlin ar putea reapărea într-adevăr în viaţa mea. Acolo rămăseseră mai multe emoţii decât crezusem, care parcă mi-au umplut ochii de lacrimi, astfel că structura ca un păienjeniş a lansatorului de dincolo de fereastră mi-a părut că se unduieşte.

Dar nu aveam nici o lacrimă în ochi.

Şi nu era o iluzie optică.

– Dumnezeule! am strigat. Essie!

Iar ea s-a grăbit să vină lângă mine şi să privească micuţa flamă de lumină provenită de la o capsulă aflată în cursa de lansare şi zguduiturile şi tremurăturile structurii subţiri ca aţa. După aceea s-a auzit zgomotul – o singură şi slabă explozie ca o îndepărtată lovitură de tun, urmată de bubuitura mai groasă, mai lentă, mai prelungă a buclei imense care se dezagrega.

– Dumnezeule…, a repetat Essie, încetişor, agăţându-se de braţul meu. Teroriştii?

După care şi-a răspuns singură:

– Bineînţeles că teroriştii, a murmurat cu amărăciune. Cine alţii ar fi putut fi atât de ticăloşi?

Deschisesem ferestrele ca să mă uit mai bine la lac şi la buclă; un lucru bun, pentru că în felul acela suflul exploziei nu le-a proiectat în interiorul camerei. Alţii din hotel n-au fost la fel de norocoşi. Aeroportul n-a fost atins, dacă nu punem la socoteală câteva aparate de zbor purtate de unda de şoc fiindcă nu fuseseră asigurate la sol. Însă oficialităţile aeroportului au fost îngrozite. Nu ştiau dacă distrugerea buclei de lansare fusese un incident izolat de sabotaj terorist sau poate începutul unei revoluţii – nimeni nu părea să creadă, nici o clipă, că putea fi vorba pur şi simplu despre un accident. Era înfricoşător, de acord. O cantitate enormă de energie cinetică este stocată într-o buclă Lofstrom, peste douăzeci de kilometri de panglică din fier, cântărind în jur de cinci mii de tone, care se deplasează cu doisprezece kilometri pe secundă. Din curiozitate l-am întrebat pe Albert mai târziu şi mi-a spus că pentru activare trebuiau să se acumuleze $3,6 \times 10^{14}$ jouli. Iar când colapsează, toţi joulii aceia sunt eliberaţi simultan, într-un fel sau altul.

L-am întrebat pe Albert mai târziu, deoarece nu l-am putut întreba atunci. Evident, primul lucru pe care l-am făcut a fost să încerc să-l activez pe el sau orice alt program de recuperare a datelor ori de informaţii care-mi putea spune ce se întâmpla. Circuitele de comunicaţii erau date peste cap; eram retezaţi de restul lumii. Emisia PV funcţiona totuşi, aşa că am privit cum creştea norul în formă de ciupercă şi am ascultat rapoartele. O navetă se găsise în plină accelerare pe panglică atunci când explodase – aceea fusese prima explozie, poate pentru că avusese la bord o bombă. Alte trei fuseseră în bypassul de încărcare. Peste două sute de oameni fuseseră transformaţi în pastă de hamburgeri, fără a-i pune la socoteală pe cei care încă nu fuseseră număraţi, care lucrau chiar la lansator, ori în magazinele şi barurile din subsol, sau care pur şi simplu ieşiseră la o plimbare în apropiere.

– Aş vrea să pot sta de vorbă cu Albert, am mormăit spre Essie.

– În privinţa asta, dragă Robin…, a început ea şovăielnic, dar n-a terminat, deoarece s-a auzit un ciocănit la uşă; sunt amabili *senor* şi *senora* să vină de urgenţă în Salonul Bolivar, *por favor,* întrucât este o chestiune foarte gravă.

Chestiunea foarte gravă era un control al poliţiei şi nu cred că aţi mai văzut vreodată o asemenea verificare de paşapoarte. Salonul Bolivar era una dintre sălile acelea funcţionale pe care le compartimentează pentru întruniri şi le deschid pentru marile banchete, iar o zonă partiţionată din ea era ticsită cu turişti ca noi, mulţi aşezaţi pe bagaje, toţi părând simultan iritaţi şi speriaţi. Erau lăsaţi să aştepte. Noi însă n-am avut parte de acelaşi tratament. Băiatul de serviciu care ne chemase, şi care purta peste uniformă o brasardă cu iniţialele „S.E.R.”, ne-a însoţit până la estradă, unde un locotenent de poliţie ne-a studiat scurt paşapoartele, după care ni le-a restituit.

– *Senor* Broadhead, a rostit el în engleză cu accent excelent cu tuşe din Vestul Mijlociu american, v-aţi gândit că acest act de violenţă teroristă poate de fapt să fi fost aţintit către dumneavoastră, personal?

Am rămas cu gura căscată.

– Nu m-am gândit… până acum, am izbutit să îngăim.

El a încuviinţat din cap şi a continuat, punându-şi mâna mică şi graţioasă pe un prim PV:

– Noi am primit însă de la Interpol un raport despre un atentat

terorist asupra vieţii dumneavoastră, petrecut cu numai două luni în urmă. Şi încă unul destul de bine organizat. Mai exact, *Commissaris* din Rotterdam sugerează că atentatul nu a părut aleatoriu şi că s-ar putea să urmeze şi alte tentative.

N-am ştiut ce să replic. Essie s-a aplecat puţin înainte.

– Spune-mi, *Teniente,* a rostit ea fixându-l cu privirea, aceasta este teoria dumitale?

– Ah, *teoria* mea. Aş fi vrut eu să am o teorie, a replicat el furios. Terorişti? Fără doar şi poate. Dorind să vă asasineze pe dumneavoastră? Posibil. Dorind să răstoarne stabilitatea guvernului nostru? Chiar şi mai posibil, cred, deoarece nemulţumirile s-au extins în zonele rurale; există rapoarte, vă spun cu titlu confidenţial, potrivit cărora unele unităţi militare ar plănui o lovitură de stat. Cum poate cineva să ştie? De aceea eu vă pun întrebările necesare – de pildă, aţi văzut pe cineva a cărui prezenţă aici vi s-a părut suspicioasă ori o coincidenţă? Nu? Aveţi vreo idee despre cine ar fi încercat să vă asasineze în Rotterdam? Puteţi arunca măcar o rază de lumină asupra acestei fapte teribile?

Întrebările soseau atât de repede, încât părea că nu aştepta răspunsuri sau că nici măcar nu le dorea. Asta m-a tulburat aproape la fel de mult ca distrugerea buclei în sine; era o reflectare a ceea ce văzusem şi percepusem în toată lumea. Un soi de resemnare disperată, de parcă lucrurile erau sortite să se înrăutăţească şi nu putea fi găsită nici o cale de a le îmbunătăţi. M-a neliniştit foarte mult.

– Am dori să plecăm şi să nu vă mai stăm în drum, am spus, aşa că dacă ai terminat cu întrebările pentru noi…

El a tăcut câteva clipe înainte de a răspunde şi a părut din nou un individ care ştia să-şi facă meseria.

– Intenţionasem să vă solicit o favoare, *Senor* Broadhead. Ar fi posibil să ne împrumutaţi aparatul de zbor pentru o zi sau două? Este pentru răniţi, a explicat, fiindcă, din nefericire, spitalul nostru s-a găsit direct în calea cablurilor buclei.

Mă simt ruşinat să spun că am şovăit, dar Essie n-a ezitat nici o clipă.

– Cu siguranţă, *Teniente,* a zis ea. Mai ales că oricum va trebui să facem o rezervare pentru altă buclă şi abia apoi să pornim într-acolo.

El a surâs cu toată faţa.

– Asta, scumpă *senora,* putem aranja pentru dumneavoastră

prin comunicaţiile militare. Şi profundele mele mulţumiri pentru generozitate!

Serviciile din oraş erau paralizate, totuşi când am revenit în apartament am găsit flori proaspete pe masă şi un coş cu fructe şi o sticlă de vin care nu existaseră până atunci. Ferestrele fuseseră închise. Când le-am deschis, am aflat motivul. Lacul Tehigualpa nu mai era un lac. Era pur şi simplu disipatorul termic în care panglica ar fi trebuit să purjeze în cazul unei defecţiuni catastrofice a buclei despre care nimeni nu credea că se va petrece vreodată. Acum, când ea se petrecuse, lacul fiersese şi lăsase în urmă o întindere de noroi. Ceaţa oculta bucla în sine, iar duhoarea de nămol copt m-a făcut să închid rapid fereastra.

Am încercat la room-service. Funcţiona. Ne-au adus o cină chiar bună, cerându-şi scuze doar pentru că nu puteau trimite sommelierul să ne decanteze vinul roşu – făcea parte din „Los Servicias emergencias de la Republica” şi trebuise să se prezinte la post. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu cameristele apartamentului şi, cu toate că ni s-a promis că o cameristă de la alt etaj se va prezenta în mai puţin de o oră ca să ne despacheteze bagajele, acestea rămâneau până atunci în foaier.

Sunt bogat, de acord, dar nu sunt răsfăţat. Cel puţin nu cred că aş fi. Totuşi îmi plac serviciile, mai ales cele ale unui excelent program de calculator pe care Essie îl scrisese pentru mine de-a lungul anilor.

– Îmi lipseşte Albert, am spus privind afară la scena înceţoşată cu aspect de noapte.

– Fără jucărelele tale nu poţi face nimic, aşa-i? a pufnit ea, însă părea că s-ar gândi la ceva.

Mda. Nu sunt răsfăţat nici în privinţa *aceea,* dar când Essie arată de parcă s-ar gândi la ceva, eu concluzionez adesea că doreşte să facem dragoste, iar până acolo nu-i de obicei un pas prea mare pentru mine ca să doresc la fel. Îmi reamintesc, când şi când, că în cea mai mare parte a istoriei omenirii persoanele de vârsta noastră ar fi fost mult mai puţin excitate şi exuberante în privinţa respectivă, dar ăsta-i ghinionul lor. Astfel de gânduri nu-mi reduc avântul. Mai ales pentru că Essie este persoana care este. Pe lângă Premiul Nobel, ea primise şi alte distincţii, printre care includerea la răstimpuri pe lista Celor Mai Bine îmbrăcate 10 Femei. Premiul Nobel era meritat; Cea Mai Bine îmbrăcată era, în opinia mea, o fraudă. Felul cum arăta S.Ya.

Broadhead nu avea nici o legătură cu hainele pe care le purta, însă avea o legătură foarte mare cu ce se afla sub hainele pe care le purta. În clipa de faţă avea un costum mulat pe corp, albastru-pal, fără podoabe; îl puteai cumpăra din orice magazin cu discount, iar ea ar fi câştigat şi în privinţa aceea.

– Nu vrei să vii aici un minuţel? am rostit de pe sofaua mare şi lungă.

– Obsedat sexual! Of!

Dar era un „of” destul de tolerant.

– Tocmai mi-a trecut prin minte, am spus, că dacă tot nu pot beneficia de Albert şi tot n-avem nimic altceva de făcut…

– Robin, Robin…, a clătinat ea din cap.

Însă surâdea. Şi-a umezit buzele şi a căzut pe gânduri. După aceea a zis:

– Ia fii atent aici. Du-te şi adu din foaier geanta cea mai mică. Am un cadou pentru tine şi dup-aia mai vedem.

Din geantă a fost scoasă o cutie învelită în hârtie argintie, în care se afla un evantai de rugăciune Heechee. Bineînţeles în realitate nu era Heechee; nu avea mărimea corespunzătoare. Era unul dintre cele pe care Essie le crease pentru uzul ei personal.

– Îţi aminteşti de Morţi şi de Viaţa De Apoi? a rostit ea. Software-uri Heechee foarte bune, pe care am decis să le fur. Aşa că am convertit pentru tine vechiul program de recuperare a datelor. În clipa asta ţii în mână garantatul şi *realul* Albert Einstein.

Am răsucit evantaiul în mâini.

– *Realul* Albert Einstein?

– Of, Robin, cât de literal poţi să fii! Nu *real*-real. Nu pot învia morţii, mai ales pe cei decedaţi de-atâta timp. Dar real ca personalitate, memorii, gânduri – oricum, destul de aproape de cel real. Am programat căutarea absolut tuturor datelor asociate lui Einstein. Cărţi. Articole. Corespondenţă. Biografii. Interviuri. Fotografii. Totul. Până şi fragmente neclare din filme vechi, ceea ce voi numeaţi „jurnale de actualităţi”, cu vaporul care soseşte în New York în anul 1932 d.Hr., realizate de Pathe News. Totul a fost introdus aici, iar acum, când vorbeşti cu Albert Einstein, Albert Einstein este cel care-ţi răspunde!

S-a aplecat şi m-a sărutat pe creştetul capului.

– Desigur, s-a lăudat, am adăugat şi câteva trăsături pe care adevăratul Albert Einstein nu le-a avut niciodată. Capacitatea de

pilotare completă a navelor Heechee. Actualizarea ştiinţifică şi tehnologică, începând cu anul 1955 d.Hr., când a răposat adevăratul Einstein. Chiar şi nişte funcţii mai simple din programele bucătar, secretară, avocat şi medic. N-am avut loc şi pentru Sigfrid von Psiho, s-a scuzat ea, dar nu mai ai nevoie de şedinţe de psihanaliză, aşa-i? Cu excepţia unei nejustificate lacune de memorie.

M-a privit cu o expresie pe care învăţasem s-o recunosc în ultimele două decenii. M-am întins şi am tras-o spre mine.

– Bine, Essie, haide-acum.

S-a instalat în poala mea şi a întrebat inocent:

– Unde, Robin? Tot despre sex vorbeşti?

– Haide!

– Ah… Nu-i nimic, sigur că da. Eu ţi-am dat deja cadoul de argint.

– Ce – programul?

Era adevărat că-l ambalase în hârtie argintie… Înţelegerea mi-a explodat în minte.

– Dumnezeule! Am uitat de nunta noastră de argint! Când…

Gândind rapid, am izbutit să opresc formularea întrebării.

– Când a fost? a terminat-o ea pentru mine. Păi, este chiar în momentul ăsta. Încă este. Este azi, Robin. Felicitări şi la mulţi ani, scumpule!

Am sărutat-o, recunosc şi în tentativa de a trage de timp, iar ea mi-a răspuns sărutării, în mod serios. Simţindu-mă ca un mizerabil, am rostit:

– Essie, iubita mea, iartă-mă. Îţi promit că după ce ne-ntoarcem o să capeţi de la mine un cadou care o să te lase cu gura căscată.

Ea însă şi-a apăsat nasul de buzele mele pentru a mă opri din vorbit.

– Nu trebuie să-mi promiţi, scumpul meu, a vorbit cam de la nivelul mărului lui Adam, fiindcă mi-ai dăruit o sumedenie de cadouri în fiecare zi de douăzeci şi cinci de ani încoace. Ca să nu mai pun la socoteală cei doi ani în care doar ne-am hârjonit. Bineînţeles, a adăugat şi a ridicat capul ca să mă privească în ochi, suntem singuri în clipa asta, numai tu, eu şi patul din camera de alături, şi vom mai fi aşa câteva ore. Aşa că dacă doreşti realmente să mă laşi cu gura căscată prin cadoul tău, aş fi încântată să-l accept. Întâmplător ştiu că ai ceva pentru mine. Ba chiar exact pentru mărimea mea.

Faptul că n-am vrut nici un mic dejun a cuplat pe alertă maximă toate sistemele pe care Essie le trecuse în standby, dar i-am explicat că doream să mă joc cu noua mea jucărie. Asta era adevărat. În acelaşi timp era adevărat şi faptul că oricum nu întotdeauna mănânc micul dejun, iar acele două adevăruri au trimis-o pe Essie fără mine spre sala de mese, însă adevărul final, că intestinul meu nu se simţea chiar atât de bine, a fost cel care a contat.

Aşa că l-am conectat pe noul Albert la procesor, a urmat o scurtă licărire trandafirie şi iată-l, zâmbindu-mi.

– Salut, Robin, a rostit el, şi la mulţi ani!

– Asta a fost ieri, am spus uşor dezamăgit.

Nu mă aşteptasem să-l prind pe noul Albert cu erori prosteşti.

El şi-a frecat coada pipei peste nas, sclipind din ochi pe sub sprâncenele albe şi stufoase.

– Potrivit fusului orar din Hawaii, a zis, este… dă-mi voie să verific – s-a prefăcut că s-ar fi uitat la un ceas digital de la mână care se desluşea anacronic de sub mâneca destrămată a bluzei de pijama – ora douăzeci şi trei şi patruzeci şi două de minute, Robin, aşadar a douăzeci şi cincea aniversare a căsătoriei voastre expiră abia peste vreo douăzeci de minute.

S-a aplecat în faţă şi şi-a scărpinat glezna.

– Am multe caracteristici noi, a anunţat el mândru, inclusiv rulare permanentă şi completă şi circuite de localizare, ce operează indiferent dacă sunt sau nu în modul afişare. Să ştii că soţia ta este chiar pricepută la chestia asta.

Bineînţeles ştiu prea bine că Albert Einstein nu-i decât un program de calculator, dar în acelaşi timp era ca şi cum aş fi salutat un prieten vechi.

– Şi tu arăţi foarte bine, l-am complimentat. Nu ştiu însă dacă ar trebui să porţi un ceas digital. Nu cred c-ai avut aşa ceva înainte să fi murit, fiindcă ele nu existau.

A părut niţel îmbufnat, însă m-a complimentat la rândul său:

– Deţii o excelentă cunoaştere a istoriei tehnologiei, Robin. Cu toate acestea, deşi *sunt* Albert Einstein, pe cât de aproape pot să fiu de cel autentic, nu sunt limitat la capacităţile adevăratului Albert Einstein. Doamna Broadhead a inclus în programul meu toate înregistrările Heechee cunoscute, de exemplu, iar originalul meu în carne şi oase nici măcar nu ştia de existenţa Heecheelor. În plus, mi-am subsumat programele celor mai

mulţi dintre colegii noştri, ca şi circuite de căutare de date care în clipa de faţă sunt angajate în încercarea de a stabili conexiunea cu reţeaua multibit. În privinţa asta, Robin, a continuat pe un ton de scuză, nu am avut succes, dar m-am cuplat la circuitele militare locale. Lansarea voastră din Lagos, Nigeria, este confirmată pentru mâine la amiază, iar aparatul de zbor vă va fi returnat la timp pentru a prinde legătura.

S-a încruntat.

– S-a-ntâmplat ceva?

Nu-l ascultasem pe Albert, ci mai degrabă îl privisem cu atenţie. Essie făcuse o treabă remarcabilă. Dispăruseră complet acele mici neconcordanţe, când el începea o frază cu o pipă în mână şi o sfârşea gesticulând cu o cretă.

– Chiar că pari mai real…

– Mulţumesc, a răspuns şi şi-a dat niţel aere, trăgând un sertar al biroului ca să scoată un chibrit cu care să-şi aprindă pipa. (Pe vremuri, chibritul i s-ar fi materializat pur şi simplu între degete.) Poate că vrei să ştii mai multe despre nava ta?

Am tresărit brusc.

– Ceva progrese de când am aterizat?

– Dacă au fost, s-a scuzat el, nu le-aş şti, pentru că, aşa cum am menţionat, n-am putut stabili contact cu reţeaua. Am însă o copie a certificatului de autorizare din partea Corporaţiei Porţii. Este clasificată ca o Doisprezece – adică poate să transporte doisprezece pasageri dacă este echipată pentru o explorare simplă…

– Ştiu ce ar fi o Doisprezece.

– Cu certitudine. În tot cazul, a fost echipată pentru patru pasageri, deşi mai poate primi alţi doi. A avut loc un zbor de testare până la Poarta Doi şi retur şi a avut performanţe optime pe tot parcursul. Bună dimineaţa, doamnă Broadhead!

Am privit peste umăr; Essie terminase micul dejun şi ni se alăturase. S-a aplecat peste mine pentru a-şi studia creaţia cu mai multă atenţie.

– Bun program, s-a complimentat ea, apoi a urmat: Albert, de unde ai deprins obiceiul ăsta cu scobitul în nas?

Albert şi-a scos un deget dintr-o nară, cu un aer de scuză.

– Din scrisori nepublicate, Enrico Fermi către o rudă din Italia; este autentic, vă asigur. Există alte întrebări? Nu? Atunci, Robin şi doamnă Broadhead, a încheiat el, vă sugerez să împachetaţi, deoarece tocmai am fost informat prin legătura

poliţiei că avionul v-a aterizat şi i se face plinul cu combustibil. Puteţi decola în două ore.

Şi aşa era, şi aşa am făcut, destul de fericiţi… sau aproape fericiţi. Ultimele minute, mai puţin fericiţi. Tocmai suiam în avion când din spatele terminalului pentru pasageri s-a auzit un zgomot şi ne-am răsucit să ne uităm.

– Pare un foc de armă, a rostit Essie gânditor. Şi chestiile alea mari din parcare, le vezi cum împing automobilele în lături? Una tocmai a rupt un hidrant şi apa ţâşneşte în toate părţile. Pot să fie ceea ce cred eu că sunt?

Am împins-o în avion.

– Pot să fie, i-am spus, dacă crezi că sunt tancuri militare. Să plecăm dracu' de-aici!

Am plecat. Nici o problemă. Nu pentru noi, cel puţin, chiar dacă Albert, care asculta pe reţeaua multibit care fusese redeschisă, ne-a anunţat că temerile cele mai mari ale lui *teniente* se materializaseră şi că începuse într-adevăr o revoluţie. Nu pentru noi, în clipa aceea, cel puţin, deşi altundeva în universul cel vast se petreceau alte lucruri care aveau să ne ridice nişte probleme foarte mari şi altele foarte dureroase, şi nişte probleme care erau şi foarte mari, şi foarte dureroase.

15
Înapoi din discontinuitatea Schwarzschild

Când s-a deşteptat, Gelle-Klara Moynlin nu era moartă, aşa cum se aşteptase în mod clar. Se afla într-o navă Heechee de explorare. După cum arăta, era o Cinci blindată, dar nu cea în care fusese în ultimele clipe pe care şi le aducea aminte.

Îşi reamintea haosul, spaima, durerea şi teroarea. Şi le reamintea foarte bine. Nu îşi amintea bărbatul zvelt, oacheş şi încruntat care purta un suspensor şi o eşarfă şi nimic altceva. Nu îşi amintea nici blonda tânără şi necunoscută care plângea de se omora. În ultima amintire a Klarei existaseră oameni care plângeau, da, oh, da! Şi care zbierau, înjurau şi-şi udau lenjeria intimă, fiindcă erau prinşi în interiorul barierei Schwarzschild a unei găuri negre.

Însă oamenii aceia nu erau oamenii aceştia. Tânăra blondă se aplecase peste ea, grijuliu.

– Eşti bine, scumpo? Ai trecut prin nişte momente rele de tot.

Afirmaţia aceea nu conţinea noutăţi pentru Klara. Ea ştia cât de rele fuseseră momentele.

– S-a trezit! a strigat fata peste umăr.

Bărbatul s-a apropiat în salturi şi a împins-o pe blondă într-o parte. N-a pierdut vremea cu întrebări despre starea Klarei.

– Numele! Numărul orbitei şi al misiunii – repede!

Când i le-a spus, el n-a încuviinţat. A dispărut pur şi simplu şi a reapărut fata blondă.

– Mă numesc Dolly, a spus ea. Îmi pare rău c-arăt în halu-ăsta, totuşi, sincer vorbind, eram speriată de moarte. Tu te simţi bine? Erai varză rău de tot şi n-avem cine ştie ce program medical aici.

Klara s-a sculat în capul oaselor şi a descoperit că, da, era varză, aşa era. O durea absolut totul, începând cu capul, care părea să se fi izbit de ceva. A privit în jur. Până atunci nu mai fusese într-o navă atât de ticsită cu instrumente şi jucărioare şi nici într-o navă care să miroasă atât de plăcut a mâncare gătită.

– Auzi – unde sunt? a întrebat.

– În nava lui, a arătat fata. Pe el îl cheamă Wan. Călătoreşte şi cercetează găurile negre.

Dolly a părut ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească din nou în plâns, dar şi-a frecat nasul şi a urmat:

– Şi, îmi pare rău, scumpo, dar toţi ceilalţi cu care erai au

murit. Tu ai fost singura supravieţuitoare.

Klara a simţit că i se oprise respiraţia.

– Toţi? Şi Robin?

– Nu le cunosc numele, s-a scuzat fata.

Şi n-a fost surprinsă când musafira ei neaşteptată şi-a întors faţa tumefiată şi a început să plângă. Din partea opusă a cabinei, Wan a mârâit nervos spre cele două femei. Era adâncit în propriile griji. Nu ştia ce comoară recuperase sau în ce măsură avea comoara aceea să-mi complice viaţa.

Pentru că este destul de adevărat că m-am însurat cu scumpa mea soţie Essie, în urma ricoşeului cauzat de pierderea Klarei Moynlin. Cel puţin purtat de talazul ascendent al sentimentelor ce au urmat după ce m-am lepădat de vinovăţia, sau oricum de majoritatea vinovăţiei, pe care o simţeam pentru pierderea Klarei.

Când am aflat în cele din urmă că ea trăia, a fost un şoc. Dar, Dumnezeule, nimic – *nimic* – nu s-a comparat cu şocul Klarei! Chiar şi acum şi în aceste circumstanţe îmi este imposibil să nu simt ceea ce pot numi doar, destul de nepotrivit, o durere fizică de câte ori mă gândesc la ce a simţit cândva iubita mea Klara când s-a trezit readusă dintre morţi. Nu simt asta numai din cauza identităţii ei sau a identităţii ei în raport cu mine. Ea merita compasiunea oricui. Prinsă în capcană, îngrozită, în suferinţă, convinsă că va muri… şi apoi salvată în mod miraculos peste o clipă. Dumnezeule, fie-ţi milă de sărmana femeie! Dumnezeu ştie că mie îmi era şi situaţia nu s-a îmbunătăţit rapid pentru ea. A fost inconştientă jumătate de timp, deoarece corpul ei suferise lovituri teribile. Când era trează, nu era întotdeauna sigură că era trează. Furnicăturile pe care le simţea, valurile de căldură şi bâzâiturile din urechi o anunţau că fusese injectată cu o mulţime de calmante. Chiar şi aşa avea dureri îngrozitoare. Nu doar în corp. Iar când era trează, ar fi putut foarte bine să halucineze, din câte îşi putea da seama, deoarece psihopatul Wan şi demoralizata Dolly nu erau personaje atât de stabile încât să-i poată asigura echilibrul necesar. Când le punea întrebări, căpăta răspunsuri stranii. Când l-a văzut pe Wan vorbind cu o maşină şi a întrebat-o pe Dolly ce făcea, n-a putut înţelege mare lucru din răspunsul ei.

– Ah, ăia-s Morţii. El i-a programat cu toate înregistrările misiunilor şi-acum îi întreabă despre tine.

Dar ce putea să însemne asta pentru cineva care nu auzise niciodată despre Morţi? Şi ce a putut Klara simţi când un glas subţire, nesigur, a început să vorbească din difuzoare?

– … nu, Wan, în misiunea aceea n-a existat nimeni cu numele Schmitz. În nici una dintre nave. Vezi tu, au fost două nave care au plecat împreună şi…

– Nu-mi pasă câte nave au plecat împreună!

Glasul s-a oprit. Apoi, şovăitor:

– Wan?

– Bineînţeles că-s Wan! Cine altul pot fi?

– Ăăă… Păi, nu, acolo nu-i nimeni care să se potrivească cu descrierea tatălui tău. Pe cine ai zis că ai salvat?

– Zice c-ar chema-o Gelle-Klara Moynlin. Femelă. N-arată cine ştie ce. Are-n jur de patruzeci de ani, a spus Wan fără măcar s-o privească pentru a vedea cât de mult se înşela; Klara s-a încordat şi după aceea s-a gândit că cele prin care trecuse o făcuseră fără îndoială să arate mai în vârstă decât era.

– Moynlin, a şoptit glasul. Moynlin… Gelle-Klara, da, ea a fost în misiunea aceea. Totuşi cred că vârsta este greşită.

Klara a încuviinţat scurt, ceea ce i-a repornit pulsaţiile din tâmple, după care glasul a adăugat:

– Ia să vedem… da, numele corespunde. Însă ea s-a născut cu şaizeci şi trei de ani în urmă.

Nu o întâlnisem pe Gelle-Klara Moynlin înainte de accidentul ei cu gaura neagră. Pe vremea aceea Robin nu-şi putea permite un sistem de recuperare a datelor atât de sofisticat ca mine. Dar de-a lungul anilor auzisem destule despre ea din partea lui Robin. Cel mai mult auzisem cât de vinovat se simţea el din cauza morţii femeii. Ei doi, alături de alţii, plecaseră într-o misiune ştiinţifică pentru Corporaţia Porţii ca să investigheze o gaură neagră; majoritatea navelor lor rămăseseră prinse în capcană; Robin izbutise să se elibereze.

Desigur nu exista nici un motiv logic pentru a se simţi vinovat. În plus, Gelle-Klara Moynlin, deşi o femelă umană normal de competentă, nu era neînlocuibilă din nici un punct de vedere – de fapt, Robin a înlocuit-o destul de rapid cu o succesiune de alte femele, legându-se finalmente pe termen lung de S.Ya. Lavorovna, nu numai o femelă umană competentă, ci şi cea care mă proiectase pe mine. Deşi am fost bine programat în privinţa impulsurilor şi motivaţiilor umane, există părţi din comportamentul uman pe care nu le voi înţelege niciodată.

Pulsaţiile şi-au sporit tempoul şi violenţa. Klara probabil că gemuse, fiindcă fata, Dolly, l-a strigat pe Wan, după care s-a aplecat din nou deasupra ei.

– N-o să păţeşti nimic, i-a zis, dar o să-i cer Henriettei să-ţi mai facă o injecţie ca s-adormi, OK? Când o să te trezeşti, o să te simţi mai bine.

Klara a privit-o fără să priceapă, apoi a închis ochii. Cu şaizeci şi trei de ani în urmă!

Câte şocuri poate suporta un om fără să cedeze? Klara nu ceda foarte uşor; era prospector al Porţii, fusese în patru misiuni, toate dure, oricare dintre ele suficientă ca să dea coşmaruri oricui. Însă capul îi bubuia furios, în timp ce se străduia să gândească. Dilatarea timpului? Aşa se numea ceea ce se întâmpla în interiorul unei găuri negre? Să fi fost posibil ca în lumea reală să fi trecut douăzeci sau treizeci de ani, în vreme ce ea se rotise în jurul celui mai adânc puţ gravitaţional din univers?

— Ce-ai zice, i-a propus Dolly optimistă, să-ţi aduc ceva să mănânci?

Klara a clătinat din cap. Wan, care-şi muşca buza cu un aer îmbufnat, a ridicat capul şi a strigat:

– Ce tâmpită eşti să-i oferi de mâncare! Dă-i ceva de băut.

Nu era genul de individ căruia ai fi dorit să-i faci plăcere, nici chiar fiind de acord cu el când avea dreptate, dar ideea fusese prea bună ca s-o lase să treacă neobservată. I-a îngăduit lui Dolly să-i aducă ceva ce părea a fi whisky sec; a făcut-o să se înece şi să tuşească, totuşi a încălzit-o.

– Scumpo, a rostit Dolly ezitant, vreunul dintre ăia… ştii tu, cei care au murit, îţi era prieten apropiat?

Nu exista nici un motiv pentru care Klara să nege.

– Îmi era destul de apropiat. Vreau să spun că ne iubeam, aşa cred. Însă ne-am certat şi ne-am despărţit, după aceea am început să ieşim iarăşi împreună şi dup-aia… Robin se găsea într-o navă, iar eu în cealaltă…

– Robbie?

– Nu. Robin. Robin Broadhead. În realitate îl chema Robinette, dar era cam sensibil în privinţa numelui… Ce s-a-ntâmplat?

– Robin *Broadhead!* Oh, Dumnezeule, da, a rostit Dolly părând uluită şi impresionată. Milionarul!

Iar Wan a întors capul, după care a venit lângă ea.

– Robin Broadhead, sigur că da, îl cunosc bine, s-a lăudat el.

Gura Klarei s-a uscat brusc.

– Îl cunoşti?

– Sigur că da. Evident! Îl cunosc de mulţi ani. Da, sigur că da, a urmat el amintindu-şi, auzisem cum a scăpat din gaura neagră cu ani în urmă. Ce interesant că şi tu ai fost acolo. Ştii, noi suntem parteneri de afaceri. Primesc de la el şi de la afacerile lui aproape două şeptimi din venitul meu actual, inclusiv drepturile pe care mi le plătesc companiile soţiei lui.

– Soţia lui? a şoptit Klara.

– N-auzi bine? Aşa am zis, da, soţia lui!

Iar Dolly, redevenită brusc blândă, a zis:

– Am văzut-o şi eu din când în când la PV. Atunci când au desemnat-o printre cele mai bine îmbrăcate zece femei, sau când a câştigat Premiul Nobel. E frumoasă foc. Scumpo? Mai vrei să bei niţel?

Klara a încuviinţat, declanşând din nou pulsaţiile din cap, dar s-a adunat suficient ca să spună:

– Da, te rog. Mai vreau, poate chiar mai multicel.

Timp de aproape două zile Wan a optat să fie binevoitor cu fosta prietenă a partenerului său de afaceri. Dolly a fost blândă şi a încercat să fie de ajutor. În fişierul lor PV limitat nu exista nici o imagine a lui S.Ya., dar Dolly şi-a scos păpuşile pentru a-i arăta măcar cum arăta o caricatură a Essiei, iar când Wan, plictisindu-se, i-a cerut să le prezinte o scenetă de-a ei, a izbutit să-l amâne. Klara a descoperit că dispunea de timp suficient ca să gândească. Ameţită şi învineţită cum era, putea totuşi să facă în minte nişte calcule aritmetice simple.

Pierduse mai bine de treizeci de ani din viaţă.

Nu, nu-i pierduse din viaţa *ei,* ci din vieţile tuturor. Pentru ea nu trecuse decât o zi sau două din clipa în care intrase în singularitatea goală. Dosurile palmelor îi erau zgâriate şi acoperite de vânătăi, dar pe ele nu exista nici măcar o pată maronie de bătrâneţe. Vocea îi era răguşită de durere şi oboseală, însă nu era a unei bătrâne. Ea nu era o bătrână. Era Gelle-Klara Moynlin, treizeci şi ceva de ani, căreia i se întâmplase ceva teribil.

Când s-a deşteptat a doua zi, junghiurile mai acute şi durerile localizate au anunţat-o că nu mai primea analgezice. Căpitanul cu chip posac era aplecat deasupra ei.

– Deschide ochii! s-a răstit el. Cred c-acum eşti destul de bine

ca să lucrezi pentru biletul de transport.

Ce mai fiinţă iritantă! Totuşi Klara era în viaţă, se părea că avea să se înzdrăvenească şi trebuia să dovedească recunoştinţă.

– Mi se pare rezonabil, a răspuns ea ridicându-se în capul oaselor.

– Rezonabil? Ha! Nu tu decizi ce-i rezonabil aici; eu decid ce-i rezonabil, a explicat Wan. În nava mea, tu ai un singur drept. Ai dreptul să fii salvată şi eu te-am salvat; acum toate celelalte drepturi sunt ale mele. Mai ales pentru că din cauza ta trebuie să ne-ntoarcem la Poartă.

– Scumpule, a încercat Dolly să intervină, nu-i chiar aşa. Este destulă mâncare…

– Nu-i genul de mâncare pe care-o vreau eu, şi fleanca! Aşa că tu, Klara, trebuie să te-achiţi faţă de mine pentru deranjul ăsta.

A întins braţul în spate. În mod firesc, Dolly i-a înţeles gestul; a apropiat de degetele lui o farfurie cu fursecuri cu ciocolată proaspete, iar el a luat unul şi a început să-l mănânce.

Ce individ respingător! Klara şi-a îndepărtat părul din ochi şi l-a privit cu răceală.

– Cum mă achit? Aşa cum se achită ea?

– Evident c-aşa cum se-achită ea, a spus Wan mestecând, ajutând-o prin navă, dar şi… Oh! Ho! Ha-ha, asta-i caraghios! a icnit el împroşcând-o pe Klara cu firimituri de ciocolată în timp ce râdea. Credeai că mă refeream în pat! Ce proastă eşti, eu nu copulez cu femei urâte şi bătrâne.

Klara şi-a îndepărtat firimiturile de pe faţă, în vreme ce el a întins mâna după alt fursec.

– Nu, a urmat Wan serios, este ceva mai important decât asta. Vreau să ştiu totul despre găurile negre.

Ea i-a răspuns, străduindu-se să fie conciliatoare:

– Totul s-a întâmplat foarte repede. Mare lucru nu-ţi pot spune.

– Spune ce poţi, atunci! Şi fii atentă, să nu-ncerci să minţi!

Dumnezeule, s-a gândit Klara, la câte din astea trebuie să rezist? Iar „astea” însemnau mai mult decât ostilul Wan; se refereau la toată viaţa ei reluată şi complet dezorientată.

Pentru „câte”, răspunsul s-a dovedit a fi unsprezece zile. Timp destul pentru ca vânătăile cele mai urâte de pe braţe şi trup să i se decoloreze, timp destul pentru ca să ajungă s-o cunoască pe

Dolly Walthers şi s-o compătimească, să-l cunoască pe Wan şi să-l dispreţuiască. N-a fost timp destul pentru a stabili ce să facă cu viaţa ei.

Însă viaţa n-a aşteptat-o să fie pregătită. Pregătită sau nu, nava lui Wan a andocat la Poartă. Era din nou acolo.

Mirosurile Porţii erau diferite. Nivelul sonor era diferit, mult mai puternic. Oamenii erau *radical* diferiţi. Printre ei nu părea să existe nici măcar o fiinţă pe care Klara s-o recunoască de la ultima ei vizită aici – treizeci de ani, sau nu mult peste treizeci de zile, în funcţie de ceasul celui după care socoteai. De asemenea, mulţi dintre ei purtau uniforme.

Acesta era un detaliu nou pentru Klara, şi deloc plăcut. În „trecut” – oricât de subiectiv recent ar fi fost trecutul respectiv –, vedeai poate una sau două uniforme pe zi, în general membri din echipajele crucişătoarelor celor patru puteri care asigurau paza, aflaţi în permisie. În tot cazul nu-l vedeai niciodată pe vreunul purtând vreo armă. Lucrul acesta nu mai era valabil. Ei erau peste tot şi erau înarmaţi.

Chestionările se schimbaseră împreună cu toate celelalte. Fuseseră dintotdeauna o pacoste. Reveneai în Poartă murdar, epuizat şi încă speriat, fiindcă până-n ultimul minut nu fuseseşi sigur că vei reuşi, apoi Corporaţia Porţii te punea la masă cu evaluatorii, cu compilatorii de date şi contabilii. Ce anume, exact, găsiseşi? Ce fusese nou? Ce meritase? Echipele de chestionare erau însărcinate să ofere răspunsuri la întrebările de felul acela, iar modul în care punctau o expediţie reprezenta marea diferenţă dintre eşecul abject şi – o dată la cine ştie cât timp – bogăţia mai presus de visuri. Un prospector al Porţii avea nevoie de abilităţi pur şi simplu pentru a supravieţui, odată ce se închisese într-o navă din acelea imprevizibile şi se lansase în Smintita Călătorie Misterioasă şi Miraculoasă. Dar pentru a prospera, îi trebuia ceva mai mult decât abilităţi. Îi trebuia un raport favorabil din partea echipei de chestionare.

Chestionarea fusese dintotdeauna dezagreabilă, însă acum era şi mai neplăcută. Nu mai exista o singură echipă de chestionare a Corporaţiei Porţii, ci patru, câte una din partea fiecărei puteri protectoare. Procesul de chestionare fusese mutat în fostul club de noapte şi cazinou principal al asteroidului, Blue Hell, şi existau patru odăiţe separate, fiecare cu un drapel pe uşă. Brazilienii au luat-o pe Dolly. Republica Populară Chineză l-a înhăţat pe Wan. Poliţistul militar american a apucat-o pe Klara

de braţ, iar când locotenentul poliţiei militare din faţa cubiculumului sovietic s-a încruntat şi şi-a mângâiat patul Kalaşnikovului, americanul i-a ripostat printr-o grimasă, ducând mâna la Colt.

De fapt nu conta absolut deloc, deoarece imediat ce Klara a terminat cu americanii a fost preluată de brazilieni, iar când eşti invitată undeva de un soldat tânăr cu pistol la subsuoară, contează prea puţin dacă arma este Colt sau Paz.

Între brazilieni şi chinezi, Klara şi-a încrucişat drumul cu Wan, asudat şi indignat, trecând de la chinezi la ruşi, şi a înţeles că exista ceva pentru care să fie recunoscătoare. Cei care interogau erau grosolani, aroganţi şi răutăcioşi cu ea, totuşi se părea că se comportau încă şi mai rău cu Wan. Din motive pe care nu le cunoştea, chestionările lui durau de două ori mai mult decât ale ei. Care erau deja foarte lungi. Pe rând, fiecare echipă i-a atras atenţia Klarei că trebuia să fi fost moartă; contul ei bancar intrase de mult în posesia Corporaţiei Porţii; nu exista nici o remuneraţie pentru călătoria împreună cu Juan Henriquette Santos-Schmitz, întrucât nu fusese o misiune oficial autorizată a Porţii; cât despre retribuţia care s-ar fi putut să i se fi cuvenit pentru călătoria până la gaura neagră, ei bine, ea nu revenise în nava în care plecase, nu? Le solicitase americanilor măcar o bonificaţie ştiinţifică – ce altă persoană mai fusese în interiorul unei găuri negre? Îi spuseseră că problema va fi analizată. Brazilienii o înştiinţaseră că se va negocia între cele patru puteri. Chinezii o informaseră că totul depindea de interpretarea recompenselor acordate lui Robinette Broadhead, iar ruşii nu fuseseră deloc interesaţi de subiectul respectiv, fiindcă doreau să ştie doar dacă Wan dovedise tendinţe teroriste.

Chestionarea a durat o vecie, după care a urmat o vizită medicală ce a durat aproape la fel de mult. Programele de diagnoză nu mai întâlniseră până atunci o fiinţă umană vie care să fi fost expusă forţelor de smulgere din spatele unei bariere Schwarzschild şi nu voiau să-i dea drumul până nu examinau fiecare oscior şi ligament şi până nu-i prelevau mostre din toate fluidele pe care le avea. După aceea au trimis-o la secţiunea contabilitate, pentru extrasul de cont. Era o foaie de hârtie pe care scria numai atât:

MOYNLIN, Gelle-Klara

Cont curent: 0
Creditări datorate: neevaluate deocamdată

În afara biroului de contabilitate aştepta Dolly Walthers, care arăta irascibilă şi plictisită.

– Cum merge, scumpo? a întrebat-o.

Klara s-a strâmbat.

– Ah, păcat. Wan e tot înăuntru, a explicat Dolly, fiindcă îl interoghează la nesfârşit. Eu stau aici de câteva ore. Ce-o să faci acum?

– Nu ştiu exact, a răspuns Klara lent, gândindu-se la opţiunile foarte limitate de care dispui în Poartă când nu ai nici un ban.

– Da. La fel şi eu, a suspinat Dolly. Cu Wan nu poţi să ştii niciodată. El nu poate sta prea mult în acelaşi loc, pentru că începe să i se pună întrebări despre unele chestii pe care le are în navă şi nu cred c-a făcut rost de toate în mod legal. A înghiţit un nod şi a adăugat repede: Fii atentă că vine!

Spre surprinderea Klarei, când Wan a ridicat ochii de pe foile pe care le studia i-a zâmbit cu toată faţa.

– Ah, a rostit el, draga mea Gelle-Klara, tocmai studiam cazul tău. Cred că-i într-adevăr foarte promiţător.

Promiţător! L-a fulgerat din ochi cu neplăcere considerabilă.

– Dacă te referi la faptul că probabil voi fi expulzată în spaţiu în următoarele patruzeci şi opt de ore pentru neplata taxelor, asta nu mi se pare promiţător.

El s-a încruntat, apoi a luat-o ca pe o glumă.

– Ha-ha, asta-i foarte hazliu. Deoarece nu eşti obişnuită cu gestionarea sumelor mari, dă-mi voie să-ţi recomand un bancher pe care-l consider foarte util…

– Termină, Wan. Nu-i amuzant.

– Bineînţeles că nu-i amuzant! S-a încruntat aşa cum făcea de obicei în navă, după care expresia i s-a destins în incredulitate: Nu se poate… E posibil… Nu ţi-au spus despre reclamaţia ta?

– Ce reclamaţie?

– Împotriva lui Robinette Broadhead. Avocatul meu zice că te-ai putea alege cu cincizeci la sută din activele lui.

– Rahat, Wan, a rostit ea nervoasă.

– Nu-i nici un rahat! Am un program legal excelent! Este doctrina viţelul urmează vaca, dacă-nţelegi. Tu ar fi trebuit să fi avut cotă-parte integrală din beneficiile supravieţuitorilor din ultima lui misiune; acum ar trebui să ai cotă-parte egală din aia,

plus tot ce i-a mai adăugat Broadhead, pentru că a provenit din capitalul iniţial.

– Dar… Dar… oh, asta-i o prostie, s-a răstit ea. N-o să-l dau în judecată.

– Ba bine că nu! Ce altceva? Cum altfel ai putea căpăta ceea ce-i al tău? Gelle-Klara, eu dau în judecată şi două sute de oameni într-un an. Şi-i vorba într-adevăr de o sumă foarte mare. Ştii care-i averea netă a lui Broadhead? Mult, mult mai mare chiar decât a mea!

Apoi, cu vesela bunăvoinţă fraternă a unui bogătaş către altul:

– Normal că s-ar putea să existe unele inconveniente pentru tine până se va da verdictul. Dă-mi voie să-ţi transfer în cont un mic împrumut… o clipă…

A introdus datele necesare pe extrasul lui de cont.

– Asta a fost, gata. Mult noroc!

Cam asta se petrecea cu iubirea mea pierdută, Gelle-Klara Moynlin, mai pierdută ca niciodată după ce fusese găsită. Ea cunoscuse Poarta destul de bine. Dar Poarta pe care o cunoscuse dispăruse. Viaţa ei sărise peste o perioadă şi tot ce ştia sau la care ţinea ori care o interesa suferise schimbările unei treimi de secol, în vreme ce ea, ca o prinţesă vrăjită dintr-un codru des, petrecuse timpul dormind. „Mult noroc”, spusese Wan, însă ce mai reprezenta norocul pentru frumoasa adormită al cărei prinţ se însurase cu alta? „Un mic împrumut”, spusese Wan şi exact asta fusese. Zece mii de dolari. Suficient cât să-şi plătească taxele pentru câteva zile… şi apoi?

Exista, şi-a spus Klara, curiozitatea de a afla unele dintre lucrurile pentru care muriseră oameni ca ea. De aceea, după ce şi-a găsit o cameră şi a mâncat ceva, s-a îndreptat către bibliotecă. Aceasta nu mai conţinea casete cu benzi magnetice. În prezent totul se stoca pe un fel de evantaie de rugăciune Heechee de a doua generaţie (evantaie de rugăciune! deci asta erau!) şi a trebuit să plătească un asistent care s-o înveţe cum să le utilizeze. („Servicii bibliotecă @ 125 $/oră, 62,50 $”, scria pe chitanţa ei.) Oare merita?

Spre surprinderea nemulţumită a Klarei, nu prea merita. Căpătase răspunsuri la foarte multe întrebări. Dar, ciudat, aflarea lor îi adusese extrem de puţină satisfacţie.

Pe când Klara fusese un prospector al Porţii, răspunsurile la întrebări constituiau literalmente chestiuni de viaţă şi moarte.

Ce însemnau simbolurile de pe panourile de comandă din navele Heechee? Care setări aduceau moartea? Care aduceau recompensele? Acum avea răspunsurile aici, nu pe toate, poate – încă nu existau destule indicii pentru uriaşa şi cutremurătoarea întrebare „Cine erau Heechee?”. Erau totuşi mii şi mii de răspunsuri, ba chiar şi răspunsuri la întrebări despre care nimeni nu ştiuse destule ca să le poată pune cu treizeci de ani în urmă.

Însă răspunsurile i-au oferit puţină plăcere. Întrebările îşi pierd caracterul de stringenţă atunci când ştii că răspunsurile se află la sfârşitul cărţii.

Singura clasă de întrebări ale cărei răspunsuri o interesau se referea, ştiu, la mine.

Robinette Broadhead? Sigur că da. Existau o sumedenie de date despre el. Da, era căsătorit. Da, era încă viu, ba chiar şi sănătos. De neiertat, el prezenta toate dovezile unui bărbat fericit. Aproape la fel de rău, era *bătrân.* Nu era veştejit sau decrepit, sigur că nu, scalpul continua să-i aibă tot părul şi faţa nu avea nici o cută, dar asta nu era decât Medicala Integrală Plus, infailibilul furnizor de sănătate şi tinereţe pentru cei care şi-l puteau permite. În mod evident, Robinette Broadhead îşi putea permite orice. Cu toate acestea el îmbătrânise. În imaginea PV, Klara vedea o masivitate a gâtului şi un surâs sigur pe sine ce nu făcuseră parte din bărbatul înspăimântat şi confuz care-i spărsese dintele şi care jurase s-o iubească mereu. Aşa că acum Klara căpătase o estimare cantitativă pentru încă un termen: „mereu”. Însemna o perioadă substanţial mai mică de treizeci de ani.

După ce s-a deprimat suficient în bibliotecă, Klara a colindat prin Poartă pentru a vedea schimbările petrecute. Asteroidul devenise mai impresionant şi mai civilizat. În prezent, în Poartă existau multe afaceri comerciale. Un supermarket, o franciză de fast-food, un stereoteatru, un club de fitness, pensiuni noi şi elegante pentru turişti, magazine scânteietoare de suvenire. În Poartă se puteau face acum destule. Dar nu şi de către Klara. Singurul lucru care-i atrăgea interesul, în mod real, era cazinoul din fus, înlocuitorul vechiului Blue Hell; însă nu-şi putea îngădui asemenea luxuri.

În realitate nu-şi putea îngădui mare lucru şi era deprimată din cauza asta. Revistele pentru doamne din adolescenţa ei abundaseră în sfaturi amuzante pentru combaterea depresiei –

pe care o numeau „plictis”. Faceţi curăţenie în baie. Pălăvrăgiţi cu cineva prin PV. Spălaţi-vă părul. Dar ea nu avea baie şi pe cine din Poartă ar fi putut apela? După ce şi-a spălat părul pentru a treia oară, a început să se gândească din nou la Blue Hell. Câteva mize mici, a decis, nu i-ar fi afectat bugetul chiar dacă ar fi pierdut – ar fi însemnat doar, de fapt, să renunţe la câteva luxuri mărunte.

După unsprezece rotiri ale ruletei era lefteră.

Un grup de turişti gabonezi tocmai pleca, hohotind şi împleticindu-se, iar îndărătul acestuia Klara a zărit-o pe Dolly la barul scurt şi îngust. S-a apropiat direct de ea şi i-a spus:

– Îmi iei şi mie ceva de băut?

– Cum să nu, a zis Dolly fără entuziasm şi i-a făcut semn barmanului.

– Mi-ai putea împrumuta şi nişte bani?

Dolly a râs, surprinsă.

– I-ai pierdut deja? Ai mizat pe numerele greşite! Nu ţi-aş fi făcut cinste, dacă nişte turişti nu mi-ar fi aruncat două fise pentru baftă.

După ce a sosit băutura, Dolly a împărţit în două grămăjoara de mărunţiş din faţa ei şi a împins jumătate spre Klara.

– Ai putea să-i mai ceri lui Wan, i-a spus, dar nu-i în toane bune.

– Asta nu-i o noutate, a răspuns Klara sperând că whiskyul îi va reda buna dispoziţie.

Nu s-a întâmplat aşa.

– Oho, e mai rău decât de obicei. Cred că iar o să intre-n rahat.

Dolly a sughiţat şi a părut surprinsă.

– Ce se-ntâmplă? a întrebat Klara fără chef.

Ştia perfect că, odată ce întreba, fata avea să-i povestească, totuşi era, bănuia, un mod de a se recompensa pentru mărunţişul primit.

– Mai devreme sau mai târziu, o să-l prindă, a spus Dolly şi a mai tras o duşcă. I-un tâmpit c-a venit aici, când te-ar fi putut lăsa oriunde altundeva şi să-şi facă rost şi de blestematele lui de dulciuri.

– Ei bine, prefer să fiu aici decât altundeva, a comentat Klara întrebându-se dacă era adevărat.

– Nu fi fraieră. N-a făcut-o pentru tine. A făcut-o fiindcă crede

că poate să scape cu absolut orice, oriunde. Fiindcă-i un tâmpit. A privit posacă sticla: Până şi dragoste face ca un tâmpit. Tâmpeşte, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Se fute tâmpeşte. Vine la mine c-o expresie pe faţă de parcă-ncearcă să-şi amintească cifrul de la dulapul cu alimente, ştii? Şi dup-aia-mi scoate hainele şi dup-aia-ncepe, apasă aici, împinge-acolo, bălăngăne dincolo. Cred c-ar trebui să scriu un manual de utilizare pentru el. Tâmpitul!

Klara n-a ştiut câte băuturi a durat grămăjoara de mărunţiş – oricum, câteva. După o vreme, Dolly şi-a reamintit că trebuia să cumpere cacao şi bomboane de ciocolată cu lichior. După altă vreme, Klara, acum hoinărind de una singură, şi-a dat seama că-i era foame. A ştiut asta din cauza aromelor de mâncare. Mai avea în buzunar ceva din mărunţişul lui Dolly. Nu îndeajuns pentru o masă decentă şi oricum inteligent ar fi fost să se întoarcă în cubiculumul ei şi să mănânce mesele preplătite, însă ce rost mai avea să se comporte inteligent? În plus, aromele veneau din apropiere. A trecut pe sub un fel de arcadă din metal Heechee, a comandat la întâmplare şi s-a aşezat cât mai aproape de un perete. Cu vârful unui deget a desfăcut sendvişul, ca să vadă ce mânca; probabil ceva sintetic, dar nu era nici un produs din minele de hrană ori din fermele oceanice pe care să-l mai fi gustat vreodată.

N-am cunoscut-o pe Gelle-Klara Moynlin în perioada în care Robin a avut cu ea o idilă. În realitate nu l-am cunoscut nici pe acel Robinette Broadhead pe atunci, întrucât era prea sărac ca să-şi permită un sistem de recuperare a datelor atât de sofisticat ca mine. Deşi nu pot simţi în mod direct curajul fizic (deoarece nici măcar nu simt frica fizică), estimez că al lor era foarte mare. Ignoranţa lor, aproape la fel de mare. Nu ştiau ce punea în mişcare navele superluminice cu care zburau. Nu ştiau cum funcţiona sistemul de navigaţie sau ce făceau comenzile. Nu ştiau să citească hărţile Heechee şi de fapt nici nu aveau vreuna pe care s-o citească, pentru că acestea urmau să fie descoperite abia la un deceniu după ce Klara fusese aspirată în gaura neagră. Pentru mine este uluitor cât de multe pot realiza inteligenţele organice pe baza unor informaţii atât de reduse.

Nu era rău. Nu era *foarte* rău, oricum, deşi în clipa aceea nu se putea gândi la vreo mâncare care să fi avut gust realmente

bun. A mestecat încet, analizând fiecare muşcătură, nu atât pentru că mâncarea ar fi justificat-o, ci pentru că procedând în felul acela amâna următorul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, respectiv să analizeze ce urma să facă cu restul vieţii ei.

Şi atunci a văzut forfota din jur. Femeia de serviciu mătura podeaua de două ori mai atentă, privind peste umăr la fiecare mişcare a măturii; cei de la tejghea stăteau cu spinările mai drepte şi vorbeau mai clar. Intrase cineva.

Era o femeie, înaltă, nu tânără, frumoasă. Cozi groase de păr roşiatic îi atârnau pe spinare, iar ea discuta amabil, însă autoritar, cu personalul şi cu clienţii deopotrivă, în timp ce-şi trecea degetele pe sub rafturi ca să verifice pete de grăsime, gusta crustele ca să controleze cât erau de crocante, se asigura că suporturile de şerveţele erau pline şi strângea mai ferm cordonul şorţului femeii de serviciu.

Klara s-a holbat la ea, încercată de fiorii unei recunoaşteri pe care o simţea mai degrabă ca pe o frică. Ea era! Ea era aceea! Femeia a cărei imagine o văzuse în atâtea articole de ştiri pe care biblioteca i le oferise despre Robinette Broadhead. S.Ya. Lavorovna-Broadhead inaugurează 54 de localuri noi cu hrană CHOA în Golful Persic. S.Ya. Lavorovna-Broadhead botează transportorul interstelar convertit. S.Ya. Lavorovna-Broadhead conduce programarea reţelei extinse de stocare a datelor.

Chiar dacă sendvişul era cam ultima fărâmă de mâncare pe care şi-o putea permite s-o cumpere, Klara nu a reuşit să-l termine. S-a strecurat spre uşă, ferindu-şi chipul, a îndesat farfuria în recipientul pentru gunoi şi a ieşit.

Exista un singur loc unde să meargă. Când a văzut că înăuntru nu era decât Wan, a considerat asta un mesaj direct din partea providenţei că luase decizia corectă.

– Unde-i Dolly? a întrebat.

El era întins într-un hamac şi ciugulea mohorât dintr-o papaia proaspătă, cumpărată la un preţ incredibil, pe care Klara nu şi-l putea imagina.

– Unde-i, chiar aşa? i-a replicat. Şi eu aş vrea să ştiu! O s-o-nvăţ eu minte când o să se-ntoarcă, da, da!

– Mi-am pierdut banii, i-a spus Klara.

El a strâns dispreţuitor din umeri.

– Şi, a minţit ea inventând totul din mers, am venit să-ţi spun că şi tu ai pierdut. O să-ţi sechestreze nava.

– S-o sechestreze! a ţipat el. Animalele! Nenorociţii! Oho,

când o să dau ochii cu Dolly, crede-mă – ea trebuie să le fi spus despre echipamentele mele speciale!

– Sau le-ai spus chiar tu, a rostit Klara brutal, fiindcă-n tot cazul nu ştii să-ţi ţii gura. Ai o singură şansă.

– O şansă?

– *Poate* o şansă, dacă eşti destul de deştept şi destul de curajos.

– Destul de deştept! Destul de curajos! Nu ştii cu cine vorbeşti! Uiţi că-n prima parte a vieţii mele am fost complet singur…

– Nu, nu uit nimic, a spus ea obosită, pentru că nu mă laşi tu. Important este însă ce vei face în continuare. Ai bagajele strânse şi nava aprovizionată?

– Aprovizionată? Nu, sigur că nu-i. Nu ţi-am zis? Îngheţată, da, batoane de ciocolată, da, dar cacaua mea şi bomboanele…

– Dă-le dracu' de bomboane, a zis Klara, şi dacă tot nu-i aici când e nevoie de ea, dă-o dracu' şi pe Dolly. Dacă vrei să-ţi păstrezi nava, decolează *imediat.*

– Acum? Singur? Fără Dolly?

– Cu o înlocuitoare, a rostit Klara încordat. Bucătăreasă, parteneră de pat, cineva la care să zbieri – sunt disponibilă. Şi-ndemânatică. Poate că nu pot găti la fel de bine ca Dolly, dar pot face dragoste mai bine. Sau, oricum, mai des. Şi n-ai timp de gândit.

El a privit-o cu gura căscată pentru un moment îndelungat. După aceea a rânjit:

– Ia valizele alea, i-a ordonat, şi pachetul ăla de sub hamac. Şi…

– Stai aşa, a obiectat ea. Să ştii că există o limită la câte pot căra.

– Cât despre limitele tale, a spus el, le vom descoperi în timp, te asigur. N-ai dreptul la contrazicere. Ia pur şi simplu plasa aia şi umple-o şi-apoi am plecat, iar în timpul ăsta eu o să-ţi povestesc o istorie pe care am auzit-o de la Morţi cu mulţi ani în urmă. Doi prospectori au descoperit o chestie importantă într-o gaură neagră şi nu ştiau cum s-o scoată de-acolo. În cele din urmă unul a spus: „Aha, ştiu acum. Mi-am adus cu mine pisicuţa. O s-o legăm pur şi simplu de comoară şi ea o s-o tragă afară." Iar al doilea prospector a spus: „Doamne, ce prost mai eşti! Cum poate o pisicuţă să tragă o comoară afară dintr-o gaură neagră?" Iar primul prospector a spus: „Prost eşti tu! Va

fi uşor fiindcă, vezi tu, am şi o cravaşa.”

16
Poarta revizitată

Poarta mi-a dat toate milioanele mele numeroase, dar în acelaşi timp îmi dă fiori. Venirea acolo a fost ca şi cum m-aş fi întâlnit cu propria-mi persoană din trecut. M-am întâlnit cu mine ca un tânăr falit, terifiat, disperat, ale cărui unice opţiuni erau fie să plece într-o călătorie care ar fi putut să-l ucidă, fie să rămână într-un loc unde nimeni nu dorea să trăiască. Nu se schimbase chiar aşa de mult. Nici acum nimeni nu dorea să trăiască acolo, deşi existau oameni care locuiau acolo, iar turiştii veneau şi plecau tot timpul. Cel puţin însă călătoriile nu mai erau atât de nesăbuit de periculoase pe cât obişnuiau să fie. Pe când andocam, l-am anunţat pe Albert Einstein că făcusem o descoperire filosofică, şi anume că lucrurile se echilibrează reciproc. Poarta devine mai sigură şi planeta natală, Pământul, devine mai periculoasă.

– Poate că există un soi de lege de conservare a suferinţei care asigură o cotă medie de nefericire pentru toţi oamenii, iar noi nu putem de fapt decât s-o deformăm într-o direcţie sau alta?

– Întotdeauna când spui asemenea lucruri, Robin, a suspinat el, mă întreb dacă programele mele de diagnoză sunt atât de bune pe cât ar trebui să fie. Eşti sigur că nu suferi dureri postoperatorii?

Stătea, sau părea că stătea, pe marginea scaunului, pilotându-ne nava în timp ce vorbea, dar ştiam că întrebarea lui era retorică. Mă monitoriza permanent, desigur.

Imediat ce nava a fost asigurată, am deconectat datevantaiul Albert, l-am vârât sub braţ şi am pornit spre noua mea navă.

– Nu faci un tur prin jur? a întrebat Essie, studiindu-mă cu aproape exact aceeaşi expresie pe care o afişase Albert. Vrei să vin şi eu cu tine?

– Sunt realmente incitat de nava asta, i-am spus, şi nu-mi doresc decât să merg şi s-o văd. Ne putem întâlni chiar acolo, mai târziu.

Ştiam că era nerăbdătoare să vadă cum mergea iubita ei franciză din locul ăsta îndepărtat. Bineînţeles n-aveam habar cu cine se putea întâlni.

Aşa că nu mă gândeam la nimic special când m-am strecurat prin trapă în iahtul meu spaţial interstelar, privat şi construit de

oameni, şi să dea dracu' dacă nu s-a dovedit că eram pe atât de surescitat pe cât îi spusesem lui Essie. Ce naiba, era vorba despre visurile copilăriei transpuse în realitate! Era real. Şi era tot al meu, şi avea din toate.

Sau măcar avea aproape din toate. Avea o cabină-dormitor privată cu un pat anisocinetic minunat de larg şi alături o toaletă autentică. Avea o cămară complet aprovizionată şi ceva foarte asemănător unei bucătării adevărate. Avea de asemenea două cabine de lucru, una pentru Essie şi una pentru mine, în care existau cuşete camuflate pentru oaspeţi, în eventualitatea în care am fi dorit vreodată tovărăşie. Avea primul sistem de propulsie construit vreodată de oameni, care fusese testat cu succes într-o navă superluminică civilă – mă rog, unele componente erau Heechee, recuperate din nave de explorare avariate, totuşi majoritatea erau făcute de oameni. Şi *era puternică,* cu o propulsie mai mare şi mai rapidă. Avea un cămin pentru Albert – o mufă de evantai cu numele lui gravat deasupra; l-am introdus acolo, dar nu l-am activat, fiindcă îmi făcea plăcere să hoinăresc de unul singur. Avea datevantaie ticsite cu muzică, piese PV, lucrări de referinţă şi programe specializate care să facă aproape tot ce aş fi putut dori vreodată eu sau Essie. Avea un ecran copiat după cel din marele transportor *S.Ya.,* de zece ori mai mare decât micile ecrane înceţoşate din navele de explorare. De fapt avea tot ce gândisem vreodată că aş dori să am într-o navă, iar singurul lucru pe care nu-l avea era un nume.

M-am aşezat pe marginea patului anisocinetic mare, am simţit apăsarea stranie pe fese, pentru că toată era exercitată ascendent, neexistând strângerea constrictivă a saltelelor obişnuite, şi m-am gândit la problema aceea. Era un loc bun unde s-o fac, deoarece intenţionam să botez nava după persoana care avea să ocupe patul acela cu mine. Pe de altă parte, botezasem deja transportorul cu numele ei.

Bineînţeles, m-am gândit, existau moduri prin care puteam să rezolv problema. I-aş fi putut spune iahtului *Semya.* Sau *Essie.* Sau, la urma urmelor, *Dna Robinette Broadhead,* deşi era un nume destul de idiot.

Chestiunea era destul de urgentă. Toţi eram pregătiţi de plecare. Nu exista nimic care să ne reţină în Poartă, decât faptul că eu nu puteam accepta să decolez cu o navă lipsită de un

nume. Am ajuns în cabina de pilotaj şi m-am trântit pe scaunul pilotului. Era construit pentru un şezut omenesc şi asta în sine reprezenta o îmbunătăţire imensă faţă de stilul vechi.

Pe când eram un puşti în minele de hrană, obişnuiam să mă aşez pe un taburet de bucătărie, în faţa cuptorului radar, şi să-mi imaginez că pilotam o navă a Porţii către colţurile îndepărtate ale universului. Acum am făcut cam acelaşi lucru. Am atins roţile de curs, m-am prefăcut că strâng bulbul iniţiator şi… şi… ei bine, am visat. M-am imaginat străbătând spaţiul în acelaşi stil nepăsător şi aventuros pe care mi-l închipuisem în copilărie. Ocolind quasari. Gonind spre galaxiile cele mai apropiate. Pătrunzând în praful de siliciu din jurul nucleului. Întâlnind un Heechee! Pătrunzând într-o gaură neagră…

Visul a colapsat atunci, fiindcă asta era prea personal de real, dar brusc am înţeles că aveam un nume pentru navă. I se potrivea perfect lui Essie şi în acelaşi timp nu-l repeta pe *S.Ya.:*

Adevărata dragoste.

Era numele perfect!

Şi atunci de ce mă făcea să mă simt vag sentimental, nemângâiat în dragoste şi melancolic?

Nu era un gând pe care să fi vrut să-l examinez. Oricum, după ce fusese decis numele, trebuiau întreprinse anumite acţiuni: Certificatul de înregistrare trebuia modificat, actele de asigurare a navei trebuiau corectate – lumea trebuia anunţată asupra deciziei mele. Iar modul prin care urma să le întreprind era de a-i spune lui Albert să le efectueze. Ca atare, am verificat dacă datevantaiul care-l conţinea era bine fixat şi l-am activat.

Unul dintre artefactele mai neînsemnate pe care Heechee le lăsaseră peste tot era poansonul anisocinetic – un instrument simplu care putea converti orice impact într-o forţă egală orientată sub un unghi dorit faţă de forţa iniţială. Teoria de la baza lui s-a dovedit atât profundă, cât şi elegantă, spre deosebire de utilizarea pe care i-au dat-o oamenii – produsul cel mai popular realizat din materiale anisocinetice era o saltea cu „arcuri" a cărei forţă era mai degrabă vectorială decât scalară, producând un suport despre care se spune că ar fi excitant pentru activităţile sexuale. Activităţi sexuale! Cât timp irosesc inteligenţele organice cu chestia asta!

Nu mă obişnuisem cu noul Albert, aşa că m-a surprins când n-a apărut într-o casetă holografică, nici măcar în apropierea

datevantaiului său, ci în uşa cabinei principale. Stătea în picioare cu un cot sprijinit în palma celeilalte mâini, cu pipa în mâna liberă şi privea paşnic în jur, de parcă abia intrase.

– Este o navă frumoasă, Robin, a zis el. Felicitări!

– Nu ştiam că poţi să sari de colo-colo în felul ăsta!

– De fapt, *nu* sar de colo-colo, dragul meu Robin, mi-a atras el atenţia cu amabilitate. Noul meu program permite extinderea la maximum a simulării realităţii. N-ar fi realist ca să apar precum un geniu dintr-un clondir, nu?

– Eşti un program dat naibii, am încuviinţat şi, surâzând, el a zis:

– Şi de asemenea alert, dacă pot folosi cuvântul acesta. De exemplu, cred că buna ta soţie vine încoace chiar acum.

A păşit în lături – fără să fi fost necesar! –, când Essie a intrat, gâfâind şi arătând ca şi cum s-ar fi străduit să nu pară tulburată.

– Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, brusc alarmat. Ea nu mi-a răspuns imediat.

– N-ai auzit? a spus în cele din urmă.

– Ce s-aud?

A părut atât surprinsă, cât şi uşurată.

– Albert, nu te-ai conectat la reţeaua de date?

– Tocmai mă pregăteam s-o fac, doamnă Broadhead, a răspuns el politicos.

– Nu! N-o face! Mai întâi trebuie... ăăă... efectuate nişte ajustări pentru condiţiile din reţeaua Porţii.

Albert şi-a ţuguiat buzele gânditor, dar n-a comentat nimic; eu n-am fost la fel de reticent.

– Essie, zi o dată! Ce este?

Ea s-a aşezat pe băncuţa comunicatorului şi şi-a făcut vânt, ca să se răcorească.

– Haimanaua aia de Wan, a răspuns, este aici! În tot asteroidul nu se vorbeşte despre altceva. Sunt uimită că n-ai auzit. *Ufff!* Ce-am mai alergat! M-am temut că vestea o să te supere.

Am surâs iertător.

– Operaţia a fost cu câteva săptămâni în urmă, i-am reamintit. Şi la urma urmelor nu-s atât de delicat – sau atât de predispus să mă supăr din cauza lui Wan. Ar trebui să ai ceva mai multă încredere în mine!

M-a privit printre pleoapele mijite, apoi a aprobat.

– Este adevărat, a recunoscut. A fost o prostie din partea mea. Ei bine, mă-ntorc la treabă, a urmat ea ridicându-se şi

îndreptându-se către uşă. Albert, nu uita – nici o interfaţare cu reţeaua până nu mă-ntorc!

– Stai aşa! am strigat. N-ai auzit veştile mele.

Essie s-a oprit timp suficient pentru a-mi îngădui să anunţ mândru:

– Am găsit un nume pentru navă. *Adevărata dragoste.* Ce zici?

A avut nevoie de ceva timp pentru a reflecta asupra numelui, iar expresia feţei a fost mult mai nesigură şi mai puţin încântată decât m-aş fi aşteptat. După aceea a rostit:

– Da, este un nume foarte bun. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe ea şi pe toţi cei care vor călători în ea, da? Acum trebuie să plec.

După douăzeci şi cinci de ani tot n-o înţelegeam pe deplin pe Essie. I-am spus asta şi lui Albert. El stătea destins pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă a soţiei mele, privindu-se în oglindă, şi a strâns din umeri.

– Crezi că nu i-a plăcut numele? l-am întrebat. Este un nume bun!

– Aşa aş fi crezut, Robin, a încuviinţat experimentând cu diverse expresii în oglindă.

– Nici măcar n-a vrut să arunce o privire prin navă!

– Părea să o preocupe ceva, a aprobat el.

– Dar ce anume? Îţi jur, am repetat, n-o-nţeleg întotdeauna.

– Mărturisesc că nici eu n-o înţeleg întotdeauna, Robin. În cazul meu, a spus şi s-a întors cu spatele la oglindă ca să mă privească, am presupus că motivul ar fi faptul că eu sunt un program, iar ea este un om. Mă întreb care ar fi motivul în cazul tău?

M-am holbat la el, uşor enervat, apoi am zâmbit.

– Eşti destul de amuzant în noua ta programare, i-am zis. Ce câştigi când simulezi că te uiţi într-o oglindă, când ştii că de fapt nu vezi absolut nimic acolo?

– Tu ce câştigi când te uiţi la *Adevărata dragoste,* Robin?

– De ce întotdeauna răspunzi la o întrebare prin altă întrebare? am replicat, iar el a hohotit sonor.

Era într-adevăr un spectacol foarte convingător. De când avusesem programul Albert, el fusese în stare să râdă, ba chiar şi să facă glume, dar întotdeauna ştiai că aceea care râdea era o imagine. Dacă doreai, îţi puteai închipui – haide să recunoaştem, de obicei eu aşa procedam – că era imaginea unei persoane

reale, ca imaginea cuiva la p-fon. Însă nu existase... cum să-i spun? Nu existase o *prezenţă.* Acum exista. Nu-i puteam simţi mirosul. Totuşi îi puteam percepe prezenţa fizică în cameră, prin mai multe simţuri decât văzul şi auzul. Temperatura? Senzaţia de masă? Nu ştiu. Indiferent ce ar fi fost, ceva ce îmi spunea că era cineva acolo cu mine.

– În realitate, a răspuns el redevenind sobru, înfăţişarea aceasta este pentru mine echivalentul unei nave noi, sau al unui costum elegant nou, sau orice altă analogie ţi-ar plăcea să găseşti. O examinez pur şi simplu ca să văd cât de mult îmi place. Dar mai important este cum îţi place *ţie.*

– Nu fi modest, i-am spus. Îmi place foarte mult, atât doar că aş fi dorit să fi fost cuplat la reţelele de date. Aş fi dorit să ştiu, de pildă, dacă vreuna dintre persoanele cu care am discutat a făcut ceva în privinţa datelor despre terorişti.

– Robin, în mod evident voi face orice îmi porunceşti, a spus el, dar doamna Broadhead a fost foarte explicită.

– Nu, nu vreau să explodezi ori să-ţi avariezi subrutinele. Ştiu ce-o să fac, am spus şi m-am ridicat când beculeţul mi s-a aprins deasupra capului. O să merg în coridorul pentru pasageri şi-o să mă cuplez la un circuit de comunicaţii... cu condiţia, am glumit, să nu fi uitat cum să dau eu însumi un telefon.

– Da, sigur că da, poţi să faci asta, a zis el; tonul îi era însă tulburat dintr-un motiv necunoscut. Totuşi nu este necesar, Robin.

– Nu, nu este, am spus şi m-am oprit la jumătatea drumului spre uşă. Dar sunt curios, înţelegi?

– Cât despre curiozitatea ta, a surâs el în timp ce-şi umplea pipa cu tutun – dar mi s-a părut un surâs forţat –, trebuie să ştii că până în clipa în care am andocat, am fost în contact permanent cu reţeaua. Nu erau ştiri interesante. Este totuşi posibil ca lipsa de ştiri să fie interesantă în sine. Ba chiar încurajatoare.

Nu eram pe de-a-ntregul obişnuit cu noul Albert. M-am aşezat din nou şi l-am studiat.

– Eşti dat dracu’ de enigmatic, doctor Einstein, i-am spus.

– Doar atunci când transmit informaţii care ele însele nu sunt tocmai clare. A zâmbit: Generalul Manzbergen nu-ţi preia deocamdată apelurile. Senatorul a spus că a făcut tot ce a putut. Maitre Ijsinger a zis că Kwiatkowski şi prietena noastră din Malaysia nu au răspuns la eforturile de a-i contacta în numele

tău, iar din partea albanezilor n-a căpătat decât un mesaj care spunea „Nu vă faceţi griji”.

– Deci se-ntâmplă ceva! am exclamat şi am sărit iarăşi în picioare.

– Este *posibil* să se întâmple ceva, m-a corectat el, iar dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, tot ce putem face este să lăsăm să se întâmple. În tot cazul, Robin, a zis şi tonul îi era acum linguşitor, eu, personal, aş prefera să nu părăseşti nava în clipele acestea. Motivul este perfect valid: De unde ştii că aici nu există altă persoană înarmată pe lista căreia figurează numele tău?

– Un terorist? Aici?

– Aici sau în Rotterdam – de ce un loc ar fi mai improbabil decât celălalt? Robin, aş dori să-ţi reaminteşti că nu sunt lipsit de experienţă în aceste probleme. La un moment dat, naziştii au pus un preţ de douăzeci de mii de mărci pe capul meu; să fii convins că am avut grijă să nu îngădui nimănui să câştige banii aceia!

Cuvintele acelea m-au luat prin surprindere.

– ’Ziştii… cum?

– Naziştii, Robin. Un grup de terorişti care a preluat controlul naţiunii germane cu mulţi ani în urmă, când eu eram viu.

– Când erai… cum?

– Desigur, a strâns el din umeri, vreau să spun când era viu omul real cu numele căruia m-ai botezat, dar precizarea aceasta nu este neapărat necesară din punctul meu de vedere.

Cu un gest absent şi-a vârât pipa umplută în buzunar şi s-a aşezat cu un aer atât de natural şi de prietenesc, încât am luat şi eu loc.

– Cred că încă nu m-am obişnuit cu noua ta întrupare, i-am spus.

– Atunci momentul cel mai bun este chiar acum, Robin.

A surâs, impăunându-se. Într-adevăr, avea mai multă soliditate. Vechile holograme îl arătau în vreo douăzeci de posturi caracteristice, în pulover lălâu sau în tricou, cu sau fără ciorapi, papuci, pantofi, pipă ori stilou. Mă rog, şi azi purta un tricou, însă pe deasupra avea unul dintre puloverele acelea europene largi care se încheie cu nasturi în faţă şi au buzunare şi ar putea foarte bine să fie sacouri, atât doar că-i lână tricotată cu ochiuri destul de largi. Pe pulover era prinsă o insignă pe

care scria *Doi la sută,* iar umbra uşoară de pe obraji sugera că nu se bărbierise în dimineaţa aceea. Păi, bineînţeles că nu se bărbierise! Şi nici n-avea să se bărbierească vreodată, pentru că nu era decât proiecţia holografică a unei simulări pe calculator, dar atât de convingătoare şi plină de viaţă, încât aproape că m-am oferit să-i împrumut aparatul meu de ras! Am râs şi am clătinat din cap.

– Ce înseamnă „Doi la sută”?

– Ah, a răspuns el modest, era un slogan din tinereţea mea. Dacă doi la sută din rasa umană ar refuza să lupte, n-ar mai exista războaie.

– Mai crezi asta, acum?

– Sper asta, Robin, m-a corectat el. Trebuie să recunosc că veştile nu sunt foarte dătătoare de speranţă. Vrei să auzi şi restul ştirilor?

– Cred c-ar trebui să le aud, am spus şi l-am privit apropiindu-se de măsuţa de toaletă a lui Essie.

S-a aşezat pe taburetul din faţa ei, jucându-se neatent cu flacoanele de parfum şi cu diversele flecuşteţe decorative în timp ce vorbea; atât de firesc, atât de omenesc, încât mă distrăgea de la ceea ce spunea. Asta era bine, fiindcă toate ştirile erau rele. Teroriştii erau mai ocupaţi ca oricând. Distrugerea buclei Lofstrom fusese într-adevăr prima mişcare dintr-o insurecţie, iar în toată partea aceea din America de Sud se purta acum un război sângeros. Teroriştii vărsaseră în rezervorul Staines toxine ce provocau botulismul şi Londra devenea însetată. Nu doream ştiri de felul acela şi i-am spus-o.

Deşi este interesant să mă văd din punctul de vedere al lui Robin, nu este foarte plăcut. Programarea doamnei Broadhead m-a constrâns să vorbesc, să acţionez şi chiar să gândesc aşa cum ar fi făcut adevăratul Albert Einstein, dacă el ar fi supravieţuit pentru a-şi asuma rolul meu. Robin pare să creadă că este grotesc. Dintr-un punct de vedere are dreptate. *Oamenii* sunt groteşti!

El a suspinat şi a încuviinţat:

– Pe când trăiam erau vremuri mai blânde, a comentat melancolic. Deşi nu perfecte, sigur că nu. Aş fi putut ajunge preşedintele statului Israel, ai ştiut asta, Robin? Da. Dar am simţit că nu puteam accepta. Am militat întotdeauna pentru pace, iar un stat mai trebuie uneori să poarte şi războaie. Loeb mi-a spus odată că toţi politicienii trebuie să fie patologici şi mă tem că avea dreptate.

S-a îndreptat şi s-a luminat la chip.

– Există totuşi şi veşti bune, Robin! Premiile Broadhead pentru Descoperiri Ştiinţifice…

– Ce anume?

– Aminteşte-ţi, Robin, a spus el nerăbdător, sistemul de premii pe care m-ai autorizat să-l încep imediat înainte să fii operat. Au început deja să rodească.

– Aţi soluţionat misterul Heecheelor?

– Robin, simt că mă tachinezi, a rostit el cu blând reproş. Bineînţeles că deocamdată nu poate fi vorba despre nimic atât de însemnat. În Laguna Beach trăieşte însă un fizician – Beckfurt îl cheamă. Îi cunoşti lucrările? Cel care a propus un sistem pentru obţinerea spaţiului plat.

– Nu. Nu ştiu nici măcar ce este spaţiul plat.

– Bine, a zis el resemnându-se cu ignoranţa mea, în clipa de faţă nu cred că ar conta, dar în prezent Beckfurt lucrează la analiza matematică a masei lipsă. Se pare, Robin, că fenomenul este destul de recent! Cumva, în ultimele câteva milioane de ani, universului i-a fost adăugată masă!

– Oh, uau, am spus, străduindu-mă să par că pricepusem.

Nu l-am păcălit.

– Dacă îţi aminteşti, Robin, a zis el răbdător, cu nişte ani în urmă, Mortul – mai precis, femeia – din actuala navă *S.Ya. Broadhead* ne-a lăsat să înţelegem că fenomenul acesta ar avea legătură cu o acţiune a Heecheelor. La momentul respectiv am ignorat-o, fiindcă nu părea să existe vreun motiv pentru aşa ceva.

– Îmi amintesc, am zis minţind doar parţial.

Îmi aminteam într-adevăr că Albert avusese ideea nebună că, dintr-un motiv nespecificat, Heechee colapsau universul înapoi la atomul său primordial, pentru a determina un nou Big Bang şi astfel un nou univers cu legi fizice oarecum diferite. După aceea se răzgândise. La momentul respectiv, cu siguranţă că-mi

explicase toate raţionamentele, dar cu siguranţă nu le reţinusem.

– Mach? am întrebat. Ceva despre tipu' ăla, Mach? Şi despre altul, pe nume Davies?

– Perfect, Robin! a aplaudat el, radiind încântat spre mine. Ipoteza lui Mach a sugerat un motiv pentru acţiunea respectivă, însă Paradoxul lui Davies făcea improbabilă aplicabilitatea motivului. Acum Beckfurt a demonstrat analitic că Paradoxul lui Davies nu trebuie să se aplice, dacă pornim de la ipoteza că numărul de dilatări şi contracţii ale universului este finit!

S-a sculat şi a început să umble prin cabină, prea încântat de sine ca să poată sta locului. Nu înţelegeam de ce era atât de fericit.

– Albert, am zis nesigur, îmi spui că s-ar putea ca universul să se prăbuşească în jurul nostru, iar noi toţi vom fi striviţi într-un – cum i-ai spus? – floem?

– Exact, dragă băiete!

– Şi asta te face *fericit?*

– Exact! Ah, a spus după aceea oprindu-se în prag şi privindu-mă, înţeleg problema ta. Nu se va întâmpla *în curând.* Este vorba de minimum câteva miliarde de ani.

M-am aşezat înapoi, uitându-mă la el. Avea să mai dureze până să mă obişnuiesc cu acest nou Albert. El n-a părut să sesizeze nimic anormal; bolborosea încântat despre toate teoriile pe jumătate neformate care se revărsau peste el din clipa în care fuseseră anunţate premiile şi despre ideile interesante la care se gândise datorită lor.

„Se gândise?”

– Ia stai aşa, m-am încruntat, întrucât exista ceva ce nu prea înţelegeam. Când?

Robin nu prea înţelegea Paradoxul lui Davies, dar de fapt nu înţelegea nici măcar mai faimosul Paradox al lui Olbers, care i-a tulburat pe astronomii din secolul al XIX-lea. Olbers a afirmat: Dacă universul este infinit, atunci trebuie să existe un număr infinit de stele. Asta înseamnă că nu ar trebui să vedem stele individuale pe un cer negru, ci o cupolă solidă de lumină stelară, orbitor de albă. Şi a demonstrat asta matematic. (Ceea ce nu ştia el era faptul că stelele erau grupate în galaxii, ceea ce schimba calculele matematice.) De aceea, peste un secol, Paul Davies a spus: Dacă este adevărat că universul este ciclic – că se dilată şi se contractă din nou şi din nou –, atunci, dacă ar fi posibil ca un fragment minuscul de materie sau energie să scape contracţiei şi să treacă în universul următor, în timp infinit lumina aceea rămasă ar creşte la infinit şi am avea iarăşi un cer Olbers. Ceea ce nu ştia el era faptul că numărul de oscilaţii, de dilatări şi contractări succesive, în care un fragment minuscul de energie rămânea pe dinafară, nu era infinit.

Întâmplător noi ne aflăm în chiar prima oscilaţie.

– Când ce anume, Robin?
– Când te-ai gândit? Ai fost dezactivat, cu excepţia momentelor în care stăteam de vorbă…
– Exact, Robin. Când eram „dezactivat”, cum spui tu. A clipit iute din ochi: în prezent, după ce doamna Broadhead m-a înzestrat cu o bază de date încorporată, eu nu încetez să mai exist după ce mă concediezi.
– N-am ştiut, am zis.
– Şi nu ai idee ce încântare este pentru mine! Pur şi simplu să gândesc! Asta-i ce mi-am dorit cel mai mult toată viaţa. Când eram tânăr, îmi venea să plâng pentru că nu aveam posibilitatea de a sta şi a nu face altceva decât să gândesc – să fac lucruri cum ar fi, de exemplu, reconstruirea demonstraţiilor unor binecunoscute teoreme fizice şi matematice. Acum pot face asta foarte des şi mult mai rapid decât pe când eram viu! Pentru asta sunt profund recunoscător soţiei tale.
A ciulit o ureche.
– Şi auzi-o că vine iarăşi, Robin, a continuat el. Doamnă Broadhead? Tocmai mi-am reamintit să-mi exprim gratitudinea pentru această programare nouă.
Ea l-a privit oarecum surprinsă, apoi a clătinat din cap.
– Dragă Robin, a rostit, trebuie să-ţi spun ceva. O clipă…
S-a întors către Albert şi a spus tăios trei sau patru fraze rapide în ruseşte. El a încuviinţat cu un aer grav.
Uneori am nevoie de mult timp pentru a vedea ce-i chiar în faţa ochilor, dar acum era evident. Se întâmpla ceva despre care trebuia să ştiu.
– Haide, Essie, am spus alarmat – şi încă mai alarmat fiindcă nu ştiam de ce eram alarmat. Ce se-ntâmplă? A făcut Wan ceva?
Ea mi-a răspuns sobru:
– Wan a părăsit Poarta şi, spre norocul lui, a făcut-o la timp, deoarece are probleme cu Corporaţia Porţii şi în acelaşi timp cu mulţi alţii. Însă nu despre Wan vreau să-ţi vorbesc. Ci despre o femeie pe care am observat-o în localul meu. Semăna foarte bine, dragul meu, cu femeia pe care ai iubit-o înainte mea, cu Gelle-Klara Moynlin. Într-atât de mult, încât m-am gândit că s-ar putea să-i fie fiică.
M-am zgâit la ea.
– Ce… Şi, oricum, de unde ştii cum arăta Klara?
– Of, Robin, a clătinat ea nervos din cap. Au trecut douăzeci şi cinci de ani, iar eu sunt specialistă în recuperarea datelor. Crezi

că n-aş fi aranjat să ştiu? O ştiu foarte bine. Cunosc toate datele înregistrate vreodată.

– Da, dar… n-a avut niciodată vreo fiică.

M-am oprit brusc, întrebându-mă dacă într-adevăr aş fi ştiut asta. O iubisem pe Klara foarte intens, însă nu foarte mult timp. Era perfect posibil ca în trecutul ei să fi existat detalii pe care să nu fi apucat să mi le spună.

– De fapt, a zis Essie pe un ton de scuză, prima mea bănuială a fost că femeia aceea era poate propria ta fiică. Doar teoretic, înţelegi… Totuşi era posibil. Ai fi putut s-o fi lăsat însărcinată, ştii? Dar acum…

S-a întors întrebător către Albert.

– Ai terminat căutarea?

– Da, doamnă Broadhead. Albert a încuviinţat cu un aer grav: În înregistrările despre Gelle-Klara Moynlin nu există nimic care să sugereze că ar fi născut vreodată un copil.

– Şi?

Albert şi-a căutat pipa şi s-a jucat cu ea.

– În privinţa identităţii nu există nici o îndoială, doamnă Broadhead. Ea a venit în urmă cu două zile, cu Wan.

Essie a oftat.

– Atunci, a spus pe un ton brav, totul este clar. Femeia din local era Klara însăşi, nu cineva asemănător.

În clipa aceea, încercând să digerez tot ce-mi fusese spus, îmi doream cel mai mult din lume, de fapt cel mai urgent, prezenţa liniştitoare şi tămăduitoare a vechiului meu program psihanalitic, Sigfrid von Psiho. Aveam nevoie de ajutor.

Klara? Vie? Aici? Iar dacă imposibilitatea respectivă ar fi fost adevărată, ce ar fi trebuit să fac în privinţa aceea?

Mi-ar fi fost destul de uşor să-mi spun că nu-i datoram Klarei nimic ce nu plătisem deja. Moneda cu care plătisem fusese o lungă perioadă de jale, o iubire adâncă şi statornică, un sentiment de pierdere pe care nici chiar trei decenii nu-l vindecaseră pe deplin. Ea îmi fusese luată, rămăsese dincolo de un hău pe care nu-l puteam traversa, şi asta era suportabil pentru mine doar pentru că ajunsesem finalmente să cred că Nu Era Vina Mea.

Însă hăul dispăruse cumva de la sine. Ea venise aici! Iar eu venisem aici, cu o căsnicie bine întemeiată şi o viaţă bine ordonată, în care nu exista loc pentru femeia pe care

făgăduisem c-o voi iubi exclusiv şi pe vecie.

– Asta nu-i totul, a rostit Essie privindu-mi expresia chipului.

Nu mai putusem urmări cu atenţie conversaţia.

– Da?

– Asta nu-i totul. Wan a sosit cu două femei, nu numai cu una. A doua femeie era Dolly Walthers, necredincioasa soţie a persoanei cu care ne-am întâlnit în Rotterdam. O tânără. Plângând, cu machiajul mânjit pe faţă – o tânără drăguţă, dar cu minţile cam răvăşite. Poliţia militară americană a arestat-o după ce Wan a decolat fără autorizaţie, aşa că m-am dus să stau de vorbă cu ea.

– Dolly Walthers?

– Of, Robin, vrei, te rog, să m-asculţi?! Da, Dolly Walthers. Nu mi-a putut spune însă mare lucru, fiindcă poliţia militară avea alte planuri pentru ea. Americanii vor s-o ducă la Pentagonul Înalt. Poliţia militară braziliană a încercat să-i oprească. A fost scandal mare, dar până la urmă americanii au câştigat.

Am aprobat din cap ca să arăt că pricepeam.

– Am înţeles. Americanii au arestat-o pe Dolly Walthers.

Essie m-a studiat pătrunzător.

– Robin, te simţi bine?

– Bineînţeles că mă simt bine. Sunt doar puţin îngrijorat, întrucât dacă există fricţiuni între americani şi brazilieni, sper ca ele să nu-i oprească să coopereze în partajarea datelor.

– Aha, a încuviinţat Essie, e clar acum. Îmi dădeam seama că te neliniştea ceva şi nu eram sigură ce anume. Apoi şi-a muşcat buza: Iartă-mă, te rog, dragul meu. Cred că şi eu sunt puţin îngrijorată.

S-a aşezat pe marginea patului şi s-a foit iritată când salteaua anisocinetică a înghiontit-o.

– Să-ncepem cu chestiunile practice, a rostit ea încruntându-se. Ce facem în continuare? Opţiunile sunt următoarele: Prima, mergem să investigăm obiectul detectat de Walthers, aşa cum plănuisem. A doua, încercăm să descoperim mai multe informaţii despre Gelle-Klara Moynlin. A treia, mâncăm ceva şi dormim zdravăn înainte de a face orice altceva… deoarece, a adăugat reprobator, nu trebuie să uiţi că eşti încă oarecum convalescent după o operaţie abdominală majoră. Eu, personal, înclin spre ultima variantă. Tu ce crezi?

Pe când reflectam asupra acestei întrebări dificile, Albert şi-a dres glasul.

– Doamnă Broadhead? M-am gândit că n-ar fi foarte scump, probabil câteva sute de mii de dolari, să închiriem o navă Unu şi s-o trimitem într-o misiune de recunoaştere fotografică.

M-am încruntat în direcţia lui, străduindu-mă să-i înţeleg ideea.

– În felul acesta, a explicat el, am putea să o trimitem să caute obiectul care vă interesează, să-l localizeze, să-l observe şi să ne raporteze. Cred că navele pentru un singur pasager nu sunt prea căutate în prezent şi chiar aici în Poartă sunt disponibile câteva.

– Ce idee grozavă! a strigat Essie. Aşa rămâne atunci, e bine? Aranjează asta, Albert, şi în acelaşi timp găteşte-ne ceva delicios pentru prima noastră masă în… ăăă, noua navă *Adevărata dragoste.*

Eu n-am ridicat nici o obiecţie, aşa că asta am şi făcut. Nu m-am împotrivit, fiindcă eram în stare de şoc. Lucrul cel mai neplăcut când eşti într-o astfel de stare este faptul că n-o ştii. Eu consideram că eram destul de lucid şi alert. Am mâncat ce mi s-a pus în faţă şi n-am observat nimic anormal, până ce Essie nu mi-a aranjat pătura în patul cel mare de pe care ricoşai întruna.

– N-ai spus nimic, i-am zis.

– Asta pentru că, dragul meu, în ultimele zece rânduri când ţi-am vorbit, nu mi-ai răspuns, a zis ea pe un ton defel acuzator. Ne vedem dimineaţă.

Am dedus destul de rapid implicaţiile acelor cuvinte.

– Te culci în cabina pentru oaspeţi?

– Da. Nu pentru c-aş fi furioasă, dragul meu, ba nici măcar tristă. Ci doar pentru a te lăsa un pic singur cu gândurile tale, bine?

– Cred că da. Vreau să spun, da, sigur, scumpo, probabil că-i o idee bună, am spus începând să înregistrez ideea că Essie era realmente supărată şi chiar să mă gândesc că ar fi trebuit să-mi fac griji în privinţa aceea.

I-am prins mâna şi i-am sărutat încheietura înainte de a-i da drumul şi m-am silit să fac conversaţie.

– Essie, ar fi trebuit să te consult şi pe tine înainte să fi botezat nava?

Ea a ţuguiat buzele.

– *Adevărata dragoste* este un nume bun, a rostit pe un ton judicios.

Părea totuşi să aibă rezerve, iar eu nu ştiam motivul.

– Te-aş fi consultat, i-am explicat, însă mi s-a părut că ar fi cumva aiurea. Adică să-ntrebi chiar persoana cu numele căreia vrei s-o botezi… e ca şi cum te-aş întreba ce cadou vrei de ziua de naştere, în loc să mă gândesc eu însumi la ceva.

Ea a surâs şi s-a destins.

– Robin, scumpule, dar tu mă-ntrebi întotdeauna asta. În realitate nu-i important. Şi, vorbesc serios, *Adevărata dragoste* este realmente un nume *excelent,* acum când ştiu că acea adevărată dragoste pe care o ai în minte sunt eu.

Cred că Albert făcuse probabil iarăşi nişte şmecherii cu licorile lui magice pentru somn, fiindcă am adormit instantaneu. Dar nu pentru multă vreme.

După trei-patru ore zăceam în patul anisocinetic, complet treaz, destul de liniştit, foarte buimăcit.

Pe circumferinţa asteroidului Poarta, acolo unde se află puţurile de andocare, există o forţă centrifugă mică datorată rotaţiei. „Jos” devine „sus”. Atât doar că în *Adevărata dragoste* nu se întâmpla aşa. Albert activase nava şi aceeaşi forţă care ne împiedica să plutim prin interiorul ei în timpul zborului neutraliza şi, în acelaşi timp, inversa apăsarea cauzată de rotaţia asteroidului; eram apăsat cu blândeţe pe patul blând. Puteam percepe zumzetul slab al sistemelor de menaj ale navei, care schimbau aerul, menţineau presiunea din ţevi şi făceau toate celelalte mici corvezi care menţineau nava vie. Ştiam că dacă aş fi rostit numele lui Albert, el ar fi apărut – nu ştiam cu exactitate cum anume şi aproape că ar fi meritat să-l apelez pentru a vedea dacă alegea să intre pe uşă sau poate să apară de sub pat ca să mă amuze. Bănuiesc că în mâncare existase şi ceva care să-mi sporească buna dispoziţie, nu numai un sedativ, deoarece mă simţeam destul de detaşat faţă de toate problemele – deşi sentimentul respectiv nu făcea nimic pentru a le şi rezolva.

Ce probleme să rezolv? Aceea era prima problemă. În ultimele săptămâni priorităţile mele fuseseră reordonate de atâtea ori, încât nu ştiam pe care s-o trec în fruntea listei. Exista problema dură şi rea a teroriştilor, a cărei rezolvare era importantă pentru mai multe motive decât ale mele; dar ea coborâse o poziţie după ce auzisem că Audee Walthers produsese o nouă problemă pentru mine în Rotterdam. Exista problema sănătăţii mele, totuşi aceea părea cel puţin temporar în aşteptare. Şi mai

exista noua şi irezolvabila problemă a Klarei. Aş fi putut-o aborda pe oricare dintre ele. Le-aş fi putut aborda şi pe toate patru – într-un fel sau altul –, însă în ce fel, explicit? Ce trebuia să fac după ce mă sculam?

Nu ştiam răspunsul la întrebarea aceea, aşa că nu m-am ridicat din pat.

Am aţipit din nou şi când m-am trezit iarăşi nu eram singur.

– Bună dimineaţa, Essie, am rostit întinzându-mă după mâna ei.

– Bună dimineaţa, mi-a răspuns, apăsându-mi palma de obrazul ei în felul acela drăgăstos şi familiar.

Avea însă de discutat un subiect nefamiliar.

– Te simţi bine? Bravo! M-am gândit la situaţia noastră.

– Înţeleg, am spus.

Am simţit cum mă încordam; relaxarea paşnică începea să fie ciuntită.

– La ce situaţie te referi?

– La situaţia Klara Moynlin, bineînţeles, a zis ea. Robin, scumpule, îmi dau seama că-i dificil pentru tine.

– Eh, am comentat vag, chestii de-astea se-ntâmplă.

Nu era o situaţie pe care aş fi putut-o discuta lesne cu Essie, dar asta n-o oprea de a încerca s-o discute cu mine.

– Dragul meu, a spus ea cu voce calmă şi expresie blândă în lumina slabă din cabină, n-are rost să ţii toate astea în tine. Sunt zăgăzuite şi vor exploda.

Am strâns-o uşor de mână.

– Ai luat lecţii de la Sigfrid von Psiho? Aşa obişnuia el să-mi spună mereu.

– Sigfrid a fost un program bun. Te rog, crede-mă, înţeleg ce-i în inima ta.

– Ştiu că-nţelegi, atât doar…

– Atât doar, a încuviinţat ea, că-i stânjenitor să discuţi despre asta cu mine, care sunt Cealaltă Femeie implicată. Fără de care n-ar fi existat nici o problemă.

– Nu-i adevărat, ce dracu'!

Nu intenţionasem să răcnesc, dar poate că, la urma urmelor, ceva era zăgăzuit acolo.

– Incorect, Robin. Este adevărat. Dacă eu n-aş fi existat, ai fi putut să pleci în căutarea Klarei, s-o găseşti, fără îndoială, apoi să decizi cum să procedezi în situaţia aceasta îngrijorătoare. Aţi fi putut redeveni iubiţi. Aţi fi putut să nu fi redevenit – Klara este

o femeie tânără şi s-ar putea să nu-şi dorească drept iubit o ruină uzată, cu toate piesele schimbate, nu? Exclud această opţiune. Îmi pare rău.

A căzut pe gânduri o clipă, după care s-a corectat:

– Nu, nu-i adevărat; nu-mi pare deloc rău că noi doi ne iubim. Preţuiesc asta foarte mult – totuşi problema rămâne. Dar un lucru, Robin! În problema asta nu există nici o vinovăţie pentru nimeni! Tu nu meriţi aşa ceva, eu nu accept aşa ceva şi cu siguranţă Klara Moynlin n-a câştigat aşa ceva. Orice vinovăţii, griji şi temeri există doar în capul tău. Nu, Robin, nu mă-nţelege greşit; ceea ce există în minte poate fi foarte dureros, mai ales pentru persoanele cu conştiinţa bine dezvoltată ca a ta. Însă nu-i decât o himeră. Dacă sufli puternic în ea, o destrami. Problema nu este reapariţia Klarei; problema este că tu te simţi vinovat.

Era foarte limpede că nu fusesem singurul care dormise prost; în mod evident, Essie repetase de ceva timp discursul acesta.

M-am ridicat în capul oaselor şi am adulmecat.

– Ai adus cafea cu tine?

– Numai dacă vrei.

– Vreau.

M-am gândit vreun minut, în timp ce ea mi-a întins sticla.

– Ai în mod clar dreptate, i-am spus. Ştiu asta. Ceea ce nu ştiu însă, aşa cum obişnuia Sigfrid să spună, este cum să integrez cunoştinţele astea în viaţa mea.

Ea a încuviinţat.

– Cred c-am comis o greşeală, a rostit. Ar fi trebuit să includ subrutinele Sigfrid în programul Albert, în loc de, să zicem, gastronomie. Mă gândesc să fac nişte schimbări de programare în Albert pentru tine, fiindcă-mi apasă conştiinţa.

– Oh, scumpo, nu-i a ta…

– … vina, nu. Ăsta-i centrul conversaţiei, nu-i aşa?

Essie s-a aplecat înainte pentru a mă săruta rapid, apoi a părut îngrijorată.

– Ah, ia stai, îmi retrag sărutarea asta. Pentru că uite ce vreau să spun: În şedinţele de psihanaliză, aşa cum mi-ai explicat de atâtea ori, nu psihanalistul este important. Important este ce se întâmplă în capul celui supus psihanalizei, respectiv tu. Prin urmare psihanalistul poate fi o maşină, ba chiar o maşină foarte rudimentară, sau un prostovan cu halenă, sau un doctor în psihologie… sau chiar eu.

– Tu!

A făcut o grimasă.

– Am auzit din partea ta şi tonuri mai măgulitoare, s-a plâns ea.

– Intenţionezi să mă psihanalizezi?

A strâns din umeri cu un gest de apărare.

– Da, de ce nu? Ca prietenă. Ca prietenă *bună,* inteligentă, dispusă să asculte, promit să nu emit nici un fel de judecăţi. Îţi *promit* asta, dragul meu. Ca prietenă care te va lăsa să vorbeşti, să lupţi, să strigi, să plângi dacă doreşti, până ce totul va ieşi din tine pentru a vedea clar ce doreşti şi ce simţi.

Îmi înmuiase inima. N-am reuşit să spun decât:

– Oh, Essie…

În clipa aceea aş fi putut să plâng fără mare greutate.

În loc s-o fac, am sorbit altă gură de cafea şi după aceea am clătinat din cap.

– Nu cred c-ar merge, am zis.

Mă simţeam plin de regrete şi probabil că şi glasul meu suna aşa, dar şi… care-i cuvântul corect?

Interesat? *Teoretic* interesat. Interesat ca de o problemă care trebuia rezolvată.

– De ce să nu meargă? a întrebat ea combativă. Ascultă-mă, Robin, m-am gândit la toate astea cu multă atenţie. Îmi amintesc tot ce mi-ai povestit despre asta şi te citez exact: Cele mai bune părţi din şedinţele cu Sigfrid, ai zis tu, erau atunci când mergeai spre el şi repetai ce vei spune tu, ce va spune Sigfrid, ce vei replica tu.

– Am zis eu asta?

Întotdeauna mă uluia cât de multe îşi reamintea din nepăsătoarele noastre flecăreli de acum un sfert de secol.

– Cuvânt cu cuvânt, a încuviinţat ea încântată de sine, aşa că – de ce nu eu? Doar pentru că sunt implicată personal?

– Mda, în mod sigur asta ar face ca lucrurile să fie mai dificile.

– Lucrurile dificile se rezolvă imediat, a replicat ea veselă. Cele imposibile pot dura uneori până la o săptămână.

– Fii binecuvântată, am zis, totuşi…

Am căzut pe gânduri pentru un moment.

– Vezi tu, nu-i doar o chestiune de a asculta. La un program bun de psihanaliză este important că-i atent şi la chestiile nonverbale. Înţelegi ce vreau să spun? Acel „eu” care vorbeşte nu ştie-ntotdeauna ce vrea să spună. Eu le blochez – un „eu” sau altul le blochează, deoarece eliberarea tuturor chestiilor ălora

vechi implică durere şi el nu doreşte durerea.

– Te-aş ţine de mână pe toată durata durerii, dragul meu.

– Sunt convins c-ai face-o. Dar ai înţelege chestiile nonverbale? „Eul” acela interior, tăcut, vorbeşte prin simboluri. Vise. Câte un act ratat. Aversiuni neexplicate. Temeri. Nevoi. Tresăriri şi clipiri. Alergii… toate astea, Essie, şi încă o mie altele, ca impotenţa, respiraţia întretăiată, mâncărimile, insomnia. Nu vreau să spun că eu aş suferi de toate…

– În tot cazul, nu de toate!

– … dar ele fac parte din vocabularul pe care Sigfrid îl putea descifra. Eu nu pot. Nici tu nu poţi.

Essie a oftat şi a acceptat înfrângerea.

– Atunci trebuie să recurg la planul B, a anunţat. Albert, aprinde luminile! Intră.

Luminile din cabină s-au aprins lent şi Albert Einstein a intrat pe uşă. Nu s-a întins şi n-a căscat, totuşi a lăsat impresia unui geniu în vârstă, care tocmai se trezise, pregătit pentru orice putea urma, însă nici pe deplin treaz deocamdată.

– Ai închiriat nava pentru recunoaştere fotografică? a întrebat Essie.

– A şi pornit deja, doamnă Broadhead, a răspuns el.

Nu-mi aminteam să-mi fi dat acordul în privinţa respectivă, dar m-am gândit că poate mi-l dădusem.

– Şi, a continuat ea, ai trimis mesaje aşa cum am stabilit?

– Le-am trimis pe toate, doamnă Broadhead, a încuviinţat el. Potrivit instrucţiunilor. La toate persoanele cu funcţii înalte din aparatul militar sau guvernamental al Statelor Unite care-i datorează lui Robin vreo favoare, cerându-le să-şi folosească toate eforturile pentru a-i convinge pe cei din Pentagon să ne permită să discutăm cu Dolly Walthers.

– Da. Acestea au fost instrucţiunile, a aprobat Essie şi s-a întors către mine. După cum vezi, acum există o singură cale de urmat. Să mergem şi s-o găsim pe această Dolly. Să mergem şi să-l găsim pe acest Wan. Să mergem şi s-o găsim pe Klara. După care – a continuat cu glas ferm, dar cu o expresie a feţei mult mai puţin sigură pe sine şi mult mai vulnerabilă –, după care vom vedea ce-i de văzut, Robin, şi mult noroc pentru fiecare.

Mergea mult mai repede decât o puteam urma şi în direcţii asupra cărora eram sigur că nu convenisem niciodată. Ochii mi s-au holbat de uimire.

– Essie! Ce se-ntâmplă? Cine-a zis…

– Persoana care a zis, dragul meu, am fost eu. Este evident. N-o pot aborda pe Klara, fantoma din subconştient. Poate c-o pot aborda pe Klara adevărată, cea vie, faţă în faţă. Există un singur mod de a proceda, corect?

– Essie! (Eram profund şocat.) Ai trimis mesajele alea? Mi-ai falsificat semnătura? Ai…

– Stai aşa, Robin! a spus ea, profund şocată la rândul ei. Ce falsificare? Am semnat mesajele „Broadhead”. Este numele meu, corect? Am dreptul de a-mi semna mesajele cu numele meu, corect?

Am fixat-o cu privirea, simţindu-mă frustrat. Frustrat în mod plăcut.

– Femeie, i-am spus, eşti mult prea isteaţă pentru mine, ştii asta? De ce am ideea că tu ştiai fiecare cuvânt al acestei conversaţii înainte s-o fi purtat?

Ea a strâns din umeri cu un aer mulţumit de sine.

– Aşa cum îţi repet întruna, dragul meu, sunt specialistă în informaţii. Ştiu cum să lucrez cu informaţiile, mai ales cu douăzeci şi cinci de ani de informaţii despre un subiect pe care-l iubesc mult şi care doresc mult să fie fericit. Aşa că, da, m-am gândit cu atenţie la ce putea fi făcut şi la ce ai fi îngăduit tu şi am ajuns la unele concluzii inevitabile. Dacă ar fi fost necesar, aş fi făcut mai mult decât atât, a încheiat ea ridicându-se şi întinzându-se. Aş fi făcut orice ar fi fost cel mai bine, fără să exclud posibilitatea de a mă retrage vreme de şase luni sau cam aşa, pentru ca tu şi Klara să puteţi pune lucrurile la punct.

Aşa se face că după zece minute, în timp ce eu şi Essie ne spălam şi ne îmbrăcam, Albert primise autorizaţia de plecare, scosese *Adevărata dragoste* din puţul de andocare şi pornise spre Pentagonul Înalt.

Scumpa mea soţie Essie avea multe virtuţi. Una dintre ele era un altruism care uneori îmi tăia răsuflarea. Alta era simţul umorului, pe care uneori îl transmitea programelor ei. Albert se îmbrăcase pentru rolul unui cutezător as de pilotaj: cască de piele cu urechi ce fâlfâiau, eşarfă de mătase albă în stilul Baronului Roşu înfăşurată în jurul gâtului, pe când stătea ghemuit în scaunul pilotului şi privea feroce comenzile.

– Poţi să renunţi la asta, Albert, i-am spus, iar el şi-a întors capul şi mi-a surâs timid.

– Încercam doar să te amuz, a spus şi şi-a scos casca.

– Ai făcut-o, gata!

Şi într-adevăr am fost amuzat. Una peste alta, mă simţeam destul de bine. Unica modalitate de a trata deprimarea covârşitoare a problemelor nerezolvate este de a le rezolva – într-un chip sau altul – şi cu siguranţă aceasta era o modalitate. Am apreciat grija iubitoare a soţiei mele. Am apreciat felul în care zbura noua mea navă frumoasă. Am apreciat până şi felul excelent în care holograma Albert a scăpat de casca şi eşarfa holografice. N-a fost o dispariţie vulgar de miraculoasă. Pur şi simplu le-a strâns laolaltă şi le-a pus jos, între picioare, şi bănuiesc că a aşteptat să le facă să dispară atunci când nu era nimeni atent.

– Pilotarea navei ăsteia îţi monopolizează toată atenţia? l-am întrebat.

– Nu tocmai, Robin, a admis el. Are, bineînţeles, program integral de navigare.

– Aşadar prezenţa ta aici este doar alt mod de a mă amuza. Atunci de ce nu m-ai amuza în alt fel? Vorbeşte-mi. Povesteşte-mi câte ceva din chestiile pe care eşti întotdeauna nerăbdător să le arăţi. Ştii tu… despre cosmologie şi Heechee şi înţelesul Tuturor Lucrurilor şi Dumnezeu.

– Dacă doreşti asta, Robin, a încuviinţat el, dar poate că mai întâi ai vrea să vezi acest mesaj abia sosit.

Essie a ridicat ochii din colţul în care citea sinteza comentariilor clienţilor, iar Albert a îndepărtat imaginile stelelor de pe ecranul mare de sus şi a afişat:

Robinette, fiule, nimic nu-i prea mult pentru cel care i-a făcut pe brazilieni cuminţi ca nişte căţeluşi. Pentagonul Înalt a fost anunţat de vizita ta şi instruit să-ţi ofere tot ajutorul. Locul îţi aparţine.

Manzbergen

– Dumnezeule, am spus surprins şi încântat, au făcut-o! Brazilienii ne-au pus la dispoziţie datele lor!

Albert a încuviinţat din cap.

– Aşa se pare, Robin. Cred că ai tot dreptul să fii încântat de eforturile tale.

Essie s-a apropiat şi m-a sărutat pe ceafă.

– Subscriu la comentariul ăsta, a tors ea. Excelent, Robin! Un om cu mare influenţă.

– Haide, termină, am replicat rânjind larg.

Nu mă puteam abţine să nu rânjesc larg. Dacă brazilienii le dăduseră americanilor datele lor de căutare şi localizare, atunci americanii puteau în mod foarte probabil să le alăture propriilor date şi să găsească un mod prin care să se ocupe de blestemaţii de terorişti spaţiali şi de blestematul lor TPT care ne-nnebunea. Nu era surprinzător că generalul Manzbergen era încântat de mine! Eu însumi eram încântat de mine. Iar asta nu făcea decât să demonstreze că atunci când problemele par absolut copleşitoare şi nu poţi decide pe care dintre ele s-o ataci prima, dacă ataci pur şi simplu pe una dintre ele, vei constata că şi celelalte se topesc…

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă mai eşti interesat să purtăm o conversaţie, a repetat Albert gânditor.

– Da, sigur. Cred că da.

Essie revenise în colţul ei, dar îl privea pe Albert în loc să se întoarcă la rapoartele ei.

– Atunci, dacă nu te deranjează, a rostit Albert sfios, aş fi încântat să-ţi vorbesc nu despre cosmologie şi escatologie şi masa lipsă, ci despre propria mea viaţă anterioară.

Strâmbându-se, Essie a deschis gura să spună ceva, însă eu am ridicat o mână:

– Lasă-l să vorbească, iubito. Bănuiesc că oricum mintea mea n-ar fi în clipa asta concentrată asupra masei lipsă.

Aşa că am parcurs în zbor drumul acela scurt şi fericit până la Pentagonul Înalt, în timp ce Albert, rezemat pe spate în scaunul pilotului, cu degetele încrucişate peste burtica dolofană de sub puloverul lăbărţat, şi-a amintit despre zilele de demult din biroul de patente elveţian şi despre felul în care regina Belgiei obişnuia să-l acompanieze la pian când el cânta la vioară; iar între timp prietena mea la mâna a treia Dolly Walthers era chestionată cu multă vigoare de ofiţerii contrainformaţiilor militare din Pentagonul Înalt; şi între timp încă non-prietenul meu Căpitanul ştergea urmele intervenţiei sale şi deplângea pierderea iubirii sale; şi între timp cândva mai mult decât prietena mea Klara Moynlin făcea… făcea…

Nu ştiam ce făcea Klara între timp, nu, pe atunci nu ştiam. De fapt, în detaliu, cu siguranţă nici nu voiam să ştiu.

17
Apropierea pieselor

Cel mai greu în noua viaţă a Klarei era să-şi ţină gura. Ea avea o natură combativă şi combativitatea era foarte uşor de creat cu Wan. Acesta dorea mâncare, sex, tovărăşie şi ocazională asistenţă la problemele de pilotare ale navei – *atunci când* le dorea el, şi nu în alte momente. Klara dorea timp ca să se gândească. Dorea să reflecteze la deraierea aceasta uimitoare a vieţii ei. Înfruntase întotdeauna posibilitatea de a fi ucisă, dacă nu tocmai cu bravură, cel puţin cu hotărâre. Nu-i trecuse însă niciodată prin minte posibilitatea unei aventuri atât de stranii precum împotmolirea în interiorul unei găuri negre timp de o generaţie, în vreme ce lumea îşi văzuse de treabă fără ea. Posibilitatea aceea trebuia examinată cu atenţie.

Wan nu avea nici un interes faţă de necesităţile Klarei. Când o dorea pentru ceva, o dorea. Când n-o dorea, exprima foarte clar lucrul respectiv. Pe Klara n-o tulburau solicitările lui sexuale. În general, nu reprezentau nişte probleme mai mari sau mai importante din punct de vedere personal decât rutina mersului la toaletă. Pentru Wan, preludiul sexual consta în scoaterea pantalonilor. Actul se termina în ritmul lui, iar ritmul lui era rapid. Utilizarea corpului ei o deranja pe femeie mai puţin decât siluirea atenţiei ei.

Momentele cele mai bune pentru Klara erau când Wan dormea. De obicei nu durau foarte mult. Wan avea somnul uşor. Ea se aşeza la o conversaţie cu Morţii, sau îşi pregătea de mâncare ceva după care Wan nu se dădea în vânt, ori pur şi simplu stătea şi se uita în spaţiu – o expresie care căpăta un înţeles nou când unicul lucru la care cineva se putea uita dincolo de lungimea unui braţ era ecranul care dădea chiar spre spaţiu. Şi tocmai când se simţea relaxată, glasul ascuţit şi zeflemitor rostea:

– Iar nu faci nimic, Klara? Cât de leneşă poţi să fii! Dolly mi-ar fi copt o tavă de prăjiturele!

Sau, mai rău, el s-ar fi găsit în dispoziţie jucăuşă. Atunci apăreau la iveală hârtiuţele îndoite, flacoanele farmaceutice şi cutiuţele din argint cu pilule roz şi purpurii. Wan tocmai descoperise drogurile. El dorea să împartă experienţa cu Klara. Şi uneori, din plictiseală şi deprimare, ea se lăsa convinsă. Nu-şi injecta, nu trăgea pe nas şi nici nu înghiţea nimic ce nu putea să

identifice limpede şi respingea multe dintre cele pe care le putea identifica. În acelaşi timp, accepta multe. Entuziasmul, fericirea – acestea nu durau, totuşi reprezentau o abatere binecuvântată de la pustietatea unei vieţi care icnise, murise şi încerca să reporonească. Să se drogheze împreună cu Wan, sau chiar să facă dragoste cu el, era mai bine decât să încerce să scape de întrebările pe care acesta le punea şi la care ea nu dorea să răspundă sincer…

– Klara, tu chiar crezi sincer c-o să-l găsesc vreodată pe tata?

– Nici o speranţă, moşul a murit de mult… fiindcă cu certitudine asta se întâmplase cu moşul.

Bărbatul care-l concepuse pe Wan plecase din Poartă într-o misiune solitară, cam tot atunci când mama lui Wan începuse să se întrebe de când nu-i mai venise ciclul. Arhivele îl consemnau simplu: dispărut. Desigur *s-ar fi putut* ca el să fi fost înghiţit de o gaură neagră. *S-ar fi putut* ca el să fie încă acolo, încremenit în timp, aşa cum fusese Klara însăşi.

Dar probabilităţile erau extrem de reduse.

Un lucru uimitor pentru Klara – pe lângă un milion de alte lucruri uimitoare pe care le aduseseră treizeci de ani – era uşurinţa cu care Wan afişa şi interpreta vechile hărţi de navigaţie Heechee. Odată, când fusese în dispoziţie bună – aproape un record personal, deoarece durase un sfert de oră –, el îi arătase hărţile şi marcase obiectele cosmice pe care le explorase deja, inclusiv gaura neagră în care fusese ea. După ce dispoziţia bună i se risipise şi plecase tropăind furios să se culce, Klara îi întrebase cu precauţie pe Morţi despre hărţi. Nu se putea spune că Morţii le-ar fi înţeles realmente, însă puţinul pe care-l ştiau depăşea cu mult toate cunoştinţele avute vreodată de contemporanii Klarei.

Unele convenţii cartografice erau destul de simple – ba chiar evidente de la sine, ca oul lui Columb, odată ce ţi se spunea ce însemnau. Morţii erau încântaţi să-i spună Klarei ce însemnau. Problema era de a-i opri din a-i spune şi *iar* a-i spune, din nou şi din nou. Culorile obiectelor reprezentate? Simplu, ziceau Morţii; cu cât erau mai albastre, cu atât erau mai îndepărtate; cu cât erau mai roşii, cu atât erau mai apropiate.

– Asta arată, a şoptit cel mai pedant dintre Morţi, care întâmplător era o femeie, asta arată că Heechee cunoşteau Legea Hubble-Humason.

– Te rog, a zis Klara, nu-mi spune ce este Legea Hubble-

Humason. Ce-i cu semnele celelalte? Cruciuliţele alea cu liniuţe suplimentare?
– Acelea sunt instalaţii majore, a suspinat Moarta. Ca Poarta. Şi Poarta Doi. Şi Fabrica de Hrană. Şi…
– Iar chestiile astea ca nişte bife?
– Wan le numeşte semne de întrebare, a şoptit glăsciorul. (Şi într-adevăr semănau oarecum cu aşa ceva, dacă ai fi scos punctul semnului de întrebare şi apoi l-ai fi răsturnat cu capul în jos.) Majoritatea sunt găuri negre. Dacă modifici setarea la douăzeci şi trei, optzeci şi patru…
– Termină o dată! a zbierat Wan, apărând, ciufulit şi iritat, din cuşeta lui. Nu pot să dorm cu toate ţipetele astea!
– Nu ţipam, a spus Klara paşnic.
– Nu ţipaţi! a ţipat el. Ha!
A tropăit până la scaunul pilotului şi s-a aşezat, cu pumnii încleştaţi pe coapse, cu umerii gârboviţi, încruntându-se la ea.
– Dacă vreau să mănânc ceva? a întrebat-o.
– Vrei?
El a scuturat din cap.
– Sau dacă voiam să fac dragoste?
– Vrei?
– Vrei, vrei?! Găseşti întotdeauna motive de ceartă! Şi de fapt nu eşti deloc o bucătăreasă bună, iar în pat eşti mult mai puţin interesantă decât susţineai. Dolly era mai bună.
Klara a constatat că-şi ţinuse răsuflarea şi s-a silit s-o elibereze lent şi silenţios. Nu s-a putut sili să zâmbească.
Wan a rânjit, încântat să vadă că o afectase.
– O mai ţii minte pe Dolly? a continuat el jovial. Aia pe care m-ai convins s-o abandonez în Poartă. Acolo regula este că dacă nu plăteşti, nu respiri, iar ea n-avea bani. Mă-ntreb dacă mai trăieşte.
– Mai trăieşte, a scrâşnit Klara sperând că era adevărat; totuşi Dolly întotdeauna avea să găsească pe cineva care să-i achite notele de plată. Wan? a început ea, disperată să schimbe subiectul înainte de a se înrăutăţi. Ce-nseamnă licăririle acelea galbene de pe ecran? Morţii nu par să ştie.
– Nimeni nu ştie. Dacă Morţii nu ştiu, nu-i o prostie să crezi că eu aş şti? Câteodată eşti foarte proastă.
Şi imediat după aceea, tocmai când Klara se apropia de punctul de explozie, glasul subţire al Moartei s-a auzit iarăşi:
– Setarea douăzeci şi trei, optzeci şi patru, nouăzeci şi şapte,

opt, paisprezece.
– Poftim? a făcut Klara luată prin surprindere.
– Setarea douăzeci şi trei… Vocea a repetat numerele.
– Ce-i asta? a întrebat Klara şi cel care i-a răspuns a fost Wan.
Poziţia nu i se schimbase, dar expresia de pe chipul lui era diferită… mai puţin ostilă. Mai încordată. Mai temătoare.
– Nişte coordonate de hartă, normal, a zis el.
– Şi ce indică?
El şi-a ferit ochii.
– Stabileşte-le şi află, i-a răspuns.
I-a fost greu Klarei să opereze roţile cu protuberanţe, deoarece în trecutul ei o asemenea acţiune echivala cu sinuciderea: funcţia de afişare a hărţilor nu fusese învăţată şi o schimbare a setărilor însemna în mod aproape invariabil o schimbare imprevizibilă, şi de obicei fatală, a cursului de zbor. Dar acum nu s-a întâmplat nimic altceva decât că imaginile de pe ecran au pâlpâit şi s-au învolburat, apoi s-au limpezit şi au arătat… ce? O stea? Sau o gaură neagră? Indiferent ce ar fi fost, era reprezentată galben-strălucitor, ca de cadmiu, pe ecran, iar în jurul ei licăreau nu mai puţin de cinci semne de întrebare răsturnate cu capul în jos.
– Ce este? a întrebat Klara.
Wan s-a întors încetişor să privească.
– Este foarte mare, a zis el, şi foarte departe. Şi este locul către care ne-ndreptăm acum.
Toată combativitatea dispăruse de pe faţa lui. Klara aproape că ar fi dorit s-o vadă înapoi, fiindcă fusese înlocuită de spaimă clară, vizibilă cu ochiul liber.
Iar între timp…

Între timp sarcina Căpitanului şi a echipajului său se apropia de sfârşitul primei etape, deşi nu aducea nici un strop de fericire pentru vreunul dintre ei. Căpitanul continua să sufere după Dubla. Corpul zvelt, palid şi cu piele lucitoare, golit de personalitate, fusese înlăturat. Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi alăturat celorlalte resturi din decantoare, deoarece Heechee nu erau sentimentali faţă de cadavre. La bordul navei nu existau decantoare, aşa că fusese evacuat în spaţiu. Partea din Dubla care rămăsese era stocată cu restul minţilor ancestrale, iar Căpitanul, pe când rătăcea prin nava lui nouă şi nefamiliară, atingea la răstimpuri marsupiul în care fusese stocată, fără a şti

că o făcuse.

Nu era vorba doar despre pierderea personală. Dubla dirijase sondele şi acţiunea de curăţire nu putea fi executată corect fără ea. Metisa făcea tot ce putea, dar în esenţă nu era o operatoare de echipamente telecomandate. Stând nervos îndărătul ei, Căpitanul nu era de prea mare ajutor.

– Nu opri încă impulsul, aia nu-i o orbită stabilă! a şuierat el, apoi: Sper că fiinţele acelea nu se aleg cu rău de mişcare după cum le zgâlţâi încoace şi-ncolo.

Metisa a pulsat din muşchii maxilarelor, totuşi n-a replicat. Ştia motivul pentru care Căpitanul era atât de încordat şi de retras.

Dar în cele din urmă el s-a declarat mulţumit, bătând-o uşor pe umăr, pentru a o anunţa că putea să elibereze încărcătura. Bula cea mare s-a clătinat şi s-a rotit. O linie neagră a apărut de la un pol la celălalt şi ea s-a deschis aidoma unei flori. Şuierând în sfârşit de mulţumire, Metisa a deconectat velierul pliat şi i-a permis să lunece liber.

– Îi aşteaptă un drum greu, a comentat ofiţerul de comunicaţii, apropiindu-se să stea în spatele căpitanului său.

Căpitanul şi-a crispat abdomenul în echivalentul Heechee al unei strângeri din umeri. Velierul ieşise complet din sfera deschisă şi Metisa a început să închidă emisfera uriaşă.

– Care-i situaţia la tine, Pantof? Oamenii tot mai pălăvrăgesc?

– Mai mult ca oricând, mă tem.

– Pe minţile colective! Ai reuşit vreun progres în traducerea zbieretelor lor?

– Minţile lucrează în direcţia asta.

Căpitanul a încuviinţat posac şi s-a întins spre medalionul octogonal prins de capsula dintre picioarele sale. S-a oprit în ultima clipă. Satisfacţia pe care ar fi putut-o obţine din a întreba minţile cum se descurcau cu traducerea n-ar fi justificat durerea de a o auzi pe Dubla printre ele. Mai devreme sau mai târziu, avea s-o audă, inevitabil. Nu încă.

A expirat aer pe nări şi s-a adresat Metisei:

– Închide-o, dezactivează-o şi las-o să plutească acolo. Deocamdată nu putem face nimic mai bun. Pantof! Expediază-le un mesaj. Spune-le că regretăm că nu-i putem ajuta mai mult în clipa de faţă, dar vom încerca să revenim. Zgomot-Alb! Afişează-mi toate navele din spaţiu.

Navigatorul a încuviinţat, s-a întors către instrumentele sale şi

peste o secundă ecranul s-a umplut cu o masă învolburată de comete cu cozi galbene. Culoarea nucleelor indica distanţa, lungimea cozilor arăta viteza.

– Care dintre ele este idiotul cu tirbuşonul? a întrebat Căpitanul şi ecranul şi-a contractat câmpul pentru a arăta una dintre comete.

Căpitanul a şuierat uimit. Ultima dată când se uitase, nava aceea fusese andocată în siguranţă în sistemul ei natal. Acum călătorea cu o viteză într-adevăr foarte mare şi-şi lăsase mult în urmă căminul.

– Unde merge? a întrebat el.

Zgomot-Alb şi-a crispat muşchii încordaţi ai feţei.

– Va dura un minut, Căpitane.

– Atunci nu mai sta, fă-o!

În alte circumstanţe, pe Zgomot-Alb l-ar fi ofensat tonul Căpitanului. Heechee nu vorbeau nepoliticos între ei. Circumstanţele însă nu erau de natură să fie ignorate. Faptul că oamenii aceştia impertinenţi se aflau în posesia unui echipament pentru străpungerea găurilor negre era teribil de înspăimântător în sine. Ştiinţa faptului că umpleau spaţiul cu comunicaţiile lor idioate şi sonore era şi mai groaznică. Cine putea şti ce aveau să facă în continuare? Iar moartea unui camarad de navă reprezenta picătura finală, făcea călătoria aceasta să fie probabil cea mai mizerabilă din toate timpurile, mai precis de dinaintea naşterii lui Zgomot-Alb, când aflaseră despre existenţa celorlalţi…

– E ilogic, s-a plâns Zgomot-Alb. Nu zăresc absolut nici un obiectiv pe traiectoria lor.

Căpitanul s-a strâmbat spre elementele grafice criptice de pe ecran. Citirea lor era o sarcină pentru un specialist, dar Căpitanul trebuia să deţină câte ceva din abilităţile tuturor şi a putut vedea că în lungul geodezicei extrapolate nu exista nimic pe o distanţă rezonabilă.

– Ce zici de roiul ăla globular? a întrebat.

– Nu cred, Căpitane. Nu-i în linie de zbor directă şi nici acolo nu există nimic. Absolut nimic, realmente, nimic până la marginea galaxiei.

– Pe minţi! a exclamat un glas din spatele lor.

Căpitanul s-a întors. Toţi muşchii lui Rafală, perforatorul de găuri negre, unduiau nebuneşte. Teama lui s-a transmis Căpitanului chiar înainte ca Rafală să rostească încordat:

– Extinde geodezica.

Zgomot-Alb l-a privit nedumerit.

– Extinde-o! Dincolo de galaxie!

Navigatorul a dat să obiecteze, apoi a înţeles. Propriii muşchi se zbăteau când s-a conformat. Ecranul a pâlpâit. Linia galbenă înceţoşată s-a extins. A trecut prin regiuni unde pe ecran nu exista absolut nimic, spaţiu complet negru, pustiu.

Nu tocmai pustiu.

Un obiect albastru-închis a apărut din bezna ecranului, deschizându-se la culoare, îngălbenindu-se. Era cvintuplu etichetat. Dinspre toţi membrii echipajului s-au auzit şuierături, când obiectul s-a oprit şi geodezica galbenă înceţoşată l-a atins.

Heechee s-au privit între ei, nici unul neavând puterea de a mai rosti ceva. Singura navă care putea cauza cel mai mare dezastru imaginabil gonea spre locul unde dezastrul aştepta să fie provocat.

18
În Pentagonul Înalt

Pentagonul Înalt nu este chiar un satelit pe orbită geostaţionară. El este format din cinci sateliţi pe orbite geostaţionare. Orbitele nu sunt precis identice, astfel că cele cinci piese din metal blindat şi durificat prin impulsuri se rotesc unele în jurul celorlalte. Mai întâi Alfa este la exterior şi Delta se află cel mai aproape de Pământ, apoi valsează o vreme şi Epsilon ajunge să fie orientat către exterior şi poate că Gama este la interior, rotiţi-vă partenerii, în cadril, şi aşa mai departe. De ce s-a procedat aşa, ar putea întreba cineva, în loc să construiască un singur satelit, mare? Păi, i s-ar răspunde acelui cineva, cinci sateliţi sunt de cinci ori mai greu de lovit decât unul singur. De asemenea, eu, personal, cred că motivul este faptul că atât Orbit-Tyuratam al sovieticilor, cât şi postul de comandă Peep-China sunt sateliţi unici. În mod firesc, SUA doreau să arate că ele puteau face o treabă mai bună. Sau cel puţin diferită. Totul data de pe vremea războaielor. La un moment dat, se spunea, acela fusese ultimul răcnet în materie de apărare. Uriaşele lasere alimentate cu bombe nucleare ar fi trebuit să poată rade orice rachetă inamică de la optzeci de mii de kilometri depărtare. Poate că într-adevăr puteau s-o facă – atunci când fuseseră construite – şi poate încă vreo trei luni după aceea, până ce şi ceilalţi au început să utilizeze aceleaşi durificări prin impulsuri şi şmecherii cu ţinte radar false şi toţi au revenit în căsuţa Start. Din păcate, toate „s-au dus”, dar asta-i cu totul altă poveste.

De aceea nu vedeam niciodată patru cincimi din Pentagon, decât doar pe ecrane. Componenta spre care ne dăduseră vectorul de apropiere conţinea cabinele pentru echipaj, administraţia… şi închisoarea. Era Gama, şaizeci de mii de tone de metal şi carne, cam de mărimea Marii Piramide şi cu o formă destul de asemănătoare, şi am aflat imediat că, indiferent cât de deschis fusese generalul Manzbergen pe Pământ, aici, pe orbită, eram la fel de bineveniţi ca un herpes. În primul rând ne-au lăsat să aşteptăm permisiunea deschiderii sasului.

– Cred c-au fost loviţi serios în minutul de demenţă, a speculat Essie, strâmbându-se la ecranul care nu arăta decât flancul metalic al lui Gama.

– Asta nu-i o scuză, am spus, iar Albert şi-a anunţat opinia:

– N-au fost loviţi atât de serios, însă mă tem că erau pregătiţi să lovească mult mai serios ei înşişi. Am văzut prea mult război; nu-mi plac lucrurile acestea.

Îşi pipăia insigna Doi la Sută şi se comporta destul de nervos pentru o hologramă. Ceea ce spunea era destul de adevărat. Cu două săptămâni în urmă, când teroriştii izbiseră din spaţiu cu TPT-ul în toţi oamenii, întreaga staţie înnebunise pentru un minut. Literalmente un minut; nu ţinuse mai mult. Şi a fost bine că n-a ţinut mai mult, deoarece în minutul acela opt dintre cele unsprezece staţii care trebuiau acţionate de oameni pentru a ochi oraşe terestre cu fascicule protonice erau într-adevăr operate de oameni. De oameni foarte entuziaşti să tragă.

Nu asta o neliniştea pe Essie.

– Albert, a rostit ea, termină cu jocurile care mă irită. De fapt, tu n-ai văzut nici un război, niciodată. Tu nu eşti decât un program.

El s-a înclinat din mijloc.

– Aşa cum spuneţi, doamnă Broadhead. Îmi daţi voie? Tocmai am primit permisiunea deschiderii sasului şi puteţi intra în satelit.

Am intrat, cu Essie privind gânditor peste umăr spre programul pe care-l lăsasem în navă. Subofiţerul care ne aştepta nu părea entuziast. Şi-a trecut degetul mare peste cipul de date al iahtului de parcă ar fi încercat să se asigure că tuşul magnetic nu se ştergea.

– Mda, a spus el, am primit o atenţionare despre dumneavoastră. Atât doar că nu sunt sigur dacă generalul de brigadă vă poate primi acum, domnule.

– Noi nu doream să ne întâlnim cu un general de brigadă, a explicat dulce Essie, ci numai cu o anume doamnă Dolly Walthers pe care o aveţi aici.

– Da, doamnă. Dar generalul de brigadă Cassata trebuie să vă semneze permisul şi în clipa de faţă suntem toţi destul de ocupaţi.

Şi-a cerut scuze şi a început să şoptească într-un telefon, apoi a părut mai vesel.

– Dacă doriţi să mă urmaţi, doamnă şi domnule, a spus el şi ne-a condus în cele din urmă afară din port.

Obişnuinţa de a manevra în imponderabilitate sau în condiţii de gravitaţie redusă se pierde dacă nu practici, iar eu nu mai practicasem de mult. De asemenea, întorceam întruna capul în

toate direcţiile. Toate astea erau noi pentru mine. Poarta este un asteroid sfredelit de tuneluri de către Heechee cu mult timp în urmă şi toate suprafeţele interioare au fost căptuşite de ei cu metalul lor favorit, albastru-strălucitor. Fabrica de Hrană, Paradisul Heechee şi toate celelalte structuri mari pe care le vizitasem în spaţiul cosmic erau tot construcţii Heechee. Acum mă aflam pentru prima dată într-un artefact spaţial foarte mare construit de mâna oamenilor şi mă simţeam derutat. Părea mai extraterestru decât orice obiect Heechee. Nici vorbă de familiara lucire albastră, ci doar oţel vopsit. Nici o cavitate fusiformă centrală. Nici un prospector cu chip îngrozit sau triumfător, nici o colecţie muzeală cu bucăţele de tehnologie Heechee descoperite ici şi colo prin galaxie. Abunda însă personalul militar în salopete mulate pe corp şi, dintr-un motiv necunoscut mie, căşti de protecţie. Cel mai curios dintre toate mi se părea faptul că, deşi toţi purtau tocuri pentru arme, tocurile acelea erau goale.

Am încetinit ca să-i arăt asta lui Essie.

– Se pare că n-au încredere în propriii oameni, am comentat.

Ea m-a zgâlţâit de guler şi a indicat spre înainte, unde aştepta subofiţerul.

– Nu vorbi de rău gazdele, Robin, cel puţin până n-au rămas în urmă. Uite! Ăsta trebuie să fie locul.

Ajunsesem la timp; începusem să gâfâi din cauza oboselii de a mă trage cu mâinile printr-un coridor în imponderabilitate.

– Intraţi, doamnă şi domnule, a rostit ospitalier subofiţerul şi, bineînţeles, am făcut aşa cum ne spusese.

Dincolo de uşa pe care ne-o arătase se găsea doar o odaie goală cu două scaune prevăzute cu centuri de reţinere şi nimic altceva.

– Unde-i generalul de brigadă? am întrebat.

– V-am spus că deocamdată suntem toţi destul de ocupaţi. Vă va primi imediat ce poate.

Şi cu un rânjet de rechin ne-a închis uşa; iar interesant la uşa aceea, un detaliu pe care amândoi l-am sesizat imediat, era inexistenţa oricărei clanţe pe dinăuntru.

Ca toată lumea avusesem fantezii personale în care fusesem arestat. Îţi duci viaţa crescând peşti, ţinând contabilitatea cuiva sau scriind o nouă şi măreaţă simfonie, când, pe neaşteptate, se aude un ciocănit la uşă. „Vă rugăm să ne urmaţi, fără împotrivire”, ţi se spune, după care ţi se prind cătuşele şi ţi se

citesc drepturile, iar apoi te trezeşti într-un loc ca ăsta. Essie s-a înfiorat. Probabil că şi ea avusese aceleaşi fantezii, deşi, dacă exista o persoană cu o viaţă neprihănită, atunci numai ea putea fi aceea.

– Este o prostie, a rostit mai mult pentru ea decât pentru mine. Ce păcat că nu-i nici un pat aici. Am fi putut profita de timpul acesta.

Am bătut-o uşor pe mână. Ştiam că încerca să mă binedispună.

– Au spus că sunt ocupaţi, i-am reamintit.

Aşa că am aşteptat.

Iar după o jumătate de oră, fără nici un fel de avertisment prealabil, am simţit-o pe Essie încordându-se sub braţul pe care-l aveam trecut după umărul ei şi expresia de pe faţă i-a devenit pe neaşteptate furioasă şi sălbatică; iar eu am simţit un fulger iute, dureros şi mânios prin propria-mi minte…

După aceea a trecut, iar noi am schimbat priviri. Durase doar câteva secunde. Îndeajuns pentru a înţelege cu ce fuseseră ei ocupaţi şi de ce nu aveau arme în tocuri.

Teroriştii loviseră din nou – dar ne atinseseră numai tangenţial.

Când a revenit în cele din urmă să ne ia, subofiţerul era vesel. Nu vreau să spun că ar fi fost prietenos. Continua să-i deteste pe civili. Era îndeajuns de fericit pentru a avea un zâmbet larg pe chip şi îndeajuns de ostil pentru a nu ne explica motivul întârzierii. Fusese un răstimp lung. Nu şi-a cerut scuze, ci s-a mulţumit să ne conducă la biroul comandantului, rânjind tot drumul. Iar când am ajuns acolo, între pereţii de oţel vopsiţi pastelat cu holograma West Point şi cu exhaustorul de fum din argint autentic străduindu-se zadarnic să facă faţă trabucului său, generalul de brigadă Cassata rânjea de asemenea.

Nu existau foarte multe explicaţii bune posibile pentru toată veselia aceasta enigmatică, aşa că am făcut un salt în beznă şi am aterizat pe una dintre ele.

– Felicitări, domnule general de brigadă, am rostit politicos, pentru capturarea teroriştilor.

Surâsul a dispărut, însă a revenit imediat. Cassata era un bărbat micuţ şi mai grăsuţ decât ar fi preferat probabil medicii militari; coapsele i s-au reliefat proeminent la tivul şortului kaki, atunci când s-a aşezat pe marginea biroului ca să ne salute.

– După cum înţeleg situaţia, domnule Broadhead, a spus el,

scopul dumitale aici este de a discuta cu doamna Dolly Walthers. Poţi desigur face asta, ţinând seama de instrucţiunile pe care le-am primit, dar eu nu-ţi pot răspunde la întrebări legate de probleme de securitate.

– N-am întrebat nici una, i-am atras atenţia.

Apoi, simţind cum mă arde pe ceafă privirea de tipul „de ce-l enervezi pe scârbosul ăsta?” a soţiei mele, am adăugat:

– Oricum, a fost foarte amabil din partea dumitale.

A încuviinţat, aprobând în mod evident că era foarte amabil.

– Aş dori totuşi să-ţi pun o întrebare. Te deranjează să-mi spui de ce doreşti să discuţi cu ea?

Privirea lui Essie continua să ardă, împiedicându-mă să-i zic că mă deranja într-adevăr.

– Câtuşi de puţin, am minţit. Doamna Walthers a petrecut o perioadă de timp cu o foarte dragă cunoştinţă de-a mea pe care sunt nerăbdător s-o văd. Sperăm că ne poate spune cum să luăm legătura cu… ăăă, cunoştinţa mea.

Nu prea avea rost să evit rostirea pronumelui care ar fi dezvăluit sexul cunoştinţei. În mod cert ei o descususeră complet pe sărmana Dolly Walthers şi ştiau că mă puteam referi la numai una dintre două persoane, iar dintre cele două nu era deloc probabil că l-aş fi putut numi „drag” pe Wan. Generalul m-a privit nedumerit, s-a uitat la Essie şi în cele din urmă a spus:

– Walthers este desigur o tânără doamnă foarte populară. Nu vă mai reţin.

După care ne-a predat subofiţerului care juca rol de ghid.

În calitate de ghid turistic, subofiţerul era un eşec de proporţii. N-a răspuns la întrebări; n-a oferit informaţii în mod voluntar. Şi existau o sumedenie de lucruri care să ne stârnească curiozitatea, fiindcă Pentagonul dovedea semne de probleme recente. Nu existau avarii fizice, însă închisoarea fusese afectată când staţia fusese atinsă de minutul anterior de nebunie. Programul ei de zăvorâre fusese distrus de gardienii de serviciu. Din fericire îl blocaseră în poziţia deschis, altfel s-ar fi numărat multe schelete nefericite care muriseră de foame în celulele lor.

Detaliul acela l-am aflat când am trecut printr-un nivel de celule şi am văzut că toate aveau uşile deschise, cu poliţişti militari înarmaţi păzind plictisiţi pe coridor, pentru a se asigura că deţinuţii rămâneau înăuntru. Subofiţerul s-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu comandantul gărzii şi, în timp ce aşteptam,

Essie a şoptit:

– Dacă nu i-a prins pe terorişti, cu ce a fost amabil pentru tine generalul de brigadă?

– Bună întrebare, am aprobat. Am şi eu una. Ce a vrut să spună prin faptul că Dolly Walthers este o tânără doamnă foarte populară?

Subofiţerul a fost scandalizat pentru că vorbeam în front. A încheiat flecăreala cu locotenentul de la Poliţia militară şi ne-a zorit către o celulă cu uşa deschisă, cu nimic diferită de celelalte. A indicat spre interior.

– Iat-o şi pe deţinută, ne-a anunţat. Puteţi vorbi cu ea orice doriţi, dar nu ştie prea multe.

– Îmi dau seama de asta, am replicat, deoarece dacă ar fi ştiut, cu siguranţă nu ne-aţi fi lăsat s-o vedem defel, nu-i aşa?

Am căpătat pentru asta altă privire pârjolitoare din partea lui Essie. Şi ea avea dreptate. Dacă nu l-aş fi iritat, subofiţerul ar fi putut avea bunul-simţ să se retragă câţiva paşi, pentru ca noi să putem discuta cu Dolly Walthers în intimitate, în loc să se planteze ferm în uşa deschisă.

Sau poate că nu. A doua posibilitate a fost cea care s-a ales cu votul meu.

Dolly Walthers era o femeie de mărimea unui copil, cu glas de copil, ascuţit, şi dinţi stricaţi. Nu se găsea în cea mai bună formă. Era speriată, obosită, furioasă şi ursuză.

Iar eu nu mă aflam deloc într-o formă mai bună. Eram pe de-a întregul şi tulburător de conştient de faptul că tânăra din faţa mea petrecuse două săptămâni în tovărăşia iubirii vieţii mele – sau a uneia dintre iubirile vieţii mele… oricum în primele două din categoria respectivă. Spun asta cu destulă uşurinţă. N-a fost uşor. N-am ştiut ce să fac şi n-am ştiut ce să spun.

– Spune bună ziua, Robin, m-a instruit Essie.

– Bună ziua, doamnă Walthers, am rostit ascultător. Eu sunt Robin Broadhead.

Nu-şi pierduse manierele. A întins mâna, ca un copil cuminte.

– Ştiu cine eşti, domnule Broadhead, chiar neţinând seama de faptul că am întâlnit-o ieri pe nevasta dumitale.

Ne-am strâns mâinile politicos şi ea a fulgerat urma unui surâs trist. Abia mai târziu, când i-am văzut păpuşa Robinette Broadhead, am ştiut la ce zâmbise. În acelaşi timp însă şi ea părea nedumerită.

– Mi s-a părut că mi-au spus că doresc să mă vadă patru oameni, a zis ea privind pe lângă subofiţerul solid în căutarea celorlalţi.

– Suntem doar noi doi, a rostit Essie şi m-a aşteptat să vorbesc.

Dar eu n-am vorbit. Nu ştiam ce să spun. Nu ştiam ce să întreb. Dacă n-ar fi fost decât Essie de faţă, poate c-aş fi izbutit să-i spun lui Dolly Walthers ce însemnase Klara pentru mine şi să-i solicit ajutorul – orice soi de ajutor. Sau dacă ar fi fost numai subofiţerul de faţă, l-aş fi putut ignora ca pe o altă piesă de mobilier. Sau cred că aş fi putut face toate astea… dar ei erau amândoi de faţă şi eu am rămas mut, în vreme ce Dolly Walthers mă privea curioasă, Essie în expectativă şi până şi subofiţerul s-a întors să se holbeze la noi.

Essie a oftat, un sunet exasperat şi plin de compasiune, apoi a decis. A preluat conducerea. S-a întors către doamna Walthers.

– Dolly, a vorbit ea energic, scuză-l pe soţul meu. Din motive prea complexe pentru a le explica în clipa aceasta, este o situaţie destul de traumatică pentru el. Scuze de asemenea fiindcă am îngăduit Poliţiei militare să te ia; eu însămi am unele traume din motive asociate. Important este ceea ce vom face în continuare. Iată despre ce-i vorba: Mai întâi te vom elibera de aici. După aceea te vom invita să ni te alături şi să ne ajuţi în călătoria de localizare a lui Wan şi Gelle-Klara Moynlin. Eşti de acord?

Totul se petrecea prea repede şi pentru Dolly Walthers.

– Păi, a spus, eu…

– Perfect, a încuviinţat Essie din cap. Mergem acum să aranjăm asta. Dumneata, subofiţerule! Du-ne imediat înapoi la nava noastră, *Adevărata dragoste.*

Subofiţerul a deschis gura scandalizat, totuşi eu am fost mai rapid:

– Essie, n-ar trebui să discutăm cu generalul de brigadă despre asta?

Ea m-a strâns de mână şi m-a privit. Privirea era plină de compasiune. Strângerea era un avertisment de genul „tacă-ţi gura aia proastă, Robin!”, care aproape mi-a strivit încheieturile falangelor.

– Bietul mieluşel, s-a adresat pe un ton de scuză subofiţerului, tocmai a suferit o operaţie chirurgicală majoră. Este buimăcit. Trebuie s-ajungem la navă ca să-şi ia medicamentele, şi cât mai

repede!

Când soţia mea a decis să facă ceva, modul cel mai eficient de a te înţelege cu ea este s-o laşi să facă ceea ce a decis. Nu ştiam ce avea în minte, dar era foarte clar ce ar fi trebuit eu să fac în privinţa respectivă. Mi-am asumat comportamentul unui bătrân ameţit de o operaţie recentă şi am lăsat-o să mă ghideze în urma subofiţerului prin culoarele Pentagonului.

N-am înaintat foarte repede, deoarece coridoarele erau destul de animate. Subofiţerul ne-a oprit la o intersecţie, în timp ce pe lângă noi a trecut un grup de deţinuţi. Dintr-un motiv necunoscut, se evacua un cvartal întreg de celule. Essie m-a înghiontit şi mi-a arătat monitoarele de pe perete. Unul conţinea exclusiv indicatoare: *Comisariatul 7, Latrinele personalului militar, Docul V* şi aşa mai departe.

Însă pe celălalt…

Pe celălalt se vedea zona de andocare, şi se apropia ceva mare. Uriaş, masiv, construit de oameni; de la prima vedere îţi puteai da seama că era opera oamenilor, nu a Heecheelor. Nu după liniile generale, ori pentru că ar fi fost din oţel cenuşiu, nu din metal Heechee albastru. Dovada o constituiau armele cu aspect ameninţător care-şi scoteau ţevile prin suprafaţa exterioară netedă.

Ştiam că Pentagonul pierduse şase dintre navele acelea în tentativa de a adapta propulsia superluminică Heechee la vehiculele oamenilor. În privinţa asta nu mă puteam plânge; designul *Adevăratei dragoste* beneficiase de pe urma greşelilor lor. Totuşi armele nu erau deloc plăcute la vedere. Aşa ceva nu vedeai niciodată la o navă Heechee.

– Haideţi! s-a răstit subofiţerul încruntându-se la noi. N-ar trebui să fiţi aici. Daţi-i drumul!

A pornit pe un coridor relativ pustiu, dar Essie l-a încetinit.

– Este mai rapid pe-aici, a arătat ea indicatorul *Docuri.*

– Accesul interzis! a lătrat el.

– Nu şi pentru bunul prieten al Pentagonului care nu se simte bine, a replicat ea şi m-a tras de braţ, îndreptându-ne către grupurile cele mai compacte şi mai gălăgioase de oameni.

În Essie există secrete tăinuite în interiorul altor secrete, dar acesta s-a clarificat foarte repede. Agitaţia fusese pricinuită de faptul că teroriştii capturaţi erau aduşi din crucişător, iar Essie dorise să-i vadă.

Crucişătorul le interceptase nava furată în clipa în care ieşise

din superluminică. Deschisese focul. Se părea că la bord fuseseră opt terorişti – opt într-o navă Heechee în care chiar şi cinci persoane stăteau claie peste grămadă! Trei dintre ei supravieţuiseră şi fuseseră luaţi prizonieri. Unul era în comă. Unul nu mai avea un picior, însă îşi păstrase cunoştinţa. Al treilea era nebun.

Nebunul îi atrăsese atenţia lui Essie. Era o negresă tânără – din Sierra Leone, se spunea – care zbiera întruna. Purta o cămaşă de forţă. După cum arăta cămaşa, fusese ţinută în ea foarte multă vreme, deoarece era pătată şi mirosea, părul femeii îi era încâlcit şi lipit de ţeastă, iar chipul cadaveric. Cineva îmi striga numele, totuşi eu m-am împins înainte cu Essie ca să văd mai bine.

– Vorbeşte în ruseşte, a spus Essie încruntându-se, dar nu prea bine. Accentul este georgian. Foarte puternic. Zice că ne urăşte.

– Mi-aş fi putut da seama de asta, i-am răspuns.

Văzusem destul. Când subofiţerul a străbătut mulţimea, răcnind ordine furioase pentru ca oamenii din faţa lui să se tragă în lături, i-am îngăduit să mă smucească înapoi, apoi mi-am auzit numele strigat iarăşi.

Deci nu fusese subofiţerul? În realitate nu fusese nici măcar un glas de bărbat. Se auzise dinspre grupul de deţinuţi care erau transferaţi din celulele lor şi am văzut cine strigase. Chinezoaica. Janie… nu ştiu cum.

– Dumnezeule, m-am adresat subofiţerului, pe ea pentru ce aţi arestat-o?

– Este o problemă militară, Broadhead, s-a răstit el, şi nu-i treaba voastră. Haideţi! N-aveţi ce căuta în zona asta!

Nu avea nici un rost să contrazic un individ care luase o decizie fermă. Nu l-am mai întrebat încă o dată. M-am apropiat direct de grup şi am întrebat-o pe Janie. Toţi ceilalţi deţinuţi erau femei, numai personal militar, neîndoios fiindcă întârziaseră din permisie sau fiindcă-i trăseseră un pumn în nas vreunui individ ca subofiţerul – exclusiv persoane de calitate, eram convins. Tăceau şi ascultau.

– Audee a vrut să vină aici pentru c-o arestaseră pe *soţia* lui, a rostit Janie care purta pe chip o expresie de parcă pronunţase „sifilisul lui terţiar”. Aşa c-am luat naveta până aici şi cum am ajuns ne-au aruncat în închisoare.

– Ei bine, Broadhead, a răcnit subofiţerul, picătura asta a

umplut paharul! Ieşi de-acolo sau te arestez şi pe tine!

A dus mâna la tocul care de data asta conţinea o armă. Essie s-a apropiat de el, surâzând politicos.

– Nu mai sunt motive de îngrijorare, subofiţerule, a zis ea, pentru că *Adevărata dragoste* ne aşteaptă, uite-o acolo. Aşa că nu mai reprezentăm o problemă. Rămâne doar ca generalul de brigadă să vină la noi pentru a răspunde la întrebările rămase.

Subofiţerul s-a holbat la ea.

– Doamnă, s-a bâlbâit el, doamnă... generalul de brigadă nu poate veni la dumneavoastră!

– Ba bine că nu! Soţul meu necesită tratament medical, prin urmare trebuie să stea în navă. Generalul Cassata este politicos, nu? A absolvit academia West Point? Şi multe alte cursuri departamentale în care a învăţat despre etichetă, tusete şi strănuturi? Spune-i, te rog, de asemenea, că la bord există un bourbon excelent pentru terminarea căruia sărmanul meu soţ bolnav are nevoie de ajutor.

Subofiţerul s-a îndepărtat împleticindu-se, cu umerii gârboviţi. Essie s-a uitat la mine şi eu m-am uitat la ea.

– Şi-acum? am întrebat-o.

A zâmbit şi m-a mângâiat pe cap.

– Mai întâi îl instruim pe Albert în privinţa bourbonului... şi a altor chestii, a răspuns şi s-a întors pentru a rosti două fraze scurte în rusă, apoi aşteptăm să apară generalul.

N-a durat mult până la sosirea generalului, dar în răstimpul respectiv eu aproape că uitasem de el. Essie se angajase într-o conversaţie animată cu santinela lăsată de subofiţer şi eu căzusem pe gânduri. În principal mă gândeam nu la Klara aşa cum făcusem de cele mai multe ori până atunci, ci la negresa nebună şi la asociaţii ei nebuni. Ei mă speriau. Teroriştii mă speriau. În trecut existaseră OEP şi IRA şi naţionalişti portoricani şi secesionişti sârbi şi puşti bogaţi americani, germani şi italieni care-şi demonstrau dispreţul faţă de tăticii lor – oho-ho, o mulţime de terorişti, de toate mărimile şi felurile –, însă toţi erau separaţi. Faptul că acum se reuniseră mă speria. Săracii şi furioşii învăţaseră să-şi unească mâniile şi resursele şi nu exista absolut nici o îndoială că ei puteau face lumea să asculte. Capturarea unei nave nu avea să-i oprească; avea doar să le facă eforturile suportabile pentru o vreme... sau aproape suportabile.

Totuşi, pentru a le soluţiona problema – pentru a le anula furia şi a le satisface nevoile – era nevoie de mai mult. Colonizarea unor corpuri cereşti ca Planeta Peggys reprezenta răspunsul cel mai bun şi poate singurul, însă era *lentă.* Transportorul putea duce în fiecare lună trei mii opt sute de săraci spre o viaţă mai bună. Dar în fiecare lună se năşteau în jur de un sfert de milion de alţi săraci, iar calculul dezastruos era lesne de făcut:

250.000 – 3.800 = 246.200

de alţi săraci de care cineva trebuia să se ocupe în fiecare lună. Unica speranţă erau transportoare noi şi mai mari, sute sau mii de transportoare noi şi mai mari. O singură sută ne-ar fi menţinut la nivelul actual de mizerie. O mie l-ar fi vindecat o dată şi pentru totdeauna – dar de unde să apară miile de nave mari? Construirea *Adevăratei dragoste* durase opt luni şi mă costase mult mai mult decât intenţionasem de fapt. Cât ar fi costat construirea a ceva de o mie de ori mai mare?

Vocea generalului de brigadă mi-a îndepărtat mintea de la reflecţiile acelea.

– Este absolut imposibil! spunea el. V-am permis s-o vedeţi, fiindcă mi s-a cerut. Nici nu poate fi vorba s-o luaţi cu voi!

M-a fulgerat cu privirea când m-am alăturat lor şi am prins-o pe Essie de mână.

– La asta, a rostit ea, se adaugă bărbatul Walthers şi chinezoaica. Îi vrem şi pe ei.

– Îi vrem? am întrebat, însă generalul nu mă asculta.

– Şi mai ce, pentru numele lui Dumnezeu?! a explodat el. Nu vreţi să vă dau comanda secţiunii ăsteia din Pentagon? Ori un crucişător sau două?

Soţia mea a clătinat politicos din cap.

– Mulţumim, dar nava noastră este mai confortabilă.

– Iisuse!

Cassata şi-a şters fruntea şi i-a îngăduit lui Essie să-l conducă în salonul principal pentru bourbonul promis.

– În realitate, a zis el, împotriva lui Walthers şi Yee-xing nu există acuzaţii. Ei nu aveau dreptul de a veni aici neautorizaţi, dar dacă-i luaţi de aici putem da uitării delictul respectiv.

– Splendid! a exclamat Essie. Rămâne acum numai cealaltă Walthers!

– Îmi este imposibil să-mi asum o asemenea responsabilitate, a

început generalul, însă Essie nu i-a îngăduit să termine.

– Bineînţeles că nu! Asta se înţelege de la sine, sigur că da. Ca atare, ne vom adresa autorităţii superioare, nu? Robin! Apelează-l pe generalul Manzbergen. Fă-o de aici, ca să nu existe nici un fel de înregistrări neplăcute care să pună după aceea pe cineva în încurcătură, da?

Nu are rost să i te împotriveşti lui Essie când se găseşte într-o astfel de stare şi, în plus, eram curios să văd ce intenţiona.

– Albert, am rostit, apelează-l, te rog, pe generalul Manzbergen.

– Cu certitudine, Robin, a rostit el obedient, doar sub forma unui glas imaterial; iar peste o clipă ecranul s-a aprins şi l-am văzut pe Manzbergen aşezat la biroul său.

– Bună dimineaţa, Robin, Essie, a rostit el plin de voie bună. Văd că-l aveţi cu voi pe Perry Cassata – felicitări tuturor!

– Mulţumim, Jimmy, a răspuns Essie trăgând cu coada ochiului către generalul de brigadă, dar nu de asta te-am apelat.

– Ah, da? s-a încruntat el. Indiferent despre ce ar fi vorba, fiţi concişi, vă rog. În nouăzeci de secunde trebuie să particip la o reuniune de vârf.

– Va dura mai puţin de atât, dragul meu general. Este suficient, te rog, să-l instruieşti pe generalul de brigadă Cassata să ne-o predea pe Dolly Walthers.

Manzbergen a părut nedumerit.

– În ce scop?

– Ca s-o folosim pentru a-l localiza pe Wan care a dispărut, dragul meu general. Are un TPT, nu ştii? Este în interesul tuturor să-l determinăm să ni-l dea înapoi.

El i-a zâmbit drăgăstos.

– Un minut, scumpo, a spus şi s-a aplecat spre un telefon din exteriorul obiectivului camerei.

Poate că generalul Cassata putea fi impresionat, totuşi era cu ochii-n patru.

– Există un decalaj, a observat el. Aceasta nu trebuie să fie o legătură radio cu întârziere zero?

– Transmisia este în rafale, a explicat Essie minţind fără să clipească. Nava noastră este mică şi nu are suficientă energie – altă minciună –, aşa că trebuie să economisim energia pentru comunicaţii… ah, uite-l pe general!

Manzbergen a îndreptat un deget către Cassata.

– Transferul a fost autorizat, a lătrat el. Ei sunt de încredere,

le datorăm o favoare… şi s-ar putea să fie în stare să ne scutească de multe neplăceri viitoare. Dă-le tot ce vor, pe răspunderea mea. Şi-acum, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă să merg la reuniunea mea – şi nu mă mai deranjaţi decât dacă izbucneşte al Patrulea Război Mondial!

Aşa că generalul de brigadă a plecat, clătinând din cap, şi nu peste mult timp Poliţia militară ne-a adus-o pe Janie Yee-xing, apoi după un minut pe Audee Walthers şi ceva mai târziu după aceea pe Dolly Walthers.

– Mă bucur să vă revăd pe toţi, a rostit Essie primindu-i la bord. Sunt convinsă că aveţi multe de discutat între voi, dar în primul rând să plecăm imediat din locul ăsta oribil. Albert! Îi dăm drumul, te rog?

– Imediat, doamnă Broadhead, a cântat glasul lui Einstein.

Nu s-a obosit să se materializeze în scaunul pilotului; a intrat simplu pe uşă şi s-a rezemat de poliţa şemineului, zâmbind în direcţia noastră.

– Vom face prezentările mai târziu, a anunţat Essie. Acesta este un prieten bun care este un program de calculator. Albert? Suntem în siguranţă, departe de Pentagon?

El a încuviinţat, surâzând. După care, sub ochii mei, s-a transformat din bărbatul vârstnic cu pipă şi pulover lălâu în mai zveltul, mai înaltul, medaliatul şi în uniformă de şef de stat-major, generalul James P. Manzbergen.

– Sigur că da, scumpo! a strigat el. Şi-acum să trecem urgent pe superluminică înainte să-şi dea seama că i-am păcălit!

19
Permutaţiile iubirii

Cine se culcă cu cine? Aha, aceea era întrebarea! Aveam cinci pasageri şi trei cabine în care să-i punem. *Adevărata dragoste* nu fusese concepută pentru foarte mulţi musafiri şi în nici un caz pentru eventualitatea în care musafirii nu sosiseră pre-sortaţi în perechi. Ar fi trebuit să-l punem pe Audee laolaltă cu soţia lui legitimă, Dolly? Sau cu cea mai recentă tovarăşă de pat a sa, Janie Yee-xing? Să-l punem pe Audee singur şi pe cele două femei laolaltă? – dar ce şi-ar fi făcut una celeilalte dacă am fi procedat aşa? Janie şi Dolly nu se priveau cu ostilitate, însă Audee părea inexplicabil de ostil faţă de amândouă.

– Nu se poate decide faţă de care ar trebui să fie fidel, a comentat Essie cu înţelepciune, iar el este un bărbat care doreşte să fie fidel unei singure femei.

Eu înţelegeam asta destul de bine, ba chiar înţelegeam că nu numai unul dintre pasagerii navei suferea de problema respectivă.

În afirmaţia aceea exista totuşi un cuvânt care nu mi se aplica mie: „suferinţă”. Trebuie să înţelegeţi că eu nu sufeream. Eu mă bucuram. Mă bucuram şi de Essie, întrucât soluţionasem problema repartizării în cabine prin simpla părăsire a locului. Essie şi cu mine ne retrăsesem în Cabina Căpitanului şi încuiasem uşa. Ne spusesem că motivul pentru care procedasem aşa fusese de a-i lăsa pe cei trei musafiri ai noştri să-şi rezolve singuri problemele. Era un motiv bun. Dumnezeu ştia că aveau nevoie de timp pentru asta, deoarece relaţiile lor interpersonale latente erau îndeajuns de tensionate pentru a exploda o stea; dar aveam şi alte motive, iar cel mai important dintre ele era de a putea face dragoste.

Şi asta am şi făcut. Entuziast. Cu bucurie. Aţi fi crezut că după un sfert de secol – la vârstele noastre înaintate, şi ţinând seama de familiaritate şi de plictiseală şi de faptul că, la urma urmelor, există un număr limitat de mucoase ce pot fi frecate şi un număr limitat de accesorii cu care să le freci – am fi avut foarte puţine imbolduri pentru care s-o facem. Greşit! Eram extrem de motivaţi.

Poate că motivul îl reprezenta spaţiul relativ strâmt de la bordul *Adevăratei dragoste.* Încuierea în cabina noastră privată cu pat anisocinetic conferea episodului un condiment specific

adolescenţilor care se sărută pe verandă, cu părinţii la o distanţă egală cu grosimea geamului ferestrei. Am chicotit o vreme, în timp ce patul ne-a împins în moduri ingenioase… dar „suferinţă”? Câtuşi de puţin! Nu uitasem de Klara. Îmi reapărea în minte, iar şi iar, adesea în momente foarte intime.

Însă aici, în pat, cu mine, se afla Essie, nu Klara.

Aşa că am stat întins pe pat, mişcându-mă niţeluş, când şi când, pentru a simţi cum se mişca patul la rândul lui şi cum o mişca pe Essie, ghemuită strâns lipită de mine, iar ea se mişca niţeluş la rândul ei – aducea niţeluş cu carambolul cu trei mante, dar cu piese mult mai interesante – şi m-am gândit, calm şi dulce, la Klara.

În clipa aceea mă simţeam aproape sigur că totul se va rezolva. La urma urmelor era ceva rău? Doar iubire. Doar doi oameni care se iubeau între ei. Nimic rău în asta! Sigur că da, o complicaţie o reprezenta faptul că unul dintre cei doi oameni, de exemplu eu, putea fi în acelaşi timp o parte din alţi doi oameni care se iubeau între ei. Însă complicaţiile puteau fi soluţionate – într-un fel sau altul –, nu-i aşa? Iubirea era cea care punea universul în mişcare. Iubirea ne făcea pe Essie şi pe mine să zăbovim în Cabina Căpitanului. Iubirea îl făcuse pe Audee s-o urmeze pe Dolly în Pentagonul Înalt; şi un soi de iubire o făcuse pe Janie să-l însoţească; şi alt soi de iubire, sau poate acelaşi soi, o făcuse pe Dolly să se mărite cu el din capul locului, deoarece una dintre funcţiile iubirii este, cu siguranţă, de a-i oferi unei persoane o altă persoană în jurul căreia să-şi organizeze viaţa. Iar departe, într-unul dintre uriaşele pustiuri gazoase şi presărate de stele (deşi în momentul acela încă nu ştiam asta), Căpitanul jelea o iubire; ba până şi Wan, care nu iubise niciodată pe nimeni cu excepţia sa, brăzda de fapt universul pentru cineva spre care să-şi îndrepte iubirea. Înţelegeţi cum merg lucrurile? Iubirea este factorul motivaţional.

– Robin? a rostit Essie somnoroasă peste clavicula mea. Ai făcut-o foarte bine. Complimentele mele.

Şi, desigur, ea vorbea de asemenea despre iubire, deşi în cazul acesta am ales să accept cuvintele acelea ca fiind un compliment adresat talentelor mele în demonstrarea iubirii.

– Mulţumesc, am spus.

– Mă-ntreb, totuşi…, a continuat ea şi s-a retras puţin ca să mă privească cu atenţie. Eşti complet refăcut? Intestinul este în

formă bună? Doi virgulă trei metri de maţe noi se împacă cu cele vechi? Albert a raportat că totu-i bine?

– Mă simt perfect, am zis, aşa cum într-adevăr mă simţeam şi m-am întins pentru a-i săruta urechea. Sper doar ca şi restul lumii să fie la fel de bine.

Ea a căscat şi s-a întins.

– Dacă te referi la navă, Albert este perfect capabil să se ocupe de pilotare.

– De acord, însă este el capabil să se ocupe şi de pasageri?

S-a întors pe burtă, somnoroasă.

– Întreabă-l pe el.

Aşa că am spus:

– Albert? Vino şi vorbeşte cu noi.

M-am răsucit ca să mă uit la uşă, curios să văd cum va apărea de data aceasta, printr-o uşă tangibilă, reală, care în plus era încuiată. Albert m-a păcălit. S-a auzit cum îşi drege glasul printr-o tuse de scuză, iar când m-am întors în direcţia opusă, l-am văzut stând iarăşi pe bancheta soţiei mele, cu ochii feriţi sfiicios.

Essie a icnit şi a înhăţat cearşaful pentru a-şi acoperi sânii frumoşi, dar modeşti.

Asta era interesant. Până atunci nu se sinchisise niciodată să se acopere în faţa vreunuia dintre programele ei. Şi mai interesant a fost faptul că la momentul respectiv gestul ei n-a părut defel anormal.

– Îmi pare rău că deranjez, dragii mei prieteni, a spus Albert, însă voi m-aţi chemat.

– Da, bine, a zis Essie, ridicându-se în capul oaselor ca să-l privească mai bine, dar fără să lase din mâini cearşaful cu care îşi acoperise pieptul.

Poate că deja propria ei reacţie o surprinsese ca fiind stranie, totuşi n-a spus decât:

– Aşadar… Ce fac oaspeţii noştri?

– Foarte bine, aş zice, a răspuns Albert grav. Poartă o conversaţie în trei, în cambuză. Căpitanul Walthers pregăteşte sandvişuri, iar cele două femei tinere îl ajută.

– Nici o bătaie? Nici un ochi scos? am întrebat.

– Câtuşi de puţin. Ba chiar sunt destul de formali, rostind frecvent „scuză-mă”, şi „te rog”, şi „mulţumesc”. În acelaşi timp însă, a adăugat el părând încântat de sine, am pentru voi un raport despre velier. Vreţi să-l vedeţi acum? Sau – mă gândesc –

aţi dori, poate, să vă alăturaţi oaspeţilor voştri, pentru a-l putea vedea toţi?

Toate instinctele îmi cereau să-l văd imediat, dar Essie mi-a aruncat o privire.

– Aşa ar fi politicos, Robin, a spus ea şi eu am aprobat.

– Splendid, a zis Albert. Sunt sigur că-l veţi găsi extrem de interesant. Aşa cum l-am găsit eu. Bineînţeles, pe mine m-a interesat dintotdeauna navigaţia cu vele, a continuat pe un ton flecar. Când am împlinit cincizeci de ani, *Berliner Handelsgesellschaft* mi-a dăruit o ambarcaţiune minunată – pierdută, din nefericire, când a trebuit să părăsesc Germania din cauza ticăloşilor de nazişti. Dragă doamnă Broadhead, cât de mult vă sunt îndatorat! Acum am toate amintirile acestea minunate pe care nu le avusesem anterior! Îmi amintesc căsuţa noastră de lângă Ostend, unde obişnuiam să mă plimb pe plajă cu Albert… Acela – a licărit el din ochi – era *regele* Albert al Belgiei. Discutam despre navigaţia cu vele, iar serile soţia lui mă acompania la pian, în timp ce cântam la vioară – şi toate acestea mi le reamintesc, scumpă doamnă Broadhead, mulţumită numai dumneavoastră!

Pe durata întregului discurs, Essie stătuse încordată lângă mine şi-şi privise creaţia cu chip ca dăltuit în piatră. Apoi a început să chicotească şi în cele din urmă a izbucnit în hohote de râs.

– Oh, Albert! a strigat ea, bâjbâind în jur după o pernă.

A ţintit şi a aruncat-o drept prin el, ricoşând inofensiv din cosmeticele din spatele lui.

– Eşti un program grozav de amuzant! Acum, pleacă, te rog. Întrucât eşti atât de uman, cu amintiri şi anecdote plicticoase, nu-ţi pot îngădui să mă vezi dezbrăcată!

Iar el îşi permise, de data aceasta, să dispară simplu, într-o clipită, în vreme ce Essie şi cu mine ne-am îmbrăţişat şi am râs.

– Haide atunci şi îmbracă-te, a spus ea în cele din urmă, ca să putem fi într-o ţinută satisfăcătoare pentru programul de calculator când vom afla despre velier. Râsul este medicamentul suprem, nu-i aşa? În cazul de faţă nu mai am nici o teamă pentru sănătatea ta, dragul meu, fiindcă un corp atât de înveselit va dura cu certitudine pe vecie!

Ne-am îndreptat către duş, continuând să chicotim… neştiind că, în cazul meu, „pe vecie” însemna în clipa aceea unsprezece zile, nouă ore şi douăzeci şi unu de minute.

Nu încorporasem în *Adevărata dragoste* un birou pentru Albert Einstein, şi mai ales nu încorporasem un birou cu pipa lui pe post de semn de carte, o sticlă de cerneală Skrip lângă o casetă din piele plină cu tutun, şi în spatele lui o tablă neagră pe jumătate acoperită cu ecuaţii. Dar biroul era acolo şi Albert era de asemenea acolo, întreţinându-ne oaspeţii cu istorii despre sine.

– Pe când eram la Princeton, spunea el, au angajat pe cineva să mă urmărească cu un carneţel; dacă scriam ceva pe tablă, el trebuia să copieze totul imediat. Nu era în beneficiul meu, ci al lor – altfel, înţelegeţi?, se temeau să şteargă tablele!

A surâs către oaspeţii noştri şi a încuviinţat din cap cordial spre Essie şi spre mine, care stăteam de mână în uşa salonului principal.

– Le povesteam, doamnă şi domnule Broadhead, câte ceva din istoria mea acestor oameni, care poate că nici n-au auzit despre mine, deşi am fost, trebuie s-o spun, destul de faimos. Ştiaţi, de pildă, că, pentru că detestam ploaia, administraţia de la Princeton a construit un pasaj acoperit pe care-l puteţi vedea şi în prezent, astfel ca să-mi pot vizita prietenii fără să ies afară?

Cel puţin nu mai purta chipul generalului şi eşarfa de mătase a Baronului Roşu, totuşi mă făcea să mă simt uşor inconfortabil. Îmi venea să-mi cer scuze în faţa lui Audee şi a celor două femei; în loc s-o fac, am spus:

– Essie, nu crezi că reminiscenţele astea devin cam exagerate?

– Este posibil, a încuviinţat ea gânditor. Vrei să-nceteze?

– Nu chiar să înceteze. Acum este mult mai interesant, dar dacă ai putea reduce creşterea bazei de date a personalizării identităţii sau să mai roteşti potenţiometrul de pe circuitele nostalgiei…

– Ce prostuţ eşti, dragă Robin, a zâmbit ea iertător, după care a poruncit: Albert! Termină cu divagaţiile. Lui Robin nu-i plac.

– Desigur, draga mea Semya, a spus el politicos. Oricum probabil că doriţi să auziţi despre velier.

S-a ridicat în spatele biroului – mai precis, imaginea lui holografică, dar inexistentă din punct de vedere fizic, s-a ridicat în spatele hologramei la fel de inexistente a biroului său; trebuia să-mi reamintesc întruna detaliile acelea. A luat un burete şi a început să şteargă creta, apoi s-a oprit. Cu o privire de scuze aruncată în direcţia Essiei, s-a întins către un comutator de pe

birou. Tabla neagră a dispărut. A fost înlocuită de suprafaţa familiară, verde-cenuşie şi granulată, a ecranului dintr-o navă Heechee. După aceea a apăsat alt comutator şi granularea cenuşie a pierit, înlocuită de imaginea unei hărţi stelare. Era o acţiune perfect realistă – pentru convertirea oricărui ecran al unei nave din Poartă într-o imagine utilizabilă era suficientă aplicarea unei tensiuni de polarizare unor circuite (deşi o mie de exploratori muriseră fără s-o afle).

– Ceea ce vedeţi, a indicat el voios, este locul unde Căpitanul Walthers a localizat velierul şi, după cum vedeţi, acolo nu există nimic.

Audee stătuse tăcut pe o pernuţă în faţa imitaţiei de şemineu, cât mai departe cu putinţă de Dolly sau Janie – şi ambele femei erau cât mai departe cu putinţă una de cealaltă, şi de asemenea foarte tăcute. Însă acum Walthers a rostit, rănit:

– Imposibil! Înregistrările au fost corecte! Aveţi datele!

– Bineînţeles că au fost corecte, l-a liniştit Albert, dar, vedeţi voi, până la sosirea navei-cercetaş, velierul dispăruse.

– N-ar fi putut ajunge foarte departe, dacă unica lui propulsie provenea de la lumina solară!

– Nu, n-ar fi putut ajunge, totuşi nu mai există. Eu însă, a urmat Albert zâmbind vesel, ţinusem seama de o asemenea posibilitate. Dacă mai ţineţi minte, reputaţia mea – mă refer la întruparea mea anterioară – se fundamenta pe ipoteza că viteza luminii este o constantă fundamentală, supusă, a precizat clipind tolerant de jur împrejurul salonului, anumitor extinderi ale contextului pe care le-am învăţat de la Heechee. Dar viteza, da, este întotdeauna aceeaşi – aproape trei sute de mii de kilometri pe secundă. De aceea am instruit nava-cercetaş ca în eventualitatea în care nu va găsi velierul să se deplaseze pe o distanţă egală cu trei sute de mii de kilometri de înmulţit cu numărul de secunde scurse din momentul observării.

– Al naibii de program, inteligent şi infatuat, a rostit Essie cu dragoste. Ai angajat un pilot isteţ pentru nava-cercetaş, nu-i aşa?

Albert a tuşit uşor.

– Şi nava era neobişnuită, a zis el, deoarece întrevăzusem posibilitatea apariţiei unor nevoi de natură specială. Mă tem că cheltuielile au fost destul de ridicate. Iată însă ce a văzut nava, după ce a parcurs distanţa respectivă.

A fluturat dintr-o mână şi ecranul a arătat forma de libelulă cu

multe aripi. Nu mai era perfectă, ci se plia şi se contracta sub ochii noştri. Albert iuţise viteza de derulare, aşa cum fusese înregistrată de nava-cercetaş, şi am privit cum aripile uriaşe s-au rulat şi apoi au dispărut.

Bun. Ceea ce am văzut noi, voi văzuserăţi deja. Aţi fost avantajaţi faţă de noi prin faptul că aţi ştiut ce anume vedeaţi. Acum în salon eram Walthers şi haremul lui, Essie şi cu mine. Părăsisem o planetă frământată de nelinişti pentru a urmări o enigmă neliniştitoare şi vedeam cum obiectul pe care-l căutam era… era *mâncat* de altceva! Exact aşa părea pentru ochii noştri şocaţi şi nepregătiţi. Am rămas locului încremeniţi, holbându-ne la aripile pliate şi la sfera gigantică de un albastru-strălucitor care apăruse din neant pentru a le înghiţi.

Mi-am dat seama că cineva chicotea cu blândeţe şi am fost şocat pentru a doua oară când mi-am dat seama cine era.

Era Albert, care stătea pe marginea biroului său şi-şi ştergea o lacrimă de amuzament.

– Îmi cer scuze, a spus el, dar dacă v-aţi fi putut vedea *feţele!*

– Al dracu’ de program inteligent şi infatuat, a şuierat Essie fără pic de dragoste, termină imediat cu rahaturile! Ce se-ntâmplă aici?

Albert s-a uitat la soţia mea. Nu i-am putut descifra prea bine expresia. Privirea era afectuoasă, şi tolerantă, şi multe alte lucruri pe care nu le asociam cu o imagine generată de calculator, nici chiar cu Albert. În acelaşi timp însă era îngrijorată.

– Dragă doamnă Broadhead, a rostit el, dacă nu doreaţi să am simţul umorului, n-ar fi trebuit să mă programaţi ca atare. Dacă v-am stânjenit, îmi cer scuze.

– Urmează instrucţiunile! i-a poruncit tăios Essie.

– Bun, foarte bine. Eu bănuiesc că ceea ce aţi văzut, a explicat el întorcându-se deliberat cu spatele la Essie pentru a se adresa grupului, este primul exemplu cunoscut de operaţiune executată de Heechee adevăraţi în timp real. Mai exact, velierul a fost capturat. Observaţi această navă mai mică.

A fluturat neglijent din mână şi imaginea s-a rotit şi a fluctuat, mărind scena. Mărirea era peste rezoluţia instrumentelor optice ale navei-cercetaş, aşa încât conturul sferei a devenit neregulat şi înceţoşat.

Însă în spatele ei exista ceva.

Exista ceva care se deplasa lent în eclipsă îndărătul sferei.

Exact cu o clipă înainte de a dispărea, Albert a pus stop-cadru şi am privit toţi un obiect neclar şi micuţ, în formă de peşte.

– O navă Heechee, a rostit Albert. Eu cel puţin nu am altă explicaţie.

Janie Yee-xing a scos un sunet înecat.

– Eşti sigur?

– Nu, bineînţeles că nu sunt sigur, a recunoscut Albert. Deocamdată este doar o teorie. Domnişoară Yee-xing, nimeni nu spune niciodată „da” unei teorii, ci spune doar „poate”, fiindcă este sigur că va apărea o teorie mai bună, iar cea care păruse anterior cea mai bună se va alege cu „nu”. Dar teoria mea este că Heechee au decis să captureze velierul.

Acum aţi văzut tabloul general. Heechee! Autentici, atestaţi de cel mai inteligent sistem de recuperare a datelor care a fost cunoscut vreodată. Eu îi căutasem pe Heechee, într-un fel sau altul, timp de două treimi de secol, disperat să-i găsesc şi îngrozit că s-ar putea să-i găsesc. Iar când asta s-a întâmplat până la urmă, problema care-mi ocupa aproape toată mintea nu era legată de Heechee, ci de sistemul de recuperare a datelor.

– Albert, am spus, de ce te comporţi aşa ciudat?

El m-a privit politicos, ciocănindu-şi uşor dinţii cu coada pipei.

– În ce fel „ciudat”, Robin? a întrebat.

– Ce naiba, termină! Felul cum te comporţi! Nu… Am şovăit, încercând să mă exprim cât mai politicos: Nu ştii că nu eşti decât un program de calculator?

A surâs trist.

– Nu trebuie să mi se reamintească asta, Robin. Nu sunt real, nu? Totuşi nu mă interesează realitatea în care eşti tu imersat.

– Albert! am strigat, însă el a ridicat o mână ca să mă oprească.

– Dă-mi voie să termin. Pentru mine realitatea este, o ştiu, un număr, foarte mare, de comutatoare de tip închis-deschis cu procesare în paralel, dispuse în configuraţii euristice. Dacă cineva le analizează, observă că sunt doar un truc cu care este păcălit privitorul. Dar ce se întâmplă în cazul tău, Robin? Este realitatea foarte diferită în cazul unei inteligenţe organice? Sau nu înseamnă decât o serie de reacţii chimice care se desfăşoară într-un kilogram de materie adipoasă lipsită de ochi, urechi sau organe sexuale? Tot ceea ce ştie el ştie în mod indirect, fiindcă aşa i-a comunicat un sistem de percepţii. Toate sentimentele pe care le are îi sosesc prin intermediul terminaţiilor nervoase,

care joacă rolul unor conexiuni. Diferenţa între noi este atât de mare, Robin?

– Albert!

El a clătinat din cap.

– Da, a spus cu amărăciune, ştiu. Nu poţi fi amăgit de trucul meu, deoarece o cunoşti pe creatoarea sa – este aici, printre noi. Dar tu însuţi nu te laşi amăgit de propriul tău truc? Nu ar trebui atunci să mi se acorde aceeaşi stimă şi toleranţă? Am fost un om destul de important, Robin. Am fost privit cu mult respect de persoane de mare vază! Regi. Regine. Savanţi de vârf, care mi-au fost în acelaşi timp colegi excelenţi. Când am împlinit şaptezeci de ani, mi-au organizat o petrecere – Robertson şi Wigner, Kurt Gödel, Rabi, Oppenheimer…

Şi-a şters realmente o lacrimă… şi doar atât i-a mai îngăduit Essie să continue. Ea s-a ridicat.

– Prieteni şi soţul meu, a rostit, este evident c-a avut loc o defecţiune gravă. Îmi cer scuze. Trebuie să-l deconectez din circuit pentru o verificare completă – o să vă rog să mă scuzaţi.

– Nu-i vina ta, Essie, am spus pe cât de blând am putut, însă ea n-a luat-o cu blândeţe.

M-a privit cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem de când începusem s-o curtez şi-i povesteam despre glumele amuzante pe care obişnuiam să le fac programului meu de psihanaliză, Sigfrid von Psiho.

– Robin, a zis ea rece, se vorbeşte mult prea mult despre vină şi vinovăţie. Vom discuta mai târziu, îmi cer scuze musafirilor, dar mă retrag în cabina mea de lucru. Albert! Prezintă-te imediat acolo pentru depanare!

Una dintre penalizările pentru bogăţie şi faimă este faptul că mulţi te invită să le fii musafir şi aproape toţi se aşteaptă să-i inviţi la rândul tău. Calităţile de gazdă nu se numără printre abilităţile mele. Soţiei mele pe de altă parte îi place realmente să joace rolul de gazdă, aşa că de-a lungul anilor am pus la punct o metodă bună de a ne ocupa de musafiri. Este foarte simplu. Eu mă învârt pe lângă ei atâta vreme cât îmi face plăcere – asta poate să însemne câteva ore sau alteori cinci minute. După aceea dispar în cabinetul meu şi-i las în seama lui Essie. Asta îmi place mai ales atunci când, din cine ştie ce motiv, există tensiuni printre invitaţi. Este un aranjament care funcţionează perfect – pentru mine.

Însă uneori nu funcţionează şi atunci rămân împotmolit. Acesta era unul dintre momentele respective. Nu-i puteam lăsa în seama Essiei, fiindcă Essie era ocupată. Nu voiam să-i las singuri, deoarece făcusem deja asta pentru o perioadă destul de lungă. Cât despre tensiuni… erau suficiente. Aşa că mă străduiam să-mi reamintesc cum să fii politicos când nu ai unde să te retragi.

– Vreţi ceva de băut? am întrebat pe un ton de voie bună. Ceva de mâncat? Putem viziona nişte emisiuni bune, dacă Essie n-a deconectat toate circuitele pentru a-l depana pe Albert…

Janie Yee-xing m-a întrerupt cu o întrebare:

– Încotro ne îndreptăm, domnule Broadhead?

– Ei bine – am răspuns radiind jovial, ca o gazdă minunată, încercând să-i fac pe oaspeţi să se simtă destinşi, deşi mi-au pus o întrebare foarte bună la care nu concepusem vreun răspuns, întrucât mă gândisem la multe alte chestii mult mai urgente –, cred că întrebarea este unde aţi dori să mergem? Vreau să spun că se pare că nu mai are vreun rost să urmărim velierul.

– Nu, a încuviinţat Yee-xing.

– Atunci bănuiesc că depinde doar de voi. Cred că nu aţi dori înapoi la închisoare.

Le reaminteam că, la urma urmelor, le făcusem o favoare.

– Nu, a repetat Yee-xing.

– Atunci să ne-ntoarcem pe Pământ? V-am putea lăsa la o buclă. Sau în Poartă, dacă vreţi. Sau… ia să vedem, Audee, tu ai venit iniţial de pe Venus, nu? Vrei să te-ntorci acolo?

A fost rândul lui Walthers să spună „Nu”. N-a mai adăugat însă nimic. M-am gândit că era foarte nepoliticos din partea oaspeţilor mei să nu-mi ofere decât negativisme, în timp ce eu încercam să fiu ospitalier.

Dolly Walthers mi-a sărit în ajutor. A ridicat mâna dreaptă şi pe ea purta una dintre păpuşile acelea care se trag peste degete ca o mânuşă, cea care ar fi trebuit să semene cu un Heechee.

– Problema este, domnule Broadhead, a rostit ea fără să-şi mişte buzele cu glas mieros şi şerpesc, că nici unul dintre noi nu are vreun loc special unde să se ducă.

Pentru că era evident adevărat, nimeni n-a părut să aibă ceva de comentat. Apoi Audee s-a ridicat în picioare.

– Cred că acum aş bea ceva, Broadhead, a mormăit el. Dolly? Janie?

Era în mod clar ideea cea mai bună pe care vreunul dintre noi

o avusese de multă vreme. Toţi am fost de acord, aidoma unor invitaţi care sosesc prea devreme la o petrecere şi-şi găsesc ceva de făcut pentru a nu fi prea bătător la ochi faptul că nu fac nimic.

Sigur că da, existau lucruri ce trebuiau făcute, iar cel aflat în vârful listei din mintea mea era să nu fiu cordial cu tovarăşii mei de navă. Chestia aia din vârful listei mele nu încerca nici măcar să asimileze faptul că noi văzusem (poate) o navă Heechee reală, funcţională, cu Heechee în interiorul ei. Era vorba din nou despre intestinul meu. Doctorii spuseseră că voi putea duce o viaţă normală. Ei nu spuseseră nimic despre una atât de anormală ca aceasta, aşa că-mi resimţeam vârsta şi fragilitatea. Am fost bucuros să-mi iau ginul cu apă tonică, să mă aşez lângă şemineul fals cu flăcări false şi să aştept ca altcineva să ia iniţiativa.

Acela s-a dovedit a fi Audee Walthers.

– Broadhead, apreciez că ne-ai scos din bucluc şi ştiu că ai propriile tale chestii pe care trebuie să le rezolvi. Presupun că lucrul cel mai bun pe care-l poţi face este să ne debarci pe toţi trei în locul care-ţi este cel mai la îndemână şi să-ţi vezi de afacerile tale.

– Ei bine, Audee, există fel de fel de locuri. Nu este nici unul pe care l-ai prefera în detrimentul celorlalte?

– Ce aş prefera eu, mi-a răspuns, ceea ce cred că am prefera toţi este să avem posibilitatea de a stabili ce dorim să facem noi înşine. Cred că ai observat că avem unele probleme personale care trebuie puse la punct.

Nu era genul de afirmaţie cu care ai vrea să fii de acord, dar n-o puteam nici nega, aşa că m-am mulţumit să zâmbesc.

– Aşadar avem nevoie de posibilitatea de a ne descărca şi a discuta despre ele.

– Aha, am aprobat. Să-nţeleg că nu v-am oferit suficient timp când Essie şi cu mine v-am lăsat singuri?

– *Voi* ne-aţi lăsat singuri. Nu şi amicul vostru Albert.

– Albert?

Nu mă gândisem nici o clipă că Albert ar fi putut apărea în faţa oaspeţilor, mai ales fără să fi fost invitat.

– Tot timpul, Broadhead, a răspuns cu amărăciune Walthers. A stat exact în locul în care stai tu acum. I-a pus lui Dolly un milion de întrebări.

Am scuturat din cap şi i-am întins paharul ca să mi-l reumple.

Probabil că nu era o idee bună, dar nu aveam absolut nici o idee care să mi se pară că ar fi fost bună. În tinereţea mea, când mama era pe moarte – fiindcă nu-şi putea permite tratament medical pentru amândoi, vinovăţie, vinovăţie, vinovăţie, şi a decis să mi-l acorde doar mie –, existase o perioadă când ea nu mă mai recunoscuse, nu-şi mai amintise numele meu, vorbise cu mine ca şi cum aş fi fost şeful ei sau proprietarul casei ori un bărbat cu care avusese o relaţie înainte să se fi măritat cu tata. O perioadă urâtă… Felul în care se comportase fusese aproape mai rău decât ştiinţa că se găsea pe moarte: o fiinţă solidă se preschimbase în sfărâmături sub ochii mei.

La fel cum şi Albert se preschimba acum în sfărâmături.

– Ce fel de întrebări a pus? am spus eu, uitându-mă la Dolly.

– Ah, despre Wan, a zis ea jucându-se cu păpuşile, totuşi vorbind cu propriul ei glas – deşi tot fără să-şi mişte buzele prea mult. Despre unde mergea… ce făcea… A vrut mai ales să-i arăt obiectele de pe hărţi care-l interesau pe Wan.

– Arată-mi-le şi mie, am rostit.

– Nu pot să manipulez chestia aia, a spus ea iritată, însă Janie Yee-xing s-a ridicat şi s-a apropiat de comenzi înainte să-şi fi terminat ultimul cuvânt.

A atins consola displayului, s-a încruntat, a tastat o combinaţie, a făcut o grimasă şi a revenit iarăşi spre noi.

– Probabil că doamna Broadhead l-a blocat când v-a decuplat pilotul de la circuite, a comentat ea.

– Oricum, a spus Dolly, erau numai găuri negre… de un fel sau altul.

– Crezusem că exista doar un singur fel, am zis şi ea a strâns din umeri.

Ne-am adunat toţi în jurul scaunului de la consola de comandă şi ne-am uitat la ecran, care nu arăta decât stele.

– Lua-l-ar dracu’, am mârâit.

Iar din spatele nostru, vocea lui Albert a rostit îngheţat:

– Îmi pare rău dacă te-am tulburat, Robin.

Toţi ne-am răsucit aidoma figurinelor dintr-un orologiu din acelea germane vechi, din turnuri. El stătea pe marginea scaunului pe care abia îl părăsisem şi ne studia. Părea diferit. Mai tânăr. Mai puţin sigur pe sine. Învârtea un trabuc între degete – un trabuc, nu pipa – şi avea o expresie sumbră pe chip.

– Crezusem că Essie avea treabă cu tine, am comentat – sunt sigur – iritat.

– A terminat, Robin. De fapt, vine şi ea imediat. Cred că pot spune cu destulă exactitate că n-a găsit nici o defecţiune… nu este aşa, doamnă Broadhead?

Essie a intrat pe uşă şi s-a oprit acolo. Avea pumnii în şolduri şi-l fixa cu ochii pe Albert. Nici măcar nu-mi aruncase vreo privire.

– Aşa-i, programule, a declarat ea mohorât. N-am găsit nici o eroare de programare.

– Mă bucur să aud asta, doamnă Broadhead.

– Să nu te bucuri! Faptul rămâne – eşti un program belit. Spune-mi atunci, programule inteligent fără nici o eroare de programare, care-i pasul următor?

Holograma şi-a umezit buzele cu un tic realmente nervos.

– Păi, a răspuns Albert şovăitor, bănuiesc că aţi dori să verificaţi hardware-ul.

– Exact, a rostit Essie şi s-a întins să-i scoată datevantaiul din mufă.

Aş putea jura că am văzut o trecătoare expresie de panică pe faţa lui Albert, privirea unui om care era supus anestezierii pentru o operaţie chirurgicală majoră. Apoi expresia a dispărut împreună cu restul lui.

– Vedeţi-vă de discuţii, a ordonat Essie peste umăr după care şi-a pus o lupă la ochi şi a început să scaneze suprafaţa evantaiului.

Dar despre ce să discutăm? Am privit-o în timp ce a examinat fiecare striaţiune a evantaiului. Am plutit după ea, când, strâmbându-se nemulţumită, a dus evantaiul în camera de lucru şi ne-am uitat în tăcere cum l-a atins cu calibre şi electrozi, l-a introdus într-o mufă pentru testări, a apăsat butoane, a rotit verniere şi a citit rezultate de pe scale. Eu am stat locului, frecându-mi abdomenul, care reîncepuse să mă deranjeze, iar Audee a şoptit:

– Ce caută?

Nu ştiam. O ciupitură, o zgârietură, o coroziune, orice, însă orice ar fi fost nu l-a găsit. Essie s-a ridicat şi a suspinat.

– Aici nu-i nimic, a anunţat ea.

– Asta-i bine, am sugerat.

– Asta-i bine, a aprobat ea, pentru că dac-ar fi fost ceva serios, nu l-aş fi putut repara aici. Dar în acelaşi timp este prost, Robin, fiindcă-i clar că programul ăsta afurisit e plin de hibe. Asta mi-a dat o lecţie de modestie.

– Sunteţi sigură că-i stricat, doamnă Broadhead? a intervenit Dolly. Cât timp aţi fost în cealaltă cabină, a părut destul de coerent. Poate niţel cam excentric.

– Excentric! Doamnă Dolly, ştii despre ce a vorbit cât timp l-am verificat? Ipoteza lui Mach. Masa lipsă. Găuri negre mai negre decât găurile negre obişnuite. Ar fi trebuit să fii un adevărat Albert Einstein ca să-nţelegi… hei! Ce-ai zis? A stat de vorbă cu voi?

Iar după ce a auzit confirmarea din partea celorlalţi, s-a aşezat cu buzele strânse gânditor pentru o vreme. După aceea s-a ridicat.

– La dracu', a spus cu un ton sumbru, n-are rost să-ncerc s-o iau pe ghicite. O singură persoană ştie ce-i în neregulă cu Albert, iar persoana aceea este chiar Albert.

– Şi dacă Albert n-o să-ţi spună? am întrebat-o.

– Nu asta-i întrebarea corectă, m-a corijat ea conectând evantaiul. Întrebarea corectă este: Dacă Albert n-o să poată să-mi spună?

El părea în regulă – oricum, aproape în regulă, învârtea trabucul între degete, aşezat în scaunul lui favorit – care era de asemenea locul meu favorit, dar în momentul acela nu aveam chef să mă cert cu el pentru asta.

– Aşadar, Albert, a rostit Essie cu glas blând, însă ferm, ştii că eşti belit, corect?

– Prezint o uşoară anomalie, cred, da, a spus el pe un ton de scuză.

– O anomalie a dracu' de mare, după părerea mea! Bun, iată cum vom proceda, Albert. Mai întâi îţi vom pune nişte întrebări simple – nu despre motivaţii, nu despre chestii super-teoretice, ci doar întrebări la care se poate răspunde pe baza datelor obiective. Ai înţeles?

– Cu certitudine am înţeles, doamnă Broadhead.

– Bun. Mai întâi. Am înţeles că ai conversat cu oaspeţii în timp ce Robin şi cu mine eram în Cabina Căpitanului.

– Corect, doamnă Broadhead.

Ea şi-a ţuguiat buzele.

– Mi se pare un comportament neobişnuit, nu crezi? Le-ai pus întrebări. Te rog să ne spui care-au fost întrebările şi răspunsurile.

Albert s-a foit stânjenit.

– M-au interesat în principal obiectele pe care le investiga Wan, doamnă Broadhead. Doamna Walthers a fost atât de amabilă să mi le indice pe hărţi.

A arătat displayul, iar când ne-am uitat acolo, într-adevăr, afişa mai multe hărţi, una după alta.

– Dacă le priviţi cu atenţie, a spus Albert gesticulând cu trabucul neaprins, veţi observa că există o progresie clară. Primele lui ţinte au fost găurile negre simple, care pe hărţile Heechee sunt indicate prin semnele acestea asemănătoare unor cârlige pentru pescuit. În cartografia Heechee acelea sunt indicatoare de pericol.

– De unde ştii asta? a întrebat Essie, apoi: Nu, sari peste întrebarea asta. Bănuiesc c-ai avut motive întemeiate pentru ipoteza respectivă.

– Aşa este, doamnă Broadhead. În această privinţă, nu am fost complet sincer cu dumneavoastră.

– Aha! Începem s-aflăm câte ceva! Continuă!

– Da, doamnă Broadhead. Găurile negre simple sunt notate cu câte două bife. După aceea Wan a investigat o singularitate goală – o gaură neagră care nu se roteşte, de fapt chiar cea în care Robin a avut o experienţă teribilă cu mulţi ani în urmă. Acolo Wan a găsit-o pe Gelle-Klara Moynlin.

Imaginea a pâlpâit, a arătat steaua albastru spectral, după care a revenit la hartă.

– Aceasta are trei cârlige pentru pescuit, ceea ce înseamnă un pericol mai mare. Şi în cele din urmă – un gest din mână şi imaginea s-a modificat, arătând altă secţiune a hărţii Heechee –, aceasta este cea pe care doamna Walthers a identificat-o ca fiind următoarea destinaţie a lui Wan.

– N-am spus asta! a obiectat Dolly.

– Nu, doamnă Walthers, a încuviinţat Albert, însă aţi spus că el o privea frecvent, că a discutat despre ea cu Morţii şi că îl îngrozea. Cred că spre aceasta se îndreaptă acum.

– Perfect, l-a aplaudat Essie. Ai trecut cu brio primul test, Albert. Vom trece la partea a doua, fără, de data aceasta, participarea audienţei, a precizat privind-o pe Dolly.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă Broadhead.

– Bineînţeles că eşti. Bun. Întrebări ştiinţifice. Ce se înţelege prin „masă lipsă”?

Albert a părut tulburat, totuşi a răspuns destul de prompt:

– Aşa-numita masă lipsă este acea cantitate de masă care ar

justifica diverse orbite galactice, dar care n-a fost niciodată observată.

– Excelent! Mai departe, ce este Ipoteza lui Mach?

El şi-a umezit buzele.

– Doamnă Broadhead, nu sunt chiar în largul meu cu discuţii speculative despre mecanica cuantică. Am dificultăţi în a crede că Dumnezeu joacă zaruri cu universul.

– Nu te-am întrebat care-ţi sunt convingerile! Respectă regulile, Albert. Îţi cer doar definiţia unei teze ştiinţifice utilizate pe scară largă.

El a suspinat şi s-a foit iarăşi.

– Foarte bine, doamnă Broadhead, însă daţi-mi voie s-o formulez în termeni tangibili. Există motive pentru a crede că asupra ciclului de dilatare-contracţie al universului are loc o intervenţie la scară mare. Dilatarea este inversată. Contracţia este silită, se pare, spre un punct unic – acelaşi ca înainte de Big Bang.

– Şi ce-a fost atunci? a întrebat Essie.

Albert şi-a schimbat poziţia picioarelor.

– Realmente devin destul de agitat, doamnă Broadhead.

– Dar poţi răspunde la întrebare – în termenii consideraţi acceptabili în prezent.

– În ce punct, doamnă Broadhead? Ce este acceptat în prezent? Ce a fost acceptat, să zicem, înainte de epoca lui Hawking şi a celorlalţi fizicieni cuantici? Există o afirmaţie explicită despre univers din chiar clipa începutului său, însă este de natură religioasă.

– Albert, a rostit Essie pe un ton de avertisment.

El a surâs slab.

– Doream să-l citez pe Sfântul Augustin de Hipona. Când a fost întrebat ce făcea Dumnezeu înainte să fi creat universul, Sfântul Augustin a răspuns că El crea iadul pentru cei care puneau întrebarea aceasta.

– Albert!

– Bine, bine, a făcut el iritat. Da. Se crede că relativitatea nu mai poate explica fizica universului înainte de un moment foarte, foarte timpuriu – în nici un caz mai târziu de $1/10^{43}$ dintr-o secundă – şi trebuie efectuată un soi de „corecţie cuantică”. Doamnă Broadhead, mă simt destul de jenat de acest test de cultură generală.

Rareori o văzusem pe Essie şocată.

– Albert! a răcnit ea din nou, pe un ton destul de diferit.

Nu de avertisment. De uimire şi tulburare.

– Da, Albert, a rostit el brutal, cel pe care l-ai creat şi care sunt eu. Să încetăm cu asta, te rog. Fii amabilă şi ascultă. Nu ştiu ce se întâmplă înainte de Big Bang! Ştiu doar că există cineva, undeva, care crede că ştie ce se întâmplă şi că poate controla ce se întâmplă. Asta mă înspăimântă teribil, doamnă Broadhead.

– Te „înspăimântă”? a icnit Essie. Cine-a programat „înspăimântarea” în tine, Albert?

– Dumneavoastră, doamnă Broadhead. Nu pot îndura asta. Şi nu doresc să mai discut această problemă.

Şi a dispărut.

Nu fusese obligat să procedeze aşa. Ne-ar fi putut cruţa sentimentele. S-ar fi putut preface că iese pe o uşă sau să fi dispărut când noi ne uitam altundeva. N-a ales nici una dintre soluţiile acelea. A pierit pur şi simplu. Ca un om cu adevărat real, care se simţea atât de furios, încât, după ce termina de vorbit, părăsea scena trântind uşa după el. Fusese prea mânios ca să mai aibă grija aparenţelor.

– N-ar trebui să-şi piardă cumpătul, a comentat Essie uluită.

Dar şi-l pierduse; iar şocul respectiv n-a fost nici pe departe atât de mare pe cât a fost şocul care a urmat, când am descoperit că ecranul continua să nu răspundă la comenzi, ca de altfel şi consola de pilotare.

Albert le blocase pe ambele. Goneam cu acceleraţie constantă spre o destinaţie pe care n-o cunoşteam.

20
Întâlnire nedorită

Telefonul suna în nava lui Wan. De fapt nu era tocmai un telefon şi cu siguranţă nu suna; dar era un semnal care arăta că cineva direcţiona un mesaj spre navă prin radioul superluminic.

– Închide-l! a răcnit Wan, trezindu-se indignat din somn. Nu vorbesc cu nimeni!

Şi apoi, ceva mai treaz, a părut nu numai furios, ci şi derutat.

– Era-nchis, a spus uitându-se la radioul superluminic, iar expresia de pe chipul lui a traversat şi restul spectrului, până la frică.

Ceea ce-l face pe Wan mai puţin detestabil în ochii mei, cred, este ulcerul acela de teamă care-l rodea întruna. Dumnezeu mi-e martor că era o brută. Era ursuz; era un hoţ; nu-i păsa de nimeni decât de persoana lui. Dar asta însemna doar că era aşa cum am fost noi toţi cândva, însă noi am ieşit din starea respectivă prin socializare, cu ajutorul părinţilor, al tovarăşilor de joacă, al şcolii şi al poliţiei. Nimeni nu socializase niciodată cu Wan şi de aceea el continua să fie un copil.

– Nu vorbesc cu nimeni! a strigat el şi a trezit-o pe Klara.

O pot vedea pe Klara aşa cum era atunci, fiindcă acum pot observa mult din ceea ce înainte era ascuns. Era obosită, era iritată şi se săturase de Wan în măsura în care se putea aştepta din partea oricărei alte persoane să se sature de el.

– Ai putea foarte bine să răspunzi, a zis ea şi Wan s-a holbat de parcă ar fi fost nebună.

– Să răspund? Bineînţeles că n-o să răspund! În cel mai bun caz nu-i decât vreun birocrat băgăcios care se va plânge că n-am urmat cu exactitate procedurile cuvenite…

– Se va plânge c-ai furat nava, l-a corectat ea într-o doară şi s-a îndreptat către radioul superluminic. Cum se răspunde?

– Nu fi tâmpită! a zbierat el. Stai! Aşteaptă! Ce faci?

– De la maneta asta? a întrebat ea şi urletul lui a fost un răspuns destul de limpede.

Wan a sărit prin cabina micuţă, totuşi Klara era mai voinică şi mai puternică decât el. I-a rezistat. Ciripitul semnalului a încetat; lumina aurie s-a stins şi Wan, brusc relaxat, a hohotit sonor.

– Ho-ho, ce proastă eşti! Nu-i nimeni acolo! a strigat el.

Dar se înşela. Pentru o clipă s-a auzit un şuierat, apoi cuvinte

recognoscibile… cel puţin, aproape recognoscibile. Un fluierat, după care o voce straniu tensionată a rostit:

– Nosssa vafa canimi ca’au.

Klara a avut nevoie de gândire considerabilă pentru a înţelege ce se spusese, iar când a înţeles, cuvintele nu şi-au atins efectul dorit. Adevărul era oare aşa cum sunase? Un străin, cu un impediment sibilant teribil, care încercase să spună: „N-o să vă fac nimic rău”? Şi de ce ar fi spus asta? Nu este deloc liniştitor să fii liniştit că nu te afli în pericol, într-un moment când n-aveai nici un motiv să crezi că te-ai fi aflat.

Wan se strâmbă.

– Ce-i? a strigat el piţigăiat şi a început să transpire. Cine-i acolo? Ce vrei?

N-a urmat nici un răspuns. Motivul pentru care n-a urmat nici un răspuns era că întregul vocabular al Căpitanului fusese epuizat şi el era ocupat să repete următoarea frază; pentru Wan şi Klara însă tăcerea avea mai mult înţeles decât cuvintele.

– Ecranul! a ţipat Wan. Foloseşte ecranul, tâmpito, află ce-i!

Klara a avut nevoie de ceva timp ca să manipuleze elementele de comandă; folosirea ecranului Heechee era o abilitate pe care abia începuse s-o deprindă în decursul acestui voiaj, deoarece pe vremea ei nimeni nu ştiuse cum să-l opereze. Ecranul s-a limpezit şi a arătat o navă, una mare. Cea mai mare pe care o văzuse Klara vreodată, mult mai mare decât oricare dintre Cinciurile care plecau din Poartă pe vremea ei.

– Ce… Ce… Ce…, a scâncit Wan şi doar la a patra încercare a izbutit să termine întrebarea: Ce este?

Klara n-a încercat să răspundă. Nu ştia. I-a fost frică însă. I-a fost frică să nu fie imaginea tânjită şi în acelaşi timp temută de toţi prospectorii Porţii, iar când Căpitanul a terminat de repetat şi şi-a rostit următoarea propoziţie, a fost sigură:

– Vin… labor… dul… vosss… t’u.

Să vină la bord! Nu era imposibil, Klara ştia, ca o navă să facă joncţiune cu alta în timpul zborului; manevra aceea mai fusese făcută. Dar nici un pilot de pe Pământ nu beneficiase de multă practică în realizarea joncţiunii.

– Nu-l lăsa-năuntru! a urlat Wan. Fugi! Ascunde-te! Fă ceva!

I-a azvârlit Klarei o privire încărcată de teroare, după care s-a repezit la comenzi.

– Nu fi idiot! a strigat ea, sprintând totodată ca să-l intercepteze.

Klara era o femeie puternică, însă în clipa aceea îi venea greu să-l oprească. Spaima nebună amplificase forţele lui Wan. El a izbit-o cu braţele şi a trimis-o cât colo, apoi, plângând de frică, a sărit în faţa comenzilor.

Terorizată de contactul acela neaşteptat, Klara a avut totuşi timp pentru alt fior de teamă. Tot ce aflase despre navele Heechee o învăţase că niciodată, *niciodată* să nu încerci să schimbi cursul odată ce a fost stabilit. Ştia că descoperirile noi făceau posibilă o asemenea manevră; dar ştia de asemenea că nu trebuia procedat cu neglijenţă, ci numai în urma unor calcule şi planificări atente, iar Wan nu era în stare de o astfel de acţiune.

Şi chiar dacă ar fi fost... n-ar fi contat defel. Nava cea mare în formă de rechin se apropia.

Fără să vrea, Klara a privit cu admiraţie felul în care pilotul celeilalte nave s-a adaptat fără dificultate la modificarea de curs şi incrementarea vitezei. Era un proces fascinant din punct de vedere tehnic. Wan îngheţase înaintea comenzilor, privind cu gura căscată, cu balele curgându-i pe bărbie. După aceea, când cealaltă navă a crescut uriaşă şi a dispărut din raza scanerelor, după care s-a auzit un scrâşnet dinspre trapa landerului, el a urlat de groază şi s-a năpustit în toaletă. Klara era singură când a văzut trapa landerului deschizându-se şi dându-se într-o parte; astfel, Gelle-Klara Moynlin a fost primul om care a stat în prezenţa unui Heechee.

Acesta s-a ridicat din trapă, a rămas vertical şi a privit-o. Era mai scund decât ea. Duhnea a ceva amoniacal. Ochii îi erau rotunzi, fiindcă sfera este designul natural cel mai bun pentru un organ care trebuie să se rotească în toate direcţiile, dar nu erau ochi omeneşti. Nu exista un inel de pigment în jurul unei pupile centrale. De altfel nu exista pupilă, ci doar o pată neagră de forma unei cruci în mijlocul unei mărgele trandafirii care o fixa pe Klara. Pelvisul îi era larg. Sub pelvis, între ceea ce ar fi fost coapsele sale, dacă picioarele i-ar fi fost articulate ca la oameni, atârna o capsulă din metal albastru strălucitor. Mai mult ca orice, Heechee semăna cu un ţânc care-şi umpluse pamperşii.

Gândul acela a străpuns teroarea Klarei şi a destins-o – foarte puţin... pentru puţin timp... insuficient. Când creatura a înaintat, ea a sărit îndărăt.

În momentul în care Klara s-a mişcat, Heecheeul s-a mişcat de

asemenea. A tresărit când trapa s-a clintit iarăşi şi un altul a apărut în cabină. Din încordarea şi ezitarea mişcărilor sale, Klarei i s-a părut că era aproape la fel de speriat ca ea şi de aceea a rostit, fără să se aştepte să fie înţeleasă, ci pentru că-i era imposibil să nu spună nimic:

– Salut!

Creatura a studiat-o. O limbă despicată a lins cutele negru-strălucitoare ale feţei sale. A emis un sunet straniu, ca un tors, de parcă s-ar fi gândit. După aceea, în ceva apropiat de limba engleză recognoscibilă, a spus:

– Eu sssun t Heec hee. Nosssa vafa canimi ca’au.

S-a holbat cu fascinaţie şi repulsie la Klara, apoi a ciripit scurt spre celălalt, care a început să caute prin navă. L-au găsit pe Wan fără greutate şi tot fără greutate i-au dus pe Klara şi Wan prin trapă, prin cele două landere conectate, în nava Heechee. Klara a auzit scrâşnetul închiderii trapelor şi după un moment a simţit zguduitură care anunţa că se desprinseră de nava lui Wan şi o abandonaseră.

Era prizoniera Heecheelor, într-o navă Heechee.

Nu i-au făcut nimic rău. Sau, dacă intenţionau să-i facă, cel puţin nu se grăbeau să înceapă. Erau cinci şi erau foarte ocupaţi.

Klara nu putea ghici cu ce anume erau ocupaţi şi se părea că cel cu vocabular englez limitat era prea ocupat ca să-şi facă timp pentru sarcina laborioasă a explicării. În momentul acela doreau realmente din partea Klarei numai să nu le stea în cale. Au prins-o neceremonios de braţ, cu strânsoarea dureroasă a unor degete care se simţeau ca o piele tăbăcită, şi au împins-o în locul unde doreau să stea.

Wan nu le-a făcut absolut nici o greutate. El zăcea ghemuit într-un colţ, cu ochii strâns închişi. Când a descoperit că şi Klara era în apropiere, a deschis un ochi spre ea, a împuns-o în spinare ca să-i atragă atenţia şi a şoptit:

– Crezi că într-adevăr n-o să ne facă nici un rău?

Ea a ridicat din umeri. El a scâncit aproape inaudibil, după care a revenit la poziţia fetus. Klara a văzut cu dezgust un firicel de salivă care i se prelingea prin colţul buzelor. Era în pragul catalepsiei.

Dacă exista cineva care s-o ajute, acela nu era Wan. Trebuia să-i înfrunte pe Heechee singură – indiferent ce ar fi intenţionat

ei să facă.

Însă ceea ce se petrecea era fascinant. Cât de multe lucruri erau complet noi pentru Klara! În deceniile în care oamenii înţeleseseră rapid o parte importantă din tehnologia Heechee, ea se rotise cu viteză apropiată de a luminii în jurul centrului găurii negre. Cunoştinţele ei despre navele Heechee se limitau la antichităţile cu care ea, eu şi ceilalţi prospectori plecaserăm din Poartă.

Nava asta era altceva. Era mult mai mare decât o Cinci. Depăşea considerabil până şi iahtul privat al lui Wan, din punctul de vedere al dotărilor. Nu avea o singură consolă de comandă; avea trei – desigur, Klara nu ştia că două dintre ele aveau alte scopuri decât pilotarea navei în sine. Acelea două deţineau instrumente şi afişaje de operare pe care nu le mai văzuse niciodată. Interiorul nu numai că era de opt ori sau poate chiar de zece ori mai mare decât al unei Cinci, dar echipamentele ocupau relativ mai puţin spaţiu, prin care era posibil să te deplasezi destul de nestingherit! Avea dotările standard – obiectul vermiform care strălucea în timpul zborului superluminic, scaunele în formă de V şi aşa mai departe. Mai avea de asemenea cutii de un albastru strălucitor care scânceau, piuiau şi pâlpâiau cu luminiţe, ca şi un alt gen de cristal vermiform, care, îi spusese Wan, terifiat, era pentru sfredelit în găurile negre.

Însă mai presus de toate avea Heechee.

Heechee! Semilegendarii, deconcertanţii, aproape divinii Heechee! Nici un om nu văzuse vreodată vreunul, ba nici măcar vreo imagine a lor. Iar Gelle-Klara Moynlin se găsea aici, cu nu mai puţin de cinci Heechee în jurul ei – mormăind, şuierând şi ciripind şi mirosind destul de straniu.

Ei înşişi arătau straniu. Erau mai scunzi decât oamenii, iar din cauza pelvisurilor foarte largi se legănau ca nişte schelete ambulante. Pielea le era netedă ca plasticul şi în majoritate întunecată, deşi se zăreau pete şi înflorituri aurii-strălucitor şi stacojii ce semănau cu vopselele de război ale indienilor. Fiziologia nu le era doar uscăţivă. Era sfrijită. Nu exista multă carne pe membrele şi degetele lor iuţi şi puternice. În ciuda faptului că feţele păreau ca şi cum ar fi fost modelate din plastic strălucitor, erau cel puţin îndeajuns de elastice pentru a îngădui expresii faciale... chiar dacă Klara nu putea fi sigură ce exprimau.

Iar între picioarele tuturor, masculi şi femele deopotrivă, se legăna un obiect mare, conic.

La început, Klara crezuse că făcea parte din corpul lor, totuşi când unul dintre ei dispăruse în ceea ce ea bănuia că ar fi un soi de toaletă, moşmondise un moment şi detaşase conul. Să fi fost ceva similar unei raniţe? Un portofel? O valijoară cu hârtii, creioane şi pacheţelul pentru prânz? Indiferent ce ar fi fost, obiectul se detaşa atunci când ei doreau să-l scoată. Iar când era la locul său, explica unul dintre marile mistere ale anatomiei Heechee, mai precis felul în care izbuteau să stea pe scaunele în formă de V incredibil de incomode. Conurile umpleau golul în formă de V. Heechee înşişi se cocoţau confortabil deasupra conurilor. Klara a clătinat din cap, uimită – de ce nimeni nu se gândise la asta în toate ipotezele şi glumele făcute în Poartă despre subiectul acela?

A simţit răsuflarea fierbinte a lui Wan pe ceafa ei.

– Ce fac? a întrebat el.

Ea aproape că uitase de prezenţa lui. Aproape că uitase până şi să-i fie frică, într-atât o fascina ceea ce vedea. Asta nu era prudent. Cine putea ghici ce vor face monştrii aceştia cu prizonierii lor umani?

Şi de fapt cine putea ghici ce făceau ei chiar în clipa aceea? Bâzâiau şi ciripeau foarte agitaţi, cu cei patru mai mari strânşi în jurul celui de-al cincilea mai mic, care avea semne albastre şi galbene pe antebraţele lui – ba nu, clar, pe antebraţele *ei.* În clipa aceea nici unul dintre cei cinci nu-i băga în seamă pe oameni. Se concentrau asupra unui panou de afişaj, ce prezenta o hartă stelară pe care Klara o considera vag familiară. Un grup de stele înconjurat de un nor de bife – oare Wan nu afişase o configuraţie similară pe propriul lui ecran?

– Mi-e foame, i-a mormăit ursuz Wan în ureche.

– Foame?!

Klara s-a smuls brusc de lângă el, uluită şi în acelaşi timp scârbită. Foame! Ei mai că-i venea să vomite de frică şi de griji – şi, îşi dădu seama, din cauza unui miros bizar, pe jumătate amoniac şi pe jumătate putrefacţie purulentă, care părea să provină chiar de la Heechee. În plus, trebuia să meargă la toaletă, iar monstrul ăsta nu se putea gândi decât la foamea lui!

– Taci, te rog, a rostit peste umăr şi a stârnit furia mereu disponibilă a lui Wan.

– Ce? Eu să tac? a izbucnit el. Ba nu, tu să taci, proasto!

Vreme de decenii, „evantaiele de rugăciune” Heechee au fost o enigmă. Nu ştiam că în realitate ele erau echivalentul cărţilor şi bazelor noastre de date, întrucât cele mai de seamă minţi ale epocii (inclusiv a mea) nu putuseră găsi un mod prin care să le citească sau măcar să descopere indicaţii că ar fi conţinut ceva care putea fi citit. Motivul era că, deşi citirea lor era îndeajuns de simplă, putea să aibă loc numai în prezenţa unei radiaţii de fond din domeniul microundelor. Heechee înşişi nu aveau nici o problemă cu asta, deoarece conurile lor produceau permanent radiaţia respectivă, fiindcă se aflau în contact cu datevantaiele ce conţineau memoriile stocate ale strămoşilor lor – păstrate în conuri. Oamenii puteau fi scuzaţi că nu ghiciseră că Heechee purtau date între picioare, pentru că anatomia umană n-ar fi îngăduit aşa ceva. (Pentru mine, scuzele sunt mai puţin justificate.)

A dat să se ridice pentru a o domina cu înălţimea, dar s-a ghemuit iarăşi iute pe podea, fiindcă un Heechee a înălţat ochii şi a pornit spre ei.

A rămas locului o secundă, mişcând din gura largă şi cu buze subţiri, în timp ce repeta ce avea să spună.

– Încet, a pronunţat distinct şi a fluturat un braţ descărnat către ecran.

Klara şi-a oprit hohotul de râs nervos care încerca să i se ridice prin gâtlej. Încet! De ce? Pentru cine?

– Încet, a repetat el, de oare ce ei sssun tasss asssini.

Iat-o aşadar pe Klara, cea mai adevărată dintre iubirile mele. În câteva săptămâni suferise teroarea găurii negre, şocul pierderii a decenii din existenţa lumii, mizeriile lui Wan, trauma intolerabilă de a fi capturată de Heechee. Şi între timp…

Şi între timp eu aveam problemele mele. Încă nu fusesem vastitat şi nu ştiam unde se afla ea; nu auzisem avertismentul de a ne feri de Asasini; pe atunci nu ştiam de existenţa lor. Nu puteam să mă întind şi s-o mângâi, liniştindu-i temerile – nu doar pentru că nu ştiam de ele, ci pentru că aveam propriile mele temeri. Iar cea mai teribilă dintre ele nu-i implica pe Klara sau pe Heechee şi nici chiar pe anormalul meu program Albert Einstein, ci era în propriul meu abdomen.

21
Abandonaţi de Albert

Nimic n-a mers. Am încercat totul. Essie a scos evantaiul lui Albert din mufă, dar el blocase comenzile, aşa că în absenţa lui nu puteam schimba nimic. A setat alt program de pilotare şi a încercat să-l conecteze; accesul i-a fost interzis. I-am strigat numele, l-am bălăcărit şi l-am implorat să apară. N-a făcut-o.

Timp de zile, care au părut săptămâni, am continuat să gonim, ghidaţi de mâinile inexistente ale sistemului meu nefuncţional de recuperare a datelor, Albert Einstein. Şi între timp, puştiul nebun Wan şi doamna brună a visurilor mele se aflau în nava spaţială a Căpitanului Heechee şi în urma noastră lumile clocoteau şi bolboroseau spre o violenţă prea extinsă pentru a fi adaptabilă. Nu ele ne ocupau minţile. Grijile noastre erau mult mai imediate. Hrană, apă, aer. Aprovizionasem *Adevărata dragoste* pentru croaziere lungi, mult mai lungi decât aceasta.

Dar nu pentru cinci oameni.

Nu făceam nimic. Făceam tot ce ne puteam gândi să facem. Walthers şi Yee-xing au compilat programe proprii de pilotare... le-au încercat... însă n-au putut trece de blocajele lui Albert. Essie a făcut mai mult decât oricare dintre noi, deoarece Albert era programul ei şi nu s-ar fi recunoscut, n-ar fi putut să se recunoască învinsă. A verificat şi a reverificat; a scris programe de testare şi a văzut cum n-au nici un succes; abia dacă mai apuca să doarmă. A copiat întregul program al lui Albert pe un datevantai gol şi l-a încercat – continuând să nutrească speranţa, înţelegeţi, că eroarea ar fi fost de natură mecanică. Dacă acela era adevărul, eroarea ar fi reapărut pe noul mediu de stocare. Fără să se plângă, Dolly Walthers ne-a hrănit pe toţi, nu ne-a stat în drum când am crezut că putem ajunge undeva (deşi n-am ajuns niciodată) şi ne-a lăsat să discutăm idei noi atunci când ne-am împotmolit (ceea ce s-a întâmplat frecvent). Iar eu aveam sarcina cea mai dificilă dintre toate. Albert era programul meu, spusese Essie, iar dacă avea să răspundă cuiva, atunci avea să-mi răspundă mie. Aşa că am vorbit cu el. Am vorbit în gol, de fapt, pentru că nu aveam absolut nici o dovadă că ar fi ascultat în timp ce încercam să-l conving, am pălăvrăgit cu el, i-am rostit numele, am urlat, l-am implorat.

Nu mi-a răspuns, nici măcar sub forma unei pâlpâiri în aer.

Când am făcut o pauză de masă, Essie a venit îndărătul meu şi

mi-a masat umerii. Laringele era cel care mă durea, dar i-am apreciat gestul.

– Cred cel puţin, a rostit ea cu glas zguduit şi vorbind mai mult de una singură decât pentru mine, că ştie ce face. Trebuie să-şi dea seama că proviziile sunt limitate. Trebuie să ne asigure întoarcerea la civilizaţie, întrucât nu ne-ar putea lăsa în mod deliberat să murim.

Cuvintele erau o afirmaţie. Nu şi tonul.

– Sunt sigur de asta, am încuviinţat, însă nu m-am întors astfel încât ea să-mi poată zări faţa.

– Şi eu, a spus pe un ton lugubru, iar eu mi-am împins farfuria în lături şi Dolly, pentru a schimba subiectul, a zis cu glas matern:

– Nu-ţi place cum gătesc?

Degetele lui Essie s-au oprit din masarea umerilor mei şi s-au înfipt adânc în carnea lor.

– Robin! Tu nu mănânci?

Şi toţi s-au uitat la mine. A fost chiar amuzant. Ne găseam undeva în mijlocul neantului necunoscut, nu dispuneam de nici o modalitate de a ajunge acasă şi patru oameni se holbau la mine fiindcă nu-mi mâncasem cina. De vină era Essie, bineînţeles, care se învârtise ca o cloşcă în jurul meu de la primele etape ale călătoriei, înainte ca Albert să fi amuţit; brusc ei îşi dăduseră seama că era posibil ca să nu mă simt bine.

Realitatea era că nu mă simţeam bine. Oboseam repede. Braţele mă furnicau, ca şi cum amorţiseră.

Nu aveam poftă de mâncare – de mai multe zile nu mâncasem mare lucru şi scăpasem atenţiei lor, doar pentru că de obicei toţi înfulecam iute când găseam puţin timp liber.

– Ajută la raţionalizarea proviziilor, am zâmbit, totuşi nimeni nu mi-a răspuns la zâmbet.

– Robin *prost!* a şuierat Essie şi degetele ei mi-au părăsit umerii pentru a-mi testa temperatura frunţii.

N-a descoperit însă nimic, deoarece înghiţisem aspirine cu pumnul când nimeni nu se uitase în direcţia mea. Am abordat o expresie răbdătoare.

– N-am nimic, am rostit.

Nu era tocmai o minciună – o mică autoamăgire, poate, dar nu eram sigur că aş fi fost bolnav.

– Cred că ar fi trebuit să-mi fac nişte analize, dar cu Albert deconectat…

– Pentru asta? Albert? Cine-are nevoie de el?

Mi-am răsucit gâtul, nedumerit, ca să mă uit la Essie.

– Pentru aşa ceva, a anunţat ea ferm, este suficient un subset medical.

– Subset?

A lovit cu piciorul în podea.

– Programul medical, programul juridic, programul de secretariat – toate sunt subsumate în programul Albert, însă pot fi accesate separat. Apelează imediat programul medical!

M-am holbat la ea. Pentru o clipă n-am putut articula nimic, în timp ce gândurile îmi alergau.

– Fă cum ţi-am zis! a ţipat ea şi mi-am regăsit în cele din urmă vocea.

– Nu programul medical! am protestat. Există ceva mai bun decât el.

Apoi m-am întors şi am răcnit spre aerul gol din faţa mea:

– Sigfrid von Psiho! Ajutor! Am neapărată nevoie de tine!

În anul cât urmasem şedinţele de psihanaliză existase o vreme în care stătusem ca pe ace aşteptându-l pe Sigfrid să apară. Uneori trebuise să aştept realmente serios, deoarece pe atunci Sigfrid era un program asamblat din circuite Heechee şi software uman şi nici unul dintre software-uri nu aparţinea soţiei mele. Essie este însă foarte pricepută în meseria ei. Milisecundele de timp de răspuns au devenit nano-, pico-, femtosecunde, astfel că Albert a putut răspunde în timp real la fel de bine ca un om… de fapt, ce dracu’, nu! Mai bine ca orice om!

De aceea, atunci când Sigfrid n-a apărut instantaneu, am încercat senzaţia simţită când apeşi întrerupătorul şi lumina nu se aprinde fiindcă s-a ars becul. N-are rost să pierzi vremea, apăsând şi reapăsând comutatorul. Ştii ce s-a întâmplat.

– Nu-ţi pierde vremea, a spus Essie din spatele umărului meu.

Dacă o voce poate fi palidă, a ei aşa era. M-am răsucit şi i-am surâs nesigur.

– Cred că situaţia stă mai prost decât bănuisem, am rostit.

Faţa Essiei era palidă, într-adevăr. Mi-am aşezat mâna pe a ei.

– Asta-mi aminteşte de trecut, am zis făcând conversaţie pentru a nu fi nevoiţi să vedem cu cât mai prost stătea situaţia. Pe când mă psihanaliza Sigfrid, partea cea mai groaznică era să-l aştept să apară. Întotdeauna deveneam încordat şi…

Aşa este, băteam câmpii. Aş fi putut continua la nesfârşit, dacă n-aş fi văzut în ochii lui Essie că nu era nevoie s-o fac.

M-am întors şi în acelaşi moment i-am auzit glasul:

– Îmi pare rău să aud că a fost atât de dificil pentru tine, Robin, a rostit Sigfrid von Psiho.

Chiar şi pentru o proiecţie holografică, Sigfrid arăta destul de jalnic. Îşi ţinea mâinile încleştate în poală şi stătea aşezat inconfortabil pe aer. Programul nu se sinchisise să-i furnizeze un scaun sau un carneţel. Nimic. Doar Sigfrid, arătând, în unul dintre puţinele momente în care mi-l reaminteam astfel, mai degrabă stingher. S-a uitat în jur, privindu-ne pe noi cinci care ne holbam la el, şi a suspinat înainte de a reveni spre mine.

– Ei bine, Robin, a zis, vrei să-mi spui ce te tulbură?

L-am auzit pe Audee Walthers trăgând aer în piept şi pregătindu-se să-i răspundă şi pe Janie plesnind din limbă pentru a-l opri, pentru că Essie clătina din cap. Nu m-am uitat la nici unul dintre ei. Am spus:

– Sigfrid, tinichea bătrână şi înţeleaptă, am o problemă care ţine exact de domeniul tău.

M-a privit pe sub sprâncene.

– Da, Robin?

– Este un caz de amnezie.

– Severă?

– Debilitantă, i-am spus.

A încuviinţat, ca şi când s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

– Robin, realmente prefer să nu foloseşti termeni de specialitate. A suspinat, însă degetele i se desfăceau şi i se încrucişau permanent în poală: Spune-mi… îmi ceri ajutorul pentru tine însuţi?

– Nu tocmai, am admis.

Toată situaţia ar fi putut exploda atunci. Cred că a fost aproape să explodeze. El a tăcut o clipă, dar fără să stea defel nemişcat – degetele i se împleteau între ele aidoma unor şerpi şi în jurul conturului corpului, în aer, se vedeau scăpărări albăstrui la orice mişcare. Am rostit:

– Este vorba despre un prieten, Sigfrid, poate prietenul meu cel mai bun din lume, şi are necazuri serioase.

– Am înţeles, a aprobat el din cap ca şi cum ar fi înţeles realmente… ceea ce mă aştept să fi fost destul de adevărat. Cred că ştii că prietenul tău nu poate fi ajutat dacă nu este prezent.

– Este prezent, Sigfrid, am şoptit.
– Da, mă gândisem că este. (Degetele erau nemişcate acum, iar el s-a lăsat pe spate de parcă ar fi existat un spătar de care să se rezeme.) Ce-ar fi atunci să-mi povesteşti despre asta… şi – cu un surâs care a fost lucrul cel mai bine-venit pe care-l văzusem în viaţa mea – de data asta, Robin, poţi utiliza termeni de specialitate, dacă doreşti.
Îndărătul meu am auzit-o pe Essie expirând uşurel şi mi-am dat seama că amândoi ne ţinuserăm respiraţia. M-am întins spre mâna ei.
– Aşa cum înţeleg eu, am rostit începând să sper, amnezia se referă la o fugă din faţa realităţii. Dacă o persoană se trezeşte într-o situaţie dilematică – scuză-mă, vreau să zic dacă se trezeşte într-o situaţie în care un impuls foarte puternic este frustrat de alt impuls foarte puternic, astfel încât persoana nu poate rezista conflictului –, ea îi întoarce spatele. Dă bir cu fugiţii. Pretinde că situaţia nu există. Ştiu că amestec mai multe şcoli diferite de psihoterapie, dar am exprimat ideea generală, nu-i aşa?
– Destul de bine, Robin. Cel puţin înţeleg ce spui.
– Un exemplu în această privinţă ar putea fi – am şovăit – cineva care-şi iubeşte profund soţia şi care află că ea are o relaţie cu prietenul lui cel mai bun.
Am simţit degetele lui Essie strângându-mi braţul. Nu-i rănisem sentimentele; mă încuraja.
– Amesteci impulsurile cu emoţiile, Robin, totuşi asta nu este important. Unde vrei să ajungi?
Nu i-am îngăduit să mă grăbească.
– Alt exemplu, am zis, ar putea fi de natură religioasă. Cineva cu o credinţă sinceră descoperă că nu există Dumnezeu. Mă urmăreşti, Sigfrid? Pentru el este o credinţă religioasă fundamentală, deşi ştie că există foarte mulţi oameni inteligenţi care nu sunt de aceeaşi părere… pentru ca apoi, treptat, el să descopere tot mai multe lucruri care susţin părerea lor, pentru ca în cele din urmă să fie copleşitor…
A încuviinţat politicos, ascultând, însă degetele au reînceput să-i viermuiască.
– Astfel că, finalmente, el trebuie să accepte mecanica cuantică, am spus.

Iar acela a fost al doilea punct în care totul s-ar fi putut duce

direct pe apa sâmbetei. Cred că aproape s-a dus. Holograma a pâlpâit rău de tot pentru o clipă, iar expresia de pe chipul lui Sigfrid s-a schimbat. Nu pot spune în ce anume. Nu era ceva identificabil; era ca şi cum s-ar fi înceţoşat, estompându-şi contururile.

Dar când a vorbit, glasul i-a fost ferm:

– Când vorbeşti despre impulsuri şi amnezie, Robin, a zis el, vorbeşti despre oameni. Să presupunem că pacientul care te interesează n-ar fi om.

A şovăit, după care a precizat:

– Nu tocmai om.

Am emis un sunet de încurajare, pentru că realmente nu ştiam încotro să merg de acolo.

– Adică să presupunem că el ar avea aceste impulsuri şi emoţii… ăăă… programate în el, haide să zicem, însă numai aşa cum un om poate fi programat să facă ceva, de exemplu să vorbească o limbă străină, după ce a ajuns deja la stadiul de adult. Cunoştinţele există, dar sunt imperfect asimilate. Are un accent…

A făcut o pauză.

– Noi nu suntem oameni, a spus el.

Mâna lui Essie a strâns-o mai puternic pe a mea. Un avertisment.

– Albert este programat cu o personalitate umană, am zis.

– Da. În măsura în care este posibil. Într-o măsură foarte mare, a aprobat Sigfrid, totuşi chipul îi era grav. Albert tot nu este însă uman, fiindcă nici un program de calculator nu este. Menţionez doar că nici unul dintre noi nu poate percepe, de exemplu, efectele TPT-ului. Când oamenii înnebunesc din cauza nebuniei altcuiva, noi nu simţim nimic.

Terenul era foarte delicat acum, o crustă de gheaţă subţire peste o mlaştină, iar dacă aş fi călcat prea apăsat, oare în ce am fi putut cădea toţi? Essie mă strângea puternic de braţ; ceilalţi abia dacă mai răsuflau.

– Sigfrid, am spus eu, şi oamenii diferă între ei – toţi. Însă tu obişnuiai să-mi spui că asta nu contează prea mult. Tu spuneai că problemele minţii sunt în minte şi tratamentul pentru probleme este tot acolo. Tu nu făceai altceva decât să-ţi ajuţi pacienţii să le aducă la suprafaţă, acolo unde le puteau aborda, în loc să le ţină îngropate, acolo unde puteau cauza obsesii şi nevroze şi… amnezie.

– Da, Robin, este adevărat că am spus toate acestea.

– I-ai dat un ghiont zdravăn vechii maşini, Sigfrid, nu-i aşa? Ca s-o desprinzi din locul unde se împotmolise?

El a zâmbit… un zâmbet şters, totuşi un zâmbet.

– Bănuiesc că este o analogie destul de apropiată.

– Bun. Dă-mi voie atunci să-ţi prezint o ipoteză. Dă-mi voie să sugerez că acest prieten al meu – n-am îndrăznit să-l numesc iarăşi, aşa curând – are un conflict pe care nu-l poate trata. El este foarte inteligent şi extrem de bine informat. Are acces la informaţiile cele mai recente şi exacte, în special de natură ştiinţifică – din toate domeniile ştiinţei – fizică, astrofizică, cosmologie şi orice altceva. Deoarece mecanica cuantică este la baza tuturor, el acceptă mecanica cuantică ca fiind validă – fără ea, nu şi-ar putea face treaba pentru care a fost programat. Mecanica cuantică este fundamentală pentru… programarea lui.

Fusesem cât pe aici să spun „personalitatea lui”. Surâsul era mai degrabă de durere decât de amuzament, însă Sigfrid continua să mă asculte.

– În acelaşi timp, am urmat, el mai are un nivel de programare. A fost învăţat să gândească şi să se comporte… să *fie,* în măsura în care poate fi, o persoană foarte inteligentă şi foarte înţeleaptă, care a fost moartă de al dracu' de mult timp şi care crezuse cu tărie că mecanica cuantică era o teorie greşită. Nu ştiu dacă acest conflict ar fi îndeajuns pentru a afecta un om, dar s-ar putea să facă mult rău unui… ei bine, unui program de calculator.

Pe chipul lui Sigfrid se zăreau realmente broboane de transpiraţie. A încuviinţat tăcut şi am avut o retrospecţie vie şi dureroasă – felul în care se uita la mine acum era felul în care eu mă uitasem la el în zilele acelea de demult, când mă psihanaliza?

– Este posibil aşa ceva? am întrebat.

– Este o dihotomie severă, da, a murmurat el.

Şi atunci m-am blocat.

Gheaţa subţire se rupsese. Eram afundat în mlaştină până la glezne. Încă nu mă înecam, dar mă împotmolisem. Nu ştiam încotro să merg de acolo.

Concentrarea mi s-a destrămat. Am privit în jur neajutorat, la Essie şi la ceilalţi, simţindu-mă foarte bătrân şi foarte obosit… şi de asemenea deloc bine. Fusesem atât de prins în problema tehnică a psihanalizării psihanalistului meu, încât uitasem de

durerea din abdomen şi de amorţeala din braţe; dar ele mi-au revenit acum. Nu mergea. Nu ştiam destule. Eram absolut sigur că descoperisem problema fundamentală care determinase amnezia lui Albert – însă nimic nu rezultase de aici!

Nu ştiu cât aş fi stat aşa ca un idiot, dacă n-aş fi căpătat ajutor. Şi acela a venit de la două persoane simultan.

– Declanşatorul, mi-a şoptit Essie apăsat la ureche şi simultan Janie Yee-xing s-a foit şi a rostit ezitant:

– Trebuie să fi existat un incident cauzator, nu?

Chipul lui Sigfrid a devenit inexpresiv. O lovitură în ţintă. O lovitură palpabilă în ţintă.

– Care a fost acela, Sigfrid? am întrebat.

Nici un răspuns.

– Haide, Sigfrid, maşină psihanalitică hodorogită, scuipă din tine! Ce anume l-a-mpins pe Albert prin ecluză?

El m-a privit drept în ochi, totuşi nu i-am putut descifra uitătura, întrucât faţa îi era înceţoşată. Parcă ar fi fost o imagine pe PV şi un circuit se defectase, iar imaginea pălea.

Pălea? Sau intra tot în amnezie?

– Sigfrid, am strigat, *te rog!* Spune-ne ce l-a speriat pe Albert într-atât încât să fugă? Sau dacă nu poţi face asta, adu-l aici, ca să putem vorbi cu el!

Înceţoşarea a sporit. Nu-mi mai dădeam seama nici măcar dacă se uita la mine.

– Spune-mi! am ordonat şi din umbrele acelea holografice pâcloase a sosit un răspuns:

– Kugelblitz.

– Poftim? Ce-i ăla kugelblitz? (M-am holbat de jur împrejur, frustrat.) La dracu’, adu-l aici ca să ne poată spune cu gura lui.

– Este aici, Robin, mi-a şoptit Essie la ureche.

Şi imaginea a redevenit distinctă, dar nu mai era Sigfrid. Trăsăturile severe ale lui Freud se îndulciseră şi faţa se lărgise în blândul şi rotofeiul capelmaistru german, iar părul alb încununa ochii trişti ai celui mai bun şi mai apropiat prieten al meu.

– Sunt aici, Robin, a rostit Albert Einstein pe un ton îndurerat. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Nu ştiu însă dacă şi tu îmi vei mulţumi.

Albert a avut dreptate în privinţa aceea. Nu i-am mulţumit.

Albert s-a înşelat de asemenea în privinţa aceea, sau a avut

dreptate, dar din motive greşite, deoarece motivul pentru care nu i-am mulţumit n-a fost doar faptul că ceea ce a spus a fost atât de sinistru de neplăcut, atât de îngrozitor de incomprehensibil, ci şi faptul că nu eram în stare s-o fac atunci când a terminat.

Starea mea nu era mult mai bună când a început, fiindcă anticlimaxul apariţiei lui m-a năruit complet. Eram secătuit. Epuizat. Deloc surprinzător să fiu epuizat, mi-am spus, întrucât numai Dumnezeu ştia că fusese una dintre cele mai stresante tensiuni la care fusesem supus vreodată, totuşi o simţeam mai rău decât ca pe o simplă epuizare. O simţeam terminală. Nu-mi mai erau afectate doar abdomenul, braţele sau capul; era ca şi cum întreaga energie îmi părăsea simultan toate bateriile şi aveam nevoie de toată concentrarea de care eram capabil pentru a fi atent la ce spunea el.

– Nu am fost chiar în amnezie, aşa cum ai numit-o tu, a zis Albert răsucind între degete pipa neaprinsă.

Nu se mai sinchisise să fie comic. Purta pulover şi pantaloni, dar era încălţat cu pantofi şi avea şireturile încheiate.

– Este adevărat că dihotomia a existat şi că m-a făcut vulnerabil – dumneavoastră veţi înţelege, doamnă Broadhead, o contradicţie din programarea mea; m-am trezit într-o buclă. Deoarece m-aţi dotat cu homeostază, a existat un alt imperativ: să repar defecţiunea.

Essie a încuviinţat cu regret.

– Homeostază, da. Totuşi o autoreparare implică autodiagnoză. Ar fi trebuit să mă consulţi pe mine pentru control!

– Nu cred, doamnă Broadhead, a replicat el. Cu tot respectul, dificultăţile se manifestau în zone pentru care sunt mai bine echipat să funcţionez decât dumneavoastră.

– Cosmologie, ha!

M-am silit să vorbesc – n-a fost uşor, întrucât letargia era puternică:

– Albert, vrei, te rog, să spui o dată ce-ai făcut?

A răspuns fără grabă:

– Ce am făcut este simplu, Robin. Am decis să încerc să rezolv conflictele acestea. Ştiu că ele par mult mai importante pentru mine decât pentru tine; tu poţi să fii destul de fericit şi fără să rezolvi probleme cosmologice, dar eu nu pot. Mi-am dedicat studiului o capacitate tot mai mare şi mai mare din mine. Aşa

cum poate nu ştii, am inclus foarte multe evantaie Heechee în bazele de date ale acestei navei, inclusiv unele care n-au fost niciodată analizate amănunţit. A fost o sarcină foarte dificilă şi în acelaşi timp întreprindeam observaţii personale.

– Ce *ai făcut,* Albert? l-am implorat.

– Exact asta am făcut. În bazele de date Heechee am găsit multe referinţe la ceea ce noi am denumit masa lipsă. Îţi aminteşti, Robin? Masa aceea pe care universul ar trebui s-o justifice pentru comportamentul său gravitaţional, însă pe care nici un astronom n-a fost în stare s-o găsească…

– Îmi amintesc!

– Da. Ei bine, s-ar putea s-o fi găsit. A căzut pe gânduri o clipă: Mă tem totuşi că asta n-a soluţionat problema mea. A înrăutăţit-o. Dacă tu n-ai fi reuşit să ajungi la mine prin trucul tău isteţ de a vorbi prin intermediul subsetului meu Sigfrid, s-ar fi putut ca şi acum să mai fi fost în buclă…

– *Ce* ai găsit? am urlat.

Fluxul de adrenalină aproape că mi-a îndepărtat atenţia, dar nu tocmai, de la felul în care corpul mă anunţa asupra problemelor sale.

Albert a fluturat dintr-o mână către ecran şi am văzut că acolo apăruse ceva.

În acea primă şi rapidă privire, ceea ce am zărit pe ecran era lipsit de sens. Iar când m-am uitat a doua oară, şi cu mai multă atenţie, nu ceea ce era important m-a făcut să încremenesc şi să mă holbez.

În principal, ecranul nu arăta mai nimic. În apropierea uneia dintre laturile sale exista colţul unui vârtej de lumină – o galaxie, evident; mi-am spus că semăna cu M-31 din Andromeda, însă nu sunt expert în galaxii. Mai ales când le văd fără nici o configuraţie stelară în jur, iar acolo nu se zăreau asemenea configuraţii.

Exista totuşi ceva care semăna cu stelele. Punctuleţe de lumină, ici şi colo. Nu erau însă stele, pentru că pâlpâiau şi clipeau ca beculeţele din pomul de Crăciun. Închipuiţi-vă vreo douăzeci de licurici, într-o noapte rece, astfel încât nu-şi sclipesc prea des rugăminţile pasionale, care sunt destul de îndepărtaţi, astfel încât sunt mai greu de văzut. Cam aşa păreau. Obiectul cel mai vizibil printre ele, totuşi nu foarte vizibil, aducea cu gaura neagră fără rotaţie în care o pierdusem cândva pe Klara, dar era nu la fel de mare şi nu la fel de

ameninţător. Bineînţeles toate astea erau stranii, însă nu ele mi-au smuls un icnet. Am auzit sunete şi dinspre ceilalţi.

– I-o navă! a murmurat Dolly şocată.

Aşa era.

Albert a confirmat. S-a răsucit cu un aer grav.

– Da, doamnă Walthers, a rostit el, aceea este o navă. Mai precis este nava Heechee pe care am văzut-o mai devreme, sunt aproape sigur în privinţa aceasta. M-am întrebat dacă aş putea stabili o comunicare cu ea.

– Comunicare! Cu Heechee! Albert, am urlat, ştiu că eşti nebun, dar nu-ţi dai seama cât de *periculos* este aşa ceva?

– În privinţa pericolului, a replicat el sumbru, mă tem mult mai mult de kugelblitz.

– Kugelblitz! (Îmi pierdusem complet cumpătul.) Albert, cap de miel ce eşti, nu ştiu ce-i ăla kugelblitz şi nici nu-mi prea pasă. Ce-mi pasă este c-ai fost cât pe-aci să ne-omori pe toţi şi…

M-am oprit pentru că m-a oprit palma Essiei care mi s-a aşezat peste gură.

– Taci! a şuierat ea. Vrei să-l împingi iarăşi în amnezie? Da, Albert, a urmat cu glas mai tare şi perfect calm, te rugăm, spune-ne ce este kugelblitz. De fapt chestia aceea mi se pare a fi o gaură neagră.

El şi-a trecut o mână peste frunte.

– Vă referiţi la obiectul central. Da, este un tip de gaură neagră. Însă acolo nu există doar o singură gaură neagră, ci mai multe. Nu am reuşit să le număr, deoarece nu pot fi detectate decât atunci când în interiorul lor cade materie care produce radiaţii, iar aici, între galaxii, nu se poate vorbi despre prea multă materie…

– Între *galaxii?* a exclamat Walthers, apoi s-a oprit când l-a sfredelit privirea Essiei.

– Da, Albert, l-a încurajat ea, continuă, te rog.

– Nu ştiu câte găuri negre sunt acolo. Peste zece. Probabil chiar peste zece la pătrat. M-a privit implorator: Robin, ai cea mai mică idee cât este de straniu? Cum se poate explica aşa ceva?

– Nu numai că nu pot explica, dar nici măcar nu ştiu ce-i o kugelblitz.

– Cerurilor, Robin, a pufnit el iritat, am mai discutat chestiile astea! O gaură neagră rezultă din colapsul materiei la o densitate extraordinară. John Wheeler a fost primul care a

prezis existenţa unui alt tip de gaură neagră, care conţine nu materie, ci energie – atât de multă energie, atât de densă, încât propria ei masă deformează spaţiul din jur. Ea se mai numeşte kugelblitz!

A suspinat, după care a continuat:

– Am formulat două ipoteze. Prima este că întreaga construcţie pe care o vedem e un artefact. Kugelblitz este înconjurată de găuri negre; bănuiesc că pentru a atrage orice materie liberă – din care oricum nu există prea multă pe aici – şi a o împiedica să cadă în kugelblitz însăşi. A doua ipoteză este că s-ar putea să ne uităm la masa lipsă.

Am sărit în sus.

– Albert, am strigat, îţi dai seama ce spui? Adică cineva *a construit* chestia aia? Adică…

N-am mai terminat fraza.

N-am terminat fraza, deoarece n-am putut. O parte a motivului a fost că prea multe noţiuni înfricoşătoare mi se roteau prin minte; fiindcă dacă cineva *construise* kugelblitz şi dacă kugelblitz făcea parte din această „masă lipsă”, atunci concluzia evidentă era că cineva acţiona asupra legilor universului în sine, încercând să inverseze expansiunea, din motive pe care nu le puteam (pe atunci) ghici.

Altă parte a motivului a fost faptul că m-am prăbuşit.

M-am prăbuşit, fiindcă picioarele nu m-au susţinut. Am simţit o durere orbitoare într-o parte a capului, imediat deasupra urechii. Totul a devenit cenuşiu şi ameţitor.

Am auzit glasul lui Albert strigând:

– Ah, Robin! N-am fost atent la starea ta fizică!

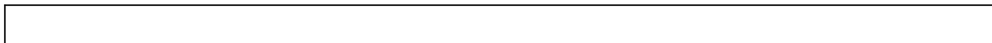
– La ce? am întrebat.

Sau am încercat să întreb. N-a ieşit prea bine. Buzele mele nu păreau să dorească să articuleze cuvintele în mod cuvenit şi m-am simţit pe neaşteptate foarte somnoros. Acea primă şi rapidă explozie de durere localizată apăruse şi dispăruse, însă exista o conştientizare îndepărtată de durere, oho, da, de durere *mare,* nu foarte departe, care se apropia rapid.

Se spune că pentru durere există o amnezie selectivă. Nu ne mai amintim intervenţia stomatologică pe canal decât, aproape cu drag, ca pe o experienţă amuzant de oribilă; se spune că dacă n-ar exista amnezia selectivă, nici o femeie n-ar naşte mai mult de un copil. Bănuiesc că asta este valabil pentru cei mai mulţi dintre voi. Sunt convins că a fost valabil şi pentru mine

timp de mulţi ani, dar nu acum.

Acum îmi amintesc foarte limpede într-adevăr şi, da, aproape cu afecţiune amuzată. Ceea ce se întâmplase în capul meu asigurase propria sa anestezie şi senzaţiile percepute erau neclare. Dar îmi amintesc neclaritatea aceea cu foarte multă limpezime. Îmi amintesc discuţii panicate şi că am fost târât pe o canapea; îmi amintesc dialoguri îndelungate şi înţepăturile discrete ale acelor când Albert mi-a injectat medicaţie şi mi-a prelevat sânge. Şi mi-o amintesc pe Essie plângând.

Îi spusesem de mai multe ori lui Robin ce era kugelblitz – o gaură neagră cauzată de colapsul unei cantităţi mari de energie, nu de colapsul unei cantităţi mari de materie –, dar pentru că nimeni nu văzuse niciodată vreuna, el nu mă ascultase cu atenţie. Îi spusesem de asemenea şi despre starea generală a spaţiului intergalactic – foarte puţină materie sau energie liberă, cu excepţia sărăcăciosului flux de fotoni provenit de la galaxii îndepărtate şi, desigur, radiaţia universală la 3,7 K –, un motiv foarte bun pentru a amplasa acolo o kugelblitz, când nu vrei ca în ea să mai cadă şi altceva.

Îmi ţinea capul în poala ei. Deşi nu vorbea cu mine, ci cu Albert, şi în cea mai mare parte în ruseşte, mi-am auzit numele suficient de des pentru a şti că vorbea despre mine. Am încercat să ridic mâna şi s-o mângâi pe obraz.

– Mor, am spus… sau am încercat să spun.

Ea m-a înţeles. S-a aplecat peste mine şi părul ei lung mi-a plutit peste faţă.

– Dragul meu, a murmurat ea, aşa este, da, mori. Mai exact, corpul tău moare. Însă asta nu înseamnă sfârşitul pentru tine.

De-a lungul deceniilor cât fusesem împreună, noi discutaserăm, la răstimpuri, despre religie. Îi cunoşteam convingerile. Mi le cunoşteam chiar şi pe ale mele. Essie, am vrut să-i spun, până acum nu m-ai minţit niciodată, nu trebuie s-o faci acum, ca să-ncerci să-mi uşurezi moartea. E-n regulă. Dar tot ce-am izbutit să pronunţ a fost:

– Ba da!

Lacrimi mi-au picurat pe chip, când ea m-a legănat, murmurând:

– Nu. Nu te mint, dragul meu. Există o şansă, o şansă foarte însemnată…

Am făcut un efort uriaş.

– Nu… există… viaţa… de… apoi, am pronunţat, articulând cuvintele cât puteam mai răspicat.

Poate că n-au fost clare, totuşi ea m-a înţeles. S-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. I-am simţit buzele mişcându-se pe pielea mea, când a şoptit:

– Ba da. Acum există o viaţă de apoi.

Sau poate că a spus „o Viaţă De Apoi”.

22
Există viaţă după moarte?

Şi stelele s-au rotit mai departe. Lor nu le păsa ce se întâmpla cu un mamifer biped inteligent – mă rog, semi-inteligent –, pentru simplul motiv că acea creatură se întâmpla să fiu eu. Dintotdeauna am subscris la perspectiva egocentrică a cosmologiei. Eu mă aflu în centru şi totul se orânduieşte de o parte sau de cealaltă a mea; „normal” este ceea ce sunt eu; „important” este ceea ce se găseşte lângă mine; „însemnat” este ceea ce percep eu ca fiind important. Aceea era perspectiva la care subscrisesem eu, dar nu şi universul. El a continuat mai departe, ca şi cum eu n-aş fi contat defel.

Adevărul este că eu n-am contat atunci nici chiar pentru mine, fiindcă ieşisem din universul acela. La multe mii de ani-lumină în urma noastră, pe Pământ, generalul Manzbergen urmărea altă bandă de terorişti care deturnase o navetă de lansare şi *Commissaris* îl prinsese pe individul care trăsese în mine; eu nu ştiam şi, chiar dacă aş fi ştiut, nu mi-ar fi păsat. Mult mai aproape, totuşi încă pe atât de departe de noi pe cât este Antares de Pământ, Gelle-Klara Moynlin încerca să priceapă ceva din ce-i spuneau Heechee; eu nu ştiam nici asta. Foarte aproape de mine, soţia mea Essie încerca să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci, deşi chiar ea inventase procesul, cu ajutorul lui Albert, care avea întregul proces în bazele lui de date, însă care nu avea mâini cu care să lucreze. Despre asta mi-ar fi păsat foarte mult, dacă aş fi ştiut ce făceau ei.

Dar nu puteam şti, desigur, deoarece eram mort. Cu toate acestea, n-am rămas aşa.

În copilărie mama obişnuia să-mi citească poveşti. Una dintre ele era despre un bărbat ale cărui simţuri fuseseră cumva distorsionate după o operaţie pe creier. Nu mai ţin minte cine a scris-o, Verne, Wells, unul dintre autorii aceia mari din Epoca de Aur… cineva. Tot ce-mi amintesc este poanta finală. După operaţie, bărbatul vedea sunetele şi auzea atingerile, iar la sfârşit el întreba: „Ce miroase purpuriu?”.

Aceea a fost o poveste care mi-a fost citită pe când eram copil. Acum eram mare. Nu mai era o poveste.

Era un coşmar.

Inputuri senzoriale mă asaltau şi nu puteam preciza ce anume

erau! Nu le pot descrie, de fapt, tot aşa cum nu pot descrie un… smerglici. Ştiţi ce-i un smerglici? Nu. Nici eu nu ştiu, fiindcă tocmai am inventat cuvântul ăsta. Nu-i decât un cuvânt. Nu are nici un înţeles până nu este învestit cu înţeles, şi tot aşa nu avea înţeles nici una dintre culorile, sunetele, apăsările, fiorii, împingerile, răsucirile, mâncărimile, căldurile, tânjelile – miliardul de unităţi cuantice de percepţii care năvăleau asupra persoanei mele golaşe şi fragile. Nu ştiam ce însemnau. Sau ce erau. Sau ce ameninţau. Nu ştiu nici măcar cu ce aş putea compara senzaţia de ansamblu. Poate că aşa simţi când te naşti. Mă îndoiesc. Nu cred că vreunul dintre noi ar supravieţui dacă ar fi aşa.

Însă eu am supravieţuit.

Am supravieţuit din cauza unui singur motiv. Era imposibil să nu supravieţuiesc. Este prima regulă a manualului: Nu poţi lăsa însărcinată o femeie gravidă şi nu poţi omorî pe cineva care-i deja mort. Eu am „supravieţuit” deoarece toată partea aceea din mine care ar fi putut să fi fost omorâtă fusese omorâtă.

Aţi priceput tabloul?

Încercaţi să-l vedeţi. Asaltat. Bombardat. Şi mai mult ca orice, conştient că eram *mort.*

Printre celelalte poveşti pe care mi le citea mama s-a numărat *Infernul* lui Dante, iar uneori mă întreb dacă Dante nu avusese o premoniţie a felului cum va fi pentru mine. Pentru că dacă nu avusese, cum a descris în felul acela Iadul?

Nu ştiu cât a durat, dar a părut o eternitate.

Apoi totul s-a atenuat. Luminile sfredelitoare s-au îndepărtat şi au pălit. Sunetele terifiante au fost mai slabe, mâncărimile, apăsările şi turbulenţele s-au diminuat.

Mult timp n-a existat absolut nimic, aşa cum se petrece în Peşterile Carlsbad în momentul acela de spaimă când se sting toate luminile pentru a vă învăţa ce este *bezna.* Nu exista nici o lumină. Nu exista nimic, doar un murmur distant şi confuz care putea să fie circulaţia sângelui în jurul scăriţelor şi nicovalei din urechile mele.

Dacă aş fi avut urechi.

După aceea murmurul a început să semene cu un glas, şi cuvinte; şi, de la foarte mare depărtare, glasul lui Albert Einstein:

– Robin?

Am încercat să-mi reamintesc cum să vorbesc.

– Robin? Robin, prietene, mă auzi?

– Da, am strigat şi nu ştiu cum am făcut-o. Sunt aici!

De parcă aş fi ştiut unde era „aici”. O pauză prelungă. După care din nou vocea lui Albert, tot stinsă, totuşi părând că se apropia.

– Robin, a spus el cu pauze mari între cuvinte ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. Ascultă. Eşti în siguranţă.

– În siguranţă?

– Eşti în siguranţă, a repetat el. Blochez pentru tine.

Nu am răspuns. Nu aveam ce să spun.

– Te voi învăţa acum, Robin, a zis el, puţin câte puţin. Ai răbdare. În curând vei putea să vezi, să auzi şi să înţelegi.

Răbdare? Nu puteam face nimic altceva decât să am răbdare. Nu aveam alte opţiuni decât să îndur, tenace, în vreme ce el mă învăţa. Am avut încredere în bătrânul Albert, chiar şi atunci. Am acceptat cuvântul lui că-i poate învăţa pe surzi să audă şi pe orbi să vadă.

Dar exista oare vreun mod prin care să-i înveţe pe morţi să trăiască?

Nu doresc în mod neapărat să retrăiesc următoarea mică eternitate. Potrivit timpului lui Albert şi timpului arătat de ceasurile cu cesiu care acordau laolaltă părţile umane ale galaxiei, a durat – zice el – optzeci şi patru de ore şi un pic. După timpul lui. Nu după al meu. După timpul meu a fost nesfârşit.

Deşi îmi amintesc foarte bine, îmi amintesc unele lucruri doar îndepărtat. Nu din incapacitate. Din dorinţă şi de asemenea din cauza vitezei. Daţi-mi voie să vă explic asta. Schimbul rapid de biţi şi byţi din nucleul unei baze de date se derulează mult mai rapid decât viaţa organică pe care o lăsasem în urmă. Înceţoşează trecutul cu straturi de date noi. Şi, ştiţi ceva?, asta-i foarte bine, pentru că cu cât este mai îndepărtată de „acum” tranziţia aceea teribilă, cu atât îmi place mai mult.

Dacă nu doresc să regăsesc unele dintre părţile iniţiale ale datelor acelora, cel puţin prima parte la care accept să mă uit este una mare. Cât de mare? *Mare.*

Albert spune că antropomorfizez. Probabil că aşa fac. Ce-i rău în asta? La urma urmelor îmi petrec majoritatea vieţii în forma unui om şi obiceiurile vechi dispar greu. De aceea după ce Albert m-a stabilizat şi am fost… cred că unicul cuvânt este

vastitat, m-am vizualizat ca fiind un om, o creatură antropomorfă. Presupunând desigur că omul era mai imens decât galaxiile, mai bătrân decât stelele şi la fel de înţelept pe cât învăţasem noi, toate miliardele de oameni, să fim. Am văzut Grupul Local – galaxia noastră şi vecinele ei imediate – ca pe un grăunte micuţ într-un ocean de energie şi masă ce se coagulau. Am putut vedea totul deodată. Dar eu priveam spre cămin, galaxia-mamă şi M-31 de alături, cu Norii lui Magellan cuibăriţi în apropiere şi toţi ceilalţi norişori, şi globule, şi fascicule, şi fuioare de gaze rarefiate, şi lumină stelară. Şi eu – adică partea antropomorfă – m-am întins să le ating, să le cuprind în palme şi să-mi trec degetele prin ele, ca şi când aş fi fost Dumnezeu.

De fapt nu eram Dumnezeu, nici măcar suficient de divin pentru a fi în stare să ating cu adevărat vreo galaxie. Nu puteam atinge absolut nimic, deoarece nu aveam cu ce să ating. Totul era iluzie şi efecte vizuale, ca Albert aprinzându-şi pipa. Acolo nu exista nimic. Nici Albert, nici pipă.

Şi nici eu. Nu în realitate. Nu eram o divinitate operaţională, întrucât nu aveam o existenţă tangibilă. Nu aş fi putut crea cerurile şi pământul, dar nici să le distrug. Nu puteam afecta în vreun chip fizic nici măcar cea mai mică părticică din ele.

Însă le puteam vedea în toată splendoarea. De la exterior sau de la interior. Puteam să stau în centrul sistemului meu natal şi să privesc, uitându-mă pe lângă Masei 1 şi 2, milioanele şi catralioanele de alte grupuri şi galaxii care se întindeau în imensitatea pestriţă până la capetele optice ale universului, unde pâlcurile de stele se îndepărtează mai repede decât se poate întoarce lumina de la ele pentru a le arăta… şi dincolo de ele, de asemenea, deşi ceea ce puteam „vedea” dincolo de limita optică nu era de fapt cu mult diferit – şi de fapt, îmi spune Albert, nu mai mult decât o ipoteză în băncile de memorie Heechee pe care le accesam.

Fiindcă, bineînţeles, asta era în realitate. Bătrânul Robin nu crescuse în mod brusc, devenind imens. Erau doar resturile neînsemnate ale lui Robinette Broadhead, care în momentul acela nu era decât un grup de biţi de memorie legaţi laolaltă ce înotau prin oceanul bazelor de date din biblioteca *Adevăratei dragoste.*

O voce a pătruns în imensa şi eterna mea reverie: vocea lui Albert.

– Robin, eşti bine?

N-am vrut să-l mint.

– Nu. Nu sunt nici pe departe bine.

– Situaţia se va îmbunătăţi.

– Sper, am spus. Albert?

– Da?

– Nu te învinuiesc c-ai luat-o razna, dacă prin asta ai trecut şi tu.

Tăcere pentru o clipă, apoi spectrul unui chicotit.

– Robin, a zis el, încă n-ai văzut ce m-a făcut pe mine s-o iau razna.

Nu pot preciza cât au durat toate astea. Nu ştiu dacă însemna ceva conceptul de „timp”, fiindcă la nivel electronic, acolo unde sălăşluiam eu, scara temporală nu corespunde cu nimic „real”. Mare parte din timp este irosit. Inteligenţa electronică stocată nu operează la fel de eficient ca maşinăriile cu care ne naştem toţi; un algoritm nu este un substituent de aceeaşi calitate pentru o sinapsă. Pe de altă parte lucrurile se mişcă mult mai rapid pe tărâmul subparticulelor, unde femtosecunda este o unitate palpabilă. Dacă am înmulţi plusurile şi am descompune în factori minusurile, se poate spune că trăiam undeva între de zece ori şi de zece mii de ori mai repede decât eram obişnuit.

Desigur există măsuri obiective ale timpului real – prin care înţeleg timpul de la bordul navei *Adevărata dragoste.* Essie marca minutele cu foarte multă atenţie. Pregătirea unui cadavru pentru semi-stocarea dubioasă din lanţul ei Viaţa De Apoi dura multe ore. Pregătirea acelui ţeapăn specific care se întâmpla să fiu eu pentru stocarea ceva mai bună pe care ea o putea aranja în datevantai, unul exact ca datevantaiul lui Albert, a durat mult mai mult. Când rolul ei în proces s-a încheiat, Essie s-a aşezat şi a aşteptat, cu un pahar din care n-a băut şi cu tentative de conversaţie din partea lui Audee, Janie şi Dolly pe care nu le-a auzit, deşi uneori răspundea ceva ce nici ei nu auzeau. N-a fost tocmai un grup vesel la bordul *Adevăratei dragoste,* în timp ce aşteptau să vadă dacă mai rămânea ceva prin care să-l acceseze pe răposatul Robinette Broadhead, iar totul a durat, una peste alta, mai bine de trei zile şi jumătate.

Pentru mine, în lumea aceea de ameţeală, şi farmec, şi culoare, şi orbite interzise în care fusesem transportat ca să exist, a durat… ei bine, puteţi spune o eternitate. Aşa mi s-a părut.

– Ceea ce trebuie să faci, a comandat Albert, este să înveţi cum să-ţi foloseşti inputurile şi outputurile.

– Ah, grozav, am strigat recunoscător, asta-i tot? Uau! Pare floare la ureche!

– Mă bucur că-ţi păstrezi simţul umorului, a spus el şi am auzit continuarea nerostită *deoarece o să ai al dracu' de multă nevoie de el.* Mă tem însă că acum va trebui să munceşti. Nu-i uşor pentru mine să continui înglobându-te aşa...

– Înglo... cum?

– Protejându-te, Robin, a explicat el pierzându-şi răbdarea. Restricţionându-ţi accesul, astfel încât să nu suferi de prea multă confuzie şi dezorientare.

– Albert, am zis, ţi-ai ieşit din minţi? Am văzut întregul *univers!*

– Robin, ai văzut doar ceea ce accesam eu însumi. Asta nu-i suficient de bine. Nu pot controla de-a pururi accesul pentru tine. Trebuie să înveţi s-o faci singur. De aceea, când vei fi gata, îmi voi coborî uşor protecţiile.

M-am încordat.

– Sunt gata.

Dar nu mă încordasem îndeajuns.

Nu aţi putea crede cât de mult a durut. Vocile ciripite, piţigăiate, certăreţe, solicitante ale tuturor inputurilor mi-au asaltat ure... în sfârşit, mi-au asaltat acele locuri geometrice dintr-o geometrie non-spaţială pe care în gândirea mea persistam să le consider urechile mele. A fost o tortură. A fost la fel de rău ca prima expunere completă la simultaneitate? Nu. A fost mai rău. În acea primă şi teribilă rafală de senzaţii, avusesem un atu. Încă nu învăţasem să identific zgomotul ca sunet, sau durerea ca durere. Acum ştiam. Recunoşteam durerea când o simţeam.

– Te rog, Albert! am urlat. Ce-i asta?

– Acestea nu sunt decât bazele de date care-ţi sunt accesibile, Robin, a zis el liniştitor. Doar evantaiele de la bordul *Adevăratei dragoste,* plus telemetria, plus nişte inputuri de la senzorii navei şi ai echipajului.

– Opreşte-le.

– Nu pot. (În vocea lui, deşi de fapt nu exista nici o voce, se simţea compasiune reală.) Tu trebuie s-o faci, Robin. Tu trebuie să selectezi memoriile pe care vrei să le accesezi. Alege numai una dintre ele şi blochează-le pe celelalte.

– Ce să fac? am implorat, mai buimăcit ca oricând.

– Selectează doar una, Robin, a repetat el cu răbdare. Unele sunt bazele noastre de date, unele sunt evantaie Heechee, unele sunt alte chestii. Trebuie să înveţi cum să interfaţezi cu ele.

– Să interfaţez?

– Să le consulţi, Robin. Ca şi cum ar fi nişte cărţi de referinţă într-o bibliotecă. Ca şi cum ar fi volume pe un raft.

– Cărţile nu ţipă la tine! Iar ele ţipă toate!

– Bineînţeles. Este felul în care îţi atrag atenţia… la fel cum cărţile de pe un raft îţi atrag atenţia ochilor. Tu însă trebuie să te uiţi numai la cea pe care o doreşti. Există una anume care cred că-ţi va uşura situaţia. Vezi dacă o poţi găsi.

– S-o găsesc? Nu ştiu nici cum s-o *caut!*

S-a auzit un sunet ca un suspin.

– Ei bine, Robin, a zis el, există o stratagemă ce poate fi încercată. Nu-ţi pot preciza sus, jos sau în lateral, fiindcă bănuiesc că deocamdată nu ai nici un cadru de referinţă…

– Exact!

– Nu. Există totuşi un vechi truc al dresorilor, utilizat pentru a învăţa un animal să efectueze manevre complicate pe care nu le pricepe. A existat odată un iluzionist care-l folosea pentru a învăţa un câine să intre în sală printre spectatori, să aleagă o persoană anume, să ia de la ea un obiect anume…

– Albert, l-am implorat, nu-i momentul cel mai potrivit pentru a-mi povesti anecdotele tale lungi şi pline de divagaţii!

– Nu, aceasta nu este o anecdotă. Este un experiment psihologic. Funcţionează bine cu câinii – nu ştiu dacă a fost încercat vreodată asupra unui om adult, dar vom vedea. Uite ce vei face. Începe să te deplasezi în orice direcţie. Dacă direcţia este bună, eu îţi voi spune să continui. Când mă voi opri din a-ţi spune asta, te opreşti din a face lucrul respectiv. Caută în jur. Încearcă diverse chestii. Când noua acţiune pe care o vei întreprinde sau noua direcţie în care vei porni este utilă, eu îţi voi spune să continui. Poţi face asta?

– O să-mi dai un pesmet la sfârşit? l-am întrebat.

Un chicotit slab.

– Măcar analogul electronic al unuia, Robin. Acum, începe să cauţi.

Să încep să caut! *Cum?* Nu avea însă rost să pun întrebarea aceea, pentru că dacă Albert ar fi fost capabil să-mi ofere un „cum” în vorbe, n-am fi trebuit să încercăm trucul dresorului de

câini. Aşa că am început… să fac chestii.

Nu vă pot spune ce anume făceam. Eventual vă pot oferi o analogie. În şcoală, la ora de fizică, ne-au prezentat un scaner cu encefalograf şi ne-au arătat cum toate creierele noastre generau unde alfa. Era posibil, ne-au spus, să facem ca undele să fie mai rapide sau mai mari – să le creştem frecvenţa ori amplitudinea –, dar nu exista nici un mod prin care să ne spună cum să procedăm. Aşa că am trecut pe rând, toţi puştii, şi fiecare dintre noi a reuşit într-adevăr să iuţească curbele sinusoidale de pe ecran, însă n-au existat doi care să fi descris în acelaşi fel modul în care procedaseră. Unul a spus că şi-a ţinut respiraţia, altul că şi-a încordat muşchii nu ştiu cum; unul s-a gândit la mâncare, iar altul a încercat să caşte fără să deschidă gura. Nici una dintre chestiile acelea nu erau reale. Toate au funcţionat; iar ceea ce am făcut eu n-a fost, de asemenea, real, întrucât nu deţineam nimic real cu care să acţionez.

Dar am mişcat. Cumva, am mişcat. Şi tot timpul vocea lui Albert spunea:

– Nu. Nu. Nu. Nu, nu-i asta. Nu. Nu… Apoi:

– Da! Da, Robin, continuă să faci asta!

– *Continui!*

– Nu vorbi, Robin. Doar continuă. Continuă, continuă. Continuăcontinuăcontinuăcontinuă… nu. Stop.

– Nu.

– Nu.

– Nu.

– Nu… da! Continuăcontinuăcontinuăcontinuă… nu… da! Continuă… stop! Asta-i, Robin. Cartea pe care trebuie s-o deschizi.

– Asta? Chestia asta? Vocea asta care sună ca…

M-am oprit. N-am putut continua. Înţelegeţi, acceptasem faptul că eram mort, că nu mai eram nimic altceva decât electroni stocaţi într-un datevantai, capabil să vorbesc doar cu stocări mecanice sau cu alte persoane non-vii, ca Albert.

– Deschide cartea! a ordonat el. Las-o acum să-ţi vorbească!

Ea nu avea nevoie de permisiuni.

– Bună, Robin, iubitule, a spus vocea non-vie a dragei mele soţii Essie – stranie, tensionată, dar fără să existe cea mai mică îndoială asupra identităţii ei. Ne aflăm într-un loc minunat acum, nu-i aşa?

Nu cred că a existat ceva, nici chiar acceptarea propriului meu deces, la fel de teribil ca şocul de a o găsi pe Essie printre morţi.

– Essie, am strigat, ce ţi s-a-ntâmplat?

Şi imediat Albert a fost acolo, grijuliu, prompt:

– Ea este în regulă, Robin. Nu este moartă.

– Dar trebuie să fie! I-aici!

– Nu, dragul meu băiat, de fapt nu este aici, a spus Albert. Cartea ei se află aici, întrucât s-a stocat parţial, în decursul experimentelor pe care le-a întreprins pentru proiectul Viaţa De Apoi. Şi de asemenea în decursul experimentelor care au dus la mine, aşa cum exist în prezent.

– Ticălosule, m-ai lăsat să cred că-i moartă!

– Robin, a vorbit el cu blândeţe, trebuie să depăşeşti această obsesie biologică a cărnii şi oaselor. Chiar contează dacă metabolismul ei continuă să opereze la nivelul organic, pe lângă versiunea care-i este stocată aici?

Iar glasul acelei Essie stranii a intervenit:

– Ai răbdare, dragul meu. Totul va fi în regulă.

– Mă îndoiesc tare mult, am replicat amar.

– Ai încredere în mine, a şoptit ea. Ascultă-l pe Albert. El îţi va spune ce să faci.

– Partea cea mai grea s-a terminat, m-a asigurat Albert. Îmi cer scuze pentru traumele pe care le-ai suferit, totuşi au fost necesare… cred.

– *Crezi.*

– Da, doar cred, Robin, fiindcă asta nu s-a mai făcut niciodată şi noi acţionăm mai degrabă în beznă. Ştiu că pentru tine a fost un şoc să întâlneşti analogul stocat al doamnei Broadhead, dar te va ajuta să te pregăteşti s-o întâlneşti în carne şi oase.

Dacă aş fi avut un corp material, aş fi fost ispitit să-l pocnesc… dacă Albert ar fi avut ceva în care să lovesc.

– Eşti mai nebun decât mine! am zbierat. Spectrul unui chicotit.

– Nu mai nebun, Robin. Doar la fel de nebun. Vei putea să vorbeşti cu ea şi s-o vezi, exact aşa cum am făcut eu cu tine când erai încă… viu. Îţi promit asta, Robin. Va fi posibil… cred.

– Nu pot!

Pauză.

– Nu este uşor, a acceptat el. Dar fii atent la ce-ţi spun. Eu o

pot face. Nu crezi atunci că te poţi descurca şi tu la nivelul unui simplu program de calculator ca mine?

– Nu mă tachina, Albert! Înţeleg ce spui. Crezi că mă pot afişa ca o hologramă şi comunica în timp real cu persoane vii; însă eu nu ştiu cum să procedez!

– Nu, Robin, încă nu ştii, pentru că subrutinele respective încă nu există în programul tău. Totuşi te pot învăţa. Vei fi afişat. Poate că nu cu toată graţia şi agilitatea naturală a propriilor mele afişări, s-a lăudat el, dar cel puţin vei fi recognoscibil. Eşti pregătit să începi să înveţi?

Şi vocea Essiei, sau vocea aceea care era o copie degradată a Essiei, a şoptit:

– Te rog, fă-o, dragul meu, pentru că te-aştept cu nerăbdare.

Cât de obositor este să fii născut! Obositor pentru nou-născut, dar încă şi mai obositor pentru auditorul care nu trăieşte experienţa respectivă, ci doar ascultă lamentări interminabile.

Erau într-adevăr interminabile şi declanşate de sâcâielile constante ale moaşelor mele.

– O poţi face, a promis copia Essiei dintr-o parte a mea (pretinzând pentru moment că aş fi avut o „parte”).

– Este mai uşor decât pare, a confirmat vocea lui Albert din cealaltă parte.

În întregul univers nu existau alte două persoane în care să mă încred mai mult decât în ele. Dar îmi epuizasem toată încrederea; nu mai rămăsese deloc şi eram speriat. Uşor? Era *absurd.*

Pentru că vedeam cabina aşa cum o văzuse Albert dintotdeauna. Nu aveam perspectiva oferită de doi ochi care focalizează şi a două urechi localizate în puncte specifice din spaţiu. Vedeam şi auzeam absolut totul, simultan. Cu mult timp în urmă, cam aşa pictase bătrânul Picasso, cu părţile tablourilor risipite aleatoriu. Toate erau acolo, dar atât de explodate şi de împrăştiate alandala, încât nu exista nici o formă prioritară care să fie recunoscută, ci numai un mozaic învălmăşit de fragmente. Cutreierasem muzeele Tate şi Met cu Essie, pentru a mă uita la asemenea picturi şi chiar găsisem o anume plăcere în ele. Erau chiar amuzante. Însă a vedea lumea reală răzleţită în felul acela, ca nişte piese componente pe un banc de asamblare, nu era deloc amuzant.

– Dă-mi voie să te-ajut, a şoptit analogul lui Essie. Mă vezi

acolo, Robin? Mă vezi dormind în patul cel mare? Am stat trează multe zile, turnând vechiul tău organic în recipientul nou al evantaiului, şi acum sunt istovită, dar, vezi, tocmai am mişcat mâna ca să-mi scarpin nasul. Vezi mâna? Vezi nasul? Le recunoşti?

Apoi spectrul unui chicotit.

– Bineînţeles că le recunoşti, fiindcă tot ce-i acolo sunt eu.

23
Afară din ascunzătoarea Heechee

Mai era şi Klara la care ar fi trebuit să mă gândesc, dacă aş fi cunoscut destule în clipa aceea pentru a mă gândi la ea – nu doar Klara, ci şi Wan (care, de fapt, nu merita nici măcar un gând), şi Căpitanul, şi Heechee lui, care meritau toate gândurile pe care cineva le-ar fi putut îndrepta spre ei. Dar eu nu ştiam nici asta pe atunci. Eram vastitat, de acord, însă deocamdată nu eram mult mai inteligent.

Şi cu siguranţă eram distras de propriile mele probleme, deşi, în cazul în care Căpitanul şi cu mine ne-am fi cunoscut şi ne-am fi putut compara experienţele, ar fi fost interesant de văzut care dintre noi avea problemele cele mai rele. Cred că s-ar fi consemnat egalitatea. Ambele seturi de probleme erau pur şi simplu în afara oricărei scări de comparaţii, depăşeau posibilităţile de rezolvare.

Apropierea fizică a celor doi oameni captivi constituia una dintre problemele Căpitanului. În nările lui osoase, ei *duhneau.* Erau respingători din punct de vedere fizic. Grăsimea suplimentară şi carnea lăsată, care se legăna, tremura şi se balansa, stricau liniile clare ale structurilor lor – singurii Heechee care arătau la fel de obscen erau puţinii care mureau de cea mai teribilă maladie degenerativă cunoscută de ei. Şi nici atunci miasma nu era atât de rea. Răsuflarea omenească puţea a mâncare putrezită. Glasurile omeneşti scârţâiau ca nişte ferăstraie. Pe Căpitan îl ustura realmente gâtlejul, încercând să pronunţe silabele zumzăite şi hârâite ale graiului lor afurisit.

În opinia lui, captivii erau afurisiţi din cap până-n picioare, nu în ultimul rând pentru că refuzau pur şi simplu să înţeleagă majoritatea lucrurilor pe care le spunea el. Când a încercat să le explice pericolul pe care-l atrăseseră asupra lor – ca să nu mai amintească de Heechee aflaţi în ascunzătoare –, prima lor întrebare a fost:

– Tu eşti Heechee?

În ciuda necazurilor sale, Căpitanul avea timp să se enerveze gândindu-se la asta. (Era aceeaşi iritare pe care o încercaseră velierii când aflaseră că Heechee îi numeau şlameri. Căpitanul cunoştea detaliul acela, totuşi nu se gândea la el.)

– Heechee! a gemut, apoi a efectuat gestul de strângere din umeri care la el se traducea printr-o mişcare a abdomenului. Da.

Nu contează. Nu vă mai mişcaţi. Tăceţi.

– Pfiu, a mormăit Zgomot-Alb referindu-se la mai mult decât la duhoarea din cabină.

Căpitanul s-a încruntat şi s-a întors către Rafală.

– Ai scăpat de nava lor? a întrebat.

– Bineînţeles. Este în drum spre un port de depozitare, dar ce facem cu kugelblitz?

Desigur el nu a utilizat cuvântul kugelblitz.

Căpitanul a strâns morocănos din abdomen. Era obosit. Toţi erau obosiţi. De câteva zile la rând operaseră la limitele extreme ale capacităţilor lor şi acestea îşi arătau efectul. Căpitanul a încercat să-şi ordoneze gândurile. Velierul fusese îndepărtat din vedere. Oamenii aceştia rătăcitori fuseseră luaţi din vecinătatea celui mai teribil pericol, kugelblitz, iar nava lor, trecută pe pilot automat, era pitită. Până acum făcuse, ştia asta, tot ce s-ar fi putut aştepta din partea lui. Nu fusese gratuit, s-a gândit şi s-a întristat pentru Dubla; era greu de crezut că, în cazul unei desfăşurări normale a evenimentelor, el s-ar mai fi bucurat şi acum de dragostea ei anuală.

Totuşi nu era îndeajuns.

Era pe de-a întregul posibil, a reflectat Căpitanul, ca termenul „îndeajuns” să nu mai aibă deja nici un sens; se putea prea bine să fie mult prea târziu pentru orice ar fi putut face el sau întreaga rasă Heechee. Însă nu putea admite asta. Atât timp cât mai exista o şansă, trebuia să acţioneze.

– Afişează hărţile din nava lor, a ordonat şi s-a întors iarăşi spre movilele turgescente şi indecente de untură pe care le capturase.

Vorbind pe cât de simplu ar fi făcut-o cu un copil, le-a spus:

– Uitaţi-vă la harta asta.

Una dintre iritările minore ale situaţiei Căpitanului era faptul că cel mai slăbănog, şi astfel mai puţin respingător fizic, dintre captivii săi era în acelaşi timp şi cel mai afurisit.

– Tu să nu te mişti, a ordonat îndreptând un pumn costeliv către Wan; delirările lui fuseseră chiar mai lipsite de sens decât ale femelei. Tu! Ştii ce-i asta?

Cel puţin femela avea inteligenţa de a vorbi lent. Au fost necesare doar câteva repetări înainte de a înţelege răspunsul Klarei.

– Este gaura neagră pe care urma s-o vizităm.

Căpitanul s-a cutremurat.

– Exact, a spus el încercând să potrivească consoanele nefamiliare. Da.

Rafală traducea pentru ceilalţi şi a putut vedea cum tendoanele de pe membre li s-au zvârcolit de şoc. Căpitanul şi-a ales cuvintele cu grijă, oprindu-se pentru verificări cu minţile ancestrale, asigurându-se că erau cuvintele corecte:

– Ascultaţi cu atenţie, a spus el. Asta este foarte periculos. Cu mult, mult timp în urmă, noi am descoperit că o rasă de Asasini a nimicit toate civilizaţiile tehnologice avansate din univers – cel puţin din galaxia noastră şi din câteva apropiate…

De fapt, n-a mers chiar aşa repede. Căpitanul a trebuit să repete şi iar să repete, uneori de câte o duzină de ori un singur cuvânt, înainte ca făpturile unturoase să poată părea că au înţeles ce spunea. Cu mult înainte să fi terminat, gâtlejul îl durea îngrozitor, iar restul echipajului, deşi ştia la fel de bine ca el ce pericole erau implicate, moţăia pe faţă. Totuşi el nu s-a oprit. Harta aceea de pe ecran, cu pâlcurile de pâlnii energetice şi legenda cvintuplă de avertizare, nu-i îngăduia să se relaxeze.

Asasinii îşi înfăptuiseră măcelurile cu milenii înainte ca Heechee să fi apărut pe scenă. La început, Heechee crezuseră că ei erau simpli monştri din trecutul primordial, de care n-ar fi trebuit să se teamă în epoca lor mai mult decât de echivalentul Heechee al unui tiranozaur.

Apoi descoperiseră kugelblitz.

Căpitanul a şovăit în momentul acela şi şi-a privit echipajul. Partea următoare era greu de spus, fiindcă ducea la o concluzie evidentă. Cu tendoanele zbătându-se, a urmat:

– Asasinii au fost, a zis el. Ei s-au retras într-o gaură neagră – dar tipul special de gaură neagră care este formată din energie, nu din materie, pentru că ei înşişi nu erau alcătuiţi din materie. Ei erau energie pură. În interiorul găurii lor negre, ei există doar ca un fel de undă staţionară într-un ocean de energie.

Până ce a repetat asta de câteva ori, în câteva feluri, el a putut vedea că întrebările se formau; însă deducţia logică de care se temea nu figura printre ele. Întrebarea a venit din partea femelei şi a fost doar:

– Cum poate supravieţui o creatură alcătuită numai din energie?

La asta era relativ uşor de răspuns. Şi acesta a fost:

– Nu ştiu.

Existau, Căpitanul ştia, teorii – teorii care afirmau că Asasinii fuseseră cândva creaturi cu corpuri materiale, dar că, cumva, le lepădaseră –, însă nici cele mai vechi minţi colective nu puteau preciza dacă teoriile aveau vreo relaţie cu realitatea.

Dar tocmai dificultatea de supravieţuire pentru fiinţele din energie pură, a explicat Căpitanul, dusese la ultimul şi cel mai îngrijorător lucru asociat Asasinilor. Universul nu era ospitalier pentru ei. De aceea ei au decis să modifice universul. Au făcut ceva pentru a crea multă masă suplimentară în univers. Au determinat inversarea expansiunii universului. S-au pitit în kugelblitz… şi au aşteptat.

– Auzisem deseori despre această masă lipsă, a spus înflăcărat captivul mascul. Când eram copil, Morţii vorbeau despre ea – dar ei erau nebuni.

Femela l-a oprit.

– *De ce?* a întrebat ea. De ce ar fi făcut asta?

Căpitanul s-a oprit, obosit până peste poate de chinul comunicării cu aceşti primitivi periculoşi. Din nou răspunsul cel mai bun a fost „Nu ştiu”, totuşi existau şi speculaţii.

– Minţile colective cred, a pronunţat el lent, că legile fizice ale universului au fost determinate de fluctuaţii aleatorii în distribuţia materiei şi energiei în primul moment de după Big Bang. Este posibil ca Asasinii să intenţioneze să intervină în procesul acela. Odată ce au colapsat universul şi acesta va reîncepe dilatarea, ei pot modifica legile fundamentale – raportul dintre masele electronului şi protonului, constanta care leagă forţa gravitaţională de cea electromagnetică –, pe toate… şi astfel să determine un univers în care ar putea trăi mai confortabil, dar în care voi şi eu n-am putea-o face.

Pentru că Robin era, destul de firesc, preocupat de alte griji, n-am fost capabil atunci să discut cu el despre kugelblitz pe atât de detaliat pe cât aş fi dorit. Datele ei statistice erau interesante. Am calculat că temperatura era de aproximativ trei milioane grade Kelvin, dar nu asta era îngrijorător. Densitatea energetică m-a tulburat. Densitatea de flux energetic emis de un corp absolut negru este proporţională cu puterea a patra a temperaturii – asta este vechea lege Stefan-Boltzmann –, însă numărul de fotoni creşte liniar, de asemenea, cu temperatura, aşa că practic în kugelblitz este o creştere la puterea a cincea. La un grad Kelvin este 4,72 electroni-volţi pe litru. La trei milioane este trei milioane la puterea a cincea de ori mai mare… adică, să zicem vreo 382.320.000.000.000.000.000.000.000 eV/l.

Iar în chestia aia erau destui litri. Ce importanţă avea? Păi, toată energia aceea reprezenta inteligenţă organizată. Asasini. Un univers de Asasini, toţi stocaţi într-o singură kugelblitz, aşteptând ca planurile lor să se pârguiască şi universul să fie refăcut pentru a li se potrivi.

Masculul fusese tot mai puţin capabil să se stăpânească. Acum a izbucnit în scârţâituri, care doar treptat s-au transformat în cuvinte inteligibile.

– Ho-ho-ho! a strigat Wan, ştergându-şi o lacrimă. Ce laşi sunteţi! Vă temeţi că nişte creaturi care se-ascund într-o gaură neagră vor face ceva care nu se va petrece decât peste nişte miliarde de ani! Ce ne pasă nouă de-asta?

Însă femela pricepuse destul de bine înţelesul cuvintelor Căpitanului.

– Taci, Wan, a spus ea şi muşchii faciali i s-au încordat într-o expresie aproape Heechee. Tu afirmi că aceşti Asasini nu-şi asumă riscuri. Ei au mai ieşit o dată pentru a-i nimici pe toţi cei care păreau că ar fi putut ajunge într-atât de civilizaţi, încât să intervină în planul lor. Ar putea s-o facă din nou!

– Exact! a strigat Căpitanul încântat. Ai spus-o precis! Şi pericolul este că voi barbarii… oamenii, s-a corectat el, îi puteţi aduce înapoi. Folosind radiourile! Pătrunzând în găurile negre. Zburând prin tot universul, chiar până la kugelblitz în sine! În mod cert ei au lăsat sisteme de monitorizare, care să-i avertizeze dacă apar civilizaţii tehnologice noi – în scurt timp vor fi alertaţi de acţiunile voastre, dacă n-au fost deja!

Şi după ce prizonierii au înţeles finalmente – Wan scâncind de groază, Klara albă la faţă şi zguduită –, după ce li s-au dat pachete cu hrană şi li s-a spus să se odihnească şi în final după ce echipajul s-a strâns în jurul Căpitanului pentru a afla de ce tendoanele axilarelor îi unduiau ca nişte şerpi, el a putut rosti doar:

– Este mai presus de comprehensiune.

Fusese destul de greu pentru a-i face pe unturoşi să-l înţeleagă; fusese imposibil ca el să-i înţeleagă.

– Ei spun, le-a zis, că nu-i pot determina pe toţi semenii lor să se oprească.

– Dar trebuie s-o facă! a strigat Zgomot-Alb îngrozit. Sunt inteligenţi, nu-i aşa?

– Sunt inteligenţi, a fost de acord Căpitanul, fiindcă altfel nu ar folosi navele noastre cu atâta uşurinţă. Însă cred că în acelaşi timp sunt nebuni. Nu au supremaţia legii.

– Trebuie să aibă legi, a rostit Rafală neîncrezător. Nici o civilizaţie nu poate exista fără legi!

– Legea lor este forţa, a răspuns mohorât Căpitanul. Dacă

unul dintre ei se află într-un loc unde organele de impunere a legii nu-l pot atinge, el poate face aşa cum doreşte.

– Atunci să o impună! Să urmărească toate navele şi să le silească să înceteze!

– Zgomot-Alb stupid, a clătinat Căpitanul din cap, gândeşte-te la ce ai spus. Să le urmărească. Să se lupte cu ele. Bătălii în spaţiu. Îţi poţi imagina ceva mai zgomotos decât asta – şi-ţi poţi imagina că Asasinii nu vor auzi?

– Atunci ce-i de făcut? a şoptit Rafală.

– Atunci, a spus Căpitanul, trebuie să ne arătăm noi.

A ridicat braţul pentru a curma orice discuţii şi a dat ordine. Erau ordine pe care membrii echipajului nu crezuseră că le vor auzi vreodată, dar au simţit că de data aceasta Căpitanul avea dreptate. Mesajele au zburat.

Într-o duzină de locuri din galaxie, nave care tăcuseră multă vreme şi-au primit comenzile din depărtare şi au înviat. Un raport lung a fost expediat la monitorii de lângă gaura neagră centrală în care trăiau Heechee; de acum primul avertisment ar fi trebuit să fi trecut prin bariera Schwarzschild şi întăririle ar fi trebuit să sosească. Era o sarcină herculeană pentru echipajul şi aşa insuficient, iar absenţa Dublei era regretată mai mult ca oricând. În cele din urmă au terminat totuşi şi nava Căpitanului a pornit pe un curs nou spre o întâlnire.

Când s-a făcut ghem pentru a dormi, Căpitanul s-a pomenit zâmbind. Nu era un zâmbet de fericire. Era rictusul unui paradox prea dureros pentru a-i putea răspunde în orice alt fel. În tot timpul discuţiei cu captivii se temuse că ei vor ajunge la o concluzie nedorită: Odată ce ştiau că Asasinii se ascunseseră în interiorul unei găuri negre, ei puteau suspecta imediat că Heechee procedaseră la fel şi astfel secretul esenţial al rasei Heechee ar fi fost compromis.

Compromis! Căpitanul făcuse mult mai mult decât a-l compromite! Acţionând pe baza propriei sale autorităţi, fără puteri superioare, care să aprobe ori să interzică, el deşteptase flotele adormite şi solicitase întăriri din interiorul orizontului de evenimente. De acum secretul nu mai era un secret. După o jumătate de milion de ani, Heechee ieşeau.

24
Geografia paradisului

Unde mă aflam, de fapt? Mi-a trebuit mult timp pentru a-mi răspunde la întrebarea aceasta, nu în ultimul rând pentru că mentorul meu, Albert, a ignorat-o ca fiind o stupiditate.

– Întrebarea „unde” este o preocupare umană prostească, Robin, a mormăit el. Concentrează-te! Învaţă cum să faci şi cum să simţi! Rezervă folosofia şi metafizica pentru serile lungi de relaxare, cu o pipă şi o halbă de bere bună.

– Bere, Albert?

A oftat.

– Analogul electronic al berii, a răspuns el iritat, este destul de „real” pentru analogul electronic al unei persoane. Acum fii atent, te rog, la inputurile pe care ţi le ofer şi care sunt scanări video ale interiorului cabinei de comandă din *Adevărata dragoste.*

Am făcut aşa cum a zis el, desigur. Eram cel puţin la fel de nerăbdător ca Albert să-mi finalizez cursul de instruire, pentru a putea continua să fac… orice ar fi fost posibil să fac în starea aceasta nouă şi înfricoşătoare. Dar în femtosecundele impare n-am putut să mă opresc din a examina întrebarea aceasta în minte şi în cele din urmă am găsit un răspuns. Unde mă aflam, de fapt? Mă aflam în paradis.

Ia gândiţi-vă. Corespunde majorităţii specificaţiilor, să ştiţi. Abdomenul nu mă mai supăra – nu aveam abdomen. Înrobirea mea faţă de mortalitate se sfârşise, fiindcă dacă fusesem dator cu o moarte îmi achitasem datoria şi eram liber pentru mâine. Dacă nu mă aştepta tocmai eternitatea, atunci era ceva destul de apropiat. Ştiam deja că datele puteau fi stocate în evantaiele Heechee pentru minimum o jumătate de milion de ani fără degradare semnificativă – ştiam asta pentru că aveam evantaie Heechee originale care continuau să funcţioneze – şi asta înseamnă o sumedenie de femtosecunde. Se terminase cu grijile pământene; nu exista absolut nici o grijă, cu excepţia celor pe care alegeam să mi le fac singur.

Da. Paradis.

Probabil că nu credeţi, întrucât nu aţi accepta că o existenţă sub forma unui pâlc de biţi de date lipsite de materialitate şi stocate într-un evantai poate avea ceva cu adevărat „paradiziac” în ea. Ştiu asta deoarece am avut eu însumi greutăţi în a o

accepta. Totuşi „realitatea” este – este „în realitate” – o problemă subiectivă. Noi, creaturile din carne şi oase, percepeam „în realitate” realitatea doar la mâna a doua sau a treia, ca un analog pictat de sistemele noastre senzoriale pe sinapsele creierilor noştri. Aşa spusese mereu Albert. Era adevărat – sau aproape adevărat – ba nu, era *mai mult* decât adevărat, în unele feluri, fiindcă noi, pâlcurile imateriale, avem un spectru de realităţi mai larg decât voi.

Chiar dacă însă nu mă credeţi, nu mă pot plânge. Ori de câte ori mi-am spus că aşa era, n-am găsit-o foarte paradiziacă. Nu mă gândisem niciodată până atunci cât de teribil de *inconvenabil* era – financiar, legal şi din multe alte privinţe, nu în cele din urmă marital – să fii mort.

Aşa că, revenind la întrebare, unde mă aflam, de fapt? Păi, de fapt, mă aflam acasă. Imediat după ce – ei bine, da – murisem, Albert întorsese nava ros de remuşcări. Am avut nevoie de ceva timp pentru a ajunge acasă, însă oricum eu nu făceam nimic special, învăţam numai cum să pretind că sunt viu, când în realitate nu eram. Am avut nevoie de tot zborul de întoarcere acasă doar pentru a începe asta, fiindcă era mult mai greu să fii născut în stocarea evantaiului, decât în lume în vechiul mod biologic – înţelegeţi, trebuia s-o fac în mod *activ.* În jurul meu totul era mult, mult mai vast. Dintr-un punct de vedere eram limitat la un datevantai de model Heechee, cu volumul de maximum o mie de centimetri cubi, iar din punctul acela de vedere eram detaşat de la mufa mea, purtat prin vămi şi adus în reşedinţa veche de la Marea Tappan, fără mai mult efort decât ai fi purtat o pereche suplimentară de pantofi. Din alt punct de vedere eram mai vast decât galaxiile, deoarece dispuneam de toate datevantaiele din lume prin care să mă joc. Mai rapid decât un glonţ de argint, sprinten ca argintul viu, iute ca fulgerul strălucitor – puteam merge oriunde mersese vreodată oricare dintre bazele de date stocate de Heechee şi de oameni, iar asta însemna toate locurile despre care auzisem vreodată. Am auzit eddele şlamerilor din velier şi am vânat cu primul grup de explorare Heechee care-i capturase pe australopiteci; am flecărit cu Morţii din Paradisul Heechee (sărmane epave nearticulate, prost stocate, în grabă, de ajutoare neprofesioniste, dar care încă îşi reaminteau ce însemna să fii viu). Ei da… Nu contează toate locurile în care am fost; nu aveţi

timp să le auziţi. Iar ele au fost lucrurile simple.

Problemele oamenilor erau mai dificile…

Până ne-am întors la Marea Tappan, Essie avusese ocazia să se odihnească, eu avusesem ocazia să exersez şi să recunosc ceea ce vedeam şi amândoi trecuserăm peste unele dintre traumele cauzate de moartea mea. Nu afirm că le-am fi depăşit pe toate, însă cel puţin puteam să stăm de vorbă.

La început au fost numai vorbe, pentru că mă sfiam să mă arăt dragei mele soţii sub forma unei holograme. Apoi Essie a rostit poruncitor:

– Ascultă, Robin! Nu mai suport să vorbesc cu tine aşa, ca la telefon. Apari ca să te pot vedea!

– Da, fă-o! a susţinut-o cealaltă Essie, cea stocată în mine, iar Albert a adăugat:

– Pur şi simplu relaxează-te, Robin, şi lasă ca lucrurile să se întâmple de la sine. Subrutinele sunt deja instalate.

În ciuda lor, am avut nevoie de tot curajul ca să mă arăt, iar când am făcut-o draga mea soţie m-a cercetat din cap până-n picioare şi a spus:

– Vai, Robin! Ce jalnic arăţi!

Sigur că da, comentariul acesta poate să pară prea puţin iubitor, totuşi eu ştiam ce dorea Essie să spună. Nu însemna o critică; ea era plină de compătimire şi se străduia să nu izbucnească în lacrimi.

– O s-o fac mai bine data viitoare, scumpo, i-am spus dorindu-mi s-o pot atinge.

– Aşa va face, doamnă Broadhead, a zis Albert sincer, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că stătea lângă mine. În prezent îl ajut, şi încercarea de a proiecta simultan două imagini este dificilă. Mă tem că ambele sunt degradate.

– Atunci, dispari! a sugerat ea, însă el a clătinat din cap.

– În acelaşi timp Robin trebuie să exerseze… şi cred că şi dumneavoastră aţi putea face unele modificări de programare. De exemplu, ambientul. Eu nu-i pot oferi lui Robin un fundal, decât dacă-l partajez cu el. De asemenea, sunt necesare îmbunătăţiri în animaţia integrală, reacţiile în timp real, coerenţa inter-cadre…

– Da, da, a gemut Essie şi s-a apucat de treabă în cabinetul ei.

La fel am făcut noi toţi. Erau multe de făcut, mai ales pentru mine.

La vremea mea îmi făcusem griji despre multe lucruri şi

aproape întotdeauna despre cele care nu trebuia. Pentru majoritatea existenţei mele fizice, neliniştile despre moarte se învârtiseră pe la periferia grijilor mele – aşa cum se întâmplă şi pentru voi. Eu mă temusem de extincţie. Nu avusesem parte de extincţie. Căpătasem însă o serie de probleme complet noi.

Vedeţi voi, un om mort nu mai are nici un fel de drepturi. El nu poate să deţină proprietăţi. El nu poate să vândă proprietăţi. El nu poate să voteze – nu numai că nu poate să voteze în alegerile pentru funcţiile din stat, dar nu poate să voteze nici măcar în numele marii majorităţi de acţiuni pe care le deţine în suta de corporaţii pe care le-a înfiinţat el însuşi. Când nu este decât unul dintre acţionarii minoritari – chiar dacă este unul foarte puternic, aşa cum eram eu, de exemplu, în sistemul de transport care trimitea colonişti pe Planeta Peggys –, glasul lui nu va fi nici măcar auzit. Aşa cum aţi putea spune, el ar putea fi la fel de bine mort.

Eu nu doream să fiu *atât* de mort.

Nu era vorba despre avariţie. Ca inteligenţă stocată, aveam foarte puţine nevoi; nu exista riscul de a fi decuplat pentru că nu achitasem facturile de întreţinere. Exista însă o urgenţă mult mai presantă. Teroriştii nu dispăruseră fiindcă Pentagonul le capturase nava spaţială. În fiecare zi aveau loc atentate cu bombe, răpiri şi schimburi de focuri. Au fost atacate alte două bucle de lansare şi una dintre ele a fost avariată; un vapor încărcat cu pesticide a fost sabordat în mod deliberat în largul coastei Queensland, astfel că o sută de kilometri din Marea Barieră de Corali murea. Bătălii reale se derulau în Africa, America Centrală şi Orientul Apropiat; capacul abia se mai menţinea pe oala cu presiune. Noi aveam nevoie de o mie de transportoare ca *S.Ya.* şi cine avea să le construiască, dacă eu tăceam?

Aşa că am minţit.

S-a anunţat că Robin Broadhead suferise un accident cerebrovascular, da, aşa fusese, dar comunicatul continua cu minciuna că starea mi se îmbunătăţea permanent. Aşa se şi întâmpla de altfel. Desigur nu exact în sensul implicat. Dar aproape imediat ce ne-am întors acasă, am putut discuta, exclusiv verbal, cu generalul Manzbergen şi cu diverse persoane din Rotterdam; după o săptămână, mă arătam, ocazional – cu picioarele înfofolite în pături, asigurate prin amabilitatea imaginaţiei fertile a lui Albert; după o lună am îngăduit unui

echipe PV să mă filmeze, bronzat şi în plină formă, puţin mai slab, navigând iahtul nostru micuţ pe mare. Bineînţeles echipa PV era chiar a mea, iar clipurile care au apărut în emisiunile de ştiri erau mai degrabă opere de artă decât reportaje, totuşi opere de artă de foarte bună calitate. Nu puteam aborda discuţii faţă în faţă. Însă nici nu trebuia s-o fac.

Aşa că, una peste alta, după cum vedeţi, n-o duceam tocmai rău. Mi-am condus afacerile. Am planificat şi am implementat planurile pentru a atenua fierberea care-i alimenta pe terorişti – nu îndeajuns pentru a vindeca problema, dar cât să mai apăs capacul o vreme. Am avut timp să ascult temerile lui Albert legate de obiectele stranii pe care el le numea kugelblitz şi dacă pe atunci noi nu ştiam ce erau ele, probabil că a fost chiar mai bine. Îmi lipsea însă un trup, iar când m-am plâns despre asta, Essie a replicat apăsat:

– Doamne Dumnezeule, Robin, asta nu-nseamnă sfârşitul lumii pentru tine! Câţi alţi oameni au avut aceeaşi problemă?

– De a fi reduşi la nivelul unei baze de date? N-aş crede că prea mulţi.

– Vorbesc despre aceeaşi problemă ca principiu, a insistat ea. Ia gândeşte-te! Un tânăr sănătos sare cu schiurile de la trambulină, cade şi-şi fracturează şira spinării. Rămâne paraplegic, da? Corpul lui nu-i absolut deloc util, ci necesită numai obligaţii – să fie hrănit, să fie spălat, să-i fie schimbaţi pamperşii – pe când tu eşti scutit de toate astea. Şi în acelaşi timp partea cu adevărat importantă din tine continuă să fie tot aici!

– Sigur că da, am zis.

N-am adăugat, ceea ce lui Essie în primul rând dintre toţi oamenii din lume nu trebuia să-i mai adaug, că propria mea definiţie a părţilor „importante” includea unele accesorii cărora le ataşasem întotdeauna o valoare aparte. Chiar dacă plusurile compensau minusurile. Dacă nu mai aveam, de exemplu, organe sexuale, cu certitudine nu mai exista nici o problemă asociată relaţiilor mele sexuale care fuseseră complicate în mod brusc.

Nici unul dintre lucrurile acelea nu trebuia rostit. De aceea Essie a spus doar:

– Fruntea sus, bătrâne Robin! Nu uita că deocamdată nu eşti decât prima aproximare a produsului final.

– Ce-nseamnă asta? am întrebat.

– A existat o problemă mare de tot! Recunosc, stocarea din

Viaţa De Apoi era destul de imperfectă. Am învăţat multe în timp ce l-am dezvoltat pe noul Albert pentru tine. Până atunci nu mai încercasem niciodată stocarea completă a unei întregi, şi foarte dragi, persoane din păcate răposată. Problemele tehnice…

– Înţeleg c-au fost probleme tehnice, am întrerupt-o.

De fapt nu doream să aud, nu încă, detaliile riscantei, nemaiîncercatei şi extrem de complexei sarcini de a-mi turna „eul” din găleata aflată în descompunere a craniului meu în recipientul unei matrice de stocare.

– Să fii convins. Bun. Acum nu mai suntem precipitaţi. Acum putem efectua reglaje fine. Ai încredere în mine, bătrâne Robin, încă se mai pot face îmbunătăţiri.

– În mine?

– În tine, bineînţeles! De asemenea, a sclipit ea din ochişori, într-o foarte neadecvată copie stocată a mea. Am motive întemeiate să cred că poate fi făcută mult mai interesantă pentru tine.

– Aha, am rostit. Uau!

Şi mi-am dorit mai mult ca oricând împrumutul măcar temporar al unora dintre părţile corpului meu, fiindcă voiam mai mult ca orice altceva să-mi îmbrăţişez scumpa soţie.

Şi între timp, lumile au mers mai departe. Până şi lumile foarte mici ale prietenului meu Audee Walthers şi ale propriilor sale iubiri complicate.

Când le priveşti din interior, toate lumile au aceeaşi mărime. Lumea lui Audee nu părea mică pentru el. M-am ocupat foarte repede de una dintre problemele lor; i-am donat fiecăruia zece mii de acţiuni în navetele de transport pe Planeta Peggys, în *S.Ya.* şi afacerile asociate lor. Janie Yee-xing nu mai trebuia să-şi facă griji că va mai fi concediată vreodată; se putea reangaja pe sine ca pilot, dacă dorea, sau putea călători în *S.Ya.* ca pasager, dacă îi plăcea mai degrabă. La fel putea proceda şi Audee; sau putea să revină pe Peggys şi să fie şeful foştilor săi şefi de pe câmpul petrolifer; sau putea să nu facă nimic din cele de mai sus, ci să trândăvească în lux pentru tot restul vieţii; şi la fel putea să facă şi Dolly. Şi, evident, asta n-a rezolvat deloc problemele lor. Ei trei s-au învârtit o vreme prin camerele de oaspeţi, până ce, finalmente, Essie a propus să le împrumutăm *Adevărata dragoste* pentru o croazieră fără vreo destinaţie precisă, până-şi puteau limpezi gândurile, şi aşa am şi procedat.

Nici unul dintre ei nu era vreun naiv – poate că, la fel ca noi ceilalţi, ei se mai comportau aşa, când şi când. Puteau să recunoască o şpagă, atunci când o vedeau. Au înţeles că în realitate doream ca ei să-şi ţină gurile cu privire la actuala şi neplăcuta mea stare imaterială. În acelaşi timp însă au înţeles că era un dar prietenesc şi că acelaşi lucru se regăsea şi în transferul de acţiuni.

Şi ce au făcut ei în *Adevărata dragoste?* Cred că nu vreau să spun. În cea mai mare parte nu-i treaba nimănui, decât a lor. Ia gândiţi-vă. Există momente în viaţa oricărui om – cu certitudine şi în a voastră, în mod clar şi în a mea – când ceea ce faci şi spui nu este nici important, nici frumos. Te scremi pe closet, ai un gând trecător şi reprobabil, tragi un pârţ, spui o minciună. Nimic din toate astea nu contează foarte mult, totuşi nu doreşti să faci publicitate acelor părţi din viaţa unui om, oricare ar fi el, în care apare ridicol, sau demn de tot dispreţul, sau rău. De obicei părţile acelea nu capătă publicitate, fiindcă nu există nimeni care să le vadă – dar acum, când sunt vastitat, există întotdeauna cineva care să le vadă, iar acela sunt eu. Poate că nu imediat. Însă mai devreme sau mai târziu, pe măsură ce memoriile tuturor sunt adăugate în baza de date, nu mai rămân ascunse nici un fel de mistere personale.

Voi spune doar atât despre problemele private ale lui Audee Walthers. Motivaţia acţiunilor sale şi combustibilul temerilor sale l-a constituit sentimentul acela admirabil şi dorit: iubirea. Iubirea lui a fost frustrată tot de iubire. El şi-a iubit soţia, pe Dolly, deoarece se educase s-o iubească tot timpul cât fuseseră căsătoriţi – aceea era opinia lui despre cum trebuie să se comporte oamenii căsătoriţi. Pe de altă parte, Dolly îl părăsise pentru alt bărbat (folosesc termenul în mod aproximativ în cazul lui Wan) şi apăruse Janie Yee-xing ca să-l consoleze. Amândouă erau persoane foarte atrăgătoare. Însă erau prea multe. Audee era la fel de monogam ca mine. Dacă se gândea să rămână cu Dolly, în cale îi stătea Janie – ea fusese grijulie şi el îi datora un soi de recunoştinţă… îi puteţi spune iubire. Dar între Audee şi Janie stătea Dolly: Ei plănuiseră o viaţă împreună şi el nu avusese niciodată intenţia de a o schimba, aşa că i-aţi putea spune tot iubire. Situaţia era complicată de sentimentul că îi datora lui Dolly un soi de pedeapsă pentru că-l abandonase, iar lui Janie un soi de ranchiună întrucât stătea în cale – nu uitaţi, v-am spus că existau părţi ridicole şi demne de tot dispreţul.

Situaţia era complicată încă şi mai mult de sentimentele la fel de complexe ale lui Dolly şi Janie…

Trebuie să fi fost aproape o uşurare pentru ei, când – în timp ce descriau leneş o uriaşă elipsă de cometă care-i purta spre asteroizi sub un unghi faţă de ecliptică – discuţia neştiută pe care o purtau atunci a fost întreruptă de icnetul lui Dolly şi de ţipătul înăbuşit al lui Janie, iar Audee Walthers s-a răsucit şi a zărit pe ecran un grup uriaş de nave, mai numeroase şi mult, mult mai mari decât văzuse vreodată vreun om până atunci în sistemul solar al Pământului.

Neîndoios, s-au speriat de moarte.

Dar nu mai mult decât noi ceilalţi. Pe tot Pământul, şi peste tot în spaţiul cosmic unde existau oameni şi facilităţi de comunicaţii care să transmită vestea, a domnit şocul şi teroarea. Era cel mai teribil coşmar al tuturor oamenilor din ultimul secol.

Heechee se întorceau.

Nu se ascundeau. Erau acolo – şi cât de mulţi! Senzorii optici din staţiile orbitale au detectat peste cincizeci de nave – şi ce nave! Douăsprezece sau paisprezece erau la fel de mari ca *S.Ya.* Alte douăsprezece erau încă şi mai mari, structuri globulare uriaşe aidoma celei care înghiţise velierul. Existau Treiuri şi Cinciuri şi altele intermediare, despre care Pentagonul Înalt aprecia că aduceau suspicios de mult cu nişte crucişătoare, şi toate veneau drept spre noi din direcţia generală a lui Vega. Aş putea spune că defensivele Pământului au fost prinse nepregătite, însă n-ar fi decât o minciună măgulitoare. Adevărul era că Pământul nu avea defensive care să merite a fi menţionate. Sigur că da, existau nave de patrulare; totuşi acelea fuseseră construite de pământeni pentru a se lupta cu alţi pământeni. Nimeni nu visase să le opună semilegendarilor Heechee. Apoi ei ne-au vorbit.

Mesajul a fost în engleză şi a fost scurt. A spus aşa: „Heechee nu mai pot permite călătoriile sau comunicaţiile interstelare, decât în anumite condiţii pe care le vor decide şi superviza ei. Toate celelalte trebuie să înceteze imediat. Ei au venit să le pună capăt.” Asta a fost totul înainte ca vorbitorul să dispară, clătinând neajutorat din cap.

A sunat tare mult ca o declaraţie de război.

A şi fost interpretată ca atare. În Pentagonul Înalt, în fortăreţele orbitale ale altor naţiuni, în consiliile de putere din toată lumea au avut loc imediat şedinţe, conferinţe şi sesiuni de

planificare; nave au fost rechemate pentru înarmare, iar altele au fost redirecţionate către flota Heechee; armele orbitale care tăcuseră de decenii au fost verificate şi aliniate – poate că erau la fel de inutile ca arbaletele, dar dacă nu aveam altceva la dispoziţie pentru a ne lupta, atunci cu ele urma să ne luptăm. Confuzia, şocul şi reacţiile au măturat globul.

Şi nimeni n-a suferit de mai multă buimăcire şi stupoare decât cei din fericita mea reşedinţă, întrucât persoana care anunţase ultimatumul Heechee fusese recunoscută imediat de Albert şi după numai o clipă de Essie, iar de mine chiar înainte să-i fi văzut chipul. Fusese Gelle-Klara Moynlin.

25
Întoarcerea pe Pământ

Gelle-Klara Moynlin, iubirea mea. Iubirea mea pierdută. Era acolo, privindu-mă din cadrul PV-ului şi nepărând deloc mai vârstnică decât ultima dată când o văzusem, cu ani şi decenii în urmă – şi nearătând nici mai bine, fiindcă în ambele momente fusese pe cât de zguduită poate fi o persoană. Ca să nu mai amintesc de învineţită, cândva chiar de mine.

Dar dacă trecuse prin multe şi o arăta din plin, Klara mea avea şi destule rezerve ascunse. După ce şi-a transmis mesajul către rasa umană s-a întors cu spatele la ecran şi a încuviinţat spre Căpitan.

– Ai ziz? a întrebat el agitat. Ai dranzmiz mezajul exacd aja cum te-am inzdruit?

– Exact, a spus Klara şi a adăugat: Engleza ta s-a îmbunătăţit considerabil acum. Dacă doreai, puteai să fi vorbit direct.

– Ezde prea impordand ca ză rizcăm, a replicat Căpitanul arţăgos şi i-a întors spatele.

Jumătate din tendoanele de pe corpul său unduiau şi şerpuiau, şi el nu era singurul în starea aceea. Echipajul lui loial era la fel de stresat, iar pe ecranele de comunicaţii ce-i legau nava de celelalte din flota cea mare putea să vadă feţele celorlalţi căpitani. Era o flotă măreaţă, a reflectat Căpitanul, studiind display-urile ce le prezentau în formaţie mândră, dar de ce era flota *lui?* Nu trebuia să întrebe. Ştia răspunsul, întăririle sosite din interiorul nucleului numărau peste o sută de Heechee şi cel puţin o duzină din ei erau îndrituiţi să-i fie superiori, dacă ar fi dorit. Ar fi putut cu multă uşurinţă să fi preluat comanda flotei. N-o făcuseră. Lăsaseră să fie flota lui, deoarece astfel era şi responsabilitatea lui… şi propria lui esenţă dulce avea să se alăture minţilor colective, dacă totul eşua.

– Ce proşti sunt, a mormăit el şi ofiţerul lui de comunicaţii s-a crispat aprobator.

– Le voi instrui să păstreze o ordine mai bună, a rostit el. Asta vrei să spui?

– Bineînţeles, Pantof.

Căpitanul a suspinat şi a privit mohorât cum ofiţerul de comunicaţii a expediat instrucţiuni spre ceilalţi căpitani şi ofiţeri de comunicaţii. Forma armadei s-a modificat lent, pe măsură ce uriaşele nave de marfă, capabile să muşte hăci sferice de câte o

mie de metri din orice şi să le transporte oriunde, s-au dispus îndărătul transportoarelor şi a navelor mai mici.

– Femeie umană Klara, a strigat el, de ce nu răspund?

Ea a strâns din umeri cu un gest de rebeliune.

– Probabil că discută între ei, i-a răspuns.

– Discută?!

– Am încercat să-ţi spun, a zis ea iritată. Există o duzină de puteri majore diferite care trebuie să ajungă la consens, fără să mai pun la socoteală o sută de ţărişoare.

– O sută de ţări.

Căpitanul a gemut, străduindu-se să-şi imagineze aşa ceva. N-a izbutit…

Bun. Asta a fost cu mult, mult timp în urmă, mai ales dacă masori timpul în femtosecunde. Atât de multe s-au întâmplat de atunci! Atât de multe, încât, în ciuda faptului că sunt vastitat, îmi este greu să le absorb pe toate. Este chiar mai greu să-mi amintesc (indiferent dacă cu propria-mi memorie sau cu alta împrumutată) toate detaliile din toate evenimentele de atunci, deşi, aşa cum am văzut, îmi pot reaminti destul de multe când doresc. Totuşi imaginea aceea îmi rămâne în prim-planul minţii. Iat-o pe Klara, cu sprâncenele negre încruntate în timp ce-i privea pe Heechee agitându-se disperaţi; iată-l pe Wan, aproape comatos şi uitat într-un colţ al cabinei. Iată membrii echipajului Heechee, convulsionându-se şi şuierând unul la celălalt; şi iată-l pe Căpitan, privind cu mândrie şi teamă armada re-creată în misiunea ordonată de el. El risca acum pentru miza cea mai mare. Nu ştia ce se va întâmpla în continuare – se aştepta la orice – se temea de aproape orice – nu putea fi surprins, se gândea, de orice s-ar fi petrecut… până când s-a petrecut ceva ce l-a surprins foarte mult.

– Căpitane! a strigat Metisa, integratorul. Au apărut alte nave!

Şi Căpitanul s-a luminat.

– Aha! a aplaudat el. În sfârşit ne răspund! Ciudat din partea oamenilor s-o facă în modul acela fizic, în loc să recurgă la undele radio, dar ei erau stranii din capul locului.

– Navele vorbesc cu noi, Pantof? a întrebat el şi ofiţerul de comunicaţii a zvâcnit „nu” din muşchii obrazului.

Căpitanul a suspinat.

– Atunci trebuie să avem răbdare, a spus el studiind displayul.

În tot cazul navele umane nu se apropiau în vreo formaţiune raţională. Ba chiar se părea că ar fi fost deturnate de la

necunoscutele misiuni în care se aflau şi trimise să intercepteze flota Heechee în grabă, neglijent, aproape cu disperare. Una se afla de acum în raza de comunicare; alte două erau mai departe şi una dintre ele avea probleme cu viteza deja existentă care era orientată după un vector eronat.

După acea Căpitanul a şuierat surprins.

– Femelă umană! a rostit el. Vino aici ji inzdruiejde-le ză fie adende. Vezi ce ze îndâmplă!

Din nava cea mai apropiată fusese lansat un obiect mai mic, un lucruşor primitiv care era propulsat chimic, mult prea mic pentru a conţine măcar o singură persoană. Accelera direct spre inima flotei Heechee şi Căpitanul a încuviinţat către Zgomot-Alb, care a ordonat instantaneu o clipită de viteză superluminică ce a îndepărtat de pericol navele de marfă cele mai apropiate.

– Nu drebuie ză fie aja neglijende! a strigat el sever. Pudea ză aibă loc o coliziune!

– Nu în mod accidental, a spus Klara mohorâtă.

– Pofdim? Nu înţeleg!

– Acelea sunt proiectile, a zis ea, şi au focoase nucleare. Ăsta-i răspunsul pe care-l primiţi. Ei nu vă aşteaptă să atacaţi. Trag ei primii!

Aveţi acum tabloul? Îl puteţi vedea pe Căpitan stând cu tendoanele neclintite de şoc şi gura căscată, holbându-se la Klara? Îşi muşcă buza inferioară, subţire şi tare, şi priveşte ecranul. Acolo este flota sa, uriaşa caravană de transportoare de marfă înviată după o jumătate de milion de ani de ascundere, astfel ca el să poată – cu îndoieli considerabile, cu riscuri personale mari – oferi rasei umane transport gratuit, câte două milioane o dată, şi refugiu sigur din faţa Asasinilor, în nucleu, acolo unde Heechee înşişi se ascund.

– *Drag?* a repetat el stupefiat. Ca ză ne *răneazcă?* Pozibil ză *ne omoare?*

– Exact, s-a enervat Klara. La ce vă aşteptaţi? Dacă vreţi război, asta o să căpătaţi.

Şi Căpitanul a închis ochii, abia auzind sâsâiturile şi bâzâiturile oripilate din rândul echipajului său când a tradus Zgomot-Alb.

– Război, a murmurat el neîncrezător şi pentru prima dată s-a gândit la alăturarea la minţile colective nu cu teamă, ci aproape cu nostalgie; oricât de rău ar fi putut să fie, cum ar fi putut să

fie mai rău decât aşa ceva?

Şi între timp…

Între timp lucrurile aproape că ajunseseră prea departe – dar, din fericire pentru toţi, nu tocmai. Proiectilul navei-cercetaş braziliene a fost mult prea lent pentru a-i prinde pe Heechee, care au eschivat. Până să ajungă în poziţia propice pentru a trage din nou – cu mult înainte ca orice navă a oamenilor să se poată apropia –, Căpitanul izbutise să-i explice Klarei şi Klara a apărut iarăşi pe circuitele de comunicaţii şi vestea s-a răspândit. Nu era o flotă invadatoare. Nu era nici măcar un raid de comando. Era o misiune de salvare – şi un avertisment despre ceea ce îi împinsese pe Heechee să fugă şi să se ascundă, iar acum constituia grija noastră.

26
De ce se temeau Heechee

Vastitat cum sunt, pot zâmbi înaintea acelor jalnice temeri şi nelinişti străvechi. La momentul acela poate că nu. Dar acum, oh, da! Scara de magnitudine este mai mare şi mult mai incitantă. Zece mii de Heechee morţi şi stocaţi există numai în exteriorul nucleului şi-i pot citi pe toţi. I-am citit, aproape pe toţi. Continui să-i citesc după cum optez, ori de câte ori doresc să studiez ceva mai aprofundat. Cărţi pe raftul unei biblioteci?

Ei sunt mai mult decât atât. Şi, de fapt, nu-i vorba exact despre o „citire" a lor. Seamănă mai degrabă cu reamintirea lor. Când îl „deschid" pe unul dintre ei, îl deschid complet; îl citesc de la interior spre exterior, ca şi cum ar fi parte din mine. N-a fost uşor s-o fac şi de altfel nu pot spune că a existat ceva care să fi fost uşor din cele ce am învăţat să fac după ce am fost vastitat. Dar cu Albert ajutându-mă şi cu texte simple pe care să exersez, am învăţat. Primele baze de date pe care le-am accesat au fost doar atât – date simple; cu nimic diferit de consultarea unui tabel de logaritmi. După aceea am trecut la vechii Morţi stocaţi de Heechee şi la unele dintre primele cazuri ale lui Essie pentru francizele Viaţa De Apoi, iar acelea nu erau într-adevăr prea bine realizate. N-am avut niciodată vreo îndoială despre care parte din ceea ce gândeam eram eu.

După ce am rezolvat neînţelegerea cu Căpitanul şi am ajuns să consult arhivele lor, a devenit însă înspăimântător. Acolo se afla fosta iubire a Căpitanului, femela Heechee numită Dubla. „Accesarea" ei semăna cu trezirea pe întuneric şi îmbrăcarea cu un set complet de haine pe care nu le puteai vedea... şi care oricum nu ţi se potriveau. Dificultatea nu provenea doar din faptul că era femelă, deşi reprezenta într-adevăr o neconcordanţă imensă. Dificultatea nu provenea nici chiar din faptul că ea era Heechee şi eu eram om. Mai degrabă era vorba despre ceea ce ştia ea, şi ştiuse dintotdeauna, date pe care nici eu şi nici alt om nu le bănuisem. Poate că Albert le bănuise – poate că asta îl împinsese la nebunie. Totuşi nici chiar supoziţiile lui nu-i arătaseră o rasă de Asasini călători printre stele care se stocaseră într-o kugelblitz pentru a aştepta naşterea unui nou – şi pentru ei mai bun – univers.

Dar odată ce şocul a trecut, Dubla a devenit o prietenă. Este o persoană realmente drăguţă, după ce treci de bizarerii, şi noi

doi aveam multe preocupări comune. Biblioteca Heechee de inteligenţe stocate nu este numai Heechee, sau măcar umană. Există glasuri certăreţe, vechi şi mucegăite, care au aparţinut cândva unor creaturi înaripate de pe o planetă de pe orbita lui Antares, şi unor limacşi dintr-un roi globular. Şi, desigur, sunt şlamerii. Dubla şi cu mine am petrecut mult timp studiindu-i pe ei şi eddele lor. Vedeţi voi, am destulă vreme la dispoziţie, cu sinapsele mele de femtosecunde.

Am destulă vreme, aproape, pentru a dori să vizitez nucleul în sine şi poate că într-o bună zi o voi face. Însă doar după ce va mai trece destul. Între timp, Audee şi Janie Yee-xing au plecat într-acolo, ajutând la pilotarea unei misiuni care va staţiona acolo şase-şapte luni – sau, aşa cum măsurăm aici timpul, câteva secole; până vor reveni, prezenţa lui Dolly n-ar mai trebui să reprezinte o problemă, în vreme ce Dolly însăşi este destul de fericită în cariera ei PV. Iar Essie are eleganţa de a nu fi *prea* fericită, lipsită de dulcea mea prezenţă materială, dar în acelaşi timp se pare că s-a acomodat. Ceea ce-i place cel mai mult (după mine) este munca ei, iar din asta are suficientă – îmbunătăţirea Vieţii De Apoi; utilizarea aceloraşi procese care fabrică hrana-CHOA pentru a produce elemente organice importante, aşa cum ar fi, ea speră că în scurt timp, organe de schimb pentru oamenii care au nevoie de ele, astfel ca nimeni să nu mai fure vreodată organele altora. Şi, dacă ar fi să tragem linie, majoritatea oamenilor sunt fericiţi. Asta după ce am împrumutat flota Heechee şi putem lua în fiecare lună câte un milion de persoane, cu toate bagajele lor, pentru a le duce spre oricare dintre cele cincizeci de planete excelente care aşteaptă să fie folosite. Este din nou o epocă a pionierilor şi a căruţelor cu coviltir, şi posibilitatea de cariere strălucitoare pentru toţi… Mai ales pentru mine.

Şi apoi mai era Klara.

Ne-am întâlnit în cele din urmă, bineînţeles. Aş fi insistat pentru asta şi oricum, pe termen lung, ea n-ar fi putut să fie ţinută departe. Essie a luat o buclă de lansare pentru a o întâlni pe orbită şi a o însoţi personal, în propria noastră navetă, la Marea Tappan. Sunt convins că au fost mici probleme de protocol. Însă altfel Klara ar fi fost copleşită de mass-media care ar fi încercat să afle cum a fost ca „răpită de copilul-lup Wan” sau „captiva Heecheelor” sau alte descrieri pe care le alegeau

ca să deformeze realitatea… şi, de fapt, cred că ea şi Essie s-au înţeles destul de bine. Nu aveau de ce să se bată pentru mine. Din punctul acela de vedere, eu nu mai existam pentru a fi motiv de dispută.

Aşa că mi-am exersat cele mai bune zâmbete holografice şi mi-am conceput cel mai bun ambient holografic şi am aşteptat-o să ajungă acolo. A intrat singură în atriul mare în care mă aflam – Essie avusese probabil tactul de a-i arăta drumul şi de a dispărea. Iar când Klara a intrat pe uşă mi-am putut da seama după felul în care s-a oprit şi a icnit că se aşteptase ca eu să arăt mult mai mort.

– Salut, Klara, am rostit.

Nu era cine ştie ce discurs, dar care ar fi fost lucrul corect de spus în circumstanţele respective?

Iar ea a spus:

– Salut, Robin.

Nici ea n-a părut să fi fost în stare să se gândească la ceva cu care să continue. A rămas privindu-mă, până ce m-am gândit s-o invit să ia loc. Şi, evident, m-am uitat din plin la ea, în toate modurile multifazate de care dispunem noi, inteligenţele stocate electronic; dar în toate modurile acelea, arăta al naibii de bine. Obosită, da. Trecuse prin clipe extrem de grele. Iar draga de Klara nu era o frumuseţe clasică, în nici un caz cu sprâncenele ei groase şi negre şi cu trupul puternic şi musculos – însă, da, arăta *grozav.* Cred că sesiunea de zgâiri reciproce a agitat-o, fiindcă şi-a dres glasul şi a zis:

– Am înţeles c-o să mă faci bogată.

– Nu eu, Klara. Eu doar îţi voi restitui partea din ceea ce noi am câştigat împreună.

– Se pare că s-a multiplicat serios. A zâmbit: Ăăă… nevasta ta a zis că pot să iau cincizeci de milioane bani-gheaţă.

– Poţi să iei mai mult decât atât.

– Nu, nu. Oricum, există mai mult… se pare că am căpătat de asemenea acţiuni în multe companii. Mulţumesc, Robin.

– Cu plăcere.

După care a urmat altă tăcere şi apoi – vă vine să credeţi? – următoarele cuvinte care au ieşit din gura mea au fost:

– Klara, trebuie să ştiu neapărat ceva! M-ai urât în tot timpul ăsta?

La urma urmelor era întrebarea care-mi stătuse în minte de treizeci de ani.

Chiar şi atunci întrebarea m-a izbit ca fiind absurdă. Nu ştiu cum a izbit-o pe Klara, dar ea a rămas nemişcată, cu gura deschisă, vreme de o clipă, după care a înghiţit un nod şi a clătinat din cap.

După aceea a început să râdă. A hohotit sonor şi din tot trupul, iar când a terminat de râs şi-a şters colţurile ochilor cu încheieturile degetelor şi a spus, continuând să chicotească:

– Slavă cerului, Robin! Cel puţin *ceva* nu s-a schimbat. Tu ai murit. Ai o văduvă care te jeleşte. Lumea se găseşte în pragul celor mai mari schimbări din toate timpurile. Nişte creaturi înspăimântătoare vor beli probabil absolut totul şi… şi… şi tu eşti *mort.* Însă pe tine te îngrijorează cel mai tare propriile tale sentimente blestemate de vinovăţie!

Şi am râs şi eu.

Pentru prima dată în, Dumnezeule!, jumătate din viaţa mea, ultimul vestigiu micuţ de vinovăţie dispăruse. A fost greu să identific ce anume am simţit; trecuse foarte mult de când cunoscusem eliberarea aceea. Continuând să râd eu însumi, am rostit:

– Ştiu că ţi se pare o stupizenie, Klara. Dar pentru mine a trecut mult timp şi ştiam că tu erai acolo în gaura aia neagră, cu timpul încetinit – şi nu ştiam ce gândeai. Am crezut că poate m-ai… nu ştiu… acuzat fiindcă te-am părăsit…

– Dar cum aş fi putut s-o fac, Robin? N-am ştiut ce s-a-ntâmplat cu tine. Vrei să ştii ce am simţit de fapt? Am simţit groază şi amorţeală, deoarece ştiam că tu ai dispărut şi credeam că eşti mort.

– Şi – am surâs larg – în cele din urmă te-ai întors aici şi eu sunt într-adevăr mort!

Mi-am dat seama că era mai sensibilă decât mine în privinţa glumelor legate de subiectul respectiv.

– E-n regulă, am urmat. Pe cuvânt că-i în regulă. Eu sunt în stare perfectă şi la fel e lumea-ntreagă!

Realmente eram. Desigur, aş fi dorit s-o fi putut atinge pe Klara, totuşi asta începea să pară o parte dintr-o îndepărtată copilărie din trecut; în prezent ea era aici, şi în siguranţă, iar universul se deschidea în faţa noastră. Iar când am rostit cuvintele acelea, ea a rămas din nou cu gura deschisă.

– Eşti al dracu’ de optimist! m-a fulgerat.

Am fost sincer surprins.

– De ce n-aş fi?

– Ai uitat de Asasini? Ei vor ieşi cândva şi ce vom face atunci? Dacă îi pot speria pe Heechee, atunci pe mine mă sperie *al dracu'* de rău.

– Ah, Klara, am zis pricepând finalmente. Înţeleg ce vrei să spui. Vrei să spui că situaţia noastră este aşa cum a fost când ştiam că Heechee se aflau pe undeva şi s-ar putea să se întoarcă, şi mai ştiam că ei fuseseră în stare să facă chestii pe care nu puteam spera să le realizăm…

– Exact! Noi nu suntem pe măsura Asasinilor!

– Nu, am zâmbit, nu suntem. Şi n-am fost nici pe măsura Heecheelor – atunci. Însă am fost până ce ei au ieşit din ascunzătoare. Cu un strop de noroc, vom beneficia de timp înainte de a trebui să ne confruntăm cu Asasinii.

– Şi ce dacă? Ei vor fi tot inamici! Am clătinat din cap.

– Nu, Klara, am spus, nu vor fi inamici. Ci pur şi simplu o altă resursă.